

CORNELIA FUNKE

Mürekkep Yürek

arkadaş gençlik

arkadaş YAYINEVİ
Mithatpaşa Cad. 28 / C Ankara
Tel: (0312) 434 46 24 (4 hat) Faks: (0312) 435 60 57
e-posta: info@arkadas.com.tr
www.arkadas.com.tr

Kitabın özgün adı ve yazarı: Tintenherz, Cornelia Funke

© Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 2003

Resimler: © Cornelia Funke

© Türkçe yayım hakları **arkadaş** yayınevinindir. Yayıncının yazılı izni olmadan, hiçbir biçimde ve hiçbir yolla, bu kitabın içeriğinin bir kısmı ya da tümü yeniden üretilemez, çoğaltılamaz veya dağıtılamaz.

ISBN: 975-509-432-6

ANKARA, 2005

Çeviri : Nazife Mertoğlu
Redaksiyon : Müberra Haşimi
Yayına Hazırlık : Selen Y. Kolay
Sayfa Düzeni : Özlem Çiçek Öksüz
Baskı : Aydan Web Tesisleri

Mürekkep Yürek

CORNELIA FUNKE

Yazarın Çizdiği Resimlerle

Çeviri: Nazife Mertoğlu

arkadaş gençlik

Bu kitabı okumak için "Yüzüklerin Efendisi'ni"
bile bir kenara bırakan
Anna için.
(İnsan kızından daha fazla ne isteyebilir ki?)

Ayrıca, Elf kraliçesi olarak
kullanmasam da
adını bana ödünç veren
Elinor'a.

Geldi, geldi,
geldi bir sözcük, geldi,
gecenin içinden çıktı, geldi,
ışıldamak istedi, ışıldamak.

Kül.
Kül, kül.
Gece.

Paul Celan, Köşeye Sıkışmak

Gece Gelen Yabancı

Kalkanan atın gözlerine ay ışığı yansıyordu, ayrıca ona bakmak için Tolly onu yastığının altından çıkardığında ateşin gözünde de vardı bu yansıma. Saat, tik tak diye ses çıkarıyordu, sessizliğin içinden minik çıplak ayakların koştuğunu duyduğunu sandı, sonra kıkırdamalar, fısıldamalar ve koca bir kitabın sayfaları çevriliyormuş gibi sesler

Lucy M. Boston, Green Knowe Çocukları

O gece yağmur yağıyordu, ince, usul usul çiseleyen bir yağmur. Meggie, yıllar sonra bile gözlerini kapadığında sanki minicik parmaklarla cama vuruluyormuş gibi o geceki yağmurun sesini duyuyordu. Gecenin karanlığında bir yerlerde bir köpek havlamaya başlamıştı. Meggie yatağında bir o yana bir bu yana dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordu.

Okuduğu kitap başının altındaydı. Kitabın kapağı, onu tekrar sayfalarının içine çekmek istercesine kızın kulağına baskı yapıyordu. "Hımm, başının altında köşeli sert bir şeyin olması fena olmalı," demişti babası, ilk kez yastığının altında bir kitap bulduğunda. "Hadi itiraf et, geceleri kitap kulağına öyküler mi anlatıyor değil mi?" "Bazen!" diye yanıt vermişti Meggie. "Ama yalnızca çocuklarda olur bu." Bu yanıt üzerine Mo kızın burnunu sıkmıştı. Mo böyleydi işte. Meggie babasına Mo derdi.

İşte yine o gece, birçok şeyin başladığı ve birçok şeyin sonuna değin değiştiği o gece, yastığının altında yine Meggie'nin

en sevdiği kitaplardan biri vardı. Yağmur onu uyutmayınca dayanamadı, yatağında doğrularak gözlerini ovuşturup yastığının altından kitabını çıkardı. Kitabı açtığında sayfalar, çok şeyler vaat edercesine hışırdadı. Meggie her kitabın çıkardığı bu ilk sesin, kitabın anlatacağı öyküye göre değiştiğini düşünürdü. Bu ses, eğer bildiği bir öyküyse farklı, yeni bir öyküyse farklı gibi gelirdi. Ama önce ışığa ihtiyaç vardı. Komodininin çekmecesine bir kutu kibrit saklamıştı. Mo, geceleri mum yakmasını yasaklamıştı. Ateşten hiç hoşlanmıyordu babası. "Ateş, kitapları yer bitirir," derdi hep. Oysa Meggie artık on ikisindeydi ve birkaç muma dikkat edecek yaştaydı. Meggie, mum ışığında kitap okumaya bayılıyordu. Pencerenin önünde üç gemici feneri ve üç şamdan duruyordu. Tam elini uzatıp da yaktığı kibrit ile mumlardan birini yakmak üzereyken, dışarıda ayak sesleri duydu. Ürkerek kibriti söndürüp, yıllar sonra bile bunları nasıl da anımsıyordu, yağmurdan ıslanmış cama doğru eğilerek dışarıya baktı. Birden onu gördü.

Sanki gece yağmurun etkisiyle aydınlanmıştı ve dışarıdaki yabancı yalnızca bir gölgeydi. Meggie'ye doğru bakan yüzü ışıldıyordu. Saçları ıslak alnına yapışmıştı. Yağmur üstüne boşalıyordu ama adam bunu umursamıyordu bile. Hareket etmeden öylece duruyordu, sanki biraz olsun ısınmak için kollarını göğüslerine dolamıştı. Adam, adeta donmuş gibi evlerine doğru bakıyordu.

Mo'yu uyandırmam gerek, diye düşündü Meggie. Ama yerinden kıpırdayamıyordu, yüreği güm güm atarken gecenin karanlığında camdan dışarı bakmaya devam etti. Yabancının donukluğu ona da bulaşmıştı. Yabancı birden başını çevirdi ve Meggie'yle göz göze geldiler. Yatağından büyük bir hızla

fırlarken, kucağındaki kitap yere düştü. Karanlık koridorda yalınayak koşmaya başladı. Mayıs sonu olmasına karşın, bu eski evin içi hâlâ serindi.

Mo'nun odasının ışığı yanıyordu. Çoğu zaman gece geç saatlere kadar uyumaz kitap okurdu babası. Meggie kitap sevgisini babasından almıştı. Kötü bir düşten sonra babasının yanına sığındığında, Mo'nun huzurlu nefes alışı ve sayfaları çevirdiğinde çıkan ses Meggie'nin sakince uyumasını sağlayan en güzel ilaçtı. Kabusları, kitap sayfalarının çıkardığı hışırtılar kadar kolay kovan başka bir şey düşünemiyordu.

Oysa evin önündeki o karaltı hiç de düş gibi görünmüyordu.

Mo'nun bu gece okuduğu kitabın kapağı soluk mavi ciltliydi. Daha sonra Meggie bunu da çok iyi anımsayacaktı. İnsanın kafasına ne kadar da gereksiz şeyler takılıp kalıyordu!

"Mo, evin önünde birisi var!"

Babası başını kaldırarak, kitap okurken rahatsız edildiğinde, her zaman baktığı gibi dalgın dalgın baktı. Daldığı öbür dünyadan, harflerin labirentinden geri dönmesi her seferinde bir iki saniyesini alıyordu.

"Biri mi var? Emin misin?"

"Evet. Biri evimizi gözetliyor."

Mo, elindeki kitabı bir kenara koydu. "Uyumadan önce ne okudun bakalım? *Dr. Jekyll ve Mr. Hyde mı?*"

Meggie kaşlarını çattı. "Lütfen, Mo! Benimle gel."

Babası ona inanmamıştı ama onu takip etti. Meggie onu sabırsızlıkla peşinden öyle bir sürükledi ki ayak parmaklarını koridordaki kitap yığınına çarptı. Zaten başka neye çarpabilirdi

ki? Evlerinin her köşesi kitap yığılıydı. Kitaplar, başka evlerdeki gibi yalnızca raflarda durmuyor, tam tersi masa ve sandalyelerin altında üst üste dizilmişlerdi. Ayrıca bu kitap yığınlarını mutfakta, tuvalette, televizyonun üstünde, elbise dolabında da görmek olasıydı; küçük ve büyük yığınlar halinde kalın, ince, eski, yeni bir sürü kitap vardı. Kitaplar kahvaltı masasında sayfaları açık, davetkar bir şekilde Meggie'yi karşılıyor, kasvetli günlerde can sıkıntısını gideriyordu. Bazen de ayağına takılıyorlardı işte.

"Öylece duruyor!" diye fısıldadı Meggie, bir yandan Mo'yu odasına doğru sürüklerken.

"Kıllı bir yüzü var mı? Belki de kurt adamdır."

"Bırak şunu!" Meggie ciddi bir yüz ifadesiyle babasının yüzüne baktı; oysa şakaları korkusunu biraz azaltmıştı. Neredeyse kendisi de yağmurun altındaki yabancının varlığına inanmayacaktı, ta ki tekrar penceresinden dışarı bakana kadar. "İşte! Onu görüyor musun?" diye fısıldadı.

Mo, dışarıya baktı ama bir şey söylemedi. Dışarıda yağmur hâlâ ince ince yağıyordu.

"Sen dememiş miydin bizim eve asla hırsız girmez çünkü bizde çalacak hiçbir şey yok diye?" diye fısıldadı Meggie.

"Bu hırsız değil," diye yanıtladı Mo ama pencereden çekilirken yüzü o kadar ciddileşmişti ki, Meggie ona bakınca yüreği daha da hızlı atmaya başladı. "Yatağına git Meggie," dedi babası. "Bu konuk bana geldi."

Bunu der demez de gece yarısı gelen bu adamın ne tür bir konuk olduğunu sormasına fırsat vermeden odayı terk etti. Meggie huzursuzca peşinden gitti; koridorda yürürken, babasının kapının zincirini çözdüğünü duydu. Girişe geldiğinde de

babasının açık duran kapının önüne çıktığını gördü.

Karanlık ve ıslak gece kapıdan içeri girmek isterken yağmurun gürültüsü ürkütücü bir şekilde yükseliyordu.

"Toz Parmak!" diye seslendi Mo karanlıkta. "Sen misin?"

Toz Parmak? Bu ne biçim isimdi? Meggie bu ismi daha önce duyduğunu anımsamıyordu ancak yine de ona hiç yabancı gelmiyordu; sanki belleğinde bir türlü şekillenmeyen, çok uzaklarda kalmış bir anıydı bu isim.

Önce dışarıda bir süre sessizlik oldu. Yalnızca yağmur hiç durmadan sesler çıkararak, fısıldayarak yağıyordu; sanki gece birden dillenmişti. Sonra eve doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu ve karanlığın içinden evin önünde dikilen adam belirdi. Adamın üzerindeki uzun palto, yağmurdan sırılsıklam olmuş, bacaklarına yapışmıştı. Adam, evden dışarıya vuran ışığın önünde durduğunda, Meggie bir an için, yabancı adamın omzundaki sırt çantasından merakla etrafı koklayarak başını çıkaran, sonra da hızla tekrar saklanan tüylü minik bir baş gördüğünü sandı.

Toz Parmak koluyla ıslak yüzünü silerek Mo'ya elini uzattı.

"Eee, nasılsın bakalım Büyülü Dil?" diye sordu. "Epey oldu."

Mo, tedirgin bir şekilde tokalaştı. "Çok uzun bir süre," dedi, yabancının etrafına bakınırken sanki arkasında başka birinin de olmasını bekliyormuş gibi. "İçeri gir, şifayı kapacaksın yoksa. Meggie epeydir dışarıda beklediğini söylüyor."

"Meggie mi? Ah evet." Toz Parmak, Mo'nun onu içeri çekmesine izin verdi. Meggie'yi inceden inceye süzüyordu. Meg-

gie tedirgin olmuş halde, nereye bakacağını bilemedi. Sonunda o da onu süzmeye başladı.

"Oldukça büyümüş."

"Demek onu anımsadın?"

"Elbette."

Mo'nun, kapıyı iki kez kilitlemesi Meggie'nin dikkatini çekti.

"Kaç yaşında şimdi?" Toz Parmak kıza gülümsedi. Tuhaf bir gülümsemeydi bu. Meggie bu gülümsemenin alaycı mı, küçümseyici mi, yoksa yalnızca çekingen bir gülümseme mi olduğuna bir türlü karar veremedi. Gülümsemesine karşılık vermedi.

"On iki," dedi Mo.

"On iki? Aman Tanrım!" Toz Parmak sırılsıklam olmuş saçını eliyle alnının arkasına itti. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Meggie saçlarının kuruyunca ne renk alacağını çok merak ediyordu. Adamın ince dudaklarını çevreleyen kirli sakalı Meggie'nin bazen bir kap süt verdiği sokak kedisinin tüyleri gibi kızılımsıydı. Yanaklarından da genç bir erkeğinki gibi tek tük sakal çıkmıştı. Ama yüzündeki yara izlerini kapatamamışlardı; üç uzun yara izi. Bu yara izleri, Toz Parmak'ın yüzünü sanki kırılmış da tekrar birleştirilmiş gibi gösteriyordu.

"On iki," diye yineledi. "Elbette. O zamanlarda... Üç yaşındaydı, değil mi?"

Mo, evet dercesine başını salladı. "Gel, sana giyecek bir şeyler vereyim." Konuğunu, Meggie'den saklamak için acelesi varmış gibi sabırsızca arkasından sürükledi. "Sen de," dedi arkasını dönerek, "Sen de hemen yatağına gidiyorsun Meggie." Sonra da başka bir şey söylemeden atölyesinin kapısını kapattı.

Meggie oracıkta kalakaldı, üşüyen ayaklarını ovaladı. 'Hemen yatağına gidiyorsun' bu sözler gücüne gitmişti kızın. Bazen çok geç olduğunda, Mo onu un çuvalı gibi yatağına atardı. Bazen de, akşam yemeğinden sonra, Meggie'yi gülmekten nefesi kesilip sonunda odasına kaçana kadar evin içinde kovalardı. Bazen de babası yorgunluktan kanepeye uzanır, Meggie de yatmadan önce ona kahve pişirirdi. Ama şimdiye kadar onu yatağa bu şekilde biraz önceki gibi göndermemişti.

Yüreğini bir sıkıntı kapladı, korku dolu, yapış yapış, ağır bir sıkıntı. Tuhaf ama kendisine bir o kadar da tanıdık gelen ismi olan bu yabancıyla birlikte yaşamlarına tehlikeli bir şey girmişti. İçinden keşke Mo'yu çağırmasaydım da Toz Parmak dışarıda kalsa ve yağmur onu ta uzaklara götürseydi, diye geçirdi. Bunu öyle şiddetli bir şekilde dilemişti ki, kendi bile ürkmüştü.

Atölyenin kapısı tekrar açılınca, birden ürktü.

"Bak hâlâ buradasın," dedi Mo. "Hadi yatağına git Meggie." Babası kaşlarını çatmış ve burnunun üzerinde bir çizgi oluşmuştu. Bu çizgi, yüzünde ancak tedirgin olduğunda belirirdi. Kızına bakarken de aklı sanki başka bir yerdeydi. Meggie'nin yüreğini kaplayan o kötü his daha da büyümüş ve kara kanatlarını açıvermişti.

"Onu gönder, gitsin, Mo!" dedi babası onu odasına doğru iterken. "Lütfen! Onu gönder. Onu hiç sevmedim."

Mo, kızın odasının açık kapısına dayandı. "Sabah uyandığında burada olmayacak. Sana söz veriyorum."

"Söz mü? Ayağını kaldırmadan mı?" Meggie babasının gözlerine baktı. Meggie Mo'nun gözlerine bakınca, ne kadar çaba gösterse de, yalan söylediğini hemen anlardı.

"Hile yok," dedi babası ve bunu ispatlamak için ellerini havaya kaldırdı.

Mo, kızının bundan hiç de hoşlanmadığını bilmesine rağmen, kapıyı üzerinden kapattı. Meggie, kulağını kapıya dayadı. Tabak çanak sesleri duydu. Demek, tilki sakala ısınması için çay yapıyordu. Dilerim, zatürre olur diye geçirdi içinden Meggie. Ama İngilizce öğretmeninin annesi gibi zatürreden ölmesi de gerekmiyordu. Meggie, çaydanlığın mutfakta çıkardığı sesi ve babasının elinde fincan dolu tepsiyle atölyeye döndüğünü duydu.

Mo kapıyı kapattıktan sonra, Meggie çok zor olsa da, ne olur ne olmaz diye bir iki saniye bekledi. Sonra tekrar koridora süzüldü.

Mo'nun atölyesinin kapısında bir levha asılıydı, ince, tenekeden bir levha. Meggie levhanın üzerindeki sözcükleri ezbere biliyordu. Levhanın üzerindeki eski tarz kabarık harflerle yazılmış olan yazıyı, okumayı beş yaşında öğrenmişti:

> Kimi kitapların tadına bakılır,
> kimisi hemen yutulur,
> yalnızca pek azı çiğnenir
> ve tümüyle hazmedilir.

Meggie, bu levhayı okuyabilmek için bir kasanın üzerine çıktığı zamanlar, çiğneme sözcüğünün gerçekten çiğnemek anlamında kullanıldığını sanarak Mo'nun kitap düşmanı birinin sözlerini kapıya asmasına şaşırmıştı.

Artık bu sözlerle ne kastedildiğini iyi biliyordu ama bu gece bu sözler onu hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendi-

ren tek şey, iki adamın kapının arkasında fısıltıyla söyledikleri hemen hemen hiç anlaşılmayan sözlerdi.

"Onu küçümseme!" dedi Toz Parmak. Sesi, Mo'nun sesinden o kadar farklı geliyordu ki. Hiçbir ses babasının sesine benzemezdi. Mo, sesiyle adeta havaya resimler çizebilirdi.

"Onu elde etmek için her şeyi yapabilir!" Bu yine Toz Parmak'ın sesiydi. "İnan bana, her şey diyorsam, bu her şey demektir."

"Onu, ona asla vermem." Bu Mo'nun sesiydi.

"Ama öyle ya da böyle, eninde sonunda onu elde edecektir! Sana bir kez daha söylüyorum. İzini buldular."

"Bu ilk kez olmuyor. Şimdiye kadar onu hep atlatabildim."

"Öyle mi? Bu ne zamana kadar sürecek? Kızın ne olacak? Yoksa bana, kızının sürekli bir yerden bir yere taşınmaktan hoşlandığını mı söyleyeceksin? İnan bana, ben ne dediğimi çok iyi biliyorum."

Kapının arkasında birdenbire sessizlik oldu, öyle ki Meggie, sesini duyarlar diye nefes almaya bile korktu.

Sonra tekrar babası konuşmaya başladı; tedirgin bir şekilde konuşuyordu, sanki söylediklerine dili dönmüyordu. "Peki... sence ne yapmam gerek?"

"Benimle gel. Seni onların yanına götüreyim!" Fincan ve kaşığın sesi duyuldu. Sessizliğin içinde küçük sesler bile ne kadar büyük geliyordu kulağa. "Bilirsin, Capricorn yeteneklerine büyük saygı duyar. Onu, ona kendin götürürsen eminim çok sevinir! Senin yerine bulduğu kişi, işi yüzüne gözüne bulaştırıyor."

Capricorn. Tuhaf bir isim daha. Toz Parmak bu ismi, tınısı

dilini ısıracakmış gibi dikkatle söylemişti. Meggie, üşüyen ayak parmaklarını oynattı. Soğuk, iliklerine kadar işlemişti, bu iki adamın konuştuklarından da pek bir şey anlamıyordu ancak duyduğu her sözcüğü belleğine kazımaya çalışıyordu.

Atölye yine sessizleşmişti.

"Bilmiyorum... " dedi Mo sonunda. Sesi o kadar yorgun ve bezgin geliyordu ki, Meggie'nin yüreği sızladı. "Düşünmem gerek. Sence, adamları ne zaman burada olur?"

"Yakında!"

Bu sözcük sessizliğe atılan bir taş gibi yankılandı.

"Yakında," diye yineledi Mo. "Peki öyleyse. Sabaha kadar karar mı vereceğim? Kalacak bir yerin var mı?"

"Ah, sorun değil, her zaman bir yer bulurum," diye yanıtladı Toz Parmak. "Her şeyin bana baş döndürücü gelmesine rağmen, artık başımın çaresine bakabiliyorum." Gülüşü hiç de neşeli değildi. "Ama nasıl bir karar vereceğini öğrenmek isterdim. Yarın tekrar gelsem sana uyar mı? Şöyle öğleye doğru?"

"Elbette. Meggie'yi bir buçukta okuldan alıyorum. Daha sonra gel."

Meggie, bir sandalyenin çekildiğini duydu. Aceleyle odasına kaçtı. Atölyenin kapısı açıldığında, Meggie de tam odasının kapısını kapatıyordu. Yorganını kulaklarına kadar çekerek öylece bekledi ve babasının Toz Parmak ile vedalaşmasına kulak kabarttı. "Beni uyardığın için tekrar teşekkürler!" dediğini duydu babasının. Sonra Toz Parmak'ın ayak sesleri ağır ağır, duraksayarak, sanki söylemek istediklerini henüz bitirmemiş de gitmek istemezmiş gibi uzaklaştı.

Sonunda gitmişti işte ve yağmur ıslak parmaklarıyla hâlâ Meggie'nin penceresine vuruyordu.

Mo, odasının kapısını açtığında Meggie hemen gözlerini kapatarak en derin, en masum uykudaymış gibi nefes almaya çalıştı.

Ama Mo aptal değildi. Hatta bazen fazlasıyla zekiydi. "Meggie, ayağını uzat," dedi.

Kız istemeye istemeye hâlâ buz gibi olan ayağını yorganın altından çıkardı ve Mo'nun sıcak ellerine bıraktı.

"Tahmin etmiştim zaten," dedi adam. "Bizi dinledin. Bir kez olsun sana söylediğim şeyi yapamaz mısın?" İçini çekerek kızın ayağını tekrar sıcacık yorganın altına soktu. Sonra yatağın yanına oturdu, elleriyle yorgun yüzünü sıvazladı ve pencereden dışarı baktı. Saçları köstebeğin tüyleri gibi koyu renkti. Meggie'nin saçlarıysa tıpkı birkaç solmuş fotoğraftan başka tanımadığı annesinin saçları gibi sarıydı. "Benden çok ona benzediğine sevinmelisin," derdi Mo her zaman. "Benim kafam bir kızın boynunun üzerinde hiç de iyi durmazdı." Ama Meggie, daha çok babasına benzemek isterdi. Onun yüzü kadar sevdiği başka bir yüz yoktu.

"Zaten konuştuklarınızdan da hiçbir şey anlamadım," diye mırıldandı kız.

"Bu iyi işte."

Mo, Toz Parmak hâlâ dışarıda dikiliyormuş gibi pencereden dışarıya bakıyordu. Sonra ayağa kalkarak kapıya yürüdü. "Biraz uyumaya çalış," dedi babası.

Oysa Meggie uyumak istemiyordu. "Toz Parmak! Bu ne tuhaf bir isim?" dedi kız. "Ayrıca sana niçin Büyülü Dil diyor?"

Mo, yanıt vermedi.

"Sonra o, şu senin peşinde olan... Toz Parmak sana söyler-

ken duydum... Capricorn. O kim?"

"Hiç kimse, tanımaman gereken birisi." Babası arkasını dönmedi. "Hani hiçbir şey anlamamıştın? Sabah görüşürüz Meggie."

Bu kez kapıyı açık bıraktı. Koridorun ışığı yatağına vuruyordu. Işık, pencereden yansıyan karanlık ile karışmıştı. Meggie öylece yatarak, karanlığın içindeki huzursuzluğu da alıp kaybolmasını bekledi.

Çok daha sonraları, Meggie bu belanın o gece doğmadığını, yıllardır pusuda yattığını öğrenecekti.

Sırlar

"Peki, bu çocuklar öykü kitabı olmadan ne yaparlar?" diye sordu Naftali.
Reb Zebulun ise bunu şöyle yanıtladı: "Buna alışmak zorundalar.
Öykü kitapları ekmek gibi vazgeçilmez değildir. Onlarsız da yaşanır."
"Ben onlarsız yaşayamazdım," dedi Naftali.
Isaac B. Singer, Öykücü Naftali ve Atı Sus

Meggie, uyandığında şafak sökmek üzereydi. Tarlaların üzerini kaplayan gecenin karanlığı solmuştu; yağmur sanki gecenin elbisesinin eteklerini yıkamış ve aklamıştı. Çalar saat beşi gösteriyordu. Meggie, arkasını dönüp uyumaya devam etmek isterken odada birisinin olduğunu hissetti. Ürkerek yatağında doğrulurken kapağı açık elbise dolabının önünde Mo'nun durduğunu gördü.

"Günaydın!" dedi adam kızının en sevdiği kazağı valize koyarken. "Üzgünüm, çok erken olduğunu biliyorum ama gitmemiz gerekiyor. Kahvaltıda kakaoya ne dersin?"

Meggie, uyku mahmurluğuyla başını salladı. Dışarıda kuşlar öyle bir coşkuyla cıvıldaşıyordu ki, sanki saatler önce uyanmışlardı.

Mo, kızının iki de pantolonunu tıkarak valizi kapattı ve kapıya taşıdı. "Kalın bir şeyler giy," dedi. "Dışarısı serin."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Meggie ama babası odadan çıkmıştı bile. Şaşkın bir şekilde dışarıya baktı. Sanki

dışarıda Toz Parmak'ı göreceğini sanıyordu ama kapının önünde yalnızca bir karatavuk, yağmurdan ıslanmış taşların üstünde zıplayıp duruyordu. Meggie, pantolonunu giyerek kendini mutfağa attı. Koridorda iki valiz, bir çanta ile Mo'nun aletlerinin bulunduğu sandık duruyordu.

Babası, mutfak masasının önünde durmuş sandviç hazırlıyordu. Yolda yemek için kumanya. Kız mutfağa geldiğinde babası hafifçe başını kaldırarak ona gülümsedi ama Meggie onun endişeli olduğunu yüzünden okudu.

"Buradan ayrılamayız Mo!" dedi kız. "Okulumun tatil olmasına daha bir hafta var!"

"Ne olmuş? Okulun varken iş gereği başka bir yere gitmemiz ilk kez olmuyor ya."

Bunda haklıydı işte. Hatta bu çok sık oluyordu. Bir sahaf, kitap koleksiyoncusu ya da bir kütüphane bir ciltçiye ihtiyaç duyup da Mo birkaç değerli eski kitabı küf ve tozdan kurtarmak ya da onlara yeni bir giysi biçmek üzere bu görevi kabul ettiğinde hemen yola çıkarlardı. Meggie'ye göre "Ciltçi" tabiri Mo'nun yaptığı işi çok da iyi tanımlamıyordu. Bu nedenle birkaç yıl önce Meggie babasının atölyesi için üzerinde *Mortimer Folchart, Kitap Doktoru* yazan bir levha yapmıştı. Bu kitap doktoru da kızı olmadan asla hastalarının yanına gitmezdi. Bu hep böyleydi ve hep böyle olacaktı, Meggie'nin öğretmenleri ne derse desin.

"Suçiçeği desek? Bunu mazeret olarak kullandık mı?"

"Geçen kez. İncilleri olan şu korkunç adama gittiğimizde." Meggie, Mo'nun yüzünü inceliyordu. "Mo? Dün gece yüzünden mi gitmek zorundayız?"

Bir an, babası ona her şeyi anlatacak gibi geldi; artık anla-

tacak her ne varsa. Ama adam yalnızca başını salladı. "Saçma, hayır!" dedi adam ve hazırladığı sandviçleri bir poşete koydu. "Annenin bir teyzesi vardı. Elinor teyze. Sen çok küçükken bir kez onu ziyaret etmiştik. Kaç zamandır kitaplarına bir göz atmamı istiyor. Yukarı İtalya'daki göllerden birinin yakınında yaşıyor, adını hep unutuyorum ama çok güzel bir yer. Arabayla buradan en fazla altı yedi saat uzaklıkta." Konuşurken kızının yüzüne bakmıyordu.

İlle de şimdi mi olması gerekiyor diye sormak istedi Meggie ama sormadı. Öğleden sonraki randevusunu unutup unutmadığını da sormadı. Alacağı yanıtlardan çok korkuyordu ayrıca Mo'nun ona tekrar yalan söylemesinden de.

"O da diğerleri gibi tuhaf mı?" diye sordu yalnızca. Mo onunla bazı akraba ziyaretlerinde bulunmuştu. Gerek kendi ailesi, gerek Meggie'nin annesinin ailesi çok genişti ve Meggie'ye Avrupa'nın yarısına dağılmışlar gibi geliyordu.

Mo gülümsedi. "Eh, biraz tuhaf sayılır ama onunla anlaşırsın. Gerçekten olağanüstü kitaplara sahip."

"Ne kadar kalacağız?"

"Biraz uzayabilir."

Meggie, bir yudum kakao içti. Kakao o kadar sıcaktı ki, dudaklarını yaktı. Hemen bıçağın soğuk sırtını bastı dudağına.

Mo, sandalyeyi geri çekti. "Atölyeden birkaç şey daha toplamam gerek," dedi. Ama uzun sürmez. Çok yorgunsun biliyorum; sonra minibüste uyuyabilirsin."

Meggie yalnızca başını salladı ve mutfak penceresinden dışarıya baktı. Kasvetli bir sabahtı. Tepelere doğru uzanan tarlaların üzerinde sis vardı. Meggie'ye sanki gecenin gölge-

leri ağaçların ardına saklanmış gibi geldi.

Meggie her zaman böyle yapmıyormuş gibi. "Yiyeceklerimizi al, okuyacak yeterince kitap almayı da unutma!" diye koridordan seslendi Mo. Yıllar önce Mo ona yolculuklarda okuyacağı kalın, ince, büyük, küçük, en sevdiği kitapları koyması için bir sandık yapmıştı. "Yabancı yerlerde kitaplarının yanında bulunması insana çok iyi gelir," derdi Mo her zaman. Kendisi de yanma en az bir düzine kitap alırdı.

Mo, sandığı kırmızıya boyamıştı, Meggie'nin en sevdiği çiçek olan gelincik kırmızısına. Bu çiçeği kitap aralarına koyarak kurutmak çok güzel oluyordu, taç kısmıyla da çok güzel yıldız motifleri çıkarılabiliyordu. Sandığın kapağına da Mo, güzel, kıvrımlı harflerle *Meggie'nin Hazine Sandığı* yazmıştı. Sandığın içini de siyah parlak astar kumaşıyla kaplamıştı ancak Meggie'nin çok sayıda kitabı olduğundan kumaş pek gözükmüyordu. Her yeni yolculukta, gittikleri yeni bir yerde yeni bir kitap ekleniyordu sandığa. "Yolculukta yanına bir kitap alırsan," demişti babası sandığına ilk kitabı koyarken. "Çok garip bir şey olur. Kitap, yaşadığın her şeyi içine çekmeye başlar. Kitabı daha sonraları yalnızca açman yeterli olacak, bir anda seni, o kitabı ilk okuduğun yere götürecek. Okuduğun ilk sözcüklerle her şey geri dönecek: Görüntüler, kokular, kitabı okurken yediğin dondurmanın tadı... İnan bana, kitaplar sineklerin yapıştığı kağıt gibidir. Anılar kitaplardan başka hiçbir şeye bu kadar kolay yapışmaz."

Belki de bu konuda haklıydı. Oysa Meggie'nin, her yolculukta yanına kitaplarını almasının başka bir nedeni daha vardı. Yabancı yerlerde onlar Meggie'nin yuvasıydı; tanıdık sesler, onunla hiçbir zaman kavga etmeyen, zeki, güçlü dostlar, gözü

pek, feleğin çemberinden geçmiş, tüm dünyayı gezmiş, maceraperest dostlar. Üzgün olduğunda kitapları onu teselli edip neşelendiriyordu. Mo, deri ve kumaş parçalarını kesip, kim bilir kaç yılın yorgunluğundan ve onları çeviren sayısız parmağın dokunuşundan parçalanmaya yüz tutmuş sayfaları onarırken de, canının sıkılmasını engelliyordu kitapları.

Kimi kitaplar, her yolculukta sandığa girerdi, kimileri ise yolculuğun amacına uygun olmadığından ya da yeni, okunmamış bir öyküye yer açmak için evde kalırdı.

Meggie kitaplarının üzerinde elini gezdirdi. Bu kez hangisini yanına almalıydı? Dün gece evi saran korkuyu hangi öykü uzaklaştırabilirdi acaba? Yalanlarla ilgili bir öykü nasıl olur? diye düşündü Meggie. Mo ona yalan söylemişti. Yalan söylediğinde kızının bunu burnundan anladığını bilmesine karşın, Mo ona yalan söylemişti. *Pinokyo,* diye aklından geçirdi Meggie. Hayır. Çok ürkütücü, ayrıca çok üzücü ama heyecanlı bir şey olmalı, insanın kafasından en karanlık düşünceleri bile silip atacak bir kitap. Tamam, 'Cadılar'. Evet, Cadılar da sandığa girmeliydi, kel kafalı, çocukları fareye çeviren cadılar, ayrıca Kyklop (tek gözlü dev) ve savaşçıları domuza çeviren büyücü kadınla birlikte Odisse. Herhalde Odisse'nin bu yolculuğundan daha tehlikeli olamazdı kendi yolculuğu.

Sandığın sol köşesinde Meggie'nin kendi kendine okumayı öğrendiği resimli iki kitap vardı. O zamanlar beş yaşındaydı, minicik parmaklarının izleri hâlâ sayfaların üstünde görülüyordu. Sandığın en altında, tüm kitapların altında ise, Meggie'nin kendi yaptığı kitaplar saklıydı. Kitapları yapmak için günlerce uğraşmış, yapıştırmış, kesmiş, sürekli resimler yapmış ve Mo'dan resimle ilgili yazılar yazmasını istemişti: *Mutlu bir*

yüzü olan melek, Meggie'den Mo'ya. Adını kendi yazmıştı. O zamanlar adının sonundaki e'yi yazmıyordu. Meggie, tüm bu yazılara baktı ve küçük kitabı tekrar sandığa koydu. Tabii ki Mo kitabı ciltlemede ona yardım etmişti. Meggie'nin yaptığı tüm kitapları babası rengarenk desenli kağıtla, ciltlemişti, diğer kitapları için de ona bir mühür armağan etmişti. Adı ve tek boynuzlu atı gösteren mührü, ya siyah, ya da kırmızı mürekkeple, canının istediği gibi kitaplarının ilk sayfasına basıyordu. Mo'nun hiçbir zaman yapmadığı şey ise ona kitap okumaktı. Tek bir kez bile kızına kitap okumamıştı.

Meggie'yi havalara atmış, evin içinde omzunda taşımış ya da karatavuk tüylerinden kitap ayracı yapmayı öğretmişti. Ama ona asla kitap okumamıştı. Meggie her ne kadar babasının kucağına sık sık kitap koysa da bir kez olsun, tek bir sözcük bile okumamıştı ona. Meggie'nin de o siyah işaretleri kendi başına çözmekten ve böylece hazine sandığını açmaktan başka çaresi kalmamıştı...

Meggie doğruldu.

Sandığında biraz yer kalmıştı. Belki Mo'da yanına alabileceği yeni bir kitap vardır; çok kalın, olağanüstü bir kitap...

Babasının atölyesine giden kapı kapalıydı.

"Mo?" Meggie kapıyı açtı. Babasının çalıştığı tezgahın üstü bomboştu. Ortada ne bir mühür, ne de bir bıçak vardı. Mo gerçekten her şeyi yanına almıştı. Belki de gerçekten yalan söylememişti?

Meggie atölyeye girdi ve etrafa bakındı. Hazine odasına giden kapı açıktı. Aslında burası bir depodan başka bir şey değildi ama babası burada en narin deriler, en güzel kumaşlar,

ebruli desenli kağıtlar, yumuşak deriye yaldızlı desenler bastığı mühürler gibi en değerli malzemelerini sakladığı için Meggie bu küçük odaya bu adı takmıştı... Meggie kafasını açık duran kapıdan içeri sokarken Mo'nun bir kitabı ambalaj kağıdına sardığını gördü. Kitap çok fazla büyük değildi, fazla kalın da değildi. Kitabın soluk yeşil kabı yıpranmış görünüyordu. Meggie daha fazlasını göremedi çünkü Mo, Meggie'yi fark edince kitabı aceleyle arkasına sakladı.

"Burada ne arıyorsun?" diye azarladı kızı.

"Ben..." Babasının yüzü öyle korkunç görünüyordu ki Meggie'nin bir an korkudan nutku tutuldu. "Yalnızca benim için yeni bir kitabın var mı diye soracaktım... Odamdakilerin hepsini okudum da..."

Mo, eliyle yüzünü sıvazladı. "Elbette. Bir şeyler bulurum sana," dedi ama gözleri yine de "Git buradan, Meggie" diyordu. Arkasında da ambalaj kağıdının hışırtısı duyuluyordu. "Birazdan yanına gelirim," dedi. "Yalnızca bir şeyi paketlemem gerek, tamam mı?"

Kısa bir süre sonra kıza üç kitap getirdi. Kitapların arasında ambalaj kağıdına sarılı olan yoktu.

Bir saat sonra eşyaların hepsini dışarıya çıkardılar. Meggie dışarıya çıkınca üşüdü. Serin bir sabahtı, son gece yağan yağmur gibi serin. Güneş ise birisinin kaybettiği bir bere gibi solgun bir şekilde gökyüzünde asılı duruyordu.

Bu eski köy evinde henüz bir yıldır oturuyorlardı. Meggie, etraftaki tepelerin manzarasını, çatının altındaki kırlangıç yuvalarını, sanki yeryüzünün kalbine kadar iniyormuşçasına insana simsiyah sırıtan suyu çekilmiş kuyuyu seviyordu. Meg-

gie'ye bu ev her zaman gereğinden fazla kocaman ve içinde şişman örümceklerin barındığı tüm o boş odalarıyla soğuk ve korkunç gelmişti ancak kirası düşüktü ve babasının kitapları ile atölyesi için yeterince yer vardı. Ayrıca evin yanında bir tavuk kümesi vardı. Şimdi eski minibüslerinin park edildiği samanlık da bir inek ya da bir atı barındırmaya çok uygundu. "İnekleri sağmak gerekir, Meggie," demişti Mo, kızı ona birkaç tane almalarını teklif ettiğinde. "Sabahın çok çok erken saatinde. Ayrıca her gün."

"Peki, at alsak o zaman?" diye sormuştu. "Pipi Uzun Çorap'ın bile atı var, hem onun bir ahırı bile yok."

Meggie birkaç tavuk ya da bir keçiye de razıydı ancak onların da her gün beslenmesi gerekiyordu, onlar ise çok fazla seyahat ediyorlardı. Böylece Meggie'ye yalnızca ara sıra, komşu çiftlikteki köpeklere sataşmaktan yorulduğunda gelen turuncumsu kızıl tüylü kedi kalıyordu. O çiftlikte yaşayan huysuz çiftçi, tek komşularıydı. Kimi zaman adamın köpekleri öyle acıklı sesler çıkarıyordu ki Meggie dayanamayıp kulaklarını kapıyordu. Okula gittiği, iki arkadaşının oturduğu köye bisikletle yirmi dakikada gidiliyordu ancak onu genellikle Mo arabasıyla bırakıyordu çünkü yalnızca tarlalar ve ürkütücü ağaçlarla çevrili yol çok ıssızdı.

"Tanrım, içine neler koydun? Tuğla mı?" diye sordu Mo, Meggie'nin kitap sandığını taşırken.

"Sen her zaman demiyor musun, kitaplar ağır olmalı çünkü onları, içlerinde tüm dünyayı barındırır," diye yanıt verdi Meggie; babasını bu sabah ilk kez güldürmüştü.

Bakımsız samanlıkta duran, renkli benekleriyle kaba bir hayvanı andıran minibüsleri Meggie'ye şimdiye kadar Mo ile

birlikte yaşadıkları evlerden çok daha yakındı. Başka hiçbir yerde babasının onun için minibüsün içinde yaptığı yataktaki kadar derin ve huzurlu uyumuyordu. Bir masa da vardı elbette ve bir mutfak köşesi ile oturma bankı. Bu bank kaldırıldığında ortaya kent planları, yol haritaları ve yıpranmış cep kitapları ortaya çıkıyordu.

Evet. Meggie bu minibüsü seviyordu ama bu sabah ona binmek hiç de içinden gelmedi. Mo, kapıyı kilitlemek için tekrar eve gittiğinde Meggie, sanki bir daha geri dönemeyecekleri, bu yolculuğun diğerlerinden çok farklı olacağı, bir şeyden kaçarcasına sürekli yola devam edecekleri hissine kapıldı. Adı olmayan bir tehlikeden ya da en azından Mo'nun açıklamadığı bir tehlikeden kaçmak gibi.

"Hadi bakalım, güneye doğru!" dedi babası, direksiyonun başına geçerken. Sabahın yağmur kokan çok erken bir saatinde, hiç kimseyle vedalaşmadan yola koyuldular.

Kapıda Toz Parmak onları bekliyordu.

Güneye Yolculuk

"Şu vahşi ormanın arkasında koca dünya başlar," dedi sıçan.
"O dünya da bizi hiç ilgilendirmez, seni ilgilendirmez, beni de hiç ilgilendirmez. O dünyaya hiç adım atmadım, atmam da, az bir şey aklın varsa sen de o dünyaya hiç adım atmazsın."
Kenneth Grahame, Söğütlükte Rüzgar

Toz Parmak, sokaktaki duvarın arkasında beklemiş olmalıydı. Meggie, bu duvarın üzerine çıkıp belki yüzlerce kez bir aşağı, bir yukarı yürümüştü. Duvarın başında, bambuların arasında onu pusuda bekleyen gözleri kehribar gibi sapsarı kaplanı ya da sağında ve solunda köpürerek hızla akan vahşi ırmağı gözünde daha iyi canlandırabilmek için gözlerini sıkıca kapatırdı ve bu şekilde kapının paslanmış menteşelerine kadar gidip gelirdi.

Şimdi orada duran yalnızca Toz Parmak'tı. Zaten bunun dışında başka hiçbir görüntü Meggie'nin yüreğinin daha hızlı çarpmasına neden olamazdı. Aniden ortaya çıkmıştı, Mo, az daha onu ezecekti. Üzerinde yalnızca kazağı vardı, üşüdüğünden kollarını göğsüne dolamıştı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş paltosu hâlâ ıslaktı ama saçları kurumuştu ve yara izleriyle dolu yüzünü kızılımsı sarı perçemler halinde çevreliyordu.

Mo içinden küfrederek motoru durdurdu ve minibüsten indi. Toz Parmak yine kendine özgü o tuhaf sırıtmasıyla duvara yaslanmıştı. "Nereye gidiyorsun Büyülü Dil?" diye sor-

dı. "Randevumuz yok muydu? Daha önce de beni bu şekilde atlatmıştın, anımsadın mı?"

"Niçin acele ettiğimi biliyorsun," diye yanıtladı Mo. "Yine aynı neden." Hâlâ arabanın açık olan kapısının yanında duruyordu. Bir an önce Toz Parmak'ın yoldan çekilmesini beklerken gergindi.

Ama karşısındaki adam, Mo'nun bu sabırsızlığını görmezlikten geldi. "Peki, bu kez nereye gittiğini öğrenebilir miyim?" diye sordu. "Geçen kez seni bulmam dört yılımı almıştı, ayrıca şansın iyi gitmeseydi az daha Capricorn'un adamları seni benden önce bulacaktı." Başını Meggie'ye çevirdiğinde kız ona düşmanca baktı.

Mo, yanıt vermeden önce bir an duraksadı. "Capricorn kuzeyde," dedi sonunda. "Demek ki biz de güneye gideceğiz. Yoksa başka bir yere mi kamp kurdu?"

Toz Parmak yola doğru baktı. Asfaltın üzerindeki çukurlar gece yağan yağmurun suyuyla dolmuştu, "Hayır, hayır!" dedi adam. "Hâlâ kuzeyde. Yani duyduklarımız bu. Görünüşe göre istediği şeyi yine ona vermemeye karar verdiğine göre ben de bir an önce güneye gitsem iyi olur. Tanrı bilir, Capricorn'un adamlarının kötü haberi benden öğrenmelerini hiç istemem. Yani beni de biraz götürebilirseniz... Yola çıkmaya hazırım!" Duvarın arkasından çıkardığı iki çanta sanki on iki kez dünyayı dolaşmışa benziyordu. O çantaların dışında bir de sırt çantası vardı Toz Parmak'ın.

Meggie dudaklarını ısırdı.

Hayır, Mo! diye geçirdi içinden. Hayır, onu arabaya almayalım! Ama babasının yüzüne bakar bakmaz yanıtının farklı olacağını anladı.

"Hadi ama!" dedi Toz Parmak. "Beni yakaladıklarında Capricorn'un adamlarına ne söyleyeceğim?"

Orada öylece dururken sokağa bırakılmış bir köpek gibi zavallı görünüyordu. Meggie bile, ne kadar çaba gösterse de, solgun sabah güneşi altında adamın yüzünde korkunç bir yan göremiyordu. Ama yine de onlarla gelmesini istemiyordu. Bunu bakışlarıyla belli ediyordu ama her iki adam da onu dikkate almamıştı.

"İnan bana, seni gördüğümü uzun süre saklayamam," diye devam etti Toz Parmak. "Ayrıca..." cümlesini duraksayarak tamamladı, "... Ayrıca bana hâlâ bir şeyler borçlusun, öyle değil mi?"

Mo, başını öne eğdi. Meggie, babasının elinin kapıyı daha sıkı kavradığını fark etti. "Olaya bu açıdan bakarsan," dedi Mo. "Doğru, o zaman sana bir şey borçluyum."

Toz Parmak'ın yara izi dolu yüzünde bir rahatlama belirdi. Vakit kaybetmeden sırt çantasını omzuna atarak çantalarıyla birlikte minibüse yürüdü.

Durun!" diye bağırdı Meggie, Mo, çantaları taşımaya yardım etmek için adama doğru yürürken. "Bizimle gelecekse, niçin kaçtığımızı da bilmek istiyorum. Bu Capricorn kim?"

Mo başını ona çevirdi. "Meggie..." diye başladı Meggie'nin çok iyi tanıdığı sözleri söylemek üzere: "Meggie aptallık etme. Hadi Meggie."

Meggie, minibüsün kapısını açtı ve dışarıya atladı.

"Meggie, lanet olsun! Arabaya bin. Yola çıkmamız gerek!"

"Arabaya ancak bana her şeyi anlatırsan binerim."

Mo, ona doğru yürüdü ama Meggie elinden kaçarak sokağa fırladı.

"Niçin anlatmıyorsun bana?" diye bağırdı.

Sokak o kadar ıssızdı ki sanki onlardan başka insan yoktu dünyada. Hafifçe esen bir rüzgar Meggie'nin yüzünü yaladı ve sokaktaki ıhlamur ağacının yapraklarını hışırdattı. Gökyüzü hâlâ solgun ve kasvetliydi, hava bir türlü aydınlanmıyordu.

"Neler döndüğünü öğrenmek istiyorum artık!" diye bağırdı Meggie. "Niçin saat beşte kalktığımızı, niçin okula gitmediğimi öğrenmek istiyorum. Geri dönecek miyiz, şu Capricorn kim, hepsini öğrenmek istiyorum!"

Meggie o ismi söylediğinde, her iki adamı da ürküten o adamın her an boş samanlıktan çıkmasından endişelenmiş gibi etrafına bakındı Mo. Tıpkı Toz Parmak'ın birden duvarın arkasından çıktığı gibi. Ama bahçede kimse yoktu. Meggie, yalnızca adını bildiği bir kişiden korkmasından nefret ediyordu. "Her zaman bana her şeyi anlatırdın!" diye bağırdı babasına. "Her şeyi."

Mo, suskun kaldı. "Meggie, herkesin birkaç sırrı vardır," dedi sonunda. "Şimdi hemen arabaya bin. Yola çıkmamız gerek."

Toz Parmak, kuşkuyla önce Mo'nun, sonra da Meggie'nin yüzünü süzdü. "Ona hiçbir şey anlatmadın mı?" diye alçak sesle sorduğunu duydu Meggie.

Mo başını salladı.

"Ama ona birazını anlatmalısın! Hiçbir şey bilmemesi tehlikeli olur. Sonuçta küçük bir çocuk değil artık."

"Ama bilirse de tehlikeli olur," diye yanıt verdi Mo. "Ayrıca bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Meggie hâlâ sokağın başında duruyordu. "Ben konuştuğunuz her şeyi duydum!" diye bağırdı. "Tehlikeli olan ne?

Öğrenmeden arabaya binmeyeceğim."

Mo hâlâ susuyordu.

Toz Parmak ona bir süre kararsızca baktı, sonra valizlerini yere koydu. "Peki, öyleyse," dedi. "O zaman sana Capricorn'dan ben söz edeyim."

Ağır ağır Meggie'ye doğru yürüdü. Kız, farkında olmadan bir adım geri attı.

"Sen onunla daha önce karşılaştın," dedi Toz Parmak. "Çok uzun bir süre önce, anımsamazsın, daha küçücüktün." Eliyle diz hizasını işaret etti. "Sana onun nasıl biri olduğunu nasıl anlatsam? Bir kedinin bir yavru kuşu yakalayıp yediğini görsen herhalde üzülür ağlarsın, değil mi? Ya da ona yardım etmeye çalışırsın. Capricorn ise yavru kuşu kendi elleriyle kediye sunar, yalnızca kedinin avını nasıl parçaladığını izlemek için. Zavallı kuşun çaresiz çığlıkları ve çırpınışı da ona baldan tatlı gelir."

Meggie bir adım daha geri gitti ama Toz Parmak yine de ona doğru yürüdü.

"Senin, insanları titreyene kadar korkutmaktan zevk alacağını sanmıyorum, öyle değil mi?" diye sordu. "Capricorn'un en büyük zevkiyse bu. Sen, ne şekilde ya da nasıl olursa olsun canının istediği her şeyi alabileceğine inanmıyorsundur. Ama Capricorn buna inanıyor. Ne yazık ki babanda onun çok istediği bir şey var."

Meggie, Mo'nun yüzüne baktı ama o öylece duruyor ve yalnızca kızına bakıyordu.

"Capricorn, baban gibi kitap ciltleyemez," diye devam etti Toz Parmak. "Zaten becerdiği hiçbir şey yok onun, tek bildiği şey insanları korkutmak. Bu konuda gerçekten usta. O bununla geçiniyor. Sanırım, o insanın korkudan donup kalmasının ve

kendini çaresiz hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmez. Ama korkunun, her yere, evlere ve yataklara, yüreklere ve kafalara nasıl bulaştırılacağını, işte bunu çok iyi bilir. Adamları korkuyu posta gibi dağıtır, kapıların altından sürer, mektup kutularına atar; sessizce, veba gibi pis kokusuyla kendiliğinden her yeri sarana kadar duvarlara ve ahır kapılarına sürerler." Toz Parmak artık Meggie'nin çok yakınındaydı. "Capricorn'un çok sayıda adamı var," dedi sessizce. "Çoğu çocukluklarından beri onun yanındalar ve Capricorn onlardan birine birisinin kulağını ya da burnunu kesme emri verdiğinde, bunu gözlerini kırpmadan yerine getirirler. Genelde tarla kargaları gibi kara giysiler giyerler; yalnızca patronları simsiyah ceketin altında beyaz gömlek giyer. Onlardan birine rastlarsan, seni görmemeleri için saklan. Tamam mı?"

Meggie, başını salladı. Yüreği nefes alamayacak kadar hızlı atıyordu.

"Babanın sana Capricorn'dan söz etmemesini çok iyi anlıyorum," dedi Toz Parmak Mo'ya doğru bakarken. "Ben de çocuklarıma hep iyi insanlardan söz etmek isterdim."

"Dünyada yalnızca iyi insanlar olmadığını ben de biliyorum!" Meggie, sesinin öfkeden titremesini engelleyemedi. Belki bunun nedeni biraz da korkuydu.

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?" İşte yine o gizemli, hüzünlü ve aynı zamanda kibirli gülümsemesini takınmıştı. "Gerçek kötü insanlarla işin oldu mu hiç?"

"Onlar hakkında okudum."

Toz Parmak kahkaha attı. "Doğru, hemen hemen aynı şey," dedi. Onun bu alaycı tavrı ısırgan otu gibi yakıyordu. Adam eğilip Meggie'nin yüzüne baktı. "Yine de onlara yalnızca ki-

taplarda rastlamanı diliyorum," dedi sessizce.

Toz Parmak Meggie'nin arkasındaki boş yere otururken Mo, onun çantalarını minibüsün arkasına koydu. "Umarım bunların içinde kafamıza fırlayacak bir şey yoktur," dedi. "Yaptığın işe bakarsak buna hiç şaşırmam."

Meggie, onun ne tür bir iş yaptığını soramadan Toz Parmak, sırt çantasından uyku mahmurluğu ile gözlerini kırpıştıran bir hayvanı dikkatlice çıkardı. "Görünüşe bakılırsa birlikte uzun bir yolculuk yapacağız," dedi Mo'ya, "Onun için kızını biriyle tanıştırmak istiyorum."

Hayvan neredeyse bir tavşan büyüklüğündeydi ama daha inceydi, kürklü yakaya benzer kabarık kuyruğunu da Toz Parmak'ın göğsüne dayamıştı. Hayvan, Meggie'yi simsiyah boncuk gözlerle süzerken ince tırnaklarını adamın kazağına geçirmişti; esnemeye başlayınca da iğne gibi sivri dişleri ortaya çıktı.

"Bu Ciwin," diye açıkladı Toz Parmak. "İstersen kulaklarını okşayabilirsin. Şu an çok uykulu, seni ısırmaz."

"Başka zaman ısırır mı?" diye sordu Meggie.

"Elbette," dedi Mo, direksiyonun başına geçerken. "Yerinde olsam o küçük canavara dokunmazdım."

Ama Meggie, her ne kadar sivri dişleri de olsa, bir hayvana dokunmadan edemezdi. "Bu bir sansar ya da ona benzer bir şey değil mi?" diye sordu parmak ucuyla hayvanın yuvarlak kulaklarını dikkatle okşarken.

"Öyle bir şey." Toz Parmak, pantolon cebinden kuru bir ekmek parçası çıkardı ve hayvanın ağzına verdi. Hayvan, ekmeği çiğnerken Meggie de onun minik başını okşadı ancak birden

ipeksi tüylerin arasında parmakları sert bir şeye takıldı. Bunlar, kulaklarının yanında bulunan minik boynuzlardı. Meggie, şaşırarak elini çekti. "Sansarların boynuzu mu var?"

Toz Parmak, ona göz kırparak Gwin'i tekrar sırt çantasına koydu. "Bunun var," dedi. Meggie şaşkın bakışlarla adamın çantayı kapatışını izledi. Sanki hâlâ parmaklarının ucunda Gwin'in boynuzlarını hissediyordu.

"Mo, sansarların boynuzları olduğunu biliyor muydun?" diye sordu kız.

"Yok, canım, Toz Parmak yapıştırdı onları o ısırgan şeytana. Gösterileri için."

"Ne gösterisi?" Meggie, önce Mo, sonra Toz Parmak'a meraklı gözlerle baktı ama Mo, yalnızca motoru çalıştırdı, Toz Parmak ise çantaları gibi uzun bir yolculuk yapmışa benzeyen çizmelerini çıkardı ve derin bir iç çekerek Mo'nun yatağına uzandı. "Tek bir söz söyleme Büyülü Dil," dedi gözlerini yummadan önce. "Ben senin sırlarını açıklamıyorum, sen de benimkileri anlatma. Ayrıca bunun için havanın da kararması gerekir."

Meggie, en az bir saat bu yanıtın ne anlama geldiği konusunda kafa yordu. Ama başka bir soru kafasını daha da kurcalıyordu.

"Mo," diye sordu, Toz Parmak arkasında horlamaya başladığında, "Şu... Capricorn senden ne istiyor?" Sanki ürkütücülüğünü biraz olsun hafifletir düşüncesiyle adamın adını söylerken sesini alçalttı.

"Bir kitap," diye yanıtladı Mo, gözünü yoldan ayırmadan.

"Bir kitap mı? Peki, niçin vermiyorsun?"

"Verememem. Sana bunu yakında açıklayacağım ama şimdi olmaz. Tamam mı?"

Meggie, minibüsün camından dışarıya bakıyordu. Camın önünden geçen dünya şimdiden çok yabancı görünüyordu. Yabancı evler, yabancı sokaklar, yabancı tarlalar, hatta ağaçlar ve gökyüzü bile yabancı görünüyordu ama Meggie buna alışkındı. Şimdiye kadar hiçbir yerde gerçekten yuvasında gibi hissetmemişti. Onun yuvası Mo idi. Mo, kitapları ve belki de onları yabancı bir yerden, diğerine götüren bu minibüstü.

"Şu yanına gittiğimiz teyze," diye sordu bitmek bilmeyen bir tünele girdiklerinde, "Çocukları var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Mo. "Korkarım, çocukları da pek sevmiyor. Ama dediğim gibi, sen onunla anlaşırsın."

Meggie içini çekti. Teyzelerinden birkaçını anımsadı; hiçbiriyle de anlaşabildiği pek söylenemezdi.

Tepecikler dağlar haline gelmiş, yolun iki tarafındaki yamaçlar da giderek dikleşmişti. Bir süre sonra da evler yalnızca yabancı değil, çok farklı görünmeye başlamıştı. Meggie zaman geçirmek için geçtikleri tünelleri saymaya başladı ancak saydığı dokuzuncu tünel onları karanlığa boğup, bitmek bilmeyince uyuyakaldı. Düşünde, siyah ceketli sansarlar ve kahverengi ambalaj kağıdına sarılı bir kitap gördü.

Bir Ev Dolusu Kitap

"Benim bahçem, benim bahçem olarak kalacak," dedi dev. "Bunu herkes bilir ve bahçede benden başka kimse oynayamaz."
Oscar Wilde, Bencil Dev

Sessizlik, Meggie'nin uyanmasına neden oldu.

Ona ninni gibi gelen tekdüze motor hırıltısı susmuş, yanındaki şoför yeri de boşalmıştı. Meggie'nin, niçin yatağında olmadığını anımsaması epey bir süre aldı. Demir bir bahçe kapısının önüne park edilmiş minibüsün ön camına minik sinekler yapışmıştı. Demir kapı, mat bir şekilde parlayan sivri uçlarıyla ürkütücü görünüyordu. Kapı, sanki üzerinden atlamak isteyen birinin, sivri uçlarına takılmasını bekleyen mızraklardan yapılmıştı. Bu görüntü Meggie'ye en sevdiği öykülerden birini anımsattı, bahçesinde çocuk istemeyen bencil devin öyküsü. Devin bahçe kapısını da tıpkı bu şekilde canlandırmıştı Meggie gözünde.

Mo, Toz Parmak ile birlikte yolun kenarında duruyordu. Meggie, arabadan inerek yanlarına gitti. Yolun sağ tarafında bitkilerle kaplı bir yamaç vardı. Yamaç, dimdikti ve büyük bir gölün kenarına iniyordu. Gölün karşı tarafındaki tepeler, suyun içinde boğulmuş dağlara benziyordu. Gölün suyu akşam karanlığı yansıdığı için kapkaraydı. Gölün kenarındaki evlerin ışıkları yanmaya başlamıştı bile, ateşböceklerini ya da yeryüzüne düşmüş yıldızları andırıyorlardı.

"Güzel değil mi?" Mo, kolunu Meggie'nin omzuna attı.

"Sen eşkıya öykülerini seversin. Şu kale kalıntılarını görüyor musun? Orada bir zamanlar acımasız bir eşkıya çetesi barınıyormuş. Tekrar Elinor'a sormam gerek. O, bu gölle ilgili her şeyi bilir."

Meggie, yalnızca başını salladı, sonra başını babasının omzuna dayadı. Yorgunluktan başı dönüyordu ama yola çıktıklarından beri ilk kez Mo'nun yüzü kederden simsiyah değildi. "Eee, evi nerede?" diye sordu ve esnememek için kendini zor tuttu. "Şu dikenli kapının arkasında değil herhalde, değil mi?"

"Bildin. Arazisine bu kapıdan giriliyor. Çok da davetkâr değil, öyle değil mi? Elinor bu kapıyla gurur duyar. Onu kendisi yaptırdı, kitaplarda gördüğü bir resimden esinlenerek."

"Bencil devin bahçesinin resminden mi?" diye mırıldandı Meggie, sanatsal bir şekilde birbirine geçmiş demir çubukların arasından içeriye göz atarken.

"Bencil dev mi?" Mo, güldü. "Hayır, sanırım başka bir öyküydü. Oysa Elinor'a çok uygun bir öykü doğrusu."

Kapının iki tarafında, dikenli dallarıyla arkadaki görüntüyü saklayan yüksek çalılıklar vardı. Demir çubuklarının arasından da bir kısmı görünen ağaçlar ve geniş çakıllarla döşenmiş bir yoldan başka ilginç bir şey göremedi.

"Oldukça varlıklı bir akrabaya benziyor, değil mi?" diye kızın kulağına fısıldadı Toz Parmak.

"Evet. Elinor oldukça zengin," dedi Mo, Meggie'yi kapıdan çekerken. "Ama böyle devam ederse fazla sürmez çünkü tüm parasını kitaplara harcıyor. Korkarım istediği bir kitap için hiç düşünmeden ruhunu şeytana satabilir." Mo bir itişte ağır kapıyı açtı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Meggie endişeyle. "Öy-

le izinsiz giremeyiz ki." Birkaç harfini çalılıklar örtmüş olsa da kapının yanındaki levha hâlâ çok iyi okunuyordu. ÖZEL MÜLKİYET. YABANCILARIN GİRMESİ YASAKTIR. Meggie'ye göre bu yazı hiç de davetkar görünmüyordu.

Mo ise buna yalnızca güldü. "Merak etme," dedi kapıyı biraz daha açarken. "Elinor'un evinde alarm sistemiyle korunan tek yer kütüphanesidir. Bahçe kapısından kim geçmiş, pek umurunda değil. Ayrıca korkak bir kadın da sayılmaz. Zaten çok fazla ziyaretçisi de olmuyor."

"Köpeklerden ne haber?" Toz Parmak, endişeli bir yüzle başkasına ait bu bahçeye şöyle bir göz gezdirdi. "Bu kapıya bakılacak olursa burayı boğa kadar iri, en az üç azgın köpek koruyor olmalı."

Mo, hayır dercesine başını salladı. "Elinor, köpeklerden nefret eder," dedi minibüse dönerken. "Hadi, binin artık."

Meggie'nin teyzesinin arazisi bahçeden çok, bir ormanı andırıyordu. Kapıdan geçer geçmez yol, sanki yokuşu çıkmadan önce bir hamle yapmak istercesine hafif bir kavis çizdi. Sonra yol kasvetli çam ve kestane ağaçları arasında sanki yitip gitti. Ağaçların dalları yolu öyle kaplamıştı ki adeta bir tünel oluşturmuştu. Meggie, neredeyse bunun hiç bitmeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki ağaçlar birden geri çekilerek çakıl taşlarıyla döşeli, güllerle çevrili, bakımlı küçük bir meydanda son buldu.

Bu taşların üzerinde, Meggie'nin geçen yıl gittiği okuldan daha büyük olan bir evin önünde gri renkte bir araba duruyordu. Evin pencerelerini saymayı denedi ama hemen vazgeçti. Çok güzel bir evdi ancak girişteki demir kapı gibi pek çekici gelmiyordu. Evin toprak sarısı sıvası belki de gün batımında

böyle kirli görünüyordu. Yeşil panjurlar da belki etraftaki dağların ardına gizlenen gece yüzünü göstermeye başladığı için kapalıydı. Belki de ama Meggie onların gündüz de pek açılmadığına bahse girebilirdi. Koyu ahşap kapı da sımsıkı kapatılmış dudaklar gibi itici görünüyordu. Kapıya doğru yürürken Meggie, farkında olmadan babasının elini tuttu.

Toz Parmak da tedirgin bir şekilde onları izliyordu, görünüşe göre hâlâ uyumakta olan Gwin'in olduğu yıpranmış sırt çantası da omzundaydı. Mo, Meggie ile birlikte kapının önüne geldiğinde, Toz Parmak birkaç adım geride kalarak kapalı panjurlara huzursuzca baktı; ev sahibinin onları pencerelerden birinin arkasından izlediğinden kuşkulanıyordu.

Kapının hemen yanında demirli küçük bir pencere vardı. Yeşil panjurlar ardında gizlenmeyen tek pencere buydu. Pencerenin altında yine bir levha vardı.

GEREKSİZ BİR ŞEY İÇİN ZAMANIMI
ALACAKSANIZ, HEMEN GERİ
DÖNMENİZ DAHA İYİ OLUR.

Meggie, endişeyle Mo'nun yüzüne baktı ama babası onu neşelendirmek için dilini çıkardı, sonra zile bastı.

Meggie, zilin sesinin koca evde çınlamasını duydu. Sonra uzun süre hiçbir şey olmadı. Görünürde, evin etrafını saran güllerin arasından çıkıp öfkeli öfkeli uçuşan bir karatavuk ile böcekleri yemek için aceleyle çakıl taşlarını didikleyen bir iki tombul serçeden başka kimse yoktu. Meggie, tam onlara çoktan unuttuğu bir günde yaptıkları bir piknikten cebinde kalmış ekmek kırıntılarını atacağı sırada kapı açıldı.

Dışarıya çıkan kadın yaşça Mo'dan büyüktü, epeyce büyük görünüyordu; gerçi Meggie yetişkinlerin yaşı konusun-

da hiçbir zaman doğru tahminde bulunamazdı. Kadının yüzü Meggie'ye bir buldoğu anımsatıyordu ancak bu belki de kadının görünüşünden çok yüz ifadesinden kaynaklanıyordu. Kadın, duman rengi eteğinin üstüne açık gri renkte bir kazak giymiş, kısa boynuna da inci bir kolye takmıştı; ayaklarındaysa Meggie'nin, Mo ile birlikte bir sarayı gezerken giymek zorunda kaldığı terliklerden vardı. Elinor, ağarmaya başlayan saçlarını topuz yapmıştı ancak biraz aceleye gelmişe benziyordu çünkü her tarafından saç tutamları sarkıyordu. Zaten Elinor da, ayna karşısında zaman harcayan birine benzemiyordu.

"Aman Tanrım, Mortimer! İşte buna sürpriz derim!" dedi kadın lafı uzatmadan. "Nereden geliyorsun?" Sesi biraz sert çıkmıştı ama yüzünden Mo'yu görünce sevindiği okunuyordu.

"Merhaba Elinor," dedi Mo, elini Meggie'nin omzuna atarken. "Meggie'yi anımsadın mı? Gördüğün gibi çok büyüdü."

Elinor, Meggie'ye bir an tedirgin bir şekilde baktı. "Evet, görüyorum," dedi. "Çocukların işi de büyümektir, değil mi? Anımsadığım kadarıyla da yıllardır ne seni, ne de kızını görebildim. Böyle bir günde yaptığın bu beklenmedik ziyaretinin şerefini neye borçluyum? Sonunda insafa gelip zavallı kitaplarımın durumuna mı acıdın yoksa?"

"Aynen öyle oldu." Mo, başını salladı. "Aldığım işlerden biri, bir kütüphane işiydi, ertelendi. Bilirsin, kütüphanelerin ödenekleri her zaman çok azdır."

Meggie, tedirgin bir şekilde babasını süzdü. Onun, bu kadar inandırıcı yalan söyleyebileceğini bilmiyordu doğrusu.

"Zaman az olduğundan," diye devam etti Mo, "Meggie'yi bir yere bırakamadım; bu nedenle onu da getirdim. Çocukları sevmediğini biliyorum ama Meggie reçelli parmaklarıyla kitaplarını ellemez; ayrıca ölü kurbağaları sarmak için kitaplardan sayfa da koparmaz."

Elinor, pek de inanmadığını belli eden bir şeyler homurdandı. Bir yandan da, babası ne derse desin, Meggie'ye her türlü yaramazlığı yapabilecek biri gözüyle bakıyordu. "En son geldiğinizde en azından onu oyun bahçesine hapsedebiliyorduk," dedi soğuk bir sesle. "Herhalde bunu artık yapamayız." Meggie'yi bir kez daha evine salmak istedikleri tehlikeli bir hayvan gibi baştan aşağı süzdü.

Meggie, öfkeden kanının beynine sıçradığını hissetti. Evine, minibüse ya da soğuk gözleriyle donuk donuk ona bakan şu korkunç kadının evinden başka her yere gitmek istedi.

Elinor'un bakışları kızdan uzaklaşıp hâlâ tedirgin bir şekilde arkada duran Toz Parmak'a takıldı. "Bu kim?" Merakla Mo'nun yüzüne baktı. "Onu da tanıyor muyum yoksa?"

"Bu Toz Parmak... Benim bir arkadaşım. Mo'nun bir an duraksadığını yalnızca Meggie fark etmişti. "Güneye doğru gidiyor ama belki de bir geceliğine onu evinin odalarından birinde konuk edebilirsin?"

Elinor kollarını önünde kenetledi. "Tek koşulla, ismi gibi olmazsa ve kitaplarıma zarar vermezse," diye yanıt verdi kadın. "Ancak çatı katındaki odayla idare etmesi gerek çünkü kütüphanem son yıllarda epey büyüyerek neredeyse tüm konuk odalarını kapladı."

"Kaç kitabınız var?" diye sordu Meggie. Kitap yığınları arasında büyümüştü ama yine de bu koca evin tüm odalarının

kitaplarla dolu olmasını gözünde canlandıramıyordu.

Elinor onu tekrar süzdü, bu kez küçümseyici tavrını hiç gizlemeden. "Kaç tane mi?" diye tekrarladı kadın. "Onları kafa ya da bezelye gibi tek tek saydığımı mı sanıyorsun? Çok sayıda, pek çok sayıda kitap var. Bu evin her odasında belki de tüm yaşamın boyunca okuyamayacağın kadar çok kitap var. Bazıları da o kadar değerli ki, onlara dokunmaya cesaret edersen seni gözümü kırpmadan vurabilirim. Ama babanın söylediği gibi akıllı bir kız olduğuna göre zaten böyle bir şey yapmazsın, öyle değil mi?"

Meggie yanıt vermedi. Bunun yerine parmak uçlarına basıp bu yaşlı cadının kafasına üç kez tükürdüğünü hayal etti.

Mo yalnızca güldü. "Hiç değişmemişsin Elinor," diye yorumladı. "Maket bıçağı kadar keskin bir dil. Seni uyarıyorum, Meggie'yi vurursan ben de aynı şeyi senin en sevdiğin kitaplarına yaparım."

Elinor'un yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İyi bir yanıt," dedi kadın ve yan tarafa geçti. "Görünüşe bakılırsa sen de çok fazla değişmemişsin. İçeri girin. Yardımına muhtaç kitapları göstereceğim sana. Ayrıca başka birkaç kitabı da." Meggie, hep Mo'nun çok fazla kitaba sahip olduğunu düşünürdü. Elinor'un evine ayak bastıktan sonra bu düşüncesi tümüyle değişti.

Kitaplar, Meggie'nin evindeki gibi yığınlar halinde ortalıkta durmuyordu. Görünüşe göre her kitabın belli bir yeri vardı. Başka insanların evlerinde duvar kağıdı, tablolar ile kapladığı ya da yalnızca beyaz duvar olarak bıraktığı yerleri Elinor kitap raflarıyla kaplatmıştı. Elinor'u takip ederek içeri girdiklerinde gördükleri koridor tavana kadar uzanmış beyaz raflarla

kaplıydı; bir sonraki odadaki raflarsa zemindeki yer karoları gibi simsiyahtı. Bu odadan sonra geçtikleri koridordaki raflar da yine siyah renkteydi.

Elinor, "Şuradakiler," diye tekrar söz aldı küçümseyici bir el hareketiyle üst üste, yan yana duran kitapların yanından geçerken, "Yıllar boyu birikti. Bunlar pek değerli değiller, çoğu düşük kalitede, sıradan kitaplar. Eğer bazı meraklı eller bir gün kendini tutamaz da onlardan birini alırsa," dedi bir an Meggie'nin yüzüne bakarak, "Sorun olmaz. Eğer bu eller, merakını giderdikten sonra kitabı tekrar yerine koyar ve kitabın arasında da ayraç olarak iğrenç şeyler bırakmazsa tabii." Bu sözleri söylerken Elinor başını Mo'ya doğru çevirdi. "İster inan, ister inanma!" dedi kadın. "Yeni aldığım kitaplardan birinin arasında, on dokuzuncu yüzyıla ait güzel bir birinci baskı eserin arasından ayraç yerine kurumuş bir dilim salam çıktı."

Meggie, kıkırdamadan edemedi; bunun üzerine kadın ona hemen kızgın bir bakış attı. "Bu hiç de komik değil, küçük hanım," dedi Elinor. "Olağanüstü kitaplardan bazıları boş kafalı bir balık satıcısı tarafından pis kokulu balıklarını sarmak üzere sayfaları yırtıldığı için yitip gitmiştir. Ortaçağ'da, deri ciltli kapaklar kösele olarak kullanılmak ya da kağıtlar banyolarda yakılmak için binlerce kitap yok edilmiştir." Yüzyıllar önce yaşanmış bu inanılmaz olaylara ilişkin anıları Elinor'u yine öfkelendirmişti. "Tamam, bırakalım şimdi bunları!" diye sözler döküldü ağzından. "Yoksa tansiyonum yükselecek, zaten yüksek."

Kadın bir kapının önünde durdu. Beyaza boyanmış kapının üzerine yanında bir yunus olan bir çapa çizilmişti. "Bu ünlü bir matbaacının amblemi," diye açıklamada bulundu Elinor

parmağıyla yunusun burnunu okşarken. "Kütüphanenin girişi için çok uygun, öyle değil mi?"

"Onu tanıyorum," dedi Meggie. "Aldus Manutius. Venedik'te yaşamış. Müşterilerinin heybelerine sığabilecek boyutta kitaplar basıyormuş."

"Öyle mi?" Elinor, şaşırarak kaşlarını çattı. Bunu bilmiyordum. Bildiğim tek şey onun kendi elleriyle bastığı bir kitabın gurursuz sahibi olmam. 1503 yılına ait."

"Onun matbaasından çıkan demek istediniz herhalde," diye onu düzeltti Meggie.

"Elbette onu demek istedim." Elinor hafif öksürerek, kızının böyle olağandışı şeyler konusunda bilgi sahibi olmasının tek sorumlusunun Mo olduğunu düşünerek ona suçlayıcı bir ifadeyle baktı. Sonra elini kapının koluna koydu. "Bu kapıdan," dedi kadın kapıyı neredeyse kutsal bir ayinle açarken, "Şimdiye kadar hiçbir çocuk geçmemiştir ama babanın sana kitaplara saygı duymanı öğrettiğini varsayarak bir istisna yapıyorum. Yine de raflardan en az üç adım geride durman koşuluyla. Bu koşulumu kabul ediyor musun?"

Meggie, bir an bunu reddetmek istedi. Onun değerli kitaplarına ilgisiz görünerek Elinor'u şaşırtmak için can atıyordu. Ama bunu yapamadı. Merakı baskın geldi. Yarı açık kapıdan kulağına sanki kitapların fısıldamaları geliyordu. Kitaplar ona bin öykü sözü veriyordu, görmediği dünyalara bin kapı açıyordu. Merakı gururundan baskın çıktı sonunda.

"Kabul ediyorum," diye mırıldandı kız kollarını arkasında kenetlerken. "Üç adım." Parmakları heyecandan kıpır kıpırdı.

"Akıllı çocuk," dedi Elinor küçümseyici bir ses tonuyla, öyle ki Meggie az daha kararından dönecekti.

Sonunda Elinor'un kutsal mabedine ayak bastılar.

Mo'nun, "Kütüphaneyi yenilemişsin!" dediğini duydu Meggie. Babası bir şeyler daha söyledi ama Meggie onu dinlemedi. Yalnızca kitaplara bakıyordu. Önünde durduğu raflar yeni kırılmış odun kokuyordu. Raflar, gök mavisi tavana kadar uzanıyordu. Tavandan yıldızları andıran minik lambalar sarkıyordu. Kitap raflarının önünde, istekli her okuyucuyu daha yukarılardaki raflara götürmeye hazır, dar ahşap merdivenler vardı. Cam vitrinler içinde, yakından bakan herkese en olağanüstü resimleri gösteren, yılların verdiği yorgunlukla sayfaları lekelenmiş kitaplar vardı. Meggie dayanamadı. Bir adım ileri attı, sırtı dönük olan Elinor'a aceleyle baktı ve kendini bir anda vitrinin önünde buldu. Camın üzerine burnu değene kadar eğilerek yaklaştı.

Dikenli yapraklar soluk kahverengi harflerin etrafına dolanmıştı. Minicik kırmızı bir ejderha başı lekeli kağıdın üzerine çiçekler tükürüyordu. Beyaz atların üzerindeki biniciler Meggie'ye sanki daha bugün minicik samur fırçalarla çizilmiş gibi bakıyordu. Atlıların yanında bir çift vardı, belki gelinle damattı. Ateş kırmızısı şapkası olan bir adam bu çifte düşmanca bakıyordu.

"Üç adım dediğin bu mu?"

Meggie ürkerek arkasını döndü ama Elinor çok kızmışa benzemiyordu. "İşte kitap resimlendirme sanatı!" dedi kadın. "Eskiden yalnızca zengin insanlar okuma yazma biliyordu. Bu nedenle yoksullar da öyküleri anlayabilsin diye harflerin yanına resimler çizmişler. Ama bunu yoksullar da eğlensin diye yapmamışlar, onlar mutlu olmak ya da güzel resimlere bakmak için değil çalışmak için dünyaya gelmişlerdi. İşin eğlence

tuafı yalnızca zenginlere aitti. Bunu yoksulları eğitmek için yapıyorlardı. Zaten çoğu, herkesin bildiği İncil'den öykülerdi. Kitaplar kilisede açık bir şekilde durur, her gün başka bir resmi göstermek üzere bir sayfa çevrilirdi."

"Bu kitap da mı?" diye sordu Meggie.

"Hayır, sanırım bu kitap hiç kilisede sergilenmedi," diye yanıt verdi Elinor. "Sanırım bu kitap daha çok, zengin bir adamın güzel zaman geçirmesine hizmet etmiştir ama neredeyse altı yüz yaşında." Ses tonundaki gururu fark etmemek mümkün değildi. "Bu kitap için birbirlerini öldürenler oldu. Ama ben şanslıydım para vererek aldım."

Söylediği son sözlerden sonra birden arkasını dönerek onları pusudaki bir kedi gibi sessizce izleyen Toz Parmak'ı süzdü. Meggie bir an Elinor'un onu dışarı atacağını düşündü ancak Toz Parmak, kolları arkasında kenetli, son derece ciddi bir ifadeyle rafların önünde durarak bunu gerektirecek bir davranışta bulunmamıştı. Bu yüzden, kadın ona bir kez daha aşağılayıcı bir şekilde bakarak Mo'ya döndü.

Mo, okuyucu masalarından birinin önünde duruyordu; elinde kapak sırtını yalnızca bir iki iplik tutan bir kitap tutuyordu. Kitabı, kanadı kırılmış yaralı bir kuş gibi incitmeden elinde tutuyordu.

"Ne diyorsun?" diye sordu Elinor endişeyle. "Onu kurtarabilir misin? Biliyorum çok kötü bir durumda; ayrıca korkarım diğerleri de pek farklı durumda değil ama ..."

"Bunlar düzeltilebilir." Mo, o kitabı bırakarak başka bir kitap aldı. "Ama bunun için sanırım en az iki haftaya ihtiyacım var. Eğer başka malzemeye ihtiyacım olmazsa. O zaman iş daha da uzar. Bize bu kadar süre dayanabilecek misin?"

"Elbette." Elinor, başını salladı ancak bir an Toz Parmak'a doğru baktığı da Meggie'nin gözünden kaçmadı. Toz Parmak, hâlâ kapının yanındaki rafların önünde durup kitaplara dalmış görünüyordu ancak Meggie'ye göre konuşulan hiçbir şeyi kaçırmamıştı.

Elinor'un mutfağında kitap yoktu, tek bir tane bile ama güzel bir akşam yemeği vardı. Yemeklerini, Elinor'un dediğine göre İtalya'daki bir manastıra ait ahşap bir masada yediler. Meggie bunun doğruluğundan kuşkuluydu. Bildiği kadarıyla manastırlarda keşişlerin kullandıkları yazı masalarının üstü eğimliydi ama Meggie bu bilgiyi kendine saklamayı tercih etti. Bir parça ekmek daha aldı ve bir yandan masanın üzerinde duran peynirin yenip yenmeyeceğini düşünürken, diğer yandan da Mo'nun Elinor'la konuşmasını izliyordu. Elinor'un gözleri birden büyüdü. Meggie, bundan bir kitap hakkında konuştuklarını çıkardı ve aklına hemen ambalaj kağıdı, soluk yeşil kitap kapağı ve Mo'nun sesindeki öfke geldi.

Yanında oturan Toz Parmak ise sırt çantasına gizlice bir dilim salam attı. Bu Gwin'in akşam yemeğiydi. Meggie, Gwin'in bu güzel yiyeceklerden daha fazla alma umuduyla yuvarlak burnunu sırt çantasından hafifçe çıkardığını gördü. Meggie'nin onlara baktığını fark eden Toz Parmak kıza gülümsedi ve Gwin'e bir dilim de jambon verdi. Mo ile Elinor'un fısıldaşmaları onu pek ilgilendirmiyordu ama Meggie onların gizli bir anlaşma planladıklarından emindi.

Bir süre sonra Mo ayağa kalkarak dışarıya çıktı. Meggie, Elinor'a tuvaletin yerini sordu ve babasının peşinden gitti.

Mo'yu gizlice izlemek tuhaf bir duyguydu. Bunu daha ön-

ce de yaptığını anımsadı; Toz Parmak'ın geldiği gece. Bir de Mo'nun Noel Baba olup olmadığını öğrenmek istediğinde yapmıştı. Böyle peşinden gittiği için kendinden utanıyordu. Ama bu babasının hatasıydı. Bu kitabı kendisinden niçin saklıyordu? Şimdi de, görmesine izin vermediği bu kitabı, belki de Elinor'a verecekti. Mo'nun kitabı aceleyle arkasında sakladığından beri kitap Meggie'nin aklmdan çıkmıyordu. Hatta Mo, eşyalarının bulunduğu valizi arabaya taşımadan önce valizlerin içinde kitabı aramış ancak bulamamıştı.

Kitabı, Elinor'un vitrinlerinden birinde kaybolmadan önce görmek zorundaydı! Kendisini de buralara kadar getirdiğine göre, bu kitabın babası için niçin bu kadar önemli olduğunu öğrenmeliydi...

Babası, evden çıkmadan önce, evin giriş kısmında arkasına dönerek bakındı ancak Meggie tam zamanında naftalin ve lavanta kokan bir sandığın arkasına saklanmıştı. Mo dönene kadar onu gizlendiği yerde beklemeye karar verdi. Peşinden dışarıya çıksa, Mo onu hemen görürdü. Zaman, insanın yüreği hızla çarparken, merakla bir şey beklediğinde her zamankinden çok daha yavaş geçiyordu. Beyaz raflardaki kitaplar, Meggie'yi izliyor gibiydi ancak sanki Meggie'nin o an yalnızca tek bir kitabı düşündüğünü biliyormuşçasına susuyorlardı.

Sonunda Mo, elinde kahverengi bir kağıda sarılı bir paketle döndü. Belki de onu yalnızca buraya saklamak istiyordur! diye düşündü Meggie. Bir kitabı saklamak için on bin kitabın yanından daha iyi bir yer olabilir miydi? Evet Mo, kitabı buraya saklayacak ve eve döneceklerdi. Ama onu, üç adımdan fazla yaklaşamayacağım rafların arasına konulmadan önce bir kez olsun görmek istiyorum diye düşündü Meggie.

Mo, o kadar yakınından geçti ki kız ona dokunabilirdi ama Mo onu fark etmedi. "Meggie, bana öyle bakma!" derdi babası bazen. "Yine düşüncelerimi okuyorsun." Şimdi ise endişeli görünüyordu; sanki yaptığının doğruluğundan emin değilmiş gibi. Meggie, onu izlemeden önce yavaş yavaş üçe kadar saydı ancak yine de Mo, bir iki kez aniden durduğu için az daha ona çarpıyordu. Babası, mutfağa dönmeden, doğrudan kütüphanenin yolunu tuttu. Hiç arkasına bakmadan, üzerinde Venedikli matbaacının ambleminin bulunduğu kapıyı açtı ve ardından kapıyı sessizce kapattı.

Meggie, tüm o suskun kitapların arasında kalakalmıştı. Peşinden gitsem... Kitabı bana göstermesini rica etsem, diye düşündü kendi kendine. Çok kızar mı acaba? Tüm cesaretini toplayıp peşinden gitmeye karar verdiğinde ayak sesleri duydu. Hızlı hızlı, kararlı bir şekilde yürüyen aceleci birinin ayak sesleriydi bunlar. Bu, Elinor'dan başkası olamazdı. Şimdi ne yapacaktı?

Meggie, önündeki ilk kapıyı açarak hemen içeri girdi. Kubbeli bir yatak, gardırop, gümüş çerçeveler içinde fotoğraflar, komodin üzerinde bir yığın kitap, sayfaları eski kitapların resimleriyle bezeli, açık duran bir katalog. Elinor'un yatak odasındaydı. Yüreği küt küt atarken dışarıya kulak kabarttı; Elinor'un hızlı adımlarını ve kütüphaneye giden kapının ikinci kez kapandığını duydu. Büyük bir dikkatle tekrar koridora çıktı. Kütüphanenin önünde kararsız bir halde dururken birden omzunda bir el hissetti. Ancak diğer bir el korkudan çığlık atmasını engelledi.

"Benim!" diye kızın kulağına fısıldadı Toz Parmak. "Sakin ol. Yoksa ikimizin de başı derde girer, anladın mı?"

Meggie'nin başını sallaması üzerine Toz Parmak usulca eli-

mi kızın ağzından çekti. "Baban bu cadıya kitabı verecek değil mi?" diye fısıldadı. "Kitabı minibüsten getirdi mi? Hadi söyle. Yanındaydı değil mi?"

Meggie onu itti. "Bilmiyorum!" dedi kız sessizce.

"Ayrıca bu sizi niçin ilgilendiriyor?"

"Beni niçin mi ilgilendiriyor?" Toz Parmak sessizce güldü. "Belki sana bir gün bunun beni niçin ilgilendirdiğini anlatırım. Ama şimdi onu görüp görmediğini öğrenmek istiyorum."

Meggie, hayır dercesine başını salladı. Toz Parmak'a niçin yalan söylediğini kendisi de anlamamıştı. Belki de adamın eli ağzını gereğinden fazla sıktığı içindi.

"Meggie! Dinle beni!" Toz Parmak ısrarla kızın yüzüne baktı. Adamın yüzündeki yara izleri yüzüne çizilen solgun çizgilere benziyordu; sol yanağında iki çizgi, hafif kavisli, sağ yanağında kulağından burun kanadına kadar uzanan üçüncü bir çizgi. "Capricorn, kitabı alamazsa babanı öldürecek!" diye fısıldadı Toz Parmak. "Onu öldürecek, anladın mı? Onun nasıl biri olduğunu sana anlatmamış mıydım? O, kitabı istiyor ve o istediği her şeyi alır. Ondan korunmak için buranın güvenli bir yer olduğunu düşünmek çok gülünç."

"Mo öyle düşünmüyor!"

Toz Parmak doğrularak kütüphanenin kapısına baktı. "Evet, biliyorum," diye mırıldandı. "Sorun da bu ya zaten. Bu nedenle..." iki elini de Meggie'nin omzuna koyarak onu kapalı olan kapıya doğru itti, "Şimdi masum bir şekilde içeri girip kitaba ne yaptıklarını öğreneceksin. Tamam mı?"

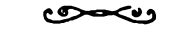
Meggie karşı gelmek istedi ancak bir şey söyleyemeden Toz Parmak kapıyı açmış ve onu kütüphaneye itmişti bile.

Yalnızca Bir Resim

Her kim kitap çalar ya da ödünç aldığı kitabı geri vermezse, elindeki o kitap zehirli bir yılana dönüşsün. Yılan onu ısırsın ve zehriyle tüm bedenini felç etsin. Acıdan bağırarak merhamet dilensin ama acıları azalmasın ta ki çürüyüp toprak olana kadar. Kitap kurtları iç organlarını kemirsin, hiç ölmeyen leş kurtları gibi. Son yolculuğuna adım attığında ise, cehennem ateşi onu sonsuza değin yutsun.

Barcelona'daki San Pedro Manastırı Kütüphanesi'nde bulunan bir yazıttan Alberto Manguel tarafından yapılan alıntı.

Kitabı sarılı olduğu kağıttan çıkarmışlardı. Meggie ambalaj kağıdının sandalyenin üzerinde olduğunu gördü. İkisi de kızın içeri girdiğini fark etmedi. Elinor, okuyucu masalarından birinin üzerine eğilmiş, Mo da onun yanında duruyordu. İkisinin de sırtı kapıya dönüktü.

"Bu inanılmaz. Tek bir kopyası bile kalmadı sanıyordum," diye konuşuyordu Elinor tam o sırada. "Bu kitap hakkında ortalıkta garip öyküler anlatılıyor. Sıkça alışveriş ettiğim bir sahaf bana aynı gün içinde bu kitabın üç kopyasının çalındığını anlatmıştı. Neredeyse aynı öyküyü iki ayrı kitapçı da anlattı."

"Gerçekten mi? Oldukça garip!" dedi Mo ancak babasının sesini çok iyi tanıyan Meggie şaşırmış numarası yaptığını çok iyi anlamıştı. "Neyse, o öyküler için bir şey söyleyemem. Çok değerli bir kitap olmasa da benim için önemi büyük. Bir süre için, ben onu geri alana kadar sende emin ellerde olup

olmayacağını merak ediyorum yalnızca."

"Bende tüm kitaplar emin ellerdedir," diye yanıtladı Elinor huysuzca. "Bunu biliyorsun. Onlar benim çocuklarım, mürekkep karası çocuklarım, onlara gözüm gibi bakıyorum. Sayfalarının arasına güneş ışınlarının girmesine engel oluyorum, tozlarını alıyorum, onları aç gözlü kitap kurtlarından ve kirli parmaklardan koruyorum. Bu kitabın çok özel bir yeri olacak, sen onu geri alana kadar onu hiç kimse göremeyecek. Zaten kütüphaneme de ziyaretçilerin gelmesinden hoşlanmıyorum. Zavallı kitaplarımın üzerinde parmak izleri ve peynir artıklarından başka bir şey bırakmıyorlar. Ayrıca bildiğin gibi, çok pahalı bir alarm sistemine sahibim."

"Evet, bu beni rahatlattı!" Mo'nun sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. "Çok teşekkür ediyorum Elinor! Sana gerçekten çok teşekkür ediyorum. Yine de bu günlerde birisi kapını çalıp da kitabı soracak olursa hiçbir şey bilmediğini söyle, olur mu?"

"Elbette. İşini iyi yapan bir ciltçi için insan neler yapmaz ki? Ayrıca yeğenimin kocasısm. Onu bazen özlüyorum, biliyor musun? Sanırım sen de özlüyorsundur. Kızına bakılırsa annesini pek aramıyor, öyle değil mi?"

"Onu pek anımsamıyor," dedi Mo sessizce.

"Eh, böyle olması da daha iyi, değil mi? Bazen belleğimizin kitaplar kadar güçlü olmamasının pratik yararları da var. Kitaplar olmasa herhalde hiçbir şeyi anımsamazdık, ne Truva Savaşı'nı, ne Kolomb'u, ne Marco Polo'yu, ne Shakespeare'i, ne de tüm o çılgın kral ve kraliçeleri..." Elinor arkasını dönerken birden dondu kaldı.

"Kapıya vurduğunu duymadım galiba?" diye sordu Meg-

gie'ye düşmanca bakarken. Ona öyle kötü bakmıştı ki, kız arkasını dönüp oradan koridora kaçmamak için tüm cesaretini toplamak zorunda kaldı.

"Ne zamandan beri orada duruyorsun Meggie?" diye sordu Mo.

Meggie, çenesini öne doğru çıkardı. "Ona gösteriyorsun ama benden saklıyorsun!" dedi. Saldırmak hâlâ en iyi savunmaydı "Şimdiye kadar benden hiçbir kitabı gizlemedin! Bu kitabın özelliği ne ki? Onu okuyunca kör mü olurum? Yoksa parmaklarımı mı ısırır? Kitapta bilmemem gereken ne tür korkunç sırlar gizli?"

"Bunu sana anlatmamak için nedenlerim var," diye yanıt verdi Mo Yüzü solgundu. Başka bir söz söylemeden kıza doğru yürüyerek onu kapıdan çıkarmak istedi ama Meggie elinden kurtuldu.

"Bak sen, maţçı bir kız!" dedi Elinor. "Bu haliyle onu neredeyse kendime yakın buldum. Çok iyi anımsıyorum. Annesi de böyleydi işte. Buraya gel." Yana geçerek eliyle Meggie'yi yanına çağırdı "Göreceksin, bu kitapta heyecan verici bir şey yok, en azından gözlerin için. Ama kendin gör. İnsan her zaman kendi gördüğüne inanır. Yoksa baban başka fikirde mi?" Yanıt bekleyercesine Mo'ya baktı.

Mo duraksadı, sonra çaresizce hayır anlamında başını salladı

Kitap, açık şekilde okuyucu masasının üzerinde duruyordu. Pek eski görünmüyordu. Meggie, eski bir kitabın nasıl göründüğünü çok iyi biliyordu. Mo'nun çalışma odasında sayfaları, leopar kürkü desenini andıran sarı lekeler içinde birçok kitap görmüştü. Bir tanesini anımsadı, cilt kapağını kurt-

lar kemirmişti. Kurtların kemirdiği yerler minik mermi delikleri gibi görünmüştü Meggie'nin gözüne. Mo, sayfaları tek tek çıkarmış, yeniden birleştirmiş ve kendi deyimiyle kitaba yeni bir giysi yapmıştı. Bu giysi deriden ya da bezden, sade ya da Mo'nun minicik baskı aletleriyle yaptığı, kimi zaman da yaldızlı boya ile süslediği kabartmalarla bezeliydi.

Bu kitabın cilt kapağı söğüt ağacının yaprakları gibi gümüşi yeşildi. Kitabın köşeleri hafif ezilmişti ancak sayfaları hâlâ beyazdı ve siyah harfler kağıdın üzerinde açık seçik duruyordu. Açık duran kitabın arasında kırmızı bir bant vardı. Kitabın sağdaki sayfasında da bir resim vardı. Resimde görkemli giysiler içinde kadınlar, ateş püsküren bir adam, cambazlar ve krala benzeyen biri vardı. Meggie, bir iki sayfa daha çevirdi. Kitapta fazla resim yoktu ancak her bölümün başındaki ilk harf de zaten küçük bir resim gibiydi. Bazı harflerin tepesinde hayvanlar oturuyordu, diğerlerinin etrafı yapraklarla bezeliydi, B harfi de alev alev yanıyordu. Alevler o kadar canlı görünüyordu ki Meggie sıcak olmadığından emin olmak için parmağıyla harfe dokundu. Sonraki bölüm K harfiyle başlıyordu. Bir savaşçı gibi kasılan bu harfin kolunda kalın tüyleri olan bir hayvan oturuyordu. *Kentten sessizce süzülüşünü kimse görmemişti,* diye okudu Meggie ancak daha fazla sözcük göremeden Elinor kızın önündeki kitabı kapattı.

"Sanırım bu kadar yeter," dedi kadın, kitabı koltuğunun arasına sıkıştırarak. "Baban, kitabı emin bir yerde saklamamı rica etti, ben de şimdi onu yapacağım."

Mo, tekrar Meggie'nin elini tuttu. Bu kez kaçmamıştı. "Lütfen Meggie, unut bu kitabı!" diye fısıldadı. "Bu kitap bela getiriyor. Ben sana yüz tane başka kitap alırım."

Meggie onaylarcasına başını salladı yalnızca ve babası kapıyı kapatmadan önce bir kez daha Elinor'a bakabildi. Elinor orada durmuş kitaba büyük bir şefkatle bakıyordu; tıpkı babasının onun üstünü örttüğünde baktığı gibi.

Sonra kapı kapandı.

"Onu nereye saklayacak?" diye sordu Meggie Mo'nun peşinden koridora doğru giderken.

"Hı, böyle durumlar için oldukça güzel yerlere sahip," diye kaçamak bir yanıt verdi Mo. "Ama bu yerler gizli elbette, bilirsin işte. Ne dersin, artık odanı göstereyim mi sana?" Babası kaygısız görünmeye çalıştı ama bunu pek başaramadı. "Pahalı bir otel odasına benziyor. Hatta ondan bile daha güzel."

"Kulağa fena gelmiyor," diye mırıldandı Meggie bir yandan etrafına bakınıyordu ancak Toz Parmak'ı göremedi. Nereye gitmişti? Ona bir şey sormalıydı. Hemen. Başka bir şey düşünemiyordu babası ona odasını gösterip artık her şeyin yolunda olduğunu, işini bitirir bitirmez onu eve götüreceğini anlatırken. Meggie, onu dinliyor gibi yapıp başını salladı oysa o Toz Parmak'a soracağı sorudan başka bir şey düşünemiyordu. Bu soru kızın dudaklarını o kadar yakıyordu ki Meggie, babasının, bu soruyu nasıl olup da dudaklarından okuyamadığına şaşırdı.

Babası, valizleri minibüsten almak için onu yalnız bırakır bırakmaz Meggie mutfağa koştu ama Toz Parmak orada da yoktu. Elinor'un yatak odasına bile baktı; ne var ki bu kocaman evin sayısız kapısının her birini açmasına rağmen Toz Parmak'ı bulamadı. Mo, çoktan yatmıştı; hatta Elinor bile yatak odasına çekilmişti. Sonunda Meggie de odasına giderek kocaman yatağa

uzandı. Bu yatağın üzerinde kendini küçücük hissetti, cüce gibi, sanki küçülmüş gibi. Alice Harikalar Diyarında gibi, diye düşündü çiçekli nevresime dokunurken. Bunun dışında odayı sevmişti. Her yer kitap ve resimlerle doluydu. Odada bir şömine bile vardı ama sanki yüzyıldır hiç kullanılmamış gibiydi. Meggie, yataktan inip pencerenin önüne geçti. Dışarıda hava çoktan kararmıştı. Pencerenin panjurlarını açtığında yüzüne serin bir rüzgar çarptı. Karanlıkta algılayabildiği tek şey evin önündeki çakıl taşlarıyla döşeli meydandı. Bir sokak lambası kirli beyaz taşlara solgun ışığını yansıtıyordu. Mo'nun çizgili minibüsü Elinor'un gri renk arabasının yanında, atların bulunduğu ahıra yanlışlıkla giren bir zebra gibi duruyordu. Babası, Meggie'ye *Ormanın Kitabı'nı* armağan ettikten sonra arabanın beyaz boyasının üzerine siyah çizgiler yapmıştı. Kız, aceleyle terk ettikleri evini, odasını, bugün yeri boş kalan okulunu düşündü. Onları özleyip özlemediğinden pek emin değildi.

Panjurları açık bırakıp yatağa uzandı. Mo, kitap sandığını kızın yatağının yanına koymuştu. Yorgun bir şekilde sandıktan bir kitap çıkararak aşina olduğu sözcüklerle kendini evinde gibi hissetmeyi denedi ama başaramadı. O kitaba ilişkin anılar sürekli bu kitabın sözcüklerini siliveriyordu. O kitabın başlangıç harfleri Meggie'nin gözünün önünden gitmiyordu bir türlü; kocaman ve renkliydi harfler, etrafı figürlerle çevrili ancak bu figürlerin öykülerini bilmiyordu çünkü kitabın bunları ona anlatacak zamanı olmamıştı.

Toz Parmak'ı bulmam gerek, diye düşündü uykulu uykulu. O, burada olmalı! Sonra kitap elinden kaydı, o da uykuya daldı.

Ertesi sabah onu uyandıran şey güneş oldu. Hava hâlâ serindi ancak gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Meggie, pencereden dışarıya baktığında uzakta, ağaç dallarının arasında gölün pırıldadığını görebiliyordu. Elinor'un ona uygun gördüğü oda birinci kattaydı. Mo ise ondan iki oda ileride uyuyordu; oysa Toz Parmak çatı katındaki bir odayla yetinmek zorunda kalmıştı. Meggie, dün onu ararken odasını görmüştü. Odada yalnızca dar bir yatak, etrafında da çatıya kadar uzanan kitap sandıkları vardı.

Meggie, kahvaltı için mutfağa girdiğinde Mo, Elinor ile birlikte masaya oturmuştu bile ancak Toz Parmak görünürde yoktu. "Ha, o kahvaltısını yaptı bile," diye yanıt verdi Elinor alayla, Meggie adamı sorduğunda: "Hem de ben her şeyden habersiz mutfağa girdiğimde masanın üzerinde oturan ve bana tıslayan sivri dişli bir hayvan eşliğinde. Tuhaf arkadaşınıza mutfak masamın üzerinde engelleyemediğim karasineklerin dışında hiçbir hayvana dayanamadığımı söyledim, o da o kürklü hayvan ile birlikte dışarıya çıktı."

"Onu niçin soruyorsun?" diye sordu Mo.

"Hiç, öylesine... Ona yalnızca bir şey soracaktım," dedi Meggie, aceleyle yarım dilim ekmek yedi, Elinor'un pişirdiği korkunç acı kakaodan bir yudum içti ve dışarıya koştu.

Toz Parmak'ı evin arkasında, dikeni andıran, kısacık kesilmiş çimenlerin üstünde buldu. Çimenlerin üstünde alçıdan bir melek heykeliyle, tek başına kalmış bir şezlong da vardı. Gwin ise ortalıkta görünmüyordu. Kıpkırmızı açmış güllerin arasında birkaç kuş kavga ediyordu. Toz Parmak ise dünyayı unutmuş, toplarla hokkabazlık yapıyordu. Meggie, renkli topları saymayı denedi. Dört, altı, sekiz taneydi. Topları havada o ka-

dar çabuk hareket ettiriyordu ki onu izlerken Meggie'nin başı döndü. Tek ayağının üzerinde durarak, hiç çaba sarf etmeden, onlara bakmaya bile gerek duymadan topları yakalıyordu. Ancak Meggie'yi fark edince bir top parmaklarının arasından kaçarak kızın ayaklarına doğru yuvarlandı.

Meggie topu alıp Toz Parmak'a attı. "Bunu nerede öğrendiniz?" diye sordu. "Bu olağanüstü bir görüntü!"

Toz Parmak, alaycı bir şekilde kızın önünde eğildi. İşte, yüzünde yine o tuhaf gülümseme belirmişti. "Geçimimi bununla sağlıyorum," dedi adam. "Bununla ve başka bir iki şeyle."

"Pazarlarda. Panayırlarda. Çocukların doğum günlerinde. Sen hiç insanların Orta Çağ'da yaşıyormuş gibi davrandıkları şu pazarlara gittin mi?"

Meggie, başını salladı. Evet, Mo ile daha önce böyle bir panayıra gitmişti. Orada çok güzel şeyler görmüştü, yabancı şeyler; sanki yalnızca başka bir çağa ait değil de başka bir dünyaya ait şeylerdi. Mo, ona o zaman bir kutu almıştı. Kutu, renkli taşlarla bezenmişti, üstünde bir de yeşil ve altın renginde parıldayan metalden yapılmış küçük bir balık bulunuyordu. Balığın ağzı kocaman açılmıştı, karnında da kutuyu sallayınca minik bir çan gibi ses çıkaran küçük bir bilye vardı. Panayırda dolaşırken insanın burnuna fırından yeni çıkmış ekmek, duman ve nemli giysi kokusu geliyordu. Meggie, bir demirci ustasını kılıç yapmak için demiri döverken izlemiş, cadı kıyafeti giymiş birini görünce de Mo'nun arkasına saklanmıştı.

Toz Parmak, toplarını toplayarak çantasına attı. Çantası ağzı açık bir şekilde çimenlerin üzerinde duruyordu. Meggie, çantaya doğru yürüyerek içine bir göz attı. Çantanın içinde şişeler, pamuk, bir kutu süt olduğunu gördü. Daha fazlasını göremeden

Toz Parmak çantayı kapatmıştı bile. "Üzgünüm. Meslek sırrı," dedi adam. "Baban Elinor'a kitabı verdi değil mi?"

Meggie, omzunu silkti.

"Bana söyleyebilirsin. Zaten biliyorum. Kapıyı dinledim. Kitabı burada bırakması çılgınlık; ne yapalım, öyle olsun." Toz Parmak, şezlonga oturdu. Şezlongun yanında, çimenlerin üzerinde de sırt çantası duruyordu. Çantanın ağzından tüylü bir kuyruk sarkıyordu.

"Gwin'i gördüm," dedi Meggie.

"Öyle mi?" Toz Parmak sırtını yaslayarak gözlerini kapadı. Güneşin altında saçları daha açık renk görünüyordu. "Ben de. Sırt çantasının içinde. Onun uyku saati de."

"Ben onu kitabın içinde gördüm." Meggie, bunu söylerken gözlerini Toz Parmak'ın yüzünden ayırmamıştı ama o hiçbir tepki göstermedi. Onun aklından geçenler Mo'da olduğu gibi yüzünden okunmuyordu. Toz Parmak'ın yüzü kapalı bir kitaptı sanki ve Meggie, adamın bu kitabı okumaya çalışanın eline vuracağından emindi."Bir harfin üstünde oturuyordu," diye devam etti. "Bir K'nın üstünde. Boynuzlarını gördüm."

"Gerçekten mi?" Bunu sorarken Toz Parmak gözlerini açmamıştı bile. "Bu kitap delisi kadının kitabı binlerce raftan hangisine koyduğunu biliyor musun?"

Meggie, bu soruyu duymazlıktan geldi. "Gwin, niçin kitaptaki o hayvana benziyor?" diye sordu. "O boynuzları gerçekten yapıştırdınız mı?"

Toz Parmak gözlerini açarak güneşe doğru baktı.

"Öyle mi yapmışım?" diye sordu adam gökyüzünü incelerken. Birkaç bulut kümesi Elinor'un evine doğru geliyordu. Güneş, bir bulutun arkasında kaybolurken gölgesi çirkin bir le-

ke gibi çimenlere vurdu.

"Baban sana sık sık kitap okur mu Meggie?" diye sordu Toz Parmak.

Meggie onu kuşkuyla süzdü. Sonra sırt çantasının yanına çökerek Gwin'in ipeksi kuyruğunu okşadı. "Hayır," dedi kız. "Ama bana okumayı öğretti, ben beş yaşındayken."

"Ona, sana niçin kitap okumadığını sor," dedi Toz Parmak. "Ama kaçamak yanıtlarla yetinme sakın."

"Niçin?" Meggie, kızarak ayağa kalktı. "Sevmediği için, hepsi bu kadar."

Toz Parmak gülümsedi. Oturduğu şezlongdan uzanarak elini sırt çantasına soktu. "Hımm, karnı doymuşa benziyor," dedi. "Sanırım, Gwin'in gece avı başarılı geçmiş. Umarım yine gidip bir kuş yuvası bozmamıştır. Yoksa Elinor'un ekmekleri ve yumurtaları yeterli olmadı mı?" Gwin'in kuyruğu bir kedi kuyruğu gibi sallanmaya başladı.

Meggie, tedirgin bir şekilde sırt çantasına baktı. Gwin'in ağzını göremediği için çok mutluydu. Belki ağzında hâlâ kan vardı.

Toz Parmak, tekrar Elinor'un şezlonguna uzandı. "Bu akşam sana çantamda gördüğün tüm o şişelerin, pamuğun ve diğer tüm esrarengiz şeylerin ne işe yaradığını göstereyim mi?" diye sordu kızın yüzüne bakmadan. "Ama bunun için havanın karanlık olması gerekir, zifiri karanlık. Gece yarısı evden çıkmaya cesaret eder misin?"

"Elbette!" diye yanıt verdi Meggie alınmış bir şekilde; oysa karanlıkta dışarıya çıkmaktan hiç de hoşlanmıyordu. "Ama siz bana önce..."

"Siz mi dedin?" Toz Parmak yüksek sesle güldü. "Tanrım,

yakında da bana Bay Toz Parmak dersin artık. Sizli konuşmadan hoşlanmıyorum, bir daha siz diye konuşma olur mu?"

Meggie, dudaklarını ısırarak başını salladı. Haklıydı, siz diye hitap edilmek ona hiç yakışmıyordu. "Tamam, Gwin'in kafasına o boynuzları niçin yapıştırdın?" diye tamamladı kız sorusunu. "Ayrıca kitap hakkında ne biliyorsun?"

Toz Parmak kollarını başının arkasında kenetledi. "Kitap hakkında oldukça çok şey biliyorum," dedi adam. "Sana bir gün bu şeyler anlatırım belki ama önce randevumuzu düşünelim. Bu gece, saat on bire doğru, tam burada, anlaştık mı?"

Meggie, başını kaldırıp Elinor'un çatısında yırtılırcasına öten bu kuşa baktı. "Evet," dedi. "Saat on birde." Sonra koşarak eve döndü.

Elinor, Mo'ya atölyesini kütüphanenin hemen yanına kurmasını önermişti. Kütüphanede, eski hayvan ve bitki ansiklopedilerini sakladığı küçük bir oda vardı (anlaşılan Elinor'un buluntmediği kitap türü yoktu). Bu ansiklopediler açık bal rengi ahşaptan yapılmış raflara dizilmişti. Bazı raflarda da kitapları içinde iğnelenerek tutturulan böceklerin sergilendiği cam vitrinlere destek oluyordu. Bu görüntü, Elinor'u Meggie'nin gözünde daha da sevimsiz hale getirmişti. Odadaki tek penceresinin önünde bir masa vardı; bacakları özenle tornadan geçirilmiş güzel bir masaydı bu ancak Mo'nun evdeki atölyesinde bulunan masanın yarısı kadardı. Belki de, Meggie başını kapıdan içeri soktuğunda babasının sessizce kendi kendine lanetler okumaları bundandı.

Şu masaya bir bak!" dedi adam. "Bunun üstünde pul koleksiyonunu düzenleyebilirsin ama kitap ciltleyemezsin. Oda

da küçücük zaten. Baskı makinesini nereye kurayım, aletlerimi nereye koyayım... Son geldiğimde çatı katının altındaki odada çalışmıştım ama artık orayı da kitap sandıkları kaplamış."

Meggie, aralıksız olarak yan yana duran kitapların sırtlarını okşadı "Sen de ona daha büyük bir masaya ihtiyaç duyduğunu söylersin."

Büyük bir dikkatle raftan bir kitap çekti ve sayfaları çevirmeye başladı. Bu kitapta en tuhaf böceklerin resimleri vardı; boynuzlu böcekler, hortumlu böcekler; hatta burnu olan bir böcek. Meggie, işaret parmağıyla solgun resimlerin üzerinden geçti. "Mo, söylesene, bana niçin hiç kitap okumadın?"

Babası öyle ani bir şekilde döndü ki ona, az daha kitap elinden düşecekti. "Bunu niçin soruyorsun? Toz Parmak ile konuştun, öyle değil mi? Sana ne anlattı?"

"Hiçbir şey. Bir şey anlatmadı!" Meggie, niçin yalan söylediğini kendisi de bilmiyordu. Böcek kitabını tekrar yerine koydu. Sanki birisi, ikisinin etrafına sırlardan ve yalanlardan oluşan ve giderek daha da kalınlaşan bir ağ örüyormuş gibi geldi. "Bence bu iyi bir soru," dedi başka bir kitaba uzanırken. Kitabın adı *Sihir Ustaları* idi. Bu kitaptaki böcekler canlı dallara ya da kuru yapraklara benziyordu.

Mo, kıza tekrar sırtını döndü. Aletlerini küçük gelen masanın üstünde dizmeye başlamıştı. En sola kağıt açacağını, sonra kitap sırtlarına şekil verdiği yuvarlak başlı çekici, keskin maket bıçağını...

Başka zaman olsa bu işi yaparken sessizce ıslık çalardı ama şimdi sesini çıkarmıyordu. Meggie, babasının düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu hissediyordu. Ama nerelerde olduğunu bilmiyordu?

Mo sonunda masanın kenarına oturarak kızın yüzüne baktı. "Kitap okumayı sevmiyorum işte," dedi, dünyada bundan daha sıkıcı bir şey yokmuş gibi geliyor. "Biliyorsun işte. Yalnızca bu."

"Peki, niçin sevmiyorsun? Bana öyküler anlatıyorsun ama. Çok güzel öyküler anlatıyorsun. Tüm konuşmaları taklit edebiliyorsun, herhangi bir öyküyü heyecanlı, sonra gülünç hale getirebiliyorsun..."

Mo, kollarını kavuşturdu; sanki kollarının arkasına gizlenmek istiyordu.

"Bana *Tom Sawyer'ı* okuyabilirsin," diye öneride bulundu Meggie. "Ya da *Gergedan'ın Cildi Nasıl Buruştu?*" Bu Mo'nun en sevdiği kitaplardan biriydi. Küçükken gergedanın deri katlarının arasındaki kırıntılar gibi kendisinin de giysilerinin arasında ekmek kırıntıları varmış gibi oyun oynarlardı.

"Evet, bu çok güzel bir öykü." Mo, kıza tekrar sırtını döndü. Kitapların astar kağıtlarını sakladığı dosyayı masaya koyarak dalgın dalgın içindekileri karıştırdı. "Tüm kitapların başında böyle bir kağıt bulunmalıdır," demişti bir kez Meggie'ye. "En güzeli de koyu renk bir kağıt ile kitabın kapağının rengine göre koyu kırmızı ya da koyu mavi ile kaplamak. O zaman kitabı açtığında tiyatrodaki gibi olur: Önce perdeyi görürsün. Perdeyi açtığında da gösteri başlar."

"Meggie, artık çalışmam gerek!" dedi adam, yüzünü ona dönmeden. "Elinor'un kitaplarını ne kadar çabuk bitirirsem, o kadar çabuk eve gideriz."

Meggie, sihir giysileri içindeki hayvanlarla ilgili kitabı yerine koydu. "Peki, eğer o boynuzlar yapıştırılmış boynuzlar değilse?" diye sordu kız.

"Ne?"

"Gwin'in boynuzları. Toz Parmak onları yapıştırmamışsa?"

"Onları yapıştırdı." Mo, çok alçak olan masaya bir sandalye çekti. "Ha, Elinor alışverişe gitti. Eğer o gelene kadar dayanamazsan kendine omlet yap. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı Meggie. Bir an için, babasına Toz Parmak'la gece randevusunu anlatmayı düşündü ancak sonra vazgeçti.

Onun yerine, "Bu kitaplardan bazılarını odama götürebilir miyim acaba?" diye sordu.

"Elbette. Kitap sandığından yok olmadıkları sürece."

"Şu, bana anlattığın kitap hırsızı gibi mi?" Meggie, sol kolunun altına üç, sağ kolunun altına da dört kitap sıkıştırdı. "Kaç kitap çalmıştı? 30.000?"

"40.000," diye yanıtladı Mo. "Ama en azından sahiplerini öldürmedi."

"Hayır, onu yapan İspanyol bir rahipti, adını unuttum." Meggie, kapıya doğru giderek ayağının ucuyla kapıyı açtı.

"Toz Parmak, Capricorn'un, bu kitap için seni öldürebileceğini söylüyor." Umursamaz bir ses tonunda konuşmaya çalışıyordu. "Bunu yapar mı Mo?"

"Meggie!" Mo, yüzünü ona dönerek ikaz etti. "Git güneşlen ya da güzel burnunu şu kitaplara sok ama şimdi bırak da çalışayım. Toz Parmak'a da söyle, sana böyle saçmalıklar anlatmayı sürdürürse onu bu bıçak ile dilim dilim keserim."

"Bu bir yanıt değil!" dedi Meggie, kollarındaki kitaplarla koridora çıkmaya çalışırken.

Odasına vardığında kitapları kocaman yatağın üzerine yaya-

rak okumaya başladı. Kitaplar, insanların boş evlere taşınması gibi, terk edilmiş salyangoz kabuklarına yerleşen böcekleri, yaprak şeklinde kurbağaları, renkli dikenleri olan tırtılları, beyaz sakallı maymunları, çizgili karıncayiyenleri ve toprağı tatlı patates bulmak için eşeleyen kedileri anlatıyordu. Meggie'nin düşünebileceği, hatta hiç aklına gelemeyecek her türlü canlı vardı bu kitaplarda.

Oysa Elinor'un akıllı kitapları boynuzları olan sansardan söz etmiyordu hiç.

Ateş ve Yıldızlar

İşte ortaya çıktılar birden, dans eden ayılar, köpekler ve keçiler, maymunlar, ip üstünde yürüdüler, öne doğru, arkaya doğru takla attılar, havaya kılıçlar, bıçaklar atıp yaralanmadan kendilerini onların sivri uç ve kenarlarına bıraktılar, ateş yutup taş çiğnediler, palto ve şapkaların altında, sihirli bardak ile zincirlerle sihirbazlık numaraları yaptılar, kuklaları kılıçlarıyla dövüştürdüler, bülbül gibi ötüp tavus kuşu gibi ses çıkarıp ceylan gibi ıslık çaldılar, flüt sesine hoplayıp zıplayıp dans ettiler.
Wilhelm Hertz, Hokkabaz'ın Kitabı

Bir türlü akşam olmak bilmedi. Meggie, Mo'yu yalnızca öğleden sonra, Elinor alışverişten gelip yarım saat sonra onlara hazır soslu bir spagetti sunduğunda biraz görebildi. "Üzgünüm ama saatlerce mutfakta uğraşacak sabrım yok," dedi kadın tencereleri masaya koyarken. "Şu kürklü hayvanı olan arkadaşınız yemek yapmayı biliyor mu acaba?"

Toz Parmak, yalnızca üzgünüm der gibi omzunu silkti. "Hayır, bu konuda hiç yardımcı olamam."

"Mo çok iyi yemek yapar," dedi Meggie, sulu sosu makarnasına karıştırırken.

"Onun işi kitaplarımı onarmak, yemek yapmak değil," diye yanıtladı Elinor sert bir şekilde. "Peki, sen bu konuda nasılsın?"

Meggie omzunu silkti. "Omlet yapabiliyorum," dedi. "Peki, niçin birkaç yemek kitabı almıyorsunuz? Her konuda kitabınız var. Eminim size yardımcı olur."

Elinor için bu öneri bir yanıt vermeye bile değer değildi.

"Ha, unutmadan, gece için bir kural daha söyleyeyim," dedi, herkes sessizce yemeğini yedikten sonra. "Evimde mum ışığı görmek istemiyorum. Ateş, sinirlerimi bozuyor. Ateş kağıtla beslenmeyi sever."

Meggie, yutkundu. Kendisini yakalanmış gibi hissetti. Elbette yanında mum vardı. Onları komodinin üzerine koymuştu. Elinor, görmüş olmalıydı.

Oysa Elinor, Meggie'ye değil, bir kibrit kutusuyla oynayan Toz Parmak'a bakmıştı bunu söylerken. "Umarım siz de bu kurala yürekten uyarsınız," dedi. "Anladığım kadarıyla sizi bir gece daha misafir edeceğiz."

"Konukseverliğinizden biraz daha yararlanmama izin verirseniz. Yarın sabah beni görmeyeceksiniz, söz veriyorum." Toz Parmak'ın elinde hâlâ kibritler duruyordu. Elinor'un bunu hiç onaylamayan bakışı onu pek de rahatsız etmiyor gibiydi.

"Sanırım burada birisi ateşle ilgili çok yanlış bir kanıya sahip," dedi. "Kabul ediyorum, ateş küçük saldırgan bir hayvan gibi olabilir ama onu terbiye edebilirsiniz." Bu sözleri söyler söylemez kutudan bir kibrit çıkararak yaktı ve alevi ağzına soktu.

"Dudaklarıyla yanan kibriti hapsedince Meggie, nefesini tuttu. Toz Parmak, tekrar ağzını açtı, sönmüş kibrit çöpünü ağzından çıkardı ve gülümseyerek boş tabağına koydu.

"Gördünüz mü Elinor?" dedi adam. "Beni ısırmadı. Onu terbiye etmek bir kediyi terbiye etmekten daha kolay." Elinor yalnızca burun kıvırdı; oysa Meggie, hayranlıktan gözünü Toz Parmak'ın yüzünden ayıramıyordu.

Mo, bu küçük ateş gösterisinden pek de etkilenmişe beze-

miyordu. İkaz edici bir bakışı üzerine Toz Parmak uysal bir şekilde kibrit kutusunu cebine koydu.

"Şu mum kuralına uyacağım elbette," dedi aceleyle. "Hiç sorun değil. Gerçekten."

Elinor başını salladı. "Güzel," dedi. "Ama bir şey daha var: Eğer bu akşam da, dün yaptığınız gibi hava kararır kararmaz yok olacaksanız fazla geç gelmemeye gayret edin. Saat tam dokuz buçukta alarm sistemimi devreye sokacağım da."

"Ah, demek dün akşam şansım varmış." Toz Parmak, bir miktar makarnayı çantasına attı. Elinor bunu fark etmedi bile ancak bu Meggie'nin gözünden kaçmadı. "İtiraf ediyorum, gece dolaşmayı seviyorum. Gece, dünya tam benim zevkime uygun, sessiz, neredeyse insansız ve çok daha gizemli. Gerçi bu gece dolaşmayı düşünmüyordum. Ama yine de o kusursuz sisteminizi daha geç bir saate devreye sokmanızı rica edebilir miyim?"

"Öyle mi? Bunu niçin istediğini sorabilir miyim?"

Toz Parmak, Meggie'ye göz kırptı. "Şuradaki genç hanıma bir gösteri sözü vermiş bulunuyorum da. Gösteri saati, gece yarısından bir saat önce."

"Demek öyle!" Elinor, peçetesiyle ağzındaki sosu sildi. "Bir gösteri demek. Peki, bu gösteriyi gündüze kaydırsanız olmaz mı, ne de olsa o genç hanım henüz on iki yaşında ve saat sekizde yatağında olmalı."

Meggie, dudaklarını ısırdı. Beşinci doğum gününden beri, saat sekizde yatağa gitmiyordu ama şimdi bunu Elinor'a anlatmaya hiç niyeti yoktu. Bunun yerine, hayranlıkla Toz Parmak'ın, Elinor'un düşmanca bakışları karşısındaki rahatlığını izliyordu.

"Çok basit, gün ışığında Meggie'ye yapacağım gösteri hiç de etkili olmaz," dedi koltuğunda arkasına yaslanarak. "Bunun için gecenin kara örtüsüne ihtiyacımız var. Siz de gelip izlerseniz, bunun niçin gece vakti olması gerektiğini anlarsınız."

"Bu öneriyi kabul et Elinor!" dedi Mo. "Gösterisini beğeneceksin. Belki ateş de sana artık o kadar ürkütücü gelmez."

"Bana ürkütücü gelmiyor ki. Yalnızca ateşi sevmiyorum!" dedi Elinor donuk bir yüzle.

"Hokkabazlık da yapıyor," diye ağzından kaçtı Meggie'nin. "Sekiz topla."

"On bir," diye düzeltti Toz Parmak. "Ama hokkabazlık daha çok gündüz yapılan bir şey."

Elinor, asık bir yüzle önce Meggie'ye, sonra da Mo'ya baktı. "Peki. Oyunbozan olmak istemem," dedi. "Her zamanki gibi dokuz buçukta elimde bir kitapla yatağımda olacağım, alarm sistemini de devreye sokacağım. Meggie, bu kişiye özel gösteriye giderken bana haber verirse alarmı bir saatliğine kapatırım. Bu yeter mi?"

"Fazlasıyla," dedi Toz Parmak, kadının önünde burnu tabağının kenarına değecek kadar eğilirken.

Meggie, gülmemek için kendini zor tuttu.

Elinor'un kapısını çaldığında saat on bire beş vardı.

"Girin!" deyişini duydu. Meggie başını kapıdan içeri uzattığında da onu yatağına oturmuş, dizinin üzerindeki telefon rehberi kadar kalın bir kataloğu incelerken gördü. "Çok pahalı, çok pahalı, çok pahalı!" diye mırıldanıyordu. "Şu öğüdüme kulak ver: Sakın sahip olduğun paranın karşılayamayacağı bir tutkun olmasın. İnsanın yüreğini bir kitap kurdu gibi kemirir durur. Örneğin şu kitap!" Elinor, parmağıyla kataloğun soldaki

sayfasına o kadar hızlı vurdu ki, delinmiş olsaydı Meggie buna şaşırmazdı. "Böyle bir baskı, hem de böyle iyi bir durumda. On beş yıldır onu satın almaya çalışıyorum ama çok pahalı, çok çok pahalı."

Elinor, derin bir iç çekip kataloğu kapatarak halının üzerine attı, sonra yatağından indi. Meggie, şaşırarak onun çiçek desenli uzun bir gecelik giymiş olduğunu gördü. Bu geceliğin içinde çok daha genç görünüyordu, sanki bir gün uyandığında yüzünde kırışıklıklar beliren genç bir kız gibi. "Neyse, zaten benim kadar deli olamazsın!" diye söylendi ayaklarına kalın çoraplar giyerken. "Baban, deliliklere yatkın biri değil, annen de hiçbir zaman öyle davranmadı. Tam tersi, ondan daha sakin bir yapıya sahip birine rastlamadım. Oysa benim babam en az benim kadar deliydi. Kitapların yarıdan çoğu zaten bana babamdan kaldı; kazancı ne oldu sanki? Kitaplar onu ölümden korudu mu? Tam tersi. Kalp krizi geçirdi, bir kitap müzayedesinde. Bu gülünç değil mi?"

Meggie, bu konuda ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Annemi..." diye sordu bunun yerine. "Onu iyi tanır mıydınız?"

Elinor, kız sanki uygunsuz bir soru sormuş gibi hızlı hızlı burnundan soludu. "Elbette iyi tanırdım. Baban, onunla burada tanıştı. Sana hiç anlatmadı mı?"

Meggie, başını salladı. Ondan fazla söz etmez."

"Eh, belki böylesi daha iyidir. Eski yaraları deşmenin ne anlamı var? Zaten sen de onu anımsamıyorsun. Kütüphanenin giriş kapısındaki işareti o çizmişti. Neyse, hadi gel. Yoksa gösteriyi kaçıracaksın."

Meggie, karanlık koridor boyunca Elinor'u izledi. Bir an, sanki kapıların birinden annesinin çıkıp ona gülümseyeceği gi-

bi çılgın bir düşünceye kapıldı. Koca evde, neredeyse hiç ışık olmadığından Meggie karanlıkta birkaç kez dizini bir sandalyeye ya da sehpaya çarptı. "Niçin her yer bu kadar karanlık?" diye sordu içeri girdiklerinde karanlıkta elektrik düğmesini arayan Elinor'a.

"Çünkü paramı gereksiz elektrik enerjisi yerine kitaplara yatırmayı tercih ediyorum!" diye yanıt verdi Elinor, yaktığı lambaya aptal şey, biraz daha az elektrik harcasa ya der gibi, gözlerini kırpıştırarak kızgın bir şekilde bakarken. Sonra ayaklarını sürüyerek kalın, tozlu bir perdenin arkasında, giriş kapısının yanında bulunan metal bir kutunun yanına gitti. "Umarım, yanıma gelmeden önce odanın lambasını söndürmüşsündür?" diye sordu bir yandan kutuyu açarken.

"Elbette," dedi Meggie, pek doğru olmasa da.

Elinor, alarm sistemiyle uğraşırken "Arkanı dön!" diye emretti kaşlarını çatarak. "Tanrım, tüm bu düğmeler, umarım yine yanlış bir şey yapmamışımdır. Sen de bu fırsattan yararlanarak kütüphaneme gidip kitap almayı aklına bile getirme. Unutma, odam kütüphanenin tam yanında, kulaklarım da bir yarasanınkinden daha iyi duyar."

Meggie, dilinin ucundakini söylemekten son anda vazgeçti. Elinor, ona giriş kapısını açtı. Meggie, tek bir söz söylemeden kadının yanından süzülerek dışarıya çıktı. Hava yumuşaktı, yabancı kokular ve cırcır böceklerinin sesleri sarmıştı geceyi. "Anneme karşı da hep böyle nazik miydin?" diye sordu arkasından kapıyı kilitlemeye çalışan Elinor'a.

Elinor, ona bir süre taş kesilmiş gibi baktı. "Sanırım evet," dedi. "Evet, evet. O da senin kadar küstahtı üstelik. Kibrit canavarıyla iyi eğlenceler!" diyerek arkasından kapıyı çekti.

Meggie, karanlık bahçeden geçip evin arkasına yürürken kulağına müzik sesi geldi. Geceyi birden bire müzik doldurdu, müzik çalmak için sanki Meggie'nin ayak seslerini beklemişti. Ona çok yabancı gelen bir müzikti bu, zillerden, düdüklerden ve trampetlerden oluşan karma karışık bir müzik, aynı anda hem neşeli hem de hüzünlü. Meggie, Elinor'un evinin arkasındaki bahçede bir ordu hokkabaz görse şaşırmayacaktı ama Toz Parmak'tan başka kimse yoktu.

Adam, Meggie'nin onu öğleden sonra gördüğü yerde öylece duruyordu. Müzik, şezlongun yanında, çimenlerin üzerinde duran bir kasetçalardan geliyordu. Toz Parmak, izleyicisi için çimenlerin kenarına bir bank koymuştu. Bankın sağında ve solunda iki meşale yanıyordu. Çimenin üzerinde de iki meşale yanıyor, sanki Toz Parmak'm bu gösteri için çağırdığı hizmetkarlar gibi titrek gölgelerini dans edercesine çimenlere yansıtıyordu.

Toz Parmak ise üst bedeni çıplak bir şekilde öylece ayakta duruyordu; teni, sanki özellikle bu gösteri için ortaya çıkmış, tam Elinor'un evinin üzerinde duran Ay gibi soluktu.

Karanlıkta Meggie belirince, Toz Parmak önünde eğildi. "Lütfen oturun güzel bayan!" dedi müziğin eşliğinde. "Her şey hazır, seni bekliyor."

Meggie, tedirgin bir şekilde oturdu ve etrafına bakındı. Şezlongun üzerinde, daha önceden Toz Parmak'ın çantasında gördüğü o iki koyu renk şişeyi gördü. Solda duran şişenin içinden beyaz bir ışık saçılıyordu, sanki Toz Parmak içine biraz Ay ışığı doldurmuştu. Sandalyenin ahşap bacaklarının arasında pamuk beyazı uçlarıyla bir düzine meşale daha duruyordu, kasetçaların yanında bir kova ve Elinor'un giriş salonuna ait

büyük, tombul bir vazo vardı.

Meggie'nin gözleri, kısa bir an, evin pencerelerine doğru kaydı. Mo'nun odasında ışık yanmıyordu, hâlâ çalışıyordu herhalde; oysa bir kat altta, Elinor'un odasının ışığı yanıyordu ve kadın penceresinin önünde duruyordu. Meggie, o tarafa bakar bakmaz perdeyi çekti, sanki kızın bakışını hissetmişti ama gölgesinden hâlâ soluk sarı perdenin arkasında olduğu görülüyordu.

"Ne kadar sessiz olduğunu duyabiliyor musun?" Toz Parmak, kasetçaları kapatmıştı. Gecenin sessizliği Meggie'nin kulağına sanki pamuk tıkamış gibiydi. Yaprak kıpırdamıyordu, yalnızca meşalelerin yanarken çıkardığı ses ile cırcır böceklerinin sesleri duyuluyordu.

Toz Parmak, müziği tekrar başlattı. "Bizzat rüzgar ile görüştüm," dedi adam. "Çünkü şunu bilmelisin: Eğer rüzgar kafasına ateşle oynamayı koyduysa, onu ben bile terbiye edemem. Ama bana şeref sözü verdi, bu gece sakin olacak ve oyunbozanlık yapmayacak."

Bu sözlerden sonra Elinor'un şezlongunun arasında duran meşalelerden birini aldı. Ay ışığının hapsedildiği şişeden bir yudum içti ve sonra büyük vazoya beyazımsı bir şey tükürdü. Sonra, elindeki meşaleyi kovaya soktu, tekrar çıkardı ve pamuk sarılı uçlarını yanan diğer meşalelerden birine tuttu. Ateş birden alevlenince Meggie sıçradı. Toz Parmak, ikinci şişeyi ağzına götürerek, yara izi dolu yanakları şişene kadar ağzını doldurdu. Sonra derin bir nefes alarak bedenini yay gibi eğdi ve ağzındakileri yanan meşalenin üzerinden havaya püskürttü.

Elinor'un bahçesindeki çimenlerin üstünde bir ateş topu oluştu, alev alev yanan bir ateş topu. Top canlıymış gibi

karanlığı yutuyordu. Ve kocamandı ateş topu, o kadar büyüktü ki Meggie, etrafındaki her şeyin, çimenlerin, sandalyenin ve Toz Parmak'ın kendisinin her an aleve yakalanacağından emindi. Oysa Toz Parmak, dans eden bir çocuk gibi kendi etrafında dönerek tekrar ateş tükürüyordu. Bu kez, yıldızları ateşe vermek istercesine ateşi göğe doğru püskürtmüştü. Şimdi ikinci bir meşaleyi yakarak çıplak kollarının üzerinde gezdiriyordu. En sevdiği ev hayvanıyla oynayan bir çocuk kadar mutlu görünüyordu. Ateş, canlı bir şeymiş gibi tenini yalıyordu, kendine arkadaş edindiği alev alev yanan bir varlık, onu okşayan, onun için dans eden ve geceyi kovalayan bir canlı gibi. Meşaleyi havaya, biraz önce ateş topunun olduğu yere attı, sonra tekrar yakaladı, diğerlerini yaktı, üç, dört, beş meşaleyi havaya atıp sırasıyla yakalayıp hokkabazlık yapıyordu. Bunu yaparken meşalelerin alevi adamın etrafında dönüyor, onu ısırmadan onunla dans ediyordu. İşte Toz Parmak, ateş terbiyecisi, alev tüküren, ateş dostu. Aniden, sanki karanlık onları yutmuş gibi, meşaleleri yok etti ve şaşkınlıktan dili tutulan Meggie'nin önünde selam vererek eğildi.

Kız, sert bankın üzerinde büyülenmiş gibi oturmuş, adamın şişeyi tekrar ağzına götürüp ateşi gecenin kara yüzüne püskürtmesini izlemeye doyamıyordu.

Meggie, daha sonraları bu geceyi anımsadığında, dikkatini uçuşan meşaleler ve püsküren alevlerden ayırarak eve ve pencerelerine bakmasına neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu açıklayamıyordu. Belki de kötülüğün varlığı, tıpkı sıcaklık ya da soğukluk gibi hissedilebiliyordu... Belki de birden kütüphanenin panjurlarından sızıp yapraklarını ahşaba dayayan güllere yansıyan ışıktı dikkatini o tarafa çeken.

Bir ara sesler duyduğunu sandı, Toz Parmak'ın müziğinden daha yüksek sesler, erkek sesleri. Birden içini bir korku sardı, Toz Parmak'ı gece evlerinin önünde gördüğünde hissettiği gibi karanlık ve yabancı bir korku.

Aniden ayağa kalkınca, Toz Parmak'ın elinden bir meşale kayıp çimenlerin üzerine düştü. Adam, hemen büyümemesi için ateşi ayağıyla söndürdü. Sonra, tek bir söz söylemeden eve doğru bakan Meggie'ye yöneldi.

Ama Meggie eve doğru koşmaya başlamıştı bile. Ayaklarının altında çakıl taşları gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Kapı aralıktı, girişte ışık yanmıyordu ama Meggie kütüphaneye giden koridordan yüksek sesler duyuyordu. "Mo?" diye bağırdı, işte yine o korku gelmiş, pençesini yüreğine saplamıştı.

Kütüphanenin kapısı da açıktı. Meggie, tam içeri girecekti ki iki güçlü el omuzlarından tuttu.

"Sessiz ol!" diye fısıldadı Elinor, kızı yatak odasına çekerken. Meggie, kapıyı kilitlerken kadının ellerinin titrediğini gördü.

Meggie, "Bırak beni!" diyerek Elinor'un elini çekti, kapıyı açmaya çalıştı, ona babasına yardım etmek zorunda olduğunu haykırmak istedi ancak tüm karşı koymalarına, savurduğu tekmelere rağmen Elinor, eliyle kızın ağzını kapatarak onu kapıdan uzaklaştırdı. Elinor güçlüydü, Meggie'den çok daha güçlü.

"Sayıca üstünler!" diye fısıldadı kadın, Meggie onun elini ısırmaya çalışırken. "Dört ya da beş dev gibi adam, ayrıca hepsi de silahlı." Tepinen Meggie ile birlikte yatağının yanındaki duvara doğru yöneldi. "Lanet olası! Yüz kez öyle bir silah almaya karar verdim!" diye fısıldadı, bir yandan da kulağını duvara dayıyordu. "Ne yüzü, bin kez düşünmüştüm!"

"Elbette burada!" Meggie, kulağını duvara dayamadan da sesleri duyuyordu. Çok tiz, kedi sesi gibi tiz bir ses. "Bize yerini göstermesi için o minik kızını mı çağıralım bahçeden? Yoksa bunu kendin mi yapmak istersin?" dedi.

Meggie, bir kez daha ağzını Elinor'un elinden kurtarmaya çalıştı. "Sakin ol artık!" diye fısıldadı Elinor kızın kulağına. "Bu şekilde onu yalnızca tehlikeye sokuyorsun. Duydun mu?"

"Kızım mı? Kızımdan ne istiyorsun?" Bu Mo'nun sesiydi.

Meggie, hıçkırmaya başladı. Elinor'un eli tekrar kızın ağzına gitti. "Polisi aramaya çalıştım!" diye fısıldadı kızın kulağına. "Ama hatlar kesilmiş."

"Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz." Bu, yine öbür kişinin sesiydi. "Hadi, kitap nerede?"

"Size onu vereceğim!" Mo'nun sesi yorgun geliyordu. "Ama ben de sizinle gelip Capricorn'un kitapla işi bitince onu geri alacağım."

Ben de geleceğim... Ne demek istiyordu? Öylece onlarla gidemezdi ki. Meggie, kapıya doğru fırladı ancak Elinor onu yakaladı. Meggie, onu itmek istedi ama Elinor, güçlü kollarıyla onu tuttu ve eliyle ağzını kapattı.

"Daha iyi ya, seni zaten götürecektik," dedi ikinci bir ses. Yavan ve kaba bir sesti. "Bilemezsin, Capricorn sesini duymak için ne kadar sabırsızlanıyor. Yeteneklerine de çok güveniyor."

"Capricorn'un senin yerine bulduğu adam acemi çaylağın teki çıktı." Yine o kedi sesli adam konuşuyordu. "Cockerell'e bir bak." Meggie, ayak sürüklenmesi sesi duydu. "Topallıyor, sonra Yassı Burun'un yüzü de çok daha iyi durumdaydı. Zaten eskiden de pek güzel sayılmazdı ya."

"Lafı uzatıp durma, fazla zamanımız yok Basta. Durumlar nasıl, kızını da götürecek miyiz?" Bu da başka birinin sesiydi. Sanki konuşurken burnunu sıkmışlardı.

"Hayır!" dedi Mo. "Kızım burada kalacak, yoksa size kitabı vermem!"

Adamlardan biri gülmeye başladı. "Öyle bir vereceksin ki Büyülü Dil, vereceksin, hiç merak etme. Kızını da götürmeyi düşünmemiştik. Zaten çocuk bize ayak bağı olur, Capricorn, seni gereğinden çok bekledi. Peki, artık, kitap nerede?"

Meggie, kulağını acıyana kadar duvara yapıştırdı. Ayak sesleri duyuyordu, sonra bir şeyin kenara çekildiğini duydu.

Kızın yanında duran Elinor nefesini tuttu.

"Saklanmak için hiç de fena bir yer değil!" dedi tekrar kedi sesli adam. "Cockerell, al şunu. Ona iyi bak. Önden buyur, Büyülü Dil. Hadi."

Gittiler. Meggie, çaresiz, Elinor'un kollarından kurtulmaya çabalıyordu. Kütüphanenin kapısı kapandı, ayak sesleri uzaklaştı ve sesler giderek duyulmaz oldu. Aniden bir sessizlik çöktü. Sonunda Elinor kızı bıraktı.

Meggie, kapıya koştu, hıçkırıklar içinde kapıyı açarak koridordan kütüphaneye yöneldi.

Kütüphane boştu. Mo yoktu.

Kitaplar, her zamanki gibi raflarında duruyorlardı, yalnızca bir yerde, geniş ve karanlık bir boşluk vardı. Meggie, kitapların arkasında, çok iyi gizlenmiş bir kapak gördü.

"İnanılmaz!" dediğini duydu arkasında duran Elinor'un. "Gerçekten yalnızca o kitabı aramışlar." Meggie, onu kenara iterek koridora doğru koştu.

"Meggie!" diye bağırdı arkasından Elinor. "Bekle!"

Ama neyi bekleyecekti ki? Babasının o yabancılarla gitmesini mi? Elinor'un, peşinden geldiğini duydu. Elinor'un kolları belki onunkinden daha güçlüydü ama Meggie'nin bacakları çok daha hızlıydı.

Evin girişindeki koridorda hâlâ ışık yanmıyordu. Giriş kapısı sonuna kadar açıktı. Meggie, soluk soluğa dışarıya çıktığında yüzüne serin bir rüzgar çarptı.

"Mo!" diye bağırdı.

Arkada, yolun ağaçların ardında kaybolduğu yerde bir arabanın farlarını gördü, sonra motor sesini duydu. Meggie, sese doğru koştu. Çiğ damlalarından nemlenmiş çakıl taşlarına takılıp düştü ve dizini kanattı. Kan dizinden, ılık ılık akmaya başladı ama o bunu umursamadı bile. Büyük demir kapının önüne gelene kadar, aksayarak ve hıçkırarak koşmaya devam etti.

Ama kapının ardındaki sokak boştu.

Mo, gitmişti.

Gecenin Gizledikleri

Dışarıdaki bin düşman içerideki bir düşmandan daha iyidir.
Arap atasözü

Toz Parmak, Meggie yanından koşarak geçerken kestane ağacının arkasına gizlenmişti. Kızın, bahçe kapısında durarak yola bakmasını izledi. Güçsüz bir sesle babasına seslendiğini duydu. Kızın seslenişleri karanlıkta yitip gidiyordu, sesi uçsuz bucaksız, kapkaranlık gece içinde cırcır böceklerinin sesinden fazla çıkmıyordu. Sonra birden sessizlik oldu. Toz Parmak, Meggie'nin bir daha hiç kıpırdamayacakmış gibi duran ince siluetini gördü. Sanki tüm gücünü kaybetmişti, sanki ilk rüzgar esintisinde uçup gidecekti.

O kadar uzun bir süre öylece kaldı ki Toz Parmak onu artık görmemek için gözlerini kapadı. Oysa şimdi de ağladığını duyuyordu. Utancından yüzünü alev bastı, sanki rüzgar, biraz önce oyuncağı olan ateşle onu yakmak istiyordu. Adam, hiç ses çıkarmadan, arkasını ağaca dayayarak öylece durup Meggie'nin eve dönmesini bekledi. Ama kız, hâlâ hareketsiz duruyordu.

Tam adamın bacakları uyuşmaya başlamıştı ki kız birden bire eve doğru döndü. İpleri koparılmış cansız bir kukla gibiydi. Toz Parmak'ın yanından geçtiğinde artık ağlamıyordu; eliyle gözyaşlarını siliyordu. Adam, bir an için yanına koşmak, onu teselli etmek ve Capricorn'a niçin her şeyi anlattığını açıklamak

istedi. Ama Meggie hızla yanından geçip gitmişti bile. Kız, adımlarını hızlandırmıştı; sanki tüm gücü geri gelmişti. Giderek daha da hızlandı ve sonunda kapkara ağaçların arkasında kayboldu.

Toz Parmak, gizlendiği ağacın arkasından çıkıp sırt çantasını omzuna aldı, sahip olduğu şeylerin bulunduğu iki çantayı da alıp hâlâ açık duran bahçe kapısına doğru hızlı adımlarla ilerledi.

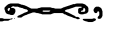
Hırsız bir sansarı içine aldığı gibi onu da içine almıştı gece.

Tek Başına

"Minik elmasım," dedi büyükannem sonunda.
"Ömrünün geri kalan kısmını bir fare olarak geçirmek zorunda kalacağına üzülmeyecek misin?"
"Bu umurumda bile değil," diye yanıt verdim. "Bizi seven biri varsa, kim olduğumuzun ya da nasıl göründüğümüzün hiç önemi yok."
Roald Dahl, Cadılar Cadılık Yapar

Meggie eve döndüğünde, Elinor ışığı yanan girişin kapısında bekliyordu. Geceliğinin üzerine mantosunu almıştı. Gece gerçi ılıktı ama gölden soğuk bir rüzgar esmeye başlamıştı. Kız ne kadar da ümitsiz görünüyordu; ne kadar çaresiz. Elinor bu duyguyu biliyordu. Bundan daha kötü bir duygu yoktu.

"Onu götürdüler!" Meggie'nin öfkesinden neredeyse hiç çıkmayan sesi çaresizdi. Kadına düşmanca baktı. "Beni niçin tuttun? Ona yardım edebilirdik!" Kız, sanki her an kadına vuracakmış gibi ellerini yumruk yapmıştı.

Elinor, bu duyguyu da biliyordu. Kimi zaman insan tüm dünyaya vurmak, döküp kırmak ister ama yararı yok, hiç yok. Geriye kalan yalnızca hüzündür. "Böyle saçmalayıp durma!" dedi kadın sert bir şekilde. "Bunu nasıl yapacaktık? Seni de götürürlerdi. Bu babanın hoşuna gider miydi? Bunun ona bir yararı dokunur muydu? Hayır. Orada öylece dikilip durma, eve gir artık."

Ancak kız, yerinden kıpırdamadı. "Onu Capricorn'a götürüyorlar," diye fısıldadı Elinor'un güçlükle duyacağı şekilde.

"Kime dedin?"

Meggie yalnızca başını salladı ve koluyla, ağlamaktan ıslanan yüzünü sildi.

"Polis birazdan burada olacak," dedi Elinor. "Babanın cep telefonuyla aradım. Böyle bir aleti hiçbir zaman almak istememiştim ama sanırım artık zamanı geldi. Telefon hattımı kesmişler."

Meggie hâlâ olduğu yerde duruyordu. Titriyordu. "Zaten çoktan gittiler!" dedi kız.

"Merak etme sen, ona bir şey olmaz!" Elinor, mantosuna daha sıkı sarıldı. Rüzgar da giderek daha sert esmeye başlamıştı. Yağmur geliyordu, bu kesindi.

"Nereden biliyorsun?" Meggie'nin sesi öfkeden titriyordu.

Aman Tanrım, bakışlar öldürebilseydi, diye düşündü Elinor, şu an ölmüştüm. "Çünkü kendisi de onlarla gitmek istiyordu!" diye yanıt verdi kızarak. "Sen de duydun işte, öyle değil mi?"

Kız kafasını öne eğdi. Elbette duymuştu. "Haklısın!" diye fısıldadı kız. "Benden çok kitabı düşünüyordu."

Elinor, buna söyleyecek bir şey bulamamıştı. Kendi babası da, kitaplara çocuklardan daha çok özen gösterilmesi gerektiğine inanıyordu. Ani ölümün ardından, kendisi ve iki kız kardeşi yıllarca babasının her zamanki gibi hâlâ kütüphanede oturup kitapların tozunu aldığını düşünmüşlerdi. Ama Meggie'nin babası farklıydı.

"Saçmalama, elbette seni merak etti!" dedi kadın. "Se-

nin baban kadar kızını seven başka bir baba daha tanımadım. Göreceksin, yakında geri dönecek!" Meggie'ye elini uzattı. "Sana sıcak ballı süt yapayım. Mutsuz çocuklara bundan verilmiyor muydu?"

Meggie, kadının eline bakmadı bile. Aniden arkasını dönerek koşmaya başladı. Sanki aklına bir şey gelmişti.

"Hey, bekle!" dedi Elinor, ayağına ayakkabılarını geçirirken ve arka tarafa, ateş canavarının gösteri yerine gidiyor, diye söylenerek peşinden gitti. Arkadaki çimenlik boştu elbette. Yalnızca toprağa saplanmış duran sönmüş meşaleler vardı.

"Hımm, görünüşe bakılırsa Bay kibrit yutan da yok olmuş," dedi Elinor. "Yani evde değil."

"Belki de onların peşinden gitmiştir!" Meggie, sönmüş meşalelerden birinin yanına giderek kömürleşmiş ucuna dokundu. "Evet öyle! Neler olduğunu gördü ve peşlerine düştü!" Umutla Elinor'a baktı.

"Evet. Öyle olmuştur." Elinor, ümitsiz konuşmamak için gerçekten büyük çaba harcıyordu. Onların peşine nasıl düştüğünü sanıyorsun? Yürüyerek mi? diye ekledi içinden. Bunu ona söylemek yerine elini Meggie'nin omzuna koydu. Tanrım, bu kız hâlâ titriyordu.

"Gel artık!" dedi kadın. "Birazdan polis burada olacak, yapacağımız başka bir şey yok. Göreceksin, bir iki gün içinde baban geri dönecek. Ateş tüküren arkadaşın da belki yanında olacak. Ama o gün gelene kadar bana katlanman gerek."

Meggie, yalnızca başını salladı. Hiç karşı gelmeden kadının onu eve götürmesine izin verdi.

"Ama bir koşulum var," dedi Elinor, kapının önüne geldiklerinde.

Meggie, kuşkuyla ona baktı.

"Burada ikimiz yalnızken, bana, sanki beni ilk fırsatta zehirleyecekmişsin gibi bakma olur mu?"

Meggie'nin yüzünde belli belirsiz minik bir gülümseme belirdi.

"Sanırım yapabilirim," dedi.

Gecenin bir saatinde çakıl taşlarıyla döşeli bahçeye giren iki polisin sorduğu sayısız soruyu; ne Elinor ne de Meggie yanıtlayabildi. Hayır, Elinor o adamları daha önce görmemişti. Hayır, para çalmamışlardı, değerli bir şey almamışlardı, yalnızca bir kitap. Elinor bunu söylediğinde polisler alaylı bir şekilde birbirlerinin yüzüne baktılar. Kadın da, öfkelenerek onlara nadir bulunan kitapların değeri konusunda bir nutuk attı ama bu durumu daha da kötü bir hale getirdi. Meggie, sonunda onlara Capricorn'un peşine düştüklerinde babasını bulabileceklerini söyleyince, adamlar göz göze geldi. Kız onlara sanki babamı kötü yürekli kurt kaçırdı demişti. Sonra polisler gitti. Elinor da Meggie'yi odasına götürdü. Aptal şeyin gözleri yine dolmuştu. Elinor, on iki yaşında bir kızı nasıl teselli edeceğini bilemediğinden yalnızca, "Annen de bu odada yatıyordu," dedi ancak bu da belki söylenecek en yanlış sözdü. Aceleyle hemen ilave etti: "Uyuyamazsan biraz oku." Kadın, iki kez hafifçe öksürerek bomboş, karanlık evin içinde odasına gitti.

Ev, ona birden bire niçin o kadar büyük ve boş gelmişti? Burada yalnız yaşadığı yıllar boyunca tüm o kapıların ardında onu yalnızca kitapların beklemesi bugüne kadar onu hiç rahatsız etmemişti. Kız kardeşleriyle bu odalarda ve ko-

ridorlarda saklambaç oynayalı uzun yıllar olmuştu. Kütüphanenin önünden geçerken ne kadar da sessiz olurlardı...

Dışarıda rüzgar panjurları sallıyordu. Tanrım, gözüme uyku girmeyecek, diye düşündü Elinor. Sonra, yatağının yanında onu bekleyen kitap geldi aklına. Sevinç ile vicdan azabı karışımı bir duyguyla yatak odasına gitti.

Yanlış Kitap

Güçlü ve acı bir kitap hastalığı ruhumuzu kaplıyor. O kağıt yığınına, ölmüş adamların yazdıklarına ve hissettiklerine bağlı kalmak ne utanç verici. Bu çöpü olduğu yerde bırakarak dünyaya açılmak; özgür, bağımsız, okuryazar olmayan Süpermen olarak; daha iyi, daha asil ve daha cesur bir davranış olmaz mı?
Solomon Eagle, Bir Kütüphaneyi Yerinden Oynatmak

Meggie, bu gece kendi yatağında yatmadı. Elinor'un ayak sesleri uzaklaşır uzaklaşmaz Mo'nun odasına geçti.

Henüz eşyalarını yerleştirmemişti, çantası yatağının yanında açık duruyordu. Yalnızca kitapları ve açılmış bir paket çikolata komodininin üzerinde duruyordu. Mo, tam bir çikolata delisiydi. Noel'den kalma en bayat Noel baba şeklindeki çikolatalar bile ondan kurtulamıyordu. Meggie, çikolatadan bir parça koparark ağzına attı ama tadı hiç bir şeye benzemiyordu. Ağzına yalnızca hüzün tadı geliyordu.

Yatağın içine girdiğinde Mo'nun yorganının soğuk olduğunu fark etti; yastığı da babası gibi kokmuyordu, yumuşatıcı ve deterjan kokuyordu. Meggie, elini yastığın altına soktu: İşte oradaydı: Kitap değildi, yalnızca bir fotoğraf. Meggie onu aldı. Annesinin bir fotoğrafıydı. Mo, onu hep yastığının altında saklıyordu. Meggie, daha küçükken Mo'nun bir anneye ihtiyacı olduğunu düşündüğü için ona annesiyle ilgili anlattıklarını uydurduğunu sanmıştı. Annesi hakkında ona çok güzel şeyler anlatıyordu "Beni seviyor muydu?" diye so-

ruyordu Meggie hep. "Hem de çok." "O nerede şimdi?" "Gitmek zorundaydı, sen daha üç yaşındayken." "Niçin?" "Gitmek zorundaydı işte." "Çok uzaklara mı?" "Çok uzaklara." "O öldü mü?" "Hayır, hiç sanmıyorum." Meggie, Mo'nun bazı sorulara garip yanıtlar vermesine alışkındı. On yaşına geldiğinde de artık Mo'nun uydurduğu bir anneye değil, onları terk eden bir anneye inanmaya başladı. Böyle şeyler bazen olurmuş. Zaten Mo varken annesini hiç aramamıştı.

Ama o da yoktu şimdi.

Elinor ve o cam gözleriyle baş başaydı.

Çantadan Mo'nun kazağını çıkararak yüzüne bastırdı. Hep o kitap yüzünden, diye düşünüyordu. O kitap yüzünden. Onu Toz Parmak'a niçin vermedi sanki? Üzüntüden bir çıkış yolu bulamayınca bazen öfkelenmek işe yarıyor. Yine de gözyaşlarını tutamadı ve Meggie dudaklarında gözyaşlarının tuzlu tadıyla uyuya kaldı.

Birdenbire, soluk soluğa, ter içinde uyandığında her şey yine gözünün önüne geldi, adamlar, Mo'nun sesi, boş cadde. Onu arayacağım, diye düşündü Meggie. Evet, bunu yapacağım. Dışarıda gün ağarıyordu. Birazdan şafak sökecekti. Gün doğmadan gitmesi daha doğru olurdu.

Mo'nun ceketi pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde, onu sanki biraz önce oraya asmış gibi duruyordu. Meggie, cebinden cüzdanı çıkardı, paraya ihtiyacı olacaktı. Sonra bir iki şey almak için sessizce odasına gitti; yalnızca en gerekli olan şeyleri alacaktı; birkaç giysi ve onu ararken gösterebilmek için Mo ile kendisinin bir fotoğrafı. Elbette sandığını yanında götüremeyecekti. Önce onu yatağının

altına saklamayı düşündü ama sonra Elinor'a bir not yazmaya karar verdi:

Sevgili Elinor, diye başladı; oysa bu hitap şeklinin Elinor'a hiç uymadığını düşünüyordu. Sen diye mi, yoksa siz diye mi hitap etmesi gerektiğine karar veremedi. Saçma, teyzelere sen diye hitap edilir, ayrıca sen demek daha kolay diye düşündü; *Babamı aramak zorundayım,* diye devam etti. *Beni merak etme;* zaten Elinor kimseyi merak etmez *ayrıca gittiğimi lütfen polise haber verme, beni hemen geri getirirler. Sandıkta en sevdiğim kitaplar var. Ne yazık ki onları yanımda götüremiyorum. Lütfen onlara iyi bak. Babamı bulur bulmaz onları alacağım. Teşekkürler. Meggie.*

Not: Sandıkta kaç tane kitap olduğunu çok iyi biliyorum.

Son yazdığı cümleyi sildi. Bu Elinor'u kızdırmaktan başka işe yaramazdı; sonra da kitaplara kim bilir ne yapardı? Herhalde onları satardı. Ne de olsa hepsi, Mo'nun özenle yaptığı ciltlere sahipti. Hiçbirinin kapağı deriden değildi. Meggie, kitabını okurken kitapları için bir dananın ya da domuzun derisinin yüzüldüğünü gözünün önüne getirmek istemiyordu. Mo, bu tür şeylere anlayış gösteriyordu. Meggie'ye, birkaç yüzyıl önce değerli kitapların ciltlerinin doğmamış danaların derisinden yapıldığını anlatmıştı: *Charta virginea non nata,* korkunç bir şey için çok güzel bir isim. "Üstelik bu kitaplarda da aşk, iyilik ve merhametten söz edilmekte."

Meggie, çantasını hazırlarken düşünmemek için büyük çaba sarf ediyordu çünkü düşünmeye başlayınca aklına onu nerede aramaya başlayacağı sorusunun geleceğini biliyordu. Aklındaki bu soruyu hep bir kenara itti ancak bir süre sonra elleri yavaşlamaya başladı, sonunda tıka basa doldurduğu

çantasının yanında durdu. Artık içindeki o acımasız küçük sesi bastıramıyordu. "Eee, söyle bakalım Meggie, aramaya nereden başlayacaksın?" diye fısıldadı. "Caddenin sağına doğru mu, soluna doğru mu yürüyeceksin? Bunu bile bilmiyorsun. Polis seni yakalayana kadar ne kadar yol almayı düşünüyorsun? Elinde çantası, inanılmaz bir şekilde kaybolmuş bir babası olan ve onu bekleyen bir annesi olmayan on iki yaşında bir kız ne yapabilir ki?"

Meggie elleriyle kulaklarını tıkadı ama kafasının içinden ya da başka bir yerden gelen bu sesi engelleyebilir miydi? Uzun bir süre böylece durdu. Ses kaybolana kadar başını salladı; sonra da doldurduğu çantayı koridora taşıdı. Çanta çok ağırdı. Meggie çantayı tekrar açarak içindekileri odasına fırlattı. Yalnızca bir kazağı, bir kitabı (bir kitabı bulunmalıydı çantada, en az bir tane), fotoğraf ve Mo'nun cüzdanı kaldı. Ne kadar uzağa giderse gitsin artık çantayı taşıyabilirdi.

Bir elinde çantası, bir elinde Elinor'a yazdığı notla sessizce merdivenleri indi. Panjurların aralıklarından sabah güneşi kendini göstermeye başlamıştı bile ancak koca ev o kadar sessizdi ki, sanki raflardaki tüm kitaplar da derin uykudaydı. Yalnızca Elinor'un odasından hafif bir horlama sesi geliyordu. Aslında Meggie, notunu kapının altından atmak istemişti ama bunu yapamadı. Bir an duraksadı, sonra kapıyı açtı. Panjurlar kapalı olduğu halde Elinor'un odası aydınlıktı. Yatağın yanındaki lamba hâlâ yanıyordu. Görünüşe göre Elinor kitap okurken uyuyakalmıştı. Sırtüstü yatıyordu, ağzı yarı açıktı; odasının tavanında asılı olan alçıdan melek figürüne doğru horluyordu. Göğsüne bir kitabı sımsıkı bastırmıştı. Meggie, kitabı hemen tanıdı.

Bir iki adım atarak yatağın yanına geldi.

"Onu nereden aldın?" diye bağırarak kitabı Elinor'un uykudan ağırlaşmış kollarından aldı. "O babamın kitabı!"

Elinor, Meggie yüzüne sıcak su dökmüşçesine uykusundan sıçradı.

"Onu çaldın!" diye bağırdı Meggie öfkeden çıldırmış bir halde. "O adamları da sen çağırdın, evet, öyle. Sen ve Capricorn işbirliği içindesiniz! Babamı götürmelerini sağladın, kim bilir zavallı Toz Parmak'a ne yaptın! Baştan beri o kitabı istiyordun! Ona nasıl baktığını gördüm, sanki canlıymış gibi! Belki bir milyon değerindedir, belki iki ya da üç..."

Elinor yatağında oturmuş tek bir söz söylemeden geceliğindeki çiçeklere bakıyordu. Meggie nefes almak için durakladığında kıpırdadı.

"Bitti mi?" diye sordu kıza. "Yoksa ölene kadar burada bağırıp çağıracak mısın?" Sesi yine her zamanki gibi sertti ama başka bir şey daha taşıyordu; vicdan azabı.

"Bunu polise anlatacağım!" diye bağırdı Meggie. "Onlara bu kitabı çaldığını, babamın nerede olduğunu sana sormalarını söyleyeceğim."

"Ben - seni - ve - bu - kitabı - kurtardım!"

Elinor yatağından çıkıp pencerenin panjurlarını açtı.

"Yok ya? Mo ne olacak?" Meggie'nin sesi yine yükselmişti. "Onlara yanlış kitabı verdiğini anladıklarında ne olacak? Ona bir şey olursa bu senin yüzünden olacak. Toz Parmak, kitabı vermezse Capricorn'un onu öldüreceğini söyledi. Onu öldürecek!"

Elinor başını pencereden dışarı uzatıp derin nefes aldı. Sonra tekrar kıza doğru döndü. "Bu çok saçma!" dedi sinir-

lenerek. "Şu kibrit canavarının anlattıklarına çok önem veriyorsun. Ayrıca gereğinden fazla macera kitabı okumuşsun. Babanı öldürmekmiş, Tanrım, baban ne ajan ne de tehlikeli bir iş yapan biri! Yalnızca eski kitapları tamir ediyor! Bu ölüm tehlikesi olan bir meslek olabilir mi? Yalnızca kitabı incelemek istedim. Onu değiştirmemdeki tek neden buydu. Gecenin bir yarısı o karanlık adamların gelip kitapla birlikte babanı götüreceklerini nereden bilebilirdim ki? Babamın bana söylediği tek şey, yıllardan beri çılgın bir koleksiyoncunun bu kitap için onu sıkıştırdığıydı. Bu koleksiyoncunun soygun ve adam kaçırma gibi işlerden kaçınmadığını nereden bilecektim? Ben bile böyle şeyler yapmam kitap için. Yani, belki dünyadaki bir iki kitap dışında."

"Ama Toz Parmak öyle söyledi. Onu öldürebileceğini söyledi!" Meggie, içinden daha fazla felaket çıkmasını engellemek istercesine kitabı sımsıkı tutuyordu. Sanki Toz Parmak'ın sesi tekrar tekrar kulağında yankılanıyordu. "Zavallı kuşun çaresiz çığlıkları ve çırpınışı," diye fısıldadı, "Ona baldan tatlı gelir."

"Ne? Kimden söz ediyorsun?" Elinor yatağının kenarına oturarak Meggie'yi yanına çekti. "Şimdi bana bildiğin her şeyi anlatacaksın. Hadi."

Meggie kitabı açtı. Gwin'e benzeyen hayvanın üzerinde oturduğu büyük K'yı bulana kadar kitabı karıştırdı. "Meggie! Hey, seninle konuşuyorum!" Elinor, kızın omzundan tutup sertçe sarstı onu. "Biraz önce kimden söz ettin?"

"Capricorn." Meggie, bu ismi fısıldayarak söyledi. Sanki her harfinden tehlike saçılıyordu.

"Capricorn. Sonra? Bu ismi senden birkaç kez duydum.

Ama kim bu Tanrı'nın belası?"

Meggie, kitabı kapattı ve elini kapağına sürerek her tarafını inceledi. "Kitabın adı yazmıyor," diye mırıldandı.

"Yazmıyor, ne kapağında, ne de içinde." Elinor ayağa kalkıp elbise dolabına doğru yürüdü. "Adını hemen öğrenemediğimiz birçok kitap var. Zaten kitabın adını kapağına yazmak yeni moda bir şey. Eskiden, kitabın sırtı içe doğru bir kavis yaptığından kitabın adı yanına yazılırdı, çoğu zamanda ancak kitap açıldığında adı öğrenilirdi. Ancak ciltçiler kitap sırtını dışa doğru kavisli yapmaya başladıklarında kitapların isimleri oraya taşındı."

"Evet, biliyorum!" dedi Meggie sabırsızca. "Ama bu eski bir kitap değil. Eski kitapların nasıl göründüğünü çok iyi bilirim."

Elinor ona alaycı bir şekilde baktı. "O, özür dilerim! Bu konuda tam bir uzman olduğunu unutmuşum. Ama haklısın. Bu kitap çok eski değil. Neredeyse otuz sekiz yıl önce basılmış. Bir kitap için komik bir yaş!" Kadın açtığı dolap kapısının arkasında gözden kayboldu. "Ama yine de bir adı var. *Mürekkep Yürek.* Sanırım hangi kitap olduğu anlaşılmasın diye baban onu bu şekilde ciltlemiş. İlk sayfasında bile kitabın adını göremiyorsun. Dikkatli bakarsan babanın o sayfayı çıkardığını görürsün."

Elinor'un geceliği halıya düşerken Meggie, onun zar zor külotlu çorabını giydiğini gördü.

"Tekrar polise gitmemiz gerek," dedi kız.

"Niçin?" Elinor, dolabın kapısına bir kazak astı. "Onlara ne anlatacaksın? O iki polisin bize dün nasıl baktığını görmedin mi?" Elinor sesini değiştirdi. "Ne demiştiniz Bayan Lore-

dan? Siz iyilik yapıp alarm sistemini kapattıktan sonra evinize biri girdi. Sonra o çok becerikli hırsızlar yalnızca bir kitabı çaldılar; oysa kütüphanenizde milyonlar değerinde kitaplar var. Sonra da şu kızın babasını götürdüler, o da zaten onlarla gitmeyi teklif etmişti! Evet evet. Çok ilginç. Bu adamlar da büyük olasılıkla Capricorn denen biri için çalışıyorlar. Bu "Oğlak" anlamına gelmiyor mu? Tanrım, kızım." Elinor, tekrar dolap kapısının arkasından çıktı. Karo desenli kötü görünen bir etek ile onu solgun gösteren açık kahverengi bir kazak giymişti. "Bu gölün kenarında oturan herkes zaten bana deli diyor. Bu öyküyle tekrar polise gidersek, Elinor Loredan'ın sonunda iyice kafayı yediği dedikodusu dolaşmaya başlar. Bu da kitap tutkunu olmanın çok da sağlıklı bir şey olmadığını gösterir."

"Büyükanne gibi giyiniyorsun," dedi Meggie.

Elinor kendine şöyle bir baktı. "Teşekkür ederim," dedi kadın. "Ama dış görünüşümle ilgili yorumlardan hoşlanmıyorum. Ayrıca büyükannen de olabilirdim. Kendimi biraz zorlasaydım."

"Hiç evlendin mi?"

"Hayır. Evlenmek için bir neden görmüyorum. Artık bana özel sorular sormayı bırakır mısın? Baban sana böyle şeylerin yapılmaması gerektiğini öğretmedi mi?"

Meggie sustu, Bu soruları niçin sorduğunu kendisi de bilmiyordu. "O çok değerli değil mi?" diye sordu.

"*Mürekkep Yürek* mi?" Elinor, Meggie'nin elinden kitabı alarak kapağına dokundu ve tekrar Meggie'ye verdi. "Sanırım öyle. Gerçi değerli kitaplara ilişkin katalog ve rehberlerde o kitabın tek bir kopyasını bile bulamazsın. Kitapla ilgili bazı bilgiler edindim. Kitabın tek kopyasının babanda olduğu duyulursa bir-

çok koleksiyoncu babana onun için çok fazla para verir. Ayrıca bu yalnızca az bulunan bir kitap değil, aynı zamanda çok iyi de bir kitapmış. Bu konuda fazla bir şey söyleyemeyeceğim çünkü dün gece on sayfayı zor okudum. Uyku perisi gelir gelmez uykuya dalmışım. Zaten içinde periler, cüceler ve işte benzer şeyler olan kitaplardan pek hoşlanmam. Oysa o yaratıklardan birkaç tanesi bahçemde olsa hiç fena olmazdı."

Elinor, tekrar elbise dolabını açıp kapının arkasına geçti, herhalde aynada kendisini inceliyordu. Meggie'nin kıyafetine ilişkin yorumu ona dokunmuşa benziyordu. "Evet, sanırım çok değerli," diye tekrarladı düşünceli bir ses tonuyla. "Hemen hemen unutulmuş olmasına karşın. Artık, kitabın nelerden söz ettiğini pek bilen yok, hemen hemen kimse de o kitabı okumuşa benzemiyor. Kütüphanelerde bile onu bulamazsın artık. Ama ara sıra onun hakkında öyküler anlatılır. Tüm kopyaları çalındığı için onu piyasada bulmanın mümkün olmadığı söylenir. Belki de bu saçma bir düşüncedir. Yalnızca hayvanlar ve bitkiler değil, kitaplar da yok olabiliyor. Ne yazık ki bu çok da nadir bir durum değil. Sonsuza kadar yok olmuş kitaplarla, bu ev gibi yüz ev çatıya kadar kitapla doldurulabilirdi." Elinor, dolabın kapısını kapattı. Sinirli elleriyle topladı. "Bildiğim kadarıyla kitabın yazarı hâlâ yaşıyor, ancak kitabının tekrar basılması için hiçbir girişimde bulunmamış. Bu da bana biraz tuhaf geldi, insan bir öyküyü okunsun diye yazar öyle değil mi? Neyse, belki öyküsünü artık beğenmiyordur, belki de çok kötü sattığı için, hiçbir yayınevi onu tekrar basmak istemedi. Ne bileyim?"

"Yine de onu yalnızca değerli olduğu için çaldıklarını sanmıyorum," diye mırıldandı Meggie.

"Öyle mi?" Elinor güldü. "Aman Tanrım, sen gerçekten

babanın kızısın. Mortimer da insanların para için kötü şeyler yapmasını hiç anlamıyordu çünkü kendisi paraya hiç önem vermez. Bir kitabın ne kadar değerli olabileceği konusunda bir fikrin var mı?"

Meggie, ona öfkeli bir şekilde baktı. "Evet var. Ama yine de para için olduğunu sanmıyorum."

"Ben öyle sanıyorum. Sherlock Holmes da aynı şeyi düşünürdü. O tür bir kitap okudun mu hiç? Olağanüstü. Özellikle yağmurlu günlerde." Elinor ayakkabılarını giydi. Böyle iri yapılı bir kadın için ayakları oldukça küçüktü.

"Belki de bu kitap, içinde bir sır barındırıyor," diye mırıldandı Meggie. Düşünceli bir şekilde eliyle sık yazılarla bezenmiş sayfalara dokundu.

"Yani, limon suyuyla filan yazılan şu gizli mesajlardan ya da içindeki resimlerde saklı bir hazine haritasından söz ediyorsun." Elinor'un sesi o kadar alaycıydı ki Meggie'nin içinden onu boğmak geldi.

"Neden olmasın?" Kitabı tekrar kapatıp koltuğunun altına sıkıştırdı. "Yoksa Mo'yu niçin götürsünler? Kitabı almaları yeterdi."

Elinor omzunu silkti. Elbette, bunların kendisinin aklına gelmediğini itiraf edemiyor, diye düşündü Meggie onu aşağılayarak. Her şeyi hep o bilecek.

Elinor, düşüncelerini okumuş gibi kızın yüzüne baktı. "Bir şey söyleyeyim mi? Al kitabı oku," dedi kadın. "Belki içinde kitaba ait olmayan bir şey bulursun. Şurada bir iki gereksiz söz, orada gereksiz bir iki harf... Bir bakarsın gizli mesajı bulmuşsun. Hazineye götüren rehber. Baban kim bilir ne zaman döner, o gelene kadar da zamanı öldürecek bir şey bul-

man gerek."

Meggie ona yanıt verene kadar, Elinor eğilerek yatağının yanında, halının üzerinde duran notu aldı. Bu, Meggie'nin veda mektubuydu. Onu, kitabı Elinor'un elinde görünce düşürmüş olmalıydı.

"Bu da ne demek şimdi?"diye sordu Elinor, notu kaşlarını çatarak okuduktan sonra. "Demek babanı aramaya gidecektin? Nerede arayacaktın Tanrı aşkına? Sen sandığımdan daha deliymişsin!"

Meggie, *Mürekkep Yürek*'i göğsüne bastırdı. "Benden başka kim arayabilir ki onu?" dedi. Dudakları yine titremeye başlamıştı; bunu engelleyemiyordu bir türlü.

"Peki, o zaman, onu birlikte arayacağız!" diye yanıt verdi Elinor sertçe. "Ama önce geri dönmesine olanak tanıyalım. Yoksa geri dönüp senin onu aramak için koca dünyaya açıldığını ve kaybolduğunu fark etmesi hoşuna mı gider sanıyorsun?"

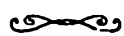
Meggie, başını salladı. Gözünün önünde Elinor'un halısı bulanıklaşmaya başladı, sonra gözyaşları burnunun üstünden yere döküldü.

"O zaman bunu da hallettik sayılır," diye söylendi Elinor, kıza bezden bir mendil uzatırken. "Al burnunu sil, sonra da bir güzel kahvaltı yapalım."

Bir dilim ekmek ve bir bardak süt ile kahvaltı etmeden, Meggie'yi dışarıya göndermedi kadın. "Günün en önemli öğünü kahvaltıdır," dedi üçüncü ekmek dilimini yerken. "Ayrıca baban döndüğünde ona seni aç bıraktığımı söylemeni istemem. Bilirsin işte, masaldaki şu keçi gibi."

Meggie, bunun üzerine, söylemek istediklerini son lokmasıyla birlikte yutarak elinde kitapla dışarıya çıktı.

Aslanın İni

Dinleyin. (Lütfen yetişkinler bu paragrafı atlasınlar.) Bu kitabın kötü bir sonla biteceğini söylemek istemiyorum. Daha ilk cümlede, bu kitabın en sevdiğim kitap olduğunu söylemiştim. Ama şimdi oldukça tuhaf şeyler okuyacaksınız.
William Goldman, Prenses Gelin

Meggie, Toz Parmak'ın sonuna kadar yanmış meşalelerinin hâlâ durduğu, evin arkasındaki banka oturdu. Bir kitabı açıp okumak için hiç bu kadar beklememişti. Kitabın içinde onu pusuda bekleyen şeyden korkuyordu. Bu çok yeni bir duyguydu. Şimdiye kadar bir kitabın ona anlatacaklarından hiç korkmamıştı, tersine kitaplardaki o keşfedilmemiş, bilinmeyen dünyaya sürüklenmeyi o kadar çok isterdi ki en olmadık zamanlarda okumaya başlardı. Çoğu zaman Mo da kendisi gibi kahvaltı masasında kitap okurdu; bu nedenle birkaç kez onu okula geç bırakmıştı. Meggie, okulda sıranın altında da epey kitap okumuştu; sonra otobüs duraklarında, akraba ziyaretlerinde, uykusunu yeterince alabilmesi için geç saatlerde Mo kitabı elinden alıp odasındaki tüm kitapları kaldıracağını söyleyerek tehdit edene kadar yorganın altında da çok okumuştu. Böyle bir şeyi elbette yapmazdı babası ve Meggie'nin de bunu bildiğini biliyordu ancak o yine de bu uyarıdan sonraki birkaç gün kitabını saat dokuza doğru yastığının altına koyup dinlemeye devam ediyordu. Bunu Mo'nun iyi bir baba olduğunu

hissetmesi için yapıyordu.

Oysa bu kitabı yastığının altına koymayı hiç düşünmüyordu çünkü ona fısıldayacaklarından korkuyordu. Sanki son üç günde yaşadığı korkunç olaylar bu kitabın sayfalarından çıkmıştı; yoksa bunlar kitabın içinde onları bekleyen şeylerin yalnızca bir gölgesi miydi?

Yine de kitabın içine girmek zorundaydı. Mo'yu başka nerede arayabilirdi? Elinor haklıydı, hedefsiz bir şekilde yola çıkmanın bir anlamı yoktu. Mo'nun izini *Mürekkep Yürek'in* harflerinin arasında aramalıydı.

Tam ilk sayfayı açmıştı ki arkasında ayak sesleri duydu.

"Böyle güneşin altında oturmaya devam edersen başına güneş geçer," dedi tanıdık bir ses.

Meggie, arkasını döndü.

Toz Parmak önünde eğildi. Yine yüzünde o gülümsemesi vardı.

"Bak hele, ne büyük sürpriz!" dedi adam, arkasından eğilip kucağında açık bir şekilde duran kitaba baktı. "Demek ki o hâlâ burada. Onu *sen* aldın demek."

Meggie, şaşkınlık içinde adamın yara izleriyle dolu yüzüne baktı. Nasıl öylece durup hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyor? "Sen neredeydin?" diye bağırdı. "Seni götürmediler mi? Mo nerede? Onu nereye götürdüler?" Sözcükler dudaklarından hızla dökülüyordu.

Oysa Toz Parmak yanıt vermek için o kadar acele etmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi etrafındaki çalılıklara bakıyordu. Alnında boncuk boncuk ter damlacıkları oluşacak kadar sıcak bir gün olmasına karşın paltosu üzerindeydi.

"Hayır, beni götürmediler," dedi sonunda yüzünü tekrar Meggie'ye çevirirken. "Ama arabaya binip babanla uzaklaştıklarını gördüm. Peşlerinden koştum, şu lanet olası yamaçtan inerken aşağı yuvarlanacaktım neredeyse ama tam zamanında bahçe kapısına ulaşıp güneye gittiklerini görebildim. Kim olduklarını hemen anladım tabii ki. Capricorn, en iyi adamlarını göndermiş. Aralarında Basta bile vardı."

Meggie'nin gözleri adamın dudaklarına odaklanmıştı; sanki dudaklarına bakarsa sözcükler daha çabuk dökülecekti. "Eee? Mo'yu nereye götürdüklerini biliyor musun?" Kızın sesi heyecandan titriyordu.

"Sanırım Capricorn'un köyüne. Ama emin olmak istedim ve..." Toz Parmak, paltosunu çıkarıp bankın üzerine koydu. "Sonra arkalarından gittim. Biliyorum, koşarak bir arabanın arkasından gitmek gülünç geliyor," dedi, Meggie kuşkuyla kaşını çatınca. "Ama çok kızmıştım işte. Her şey boşa gitmişti. Sizi uyarmam, buraya gelmemiz... Bir süre sonra da bir arabayı durdurmayı başarıp en yakın kasabaya ulaştım. Pek sevimli olmayan, siyah giysiler içinde dört adam benzin almak için durmuştu. Onlar oradan ayrılalı da çok olmamıştı. Ben de hemen bir mobileti... ödünç alarak onları izlemeye çalıştım. Bana öyle bakma, için rahat olsun onu tekrar yerine götürdüm. Zaten pek hızlı değildi ama neyse ki yollar çok virajlı olduğundan daha ben tırmanırken onları aşağıda, vadide gördüm. O zaman emin oldum. Babanı Capricorn'un karargahına götürüyorlar. Şu kuzeydeki barınaklardan birine değil, doğrudan aslanın inine."

"Aslanın ini mi?" diye yineledi Meggie. "Orası da neresi?"

"Yaklaşık... Buradan üç yüz kilometre güneyde." Toz Par-

mak kızın yanına banka oturup gözlerini kırpıştırarak güneşe baktı. "Sahile yakın." Sonra tekrar, hâlâ Meggie'nin kucağında duran kitaba baktı. "Adamlarının ona yanlış kitabı getirmiş olmalarından hiç hoşlanmayacak Capricorn," dedi adam. "Umarım öfkesini babandan çıkarmaz."

"Ama Mo onun doğru kitap olmadığını bilmiyordu ki! Elinor onu gizlice değiştirmiş!" İşte, yine belirmişti şu lanet olası gözyaşları. Meggie, onları koluyla sildi.

Toz Parmak, kaşlarını çatarak onu süzdü; anlattıklarının doğru olduğuna inanamıyor gibiydi.

"Kitaba yalnızca bir göz atmak istediğini söyledi! Onu yatak odasına götürmüş. Mo, onun kitabı nereye sakladığını biliyordu, ambalaj kağıdına sarılı olduğu için de yanlış kitap olduğunu anlayamadı! Capricorn'un adamları da kitaba bakmadılar."

"Bakmazlar elbet, niçin baksınlar ki?" Toz Parmak'ın sesinde alaycı bir ton vardı. "Onlar okuryazar değil. Onlar için tüm kitaplar birbirinin aynı, yazılı kağıttan başka bir şey değil. Ayrıca istedikleri her şeyin onlara hemen verilmesine alışkınlar."

Meggie'nin sesi korkudan iyice tizleşmişti. "Beni o köye götürmelisin! Lütfen!" Yalvarırcasına Toz Parmak'a bakıyordu. "Capricorn'a her şeyi anlatacağım. Ona kitabı verirsem Mo'yu bırakır değil mi?"

Toz Parmak güneşe doğru bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Evet, öyle yapar," dedi adam Meggie'nin yüzüne bakmadan. "Tek çözüm bu olmalı..."

Adam, başka bir şey söyleyemeden evden Elinor'un sesi yankılandı. "Bak sen kimler gelmiş?" diye seslenerek açık olan penceresinden dışarıya doğru eğildi. Soluk sarı renkli perdesi içinde bir hayalet varmış gibi rüzgarda şişerek savruldu. "Bi-

zim kibrit yutanın ta kendisi!"

Meggie, ayağa kalkıp koşarak onun yanına gitti. "Elinor, Mo'nun nerede olduğunu biliyor!" diye bağırdı.

"Öyle mi?" Elinor, pencerenin parmaklıklarına dayanarak kısık gözlerle Toz Parmak'ı süzdü. "O kitabı hemen bırakın!" diye bağırdı ona. "Meggie, kitabı al elinden!"

Meggie, şaşırarak arkasını döndü. Mürekkep Yürek'i gerçekten eline almıştı ancak Meggie bakar bakmaz kitabı yerine bıraktı. Sonra, Elinor'un olduğu tarafa kötü kötü bakarak eliyle kızı yanına çağırdı.

Meggie, duraksayarak yanına gitti. "Anlaştık, seni babanın yanına götüreceğim, benim için biraz tehlikeli olsa da!" diye seslendi kıza. "Ama o" başıyla belli belirsiz Elinor'u işaret etti "Burada kalacak, tamam mı?"

Meggie, huzursuzca eve baktı.

"Sana ne fısıldadığını tahmin edeyim mi?" diye seslendi Elinor.

Toz Parmak, uyarırcasına Meggie'ye baktı ancak kız onu dikkate almadı.

"Beni Mo'nun yanına götürecek!" dedi kız.

"Götürebilir elbet!" diye karşılık verdi Elinor. "Ama ben de geleceğim! Gerçi ikiniz de size katılmamı istemezsiniz ama!"

"Bunda haklı işte!" diye fısıldadı Toz Parmak Elinor'a gülümserken. "Kim bilir, belki de onu babanla takas ederiz? Capricorn yeni bir hizmetçiye itiraz etmez. Gerçi yemek yapmasını bilmiyor ama çamaşır yıkamayı becerebilir belki; bunlar kitaplardan öğrenilmese de."

Meggie güldü ama Toz Parmak'ın yüzünden şaka mı yaptığını, yoksa ciddi mi söylediğini anlayamamıştı.

Korkak

Evimde! Bu şefkatli seslenişler, havada esen o hafif dokunuşlar, onu belli bir yöne doğru çeken görünmeyen minik eller bu anlama geliyordu işte.
Kenneth Grahame, Söğütlükteki Rüzgar

Toz Parmak, Meggie'nin uykuya daldığından iyice emin olunca odasına girmek üzere harekete geçti. Kız, kapısını kilitlemişti. Bu kesin Elinor'un fikriydi ona güvenmiyordu. Meggie de ona *Mürekkep Yürek'i* vermek istemiyordu. Toz Parmak, ince teli kilide sokarken gülümsedi. Şu kadın, o kadar kitap okumasına karşın ne kadar da aptaldı! Bu kadar sıradan bir kilidin ona engel olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Kapıyı açarken "Evet, senin gibi hantal elleri olan biri için bir engel olabilir Elinor!" diye söyledi. "Ama benim ellerim ateşle oynamayı sever, bu da onları atik ve becerikli hale getirdi."

Büyülü Dil'in kızına hissettiği yakınlık onun için daha büyük bir engeldi ve duyduğu vicdan azabı da durumu zorlaştırıyordu. Meggie'nin odasına girdiğinde, kötü bir niyeti olmamasına rağmen Toz Parmak'ın içi hiç de rahat değildi. Odasına kitabı çalmak için girmemişti; oysa Capricorn onları hâlâ istiyordu: Kitabı ve Büyülü Dil'in kızını. Yeni görevi buydu. Ama buna daha zaman vardı. Bu gece, Toz Parmak başka bir nedenle gelmişti kızın odasına. Onu bu gece Meggie'nin odasına getiren şey yıllardır içini kemiriyordu.

Düşünceli bir şekilde yatağın yanında durarak uyuyan kızı

izledi. Onun babasına hiç düşünmeden ihanet etmiş, Capricorn'a yerini söylemişti ama kıza gelince iş değişiyordu. Kızın kederin karanlık izlerini henüz bırakmadığı çocuk yüzü Toz Parmak'a başka birisini anımsatıyordu. Çok garip bir duyguydu, kız onun yüzüne ne zaman baksa, o kuşkulu bakışı hak etmediğini söylemek geliyordu içinden. Ona gülümserken bile kızın bakışında hep o kuşku vardı. Babasına çok daha farklı bakıyordu. Babası onu dünyanın tüm kötülüklerinden ve kederinden koruyacak güçteymiş gibi sonsuz güvenle bakıyordu. Ne kadar saçma bir düşünce! Onu bu kötülüklerden hiçbir şey koruyamazdı.

Toz Parmak, yüzündeki yara izlerine dokunup kaşlarını çattı. Tüm bu gereksiz düşünceleri kovmaya çalışıyordu, Capricorn'a istediklerini götürecekti işte, kızı ve kitabı. Ama bu gece değil.

Omzundaki Gwin, kıpırdamaya başladı. Hayvan, boynundaki tasmayı çıkarmaya çalışıyordu. Tasmadan ve Toz Parmak'ın tasmaya bağladığı zincirden hiç hoşlanmıyordu. Hayvan avlanmak istiyordu ama Toz Parmak onu serbest bırakmıyordu. Geçen gece, o Capricorn'un adamlarıyla konuşurken sansar kaçmıştı. Bu kürklü şeytan hâlâ Basta'dan korkuyordu. Toz Parmak onu çok iyi anlıyordu.

Meggie, yüzünü gri bir kazağa gömmüş derin derin uyuyordu. Büyük olasılıkla babasının kazağıydı. Kız uykusunda bir şeyler mırıldandı ama Toz Parmak neler söylediğini pek anlayamadı. Adamın yüreğinde yine o vicdan azabı boy gösterdi ama o bu huzur bozucu duyguyu kovmayı başardı. Bu duyguya hiç ihtiyacı yoktu, ne şimdi, ne de başka bir zaman. Kız, onu pek ilgilendirmiyordu, babasıyla da ödeşmişti işte. Evet,

ödeşmişti. Kendini sefil bir alçak gibi hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

Bir şey ararcasına karanlık odada etrafa bakındı. Kitabı nereye koymuştu acaba? Meggie'nin yatağının yanında kırmızıya boyanmış bir sandık duruyordu. Toz Parmak, sandığın kapağını açtı. Adam öne doğru eğilince Gwin'in zinciri hafifçe şıkırdadı.

Sandık kitaplarla doluydu, olağanüstü kitaplarla. Toz Parmak, cebinden el fenerini çıkarıp sandığın içine, tuttu. "Şunlara bakın!" diye mırıldandı. "Ne kadar güzelsiniz böyle? Görkemli giysiler içinde, bir kontun verdiği baloya gelen asil kadınlara benziyorsunuz." Meggie, bu kitapların eski kapaklarını çocuk elleriyle epeyce hırpaladığı için Büyülü Dil de her birini yeniden ciltlemiş olmalıydı. Kuşkusuz, işte bu da işaretiydi: Tek boynuzlu at. Her kitabın giysisinde bu işaret vardı, her bir kitap değişik bir renkte ciltlenmişti. Gökkuşağının tüm renkleri bu sandıkta bir araya gelmişti.

Toz Parmak'ın aradığı kitap en alttaydı, sade gümüşi yeşil cildiyle tüm o süslü asilzadelerin yanında bir dilenci gibi duruyordu sanki.

Büyülü Dil'in bu kitaba gösterişsiz bir giysi yapmış olması Toz Parmak'ı pek şaşırtmamıştı. Toz Parmak bu kitabı ne kadar seviyorsa, Meggie'nin babası da ondan o kadar nefret ediyor olmalıydı. Büyük bir dikkatle kitabı diğerlerinin arasından aldı. Onu en son eline alalı neredeyse dokuz yıl olmuştu. O zamanlarda kitabın kartondan bir cildi ve alt kısmı biraz yırtılmış kağıttan bir kılıfı vardı.

Toz Parmak, başını kaldırdı. Meggie, içini çekerek yan döndü; uyku halindeki yüzü adama doğru dönmüştü. Ne kadar da

mutsuz görünüyordu. Kabus görüyor olmalıydı. Dudakları titriyordu, elleriyse bir şeye, birine tutunmak istercesine kazağı kavramıştı. Oysa korkulu düş görürken insan hep yalnızdır, yapayalnız. Toz Parmak, bir an, gördüğü kabusları anımsadı. Az daha Meggie'yi uyandırmak için elini uzatacaktı. Ne kadar da yufka yürekli bir aptaldı.

Adam, yatağa sırtını döndü. Gözlerinden uzak olursa, aklmdan da uzak olurdu. Sonra fikrini değiştirmeden aceleyle kitabı açtı. Nefes almakta zorlanıyordu. İlk sayfaları hızla çevirdi, sonra okudu, çevirmeye devam etti, çevirdi, çevirdi. Çevirdiği her sayfadan sonra, parmakları biraz daha duraksıyordu, sonunda kitabı kapattı. Panjurların aralıklarından ay ışığı sızıyordu. Gözlerini bu harfler labirentinde kaybetmiş halde ne kadar süre durduğunu kestiremiyordu. Hâlâ çok yavaş okuyan biriydi...

"Korkak!" diye fısıldadı. "Ah, sen bir korkaksın Toz Parmak!" Acımaya başlayana kadar dudaklarını ısırdı. "Hadi artık!" diye fısıldadı. "Bu, belki de son şansın aptal. Capricorn, kitabı bir kez ele geçirdi mi, sana bir daha dokundurmaz bile." Kitabı tekrar açtı, ortasına gelene kadar çevirdi, sonra yine kapattı. Gürültüsünden kız uykusunda sıçrayarak başını yorganın altına soktu. Toz Parmak, kız tekrar sakin bir şekilde nefes alıp vermeye başlayana kadar kıpırdamadan yatağın yanında bekledi, sonra derin bir iç çekerek kızın hazine sandığına eğilip kitabı yine diğer kitapların arasına koydu.

Ses çıkarmadan sandığın kapağını kapattı.

"Gördün mü?" diye fısıldadı sansara. "Cesaret edemiyorum. Kendine daha yürekli bir sahip bulsan iyi olmaz mı? Bunu bir düşün." Gwin, adamın kulağını usulca koklayıp dur-

du. Bu sorusuna bir yanıttı belki ama Toz Parmak bu yanıtı anlayamamıştı.

Bir süre daha Meggie'nin düzenli nefes alışını dinledi, sonra tekrar kapıya yöneldi. "Ne yapalım?" diye mırıldandı adam tekrar koridora çıktığında. "Kendi sonunu kim öğrenmek ister ki?"

Sonra, Elinor'un ona uygun gördüğü çatı katına çıkarak etrafı kitap sandıklarıyla dolu daracık yatağa uzandı. Ancak güneş doğana kadar gözüne uyku girmedi.

Daha Güneye Doğru

Uzar gider yollar hiç bitmeden,
Hemen başladığı yerden,
Dere tepe yürüdük ama,
Hiç bıkmadan yola devam.
Bacaklarım yorulsa da,
Yürürüm usanmadan ana yola kadar,
Sonunda yollarla birleşir işler,
Bilmem yolculuk sonra ne yana gider.
J.R.R. Tolkien, Yüzüklerin Efendisi

Ertesi gün Elinor, kahvaltıdan sonra mutfak masasının üstüne yıpranmış bir harita yaydı. "Demek buranın üç yüz kilometre güneyinde," dedi kuşkuyla Toz Parmak'a bakarak. "O zaman Meggie'nin babasını arayacağımız yeri gösterin bakalım."

Meggie, yüreği küt küt atarak Toz Parmak'a baktı. Adamın gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu; geceyi hiç uyumadan geçirmiş gibiydi. Adam duraksayarak masaya doğru yürüdü ve tıraşsız çenesini kaşıdı. Sonra haritanın üzerine eğilip hiç bitmeyecekmiş gibi uzayan bir süre boyunca inceledikten sonra parmağını bir noktaya koydu.

"Burada," dedi. "Capricorn'un köyü tam burada."

Elinor, adamın yanına geçip haritaya baktı. "Ligurya," dedi kadın. "Demek öyle. Peki, bu köyün adı neymiş sorması ayıp olmazsa? Capricornia mı?" Gözleriyle yara izlerini incelercesine Toz Parmak'ın yüzünü süzdü.

"Köyün adı yok." Toz Parmak, Elinor'un bu bakışına hiç gizlemediği bir nefretle karşılık verdi. "Bir zamanlar bir adı vardır elbette ama Capricorn oraya yerleştiğinde çoktan unutulmuştu. Köyü ne bu, ne de başka bir haritada bulabilirsiniz. Dünyanın geri kalan kısmı için köy bir yığın harap olmuş evlerin bir arada bulunduğu bir yerden başka bir şey değil, köye giden yol da bir ismi hak etmiyor bile."

"Hımm." Elinor, haritanın üzerine biraz daha eğildi. "Oralarda hiç bulunmadım. Bir kez Genua'ya gitmiştim. Orada, bir sahaftan *Alice Harikalar Diyarında*'nın çok güzel bir baskısını satın almıştım, hem de değerinin yarı fiyatına." Meggie'ye merakla baktı. "*Alice Harikalar Diyarında*'yı sever misin?"

"Pek sayılmaz," dedi Meggie başını haritadan kaldırmadan.

Elinor, bu çocuksu inatlaşma karşısında başını sallayarak Toz Parmak'a döndü. "Kitap çalmadığı ya da babaları kaçırmadığı zaman ne iş yapar şu Capricorn?" diye sordu kadın. "Meggie'yi doğru anladıysam onu çok iyi tanıyormuşsunuz."

Toz Parmak, kadının yüzüne bakmaktan kaçınarak parmağını, haritadaki yeşil ve açık kahverengi tonların arasında mavi rengiyle ayırt edilen bir ırmağın üstünde gezdirdi.

"Yani, aynı yerde doğup büyüdük," dedi. "Başka da ortak noktamız yok."

Elinor ona, beyninin içine girmek istercesine dikkatle bakıyordu. "Bir şey bana çok garip geldi," dedi kadın. "Mortimer, *Mürekkep Yürek'i* Capricorn'dan korumak istiyordu. O zaman kitabı niçin bana getirdi? Böylece kucağına düşmüş oldu!"

Toz Parmak omzunu silkti. "Ne bileyim, belki en güvenli yer olarak kütüphanenizi gördü."

Meggie'nin kafasında anılar canlanmaya başladı, önce belli belirsiz ama sonra bir kitabın içindeki resim kadar netleşti her şey birden. Toz Parmak, yine bahçenin kapısında, minibüslerinin yanında gözünün önüne geldi; neredeyse sesini bile duyduğunu sandı...

Ürkerek ona baktı. "Sen, Mo'ya Capricorn'un kuzeyde olduğunu söyledin!" dedi kız. "O sana özellikle bir kez daha sordu ve sen de bundan çok emin olduğunu belirttim."

Toz Parmak, başını eğmiş tırnaklarına bakıyordu.

"Doğru, söyledim... Yalan da değil," dedi adam Meggie'nin ve Elinor'un yüzüne bakmadan. Yalnızca tırnaklarına bakıyordu. Sonunda, pis bir lekeyi çıkarmak istercesine tırnaklarını kazağına sürttü. "Bana güvenmiyorsunuz," dedi adam kısılmış sesiyle, hâlâ aynı yere bakarak. "İkiniz de bana güvenmiyorsunuz. Ben... Bunu anlıyorum ama inanın yalan söylemiyorum. Capricorn'un iki karargahı ve tehlike çanları çaldığında ya da adamlarından birinin bir süre ortadan kaybolması gerektiğinde saklanabileceği çok sayıda da küçük barınağı var. Yazı genellikle kuzeyde geçirir ve ancak Ekim'de güneye geçer ancak bu yıl demek ki yazı da orada geçirmek istiyor. Ne bileyim ben? Belki de kuzeyde başı polislerle derde girdi? Belki güneyde kendisinin halletmesi gereken işler çıktı?" Adamın sesi, haksız yere suçlanan bir oğlan çocuğunun sesi gibi kırgın geliyordu. "Neyse ne, adamları Meggie'nin babasıyla güneye gittiler, kendi gözlerimle gördüm; ayrıca Capricorn, güneydeyken önemli işleri olduğunda bunları hep bu köyde halleder! Orada kendini hiçbir yerde olmadığı kadar emin hisseder, polislerle başı hiç derde girmez, tüm dünyaya sahip, küçük bir kral gibi davranır. Orada yasaları o koyar, her şeye o karar verir,

canının istediğini yapar, adamları da bunun için ellerinden geleni yaparlar. İnanın bana, bu konuda onların üstüne yoktur." Toz Parmak gülümsedi. Acı bir gülümsemeydi bu. Ah bir bilseniz, diyordu sanki. Ama hiçbir şey bilmiyorsunuz ki. Hiçbir şey anlamıyorsunuz.

Meggie, içinde tekrar o kara korkunun büyüdüğünü hissetti. Bunun nedeni Toz Parmak'ın anlattıkları değil, tam tersine, anlatmadıklarıydı.

Bunu Elinor da hissetmişti. "Tanrım, o kadar da esrarengiz konuşmayın!" Kadının sert sesi korkuyu dağıtmıştı. "Tekrar soruyorum. Capricorn ne iş yapar? Ekmeğini nasıl kazanır?"

Toz Parmak, kollarını kavuşturdu. "Artık benden bir şey öğrenemeyeceksiniz. Ona kendiniz sorun. Sizi onun köyüne götürmem bile bana pahalıya mal olabilir; bir de Capricorn'un yaptığı işleri anlatıyorum." Adam, başını salladı. "Yaptım bunu, Meggie'nin babasını uyarmıştım, ona kitabı kendi isteğiyle Capricorn'a vermesini söylemiştim ama o beni dinlemedi. Onu uyarmasaydım, Capricorn'un adamları çok daha önce bulacaktı. İsterseniz Meggie'ye sorun! Onu uyardığımda, o da oradaydı! Tamam, belki ona bildiğim her şeyi anlatmadım. Ne olmuş yani? Capricorn hakkında olabildiğince az konuşmaya çalışıyorum, hatta onu aklımdan geçirmekten bile kaçınıyorum, inanın, onu tanıyınca siz de aynen öyle yapacaksınız."

Elinor, bu tür bir tahminin yanıt vermeye bile değmeyecek kadar saçma olduğunu belirtircesine burun kıvırdı.

"Herhalde bana niçin bu kitabın peşinde olduğunu da söyleyemezsiniz, değil mi?" dedi kadın haritayı katlarken. "O bir koleksiyoner mi?"

"Şu kadarını söyleyeceğim: O, bu kitabı istiyor; siz de ona

kitabı verseniz iyi olur. Bir kez, adamlarının dört gün ve dört gece bir adamın kapısının önünde beklediklerini gördüm. Neymiş, adamın köpeği Capricorn'un hoşuna gitmiş."

"Onu aldı mı peki?" diye usulca sordu Meggie.

"Elbette," diye yanıtladı Toz Parmak, düşünceli bir şekilde kızın yüzüne bakarak. "İnan bana, Capricorn'un adamları gece boyunca insanın penceresine ya da çocuklarının odasının penceresine bakarsa hiç kimse rahat uyuyamaz. Çoğu zaman iki gün sonra istediğini elde eder."

"Tanrı'nın belası!" dedi Elinor. "Benim köpeğimi biraz zor alır."

Toz Parmak yine tırnaklarına bakarak gülümsedi.

"Öyle sırıtıp durmayın!" diye azarladı Elinor adamı. "Hadi, bir iki eşyanı topla!" dedi kadın Meggie'ye. "Bir saat sonra yola çıkıyoruz. Bir an önce babana kavuşsan iyi olur. Her ne kadar, kendini bilmem ne olarak tanımlayan adama kitabı bırakmak zorunda kalmam, hiç hoşuma gitmiyorsa da. Kitapların kötü ellere teslim edilmesinden nefret derim."

Toz Parmak, Mo'nun minibüsünü tercih etmesine karşın Elinor'un arabasını aldılar.

"Olmaz, öyle bir şeyi hiç kullanmadım," demişti Elinor, Toz Parmak'ın ellerine yolculuk için bir koli yiyecek tutuştururken. "Ayrıca Mortimer arabayı kilitlemişti."

Meggie, Toz Parmak'ın dilinin ucunda uygun bir yanıtın olduğunu ama bunu söylemediğini fark etti. "Ya gecelemek zorunda kalırsak?" diye sordu adam, Elinor'un verdiği koliyi arabaya taşırken.

"Aman Tanrım, gecelemekten söz eden de kim? En geç yarın

sabah yine burada olmayı düşünüyorum. Kitaplarımı bir günden fazla yalnız bırakamam."

Toz Parmak, Elinor'da bulamadığı aklı ararcasına gökyüzüne baktı, sonra tam arabanın arka koltuğuna kurulacakken Elinor onu durdurdu. "Durun bakalım, arabayı sizin kullanmanız daha doğru olur," dedi kadın eline arabanın anahtarlarını tutuştururken. "Ne de olsa yolu en iyi siz biliyorsunuz."

Ancak Toz Parmak ona anahtarları geri verdi. "Ben araba sürmesini bilmem," dedi. "Böyle bir şeyin içinde yolculuk yapmak zaten yeterince sıkıntı verici, bir de onu kullanmak mı?"

Elinor, adamın elinden anahtarı aldı ve başını sallayarak direksiyona geçti. "Çok tuhaf bir adamsınız!" dedi kadın, Meggie öne oturmaya çalışırken. "Umarım Meggie'nin babasının nerede olduğunu biliyorsunuzdur, yoksa yalnızca Capricorn'un ürkütücü olmadığını göreceksiniz."

Elinor, motoru çalıştırırken Meggie de penceresinin camını aşağıya indirerek Mo'nun minibüsüne baktı. Onu orada öylece bırakmak çok acı vericiydi, burada ya da başka bir yerde olsun, herhangi bir evi bırakmaktan çok daha acı verici. Gittikleri yerler ne kadar da yabancı olsa minibüsleri yanlarında olunca kendilerini her zaman evlerinde gibi hissediyorlardı. Şimdiyse onu da bırakmak zorundaydı. Ona tanıdık gelen tek şey valizindeki giysilerdi. Mo için de birkaç parça giysi ve kitap sandığından iki kitap almıştı.

"İlginç bir seçim!" diye saptamıştı Elinor, kitapları koyması için kıza koyu renk deriden, eski moda, omza asılan bir çanta verirken. "Demek yanına Kral Arthur'un Yuvarlak Masası ve sekiz yoldaşıyla birlikte Frodo'yu da alıyorsun. Bunlar çok iyi yol arkadaşları. İki kitap da uzun öyküler anlatıyor, yolculuk

için en doğru seçimler. Onları daha önce okudun mu?"

Meggie, evet dercesine başını salladı. "Birçok kez," diye mırıldandı ve kitapları çantaya koymadan önce ciltlerini bir kez daha okşadı. Bir tanesinin Mo tarafından yeniden ciltlendiği günü çok iyi anımsıyordu.

"O kadar da karamsar olma!" dedi Elinor endişeyle ona bakarken. "Göreceksin, yolculuğumuz o zavallı kürk ayaklı Hobbitlerin yolculuğu kadar çetin olmayacak, ayrıca o kadar uzun da sürmeyecek."

Meggie, kadının söylediklerine inanmayı çok isterdi. Yolculuklarının nedeni olan kitabı bagaja, yedek lastiğin altına koymuşlardı. Elinor, onu naylon bir poşete koymuştu. "Sakın Toz Parmak onu nereye koyduğumuzu görmesin!" demişti kitabı Meggie'nin eline tutuşturmadan önce. "Ben ona hâlâ güvenmiyorum."

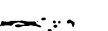
Oysa Meggie, artık Toz Parmak'a güvenmeye karar vermişti. Ona güvenmek istiyordu. Ona güvenmekten başka çaresi yoktu. Onu, ondan başka kim Mo'nun yanına götürebilirdi ki?

Capricorn'un Köyü

Ancak son soruya şöyle bir yanıt verdi Selig: "Belki de karanlığın ötesindeki o ülkeye gitmiştir, hani hiç bir insanın ulaşamadığı ve hiçbir hayvanın yolunun düşmediği, gökyüzünün bakırdan, yeryüzünün demirden olduğu ve karanlık güçlerin taşlaşmış mantarların altına ve terkedilmiş köstebek yuvalarını mesken tuttuğu yere."
Isaac B. Singer, Öykücü Naftali ve Atı Sus

Yola çıktıklarında, pırıl pırıl gökyüzünde güneş yükselmişti bile. Elinor'un arabasındaki hava kısa bir süre sonra boğucu bir hal almış, Meggie'nin üzerindeki tişört terden sırılsıklam olmuştu. Elinor sonunda arabanın camını açtı ve arkaya bir su şişesi uzattı. Kendisi ise bu sıcakta boğazına kadar ilikli bir yün hırka giymişti. Meggie, Mo'yu ya da Capricorn'u düşünmediği bir anda, Elinor'un ceketinin altında çoktan erimiş olması gerektiğini düşündü.

Toz Parmak, varlığı neredeyse fark edilmeyecek şekilde arkada sessizce oturuyordu. Gwin, kucağına kurulmuştu. Sansar uyuyor, Toz Parmak ise hiç durmadan hayvanın sırtını sıvazlıyordu. Meggie, arada bir dönüp ona bakıyordu. Adamın yüzü çoğu zaman pencereye dönüktü ama donuk bir şekilde dışarıya bakıyordu, sanki aklı başka yerlerdeydi, evleri, ağaçları, dağları tepeleri görmüyordu. Bakışları bomboş ve çok uzaklardaydı. Meggie, ona baktığı bir sırada yara izleriyle dolu yüzünde öyle bir hüzün vardı ki, hemen başını çevirdi.

Meggie de şu bitmek bilmeyen uzun yolculukta kucağında bir

hayvan olsun isterdi. Belki böylece kafasına yerleşen inatçı kara düşüncelerden kurtulabilirdi. Arabanın dışındaki dünya, gri, taşlı yamaçlarıyla caddeyi ezmek isteyen ve giderek daha da yükselen dağlardan oluşuyordu. Ama tüneller dağlardan kötüydü. Tünellerden geçerken, Gwin'in sıcak bedeninin bile kovamayacağı görüntüler bekliyordu onu. Karanlıkta saklanmış Meggie'yi bekliyor gibiydiler. Bu görüntüler karanlık ve soğuk bir yerde bulunan Mo'ya ve tabii Capricorn'a aitti... Her seferinde başka bir yüzü olsa da, Meggie onun Capricorn olduğundan emindi.

Bir süre kitap okumayı denedi ama okuduğu tek bir sözcüğün bile aklına girmediğini fark edince vazgeçerek camdan dışarı bakmaya başladı, tıpkı Toz Parmak'ın yaptığı gibi. Elinor, daha dar, pek de kullanılmayan yolları seçiyordu ("Öbür türlü araba kullanmak çok sıkıcı oluyor," demişti kadın). Meggie için fark etmezdi. Onun tek amacı bir an önce gidecekleri yere varmaktı. Sabırsızlıkla başkalarına yurt olan bu dağları ve evleri inceliyordu. Arada bir aniden karşıdan gelen arabanın içindeki yabancı bir yüzle karşı karşıya geliyordu, sonra yine yitip gidiyordu o yüz; okumak için açtığımız ancak hemen kapattığımız bir kitap gibi. Küçük bir kasabadan geçerken yolun kenarında, ağlayan bir kız çocuğunun kanayan dizine yara bandı yapıştıran bir adam gördüler. Adam, kızı teselli edip saçını okşuyordu. Meggie, Mo'nun da bunu kaç kez yaptığını anımsadı, yara bandı bulamayınca bazen nasıl da lanetler okuyarak evin içinde telaşla dolanırdı. Bunları anımsayınca gözleri yaşla doldu.

"Aman Tanrım, burası piramitteki mezar odasından da daha sessiz!" dedi Elinor bir süre sonra. (Meggie, kadının ne kadar çok 'Aman Tanrım' dediğini düşünüyordu.) "Biriniz arada bir

'Ah, ne güzel bir manzara!' ya da 'Üf, ne görkemli bir kale?' gibi şeyler söyleyemez misiniz? Bu ölüm sessizliğinde en fazla yarım saat sonra direksiyon başında uyuyakalacağım." Elinor, hâlâ hırkasının bir düğmesini bile açmamıştı.

"Ben kale filan göremiyorum," diye mırıldandı Meggie. Ancak kısa bir süre sonra, Elinor bir tane keşfetti. "On altıncı yüzyıl" diye açıklamada bulundu aniden karşılarına çıkan bir yamaçtaki yıkık duvarları görünce. "Acıklı bir öykü. Yasak aşk, takip, ölüm, yürek sancısı." Elinor, hiçbir şey ifade etmeyen yamaçların arasından geçerken, burada, altı yüz yıl kadar önce yapılan bir meydan muharebesinden söz etti ("Taşların arasını kazarsan mutlaka birkaç kemiğe, ezilmiş miğferler rastlarsın"). Gördüğü her kilise kulesi için de anlatacak bir öyküsü vardı sanki. Anlattığı bazı öyküler o kadar tuhaftı ki Meggie kuşkuyla kaşlarını çatıyordu. "Aynen böyle oldu, inan bana!" diyordu Elinor her seferinde gözlerini yoldan ayırmadan. Özellikle çok kanlı biten öyküler onu etkilemişe benziyordu, örneğin kelleleri uçurulan zavallı aşıklar, canlı canlı gömülen prensler. "Şimdi her şey elbette sakin görünüyor," dedi kadın, öyküsünü anlatırken Meggie'nin yüzünün solduğunu görünce. "Ama emin ol, bir yerlerde her zaman karanlık bir öykü gizlidir. Kısacası, birkaç yüzyıl öncesi çok daha heyecanlıymış işte."

Meggie, Elinor'un anlattığı ya vebadan ölmek ya da gezici askerler tarafından öldürülmek gibi olasılıkları olan insanların yaşadığı çağların neyinin heyecanlı olduğunu anlayamamıştı. Yakıp yıkılmış bir kalenin önünden geçerken Elinor'un yüzünde heyecandan kırmızı lekeler beliriyordu. Aralarından geçtikleri dağlarda korku ve ölüm saçan savaşa susamış lordlar ve açgözlü krallardan söz ederken, o her zaman buz gibi soğuk

bakan gözlerinde romantik bir parıltı beliriyordu.

"Sevgili Elinor, gördüğüm kadarıyla yanlış bir öyküde doğmuşsunuz," dedi Toz Parmak bir ara. Bunlar, yola çıktıklarından beri söylediği ilk sözlerdi.

"Yanlış öyküde mi? Yanlış zamanda demek istiyorsunuz. Evet, bunu ben de birçok kez aklımdan geçirdim."

"Nasıl tanımlarsanız tanımlayın," dedi Toz Parmak. "Capricorn ile çok iyi anlaşacağınız kesin. O da sizin sevdiğiniz öykülerden hoşlanıyor."

"Bu bir hakaret mi şimdi?" diye sordu Elinor kırılarak. Bu kıyaslama onu etkilemiş olmalıydı çünkü en az bir saat boyunca bir daha ağzını açmadı, Meggie de böylelikle kötü düşüncelerine dönmek zorunda kaldı. Geçtikleri her tünelde onu yine ürkütücü görüntüler bekliyordu.

Dağlar geri çekilip yeşil tepelerin arkasında birden bire ikinci bir gökyüzü gibi aniden deniz belirdiğinde hava kararmaya başlamıştı bile. Batmakta olan güneş sayesinde deniz güzel bir mücevher gibi pırıl pırıl parlıyordu. Meggie denizi görmeyeli çok olmuştu. Gördüğü tek deniz soğuktu, duman rengindeydi ve sanki esen rüzgardan solmuştu. Oysa bu deniz başkaydı, bambaşka.

Bu denize bakmak bile Meggie'nin yüreğini ısıtmaya yetmişti ancak deniz ikide bir çirkin, yüksek binaların ardında yok olup gidiyordu. Bu binalar denizin ve yamaçların arasında kalan dar bir toprak parçasının olduğu her yerde ortaya çıkıyordu. Oysa kimi yerlerde de yamaçlar buna olanak vermiyor, denize kadar uzanıyor ve yeşil ayaklarını dalgaların yalamasına izin veriyordu. Batan güneşin ışığında evler karaya çıkmış dalgalar gibi görünüyorlardı.

Kıvrımlı sahil yolunu izlerken, Elinor yine anlatmaya başladı, geçtikleri yolu yaptığı söylenen Romalılar ve bu kıyı şeridinin vahşi sakinlerinden duyduğu korku gibi şeyler hakkında...

Meggie, Elinor'un anlattığı şeylere pek kulak asmıyordu. Yolun kenarında başları tozlu ve dikenli palmiyeler vardı. Palmiyelerin arasında da devasa sarısabır bitkileri çiçek açmış, etli yapraklarıyla örümcek gibi yola kurulmuşlardı. Gökyüzünün rengi pembe ve limon sarısına dönmüştü. Denize yaklaşırlarken, güneş denize koyu mavi renkte mürekkep gibi ışık saçıyordu. Manzara doyumsuz güzellikteydi.

Meggie, Capricorn'un kendine barınak olarak seçtiği yeri çok daha farklı düşünmüştü. Güzellik ile korku nadiren bir araya gelirdi.

Sanki bir çocuk boyamış gibi rengarenk evleri olan küçük bir kasabadan geçtiler. Evler turuncu, pembe, kırmızı ve çoğu da sarıydı; soluk sarı, kahverengimsi sarı, kum sarısı, kirli sarı. Panjurları yeşil, çatıları kahverengiye çalan kırmızıydı. Bastıran alacakaranlık bile evlerin renklerini solduramıyordu.

"Burası, o kadar tehlikeli görünmüyor," dedi Meggie yine pembe bir evin önünden geçerken.

"Sen hep sol tarafa baktığın için!" dedi Toz Parmak. "Oysa hep bir aydınlık, bir de karanlık taraf vardır. Bir da sağ tarafa bak."

Meggie, söz dinledi. Önce orada da yalnızca o renkli evlerden vardı. Yolun tam kenarında duruyordu bu evler, birbirine yaslanmışlardı, sanki kol kola girmiş gibiydiler. Sonra birden evler yok oldu ve aralarına gecenin çoktan yerleşmiş olduğu, dik yamaçlar yol kenarlarını çevrelemeye başladı. Evet, Toz

Parmak haklıydı. Oralar gerçekten ürkütücü görünüyordu, az sayıdaki ev de giderek artan karanlığın içinde boğuluyordu.

Hava giderek kararmaya başlamıştı. Güneyde gece çabuk oluyordu. Meggie bu nedenle Elinor'un tekrar ışıklı sahil yoluna sapmasına seviniyordu. Ancak kısa süre sonra Toz Parmak, kadına sahilden, denizden ve rengarenk evlerden ayrılıp karanlığa doğru gitmesi talimatını verdi.

Geçtikleri yol kenarındaki yamaçlar iyice dikleşene kadar giderek tepelere götürüyordu onları; bir tırmanıyor, bir iniyorlardı tepelerden. Arabanın ışıkları katırtırnağı, harap olmuş üzüm bağları, yolun kenarında yaşlı adamlar gibi boynu bükük bir şekilde duran zeytin ağaçlarını aydınlatıyordu.

Karşı yönden yalnızca iki kez araba geçti. Ara sıra da karanlığın içinden bir köyün ışıkları belirdi. Toz Parmak'ın Elinor'a gösterdiği yol, onları tüm ışıklardan uzaklaştırıyor, giderek gecenin karanlığına sürüklüyordu. Birçok kez de arabanın farları bir evin harap olmuş kalıntılarını aydınlatıyordu ancak bunlar hakkında anlatacak bir öyküsü yoktu Elinor'un. Bu gösterişsiz duvarlar arasında dükler, kırmızı cüppeli piskoposlar değil, yalnızca öykülerini kimsenin yazmamış olduğu çiftçiler ve tarım işçileri yaşamıştı. Şimdiyse yitip gitmişlerdi, dağ kekiği ve her yeri kaplayan sütleğenler arasında yok olmuşlardı.

"Doğru yolda olduğumuzdan emin misin?" diye alçak sesle sordu Elinor bir süre sonra dayanamayıp. Sanki etrafındaki dünya yüksek sesle konuşmak için çok fazla sessizdi. "Tanrının unuttuğu bu yerin neresinde bir köy olabilir ki? Büyük olasılıkla en az iki kez yanlış yola saptık."

Toz Parmak yalnızca başını salladı. "Doğru yoldayız," diye

yanıt verdi. "Şu tepeleri de aştık mı evleri görebilirsiniz."

"Umarım öyle olur!" diye homurdandı Elinor." Şu an yolu zor görüyorum. Aman Tanrım, dünyanın bir yerinde hâlâ böyle bir karanlığın olduğunu bilmiyordum. Bu kadar uzak olduğunu söyleyemez miydiniz sanki. O zaman biraz daha benzin alırdım. Bu kadar benzinle tekrar sahil yoluna dönebilir miyiz bilmiyorum."

"Bu kimin arabası? Benim mi sanki?" diye sinirli bir şekilde karşılık verdi Toz Parmak "Bu tür şeylerden hiç anlamadığımı söylemiştim ya size. Şimdi önünüze bakın. Birazdan önümüze bir köprü çıkacak."

"Köprü mü?" Elinor hemen köşeyi dönüp keskin bir şekilde frene bastı. Yolun tam ortasında, iki inşaat lambasıyla aydınlatılan bir bariyer vardı. Demir bariyer sanki yıllardır burada duruyormuş gibi paslı görünüyordu.

"Buyurun işte!" diye bağırdı Elinor elleriyle direksiyona vururken. "Demiştim işte. Yanlış yoldayız!"

"Yanlış yolda filan değiliz." Toz Parmak; Gwin'i omzundan indirip arabadan indi. Bariyere doğru giderken etrafına bakındı. Sonra demir bariyeri yolun kenarına çekti.

Meggie, Elinor'un şaşkın bakışlarını görünce gülmemek için kendini zor tuttu. "Kafayı mı yedi bu adam?" diye fısıldadı kadın. "Bu karanlıkta trafiğe kapatılmış bir yoldan gideceğimi düşünmüyordur umarım," Yine de Toz Parmak'ın gelmesi için eliyle sabırsızca işaret ettiğini görünce motoru çalıştırdı. Kadın arabasıyla yanından geçer geçmez de tekrar bariyeri yerine koydu.

"Bana öyle bakmayın!" dedi adam arabaya bindiğinde. "Bu bariyer hep burada durur. İstenmeyen konukların gelmesini en

gellemek için onu Capricorn buraya koydurttu. Buralara gelmeye pek kimse cesaret edemez. Çoğu Capricorn'un köy hakkında yaydığı öykülerden ürkerek uzak duruyor zaten ama ..."

"Ne tür öyküler?" diye araya girdi Meggie; oysa aslında bunları hiç de dinlemek istemiyordu.

"Ürpertici öyküler," diye yanıtladı Toz Parmak "Her yerde olduğu gibi buradaki insanlar da batıl inançlara sahip. En tutulan öykü de, şeytanın bizzat şu tepenin arkasında olduğu ile ilgili olandır."

Meggie, kendi kendine çok kızmıştı ama yine de gözlerini karanlık tepeden alamadı. "Mo, şeytanı insanların uydurduğunu söylüyor," dedi kız.

"Olabilir." Toz Parmak'ın yüzünde yine o gizemli gülümseme belirdi. "Anlatılanları dinlemek isteyen sendin ama. Anlatılanlara göre de, o köyde yaşayan adamlara kurşun işlemiyormuş, duvarların içinden geçebiliyorlarmış ve her dolunayda üç erkek çocuğu kaçırıyorlarmış. Capricorn, onlara hırsızlık yapmayı, yakıp yıkmayı ve öldürmeyi öğretiyormuş.

"Tanrım, tüm bunları kim uydurmuş? Burada yaşayanlar mı, yoksa Capricorn'un kendisi mi?" Elinor, iyice direksiyonun üzerine eğildi. Önlerindeki yol çukurlarla dolu olduğundan adım adım ilerleyebiliyordu.

"Her ikisi de." Toz Parmak, arkasına yaslandı ve Gwin'in parmaklarını dişlemesine izin verdi. "Capricorn, yeni bir öykü uyduran herkesi ödüllendirir. Bu oyuna katılmayan tek kişi Basta çünkü kendisi zaten çok batıl inançları olan biri, nerede kara kedi görse yolunu değiştirir.

Basta. Bu ismi anımsamıştı Meggie ancak bir şey soramadan Toz Parmak tekrar anlatmaya başlamıştı bile. Bir şeyler

anlatmak onu eğlendiriyordu.

"Ha! Az daha unutuyordum! Bu köyde yaşayanların hepsi de lanetli zaten, kadınlar bile, hepsi kem gözlü."

"Kem göz mü?" Meggie, adamın yüzüne baktı.

"Evet, evet, bir bakışları yeter ve seni yatağa düşürür hasta ederler. Üç gün sonra da öbür dünyayı boylarsın."

"Buna kim inanır ki?" diye mırıldandı Meggie, tekrar önüne bakarak.

"Yalnızca aptallar böyle şeylere inanır." Elinor frene bastı. Araba toprak yolda kaydı. Önlerinde Toz Parmak'ın sözünü ettiği köprü vardı. Arabanın farlarını ışığında gri taşlar soluk bir şekilde parıldıyor, altındaki uçurum uçsuz bucaksız görünüyordu.

"Devam et devam et!" dedi Toz Parmak sabırsızca. "Görünüşüne bakma, dayanıklıdır!"

"Eski Romalılar tarafından yapılmışa benziyor," diye homurdandı Elinor. "Ama arabalar için değil, eşekler için."

Yine de yoluna devam etti. Meggie gözlerini sıkıca yumdu ve ancak çakıl taşlarının üzerinde giderken tekerleklerin çıkardığı sesi duyunca açtı.

"Capricorn, bu köprüye çok önem verir," dedi Toz Parmak usulca. Geçit vermemek için silahlı bir adam yeter. Ama şansımızdan her gece de burada nöbetçi bulunmuyor."

"Toz Parmak..." Meggie, Elinor'un arabası zorlanarak son tepeye tırmanırken tedirgin bir şekilde adama doğru döndü. "Köyü nasıl bulduğumuzu sorarlarsa ne diyelim? Capricorn'un, yolu bize senin gösterdiğini öğrenmesi pek iyi olmaz değil mi?"

"Haklısın, iyi olmaz," diye mırıldandı Toz Parmak Meg-

gie'nin yüzüne bakmadan. "Gerçi kitabı ona vermek için geldik." Adam, arkada oraya buraya tırmanan Gwin'i, ona karşı koyamadan kaptı ve bir parça ekmek ile sırt çantasına tıktı çünkü hava karardığından beri sansar huzursuz olmaya başlamıştı. Avlanmak istiyordu.

Sonunda tepeyi aşmışlardı. Etraflarındaki dünya yok olmuş, karanlık o dünyayı yutmuştu ancak biraz ileride, karanlıkta birkaç soluk dikdörtgen belirmişti. Bunlar dışarıya ışığı yansıyan pencerelerdi.

"İşte burası," dedi Toz Parmak, "Capricorn'un köyü. Ya da isterseniz: Şeytanın köyü." Sessizce gülüyordu.

Elinor kızarak ona döndü. "Artık kesin şunu!" diye bağırdı adama. "Anlaşılan bu öyküyü pek seviyorsunuz. Belki de onu siz uydurdunuz ve şu Capricorn da tuhaf bir kitap koleksiyoncusundan başka biri değil."

Toz Parmak yanıt vermedi. Yalnızca pencereden bakıyordu. Yüzünde yine, Meggie'nin bazen yok etmek istediği o tuhaf gülümsemesi vardı. O gülümseme şimdi de aynı şeyi söylüyordu: Ne kadar aptalsınız!

Elinor, motoru kapatmıştı. Onları bir anda saran sessizlik o kadar belirgindi ki Meggie nefes almaya korktu. Işığı yanan pencerelere baktı. Başka zaman olsa geceleri, ışığı yanan pencereleri çok çekici bulurdu ama şimdi karanlıktan da daha ürkütücü geliyordu.

"Bu köyde yaşayan normal insanlar da var mı?" diye sordu Elinor. "Yani zararsız büyükanneler, çoluk çocuk, Capricorn ile ilgisi olmayan adamlar..."

"Hayır. Burada yalnızca Capricorn ve adamları yaşar," diye yanıtladı Toz Parmak, "Bir de yemek, temizlik ve gerekli

başka işleri yapan kadınlar."

"Gerekli başka işler... Buyurun bakalım!" Elinor iğrenerek burnunu kıvırdı. "Şu Capricorn giderek daha da sevimli hale geliyor. Neyse, bitirelim şu işi artık. Bir an önce evime, kitaplarıma, iyi aydınlanmış bir yere ve bir fincan kahveye kavuşmak istiyorum."

"Gerçekten mi? Ben sizin macera aradığınızı düşünmüştüm?" Gwin konuşabilseydi herhalde Toz Parmak'ın sesine sahip olurdu diye düşündü Meggie.

"Onun için de güneşli ortamı tercih ederdim," diye yanıt verdi Elinor sertçe. "Tanrım, karanlıktan ne kadar da nefret ediyorum ama gün doğana kadar böylece otururşak, kitaplarım, Mortimer onlarla ilgilenmeden küflenecek. Meggie, arkaya gidip poşeti getir. Bilirsin işte."

Meggie başını salladı, tam kapıyı açmak isterken de gözlerini bir ışık aldı. Arabanın kapısının önünde biri vardı, yüzü görünmüyordu; el fenerini arabanın içine tuttu. Sonra da onunla cama vurdu.

Elinor korkudan irkilerek dizini direksiyona çarptı ancak kısa sürede toparlandı. Lanetler okuyarak dizini ovdu, sonra camı açtı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye yabancıya bağırdı. "Bizi korkutmak zorunda mıydınız? Böyle karanlıkta sinsi sinsi dolaşırsanız, çok rahat çiğnenebilirsiniz."

Yabancı, yanıt olarak tüfeğinin namlusunu ona doğru çevirdi. "Burası özel mülkiyettir!" dedi. Meggie, bu kedi sesini kütüphaneden anımsar gibi oldu. "Geceleri özel mülkiyete girince de çok rahat kurşun yiyebilir insan."

"Açıklayabilirim!" Toz Parmak, Elinor'un arkasında belirdi.

"Bak hele. Toz Parmak!" Yabancı tüfeğini indirdi. "Sana gecenin ortasında mı gel dedik?"

Elinor, arkasına dönerek Toz Parmak'a kuşkuyla baktı. "Şu sözüm ona şeytanlarla bu kadar senli benli olduğunu bilmiyordum!" dedi.

Ama Toz Parmak, arabadan inmişti bile. Meggie de bu iki adamın bu kadar yakın konuşmalarını tuhaf bulmuştu. Toz Parmak'ın, Capricorn'un adamları hakkında söylediklerini çok iyi hatırlıyordu. O zaman böyle biriyle bu şekilde nasıl konuşabilirdi? Meggie, ne kadar kulak vermeye çalışsa da ikisinin konuştuklarından pek bir şey anlayamıyordu. Kulağına yalnızca bir şey çalındı: Toz Parmak yabancıya Basta diye hitap etmişti.

"Bu hiç hoşuma gitmedi!" diye fısıldadı Elinor. "Şu ikisine bir bak, kibrit yiyen arkadaşımız burada sanki evinde gibi rahat davranıyor!"

"Belki de kitabı onlara vereceğimiz için rahat davranıyordur!" diye fısıldadı Meggie, iki adamı gözden kaçırmadan. Yabancının yanında iki köpek vardı, kurt köpekleri. Toz Parmak'ın ellerini kokluyor, kuyruklarını sallayarak burunlarıyla adamı dürtüyorlardı.

"Görüyor musun şunu?" diye fısıldadı Elinor. "Şu lanet olası köpekler bile ona eski bir dost gibi davranıyorlar. Peki, eğer..."

Söyleyeceğini tamamlayamadan Basta kapıyı açtı. "Çıkın dışarı!" diye emretti.

Elinor istemeye istemeye arabadan çıktı. Meggie de arabadan inerek kadının yanına gitti. Yüreği deli gibi çarpıyordu. Daha önce elinde tüfek tutan bir adam görmemişti. Televizyonda

görmüştü ama gerçekte görmemişti.

"Durun bir dakika, ses tonunuzu hiç beğenmiyorum!" diye bağırdı Elinor Basta'ya. "Sevimsiz bir yolculuk geçirdik, bu terk edilmiş yere gelmemizin tek nedeni de patronunuza ya da her nasıl hitap ediyorsanız ona uzun süreden beri sahip olmak istediği bir şeyi getirmekti. Ona göre davranın siz de."

Basta, kadına öyle aşağılayıcı bir şekilde baktı ki Elinor'un derin bir nefes alması gerekti, Meggie de kadının elini daha sıkı tuttu.

"Bunu da nereden buldun?" diye sordu Basta, başını tekrar tüm bunlar onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi ifadesiz bir yüzle orada duran Toz Parmak'a çevirerek.

"O evin sahibi, bilirsin işte..." Toz Parmak alçak sesle konuştu ancak Meggie onu yine de duyabilmişti. "Onu getirmek istemedim ama çok inatçı."

"Buna şaşırmam!" Basta, Elinor'u tekrar süzdü, sonra Meggie'ye baktı. "Bu da Büyülü Dil'in küçük kızı olmalı, değil mi? Ona pek benzemiyor."

"Babam nerede?" diye sordu Meggie. "Babam iyi mi?" Kızın söylediği ilk sözler bunlardı. Çok uzun süreden beri konuşmamış gibi sesi kısık çıkıyordu.

"O iyi," diye yanıtladı Basta Toz Parmak'a doğru bakarak. "Gerçi bu aralar ona Kurşun Dil demek daha doğru olur, doğru dürüst konuşmuyor gibi."

Meggie, dudaklarını ısırdı. "Onu almaya geldik," dedi. Ne kadar yetişkin gibi söylemeye çalışsa da, sesi tiz ve zayıf çıkmıştı. "Kitap bizde ama onu Capricorn'a babamı bırakması şartıyla vereceğiz."

Basta tekrar Toz Parmak'a döndü. "Yine de bazı tavırları

babasını anımsatıyor. Dudaklarını nasıl sıktığına bir bak? Sonra o bakışı. Evet, evet, kan bağı olduğu kesin." Bunları söylerken sesi eğleniyormuş gibi gelmişti ama tekrar Meggie'ye baktığında yüzü hiç de öyle görünmüyordu. İnce, uzun, keskin hatlı bir yüzdü; gözleri birbirine çok yakındı; sanki o zaman daha iyi görecekmiş gibi onları kısıyordu.

Basta çok iri bir adam değildi, omuzları bir oğlan çocuğununki gibi dardı ancak adam ona doğru bir adım atınca Meggie yine de nefesini tuttu. Şimdiye kadar hiçbir insandan bu kadar korkmamıştı ve bu elindeki silahtan kaynaklanmıyordu. Onda bir şeyler vardı, öfke, saldırganlık...

"Meggie, bagajdan poşeti al." Basta, Meggie'yi tutmak istediğinde Elinor araya girdi. "İçinde tehlikeli bir şey yok!" dedi öfkeyle. "İçinde yalnızca buraya gelmemize neden olan şey var."

Basta, yanıt olarak yalnızca köpekleri yoldan çekti. Onları tasmalarından o kadar sert çekmişti ki hayvanlar birden acıyla bağırdılar.

"Meggie, beni dinle!" diye fısıldadı Elinor arabayı bırakıp Basta'nın peşinden ışığı yanan pencereye doğru yokuş aşağı yürürken. "Kitabı ancak bize babanı gösterdiklerinde ver, tamam mı?"

Meggie, başını sallayarak naylon poşeti göğsüne daha sıkı bastırdı. Elinor onu ne sanıyordu? Basta kitabı elinden almak istese ona nasıl engel olabilirdi ki? Ama şimdilik bunu düşünmek istemedi...

Boğucu bir geceydi. Kara tepelerin üzerindeki gökyüzü yıldızlarla doluydu. Basta'nın peşinden gittikleri yol taşlı ve

karanlıktı, Meggie ayaklarını zor görüyordu ancak tökezlediği her seferde onu yakalayan bir el vardı, hemen yanında yürüyen Elinor'un eli ya da onun gölgesi gibi onu sessiz adımlarla izleyen Toz Parmak'ın eli. Gwin hâlâ sırt çantasındaydı, Basta'nın köpekleri de sansarın kokusunu almış gibi etrafı koklayıp duruyorlardı.

Işıkları yanan pencereler giderek yaklaşıyordu. Meggie, evlerin karartısını görmeye başladı, eski, kaba gri renk taşlardan yapılmış evlerin çatılarının üzerinde de belli belirsiz bir kilise kulesi yükseliyordu. Meggie'nin nefes almasını güç hale getirecek kadar dar yollardan geçerken gördükleri evlerin çoğu terk edilmişti. Kimilerinin çatısı yoktu, kimileri de daha çok yıkılmış duvarlar görünümündeydi. Capricorn'un köyü çok karanlıktı; çok az sokak lambası vardı; onlar da sokakların kenarında bulunan taştan örülmüş kemerlerin içinde asılıydı. Sonunda küçük bir meydana geldiler. Bir tarafta, daha önce gördükleri kilise kulesi, hemen yakınında da iki katlı ve oldukça sağlam görünen büyük bir ev vardı. Meydan, köyün diğer kısımlarından çok daha aydınlıktı; dört lamba birden, tehdit edici gölgeler yansıtıyordu yere.

Basta, onları doğrudan büyük eve götürdü. En üst kattaki üç pencerenin ışığı yanıyordu. Mo orada mıydı acaba? Meggie yanıtı bulacakmış gibi kendi kendini dinledi ama küt küt atan yüreğinin ona anlattığı tek şey korkuydu. Korku ve endişe.

Tamamlanan Görev

"Onu aramanın bir anlamı yok," diye hırladı su samuru.
"Ne demek bu?" diye sordu Suse. "Fazla uzakta olamaz ki! Onu bulmak zorundayız! Niçin onu aramanın bir anlamı olmadığını söylüyorsunuz?"
"Çünkü nerede olduğu belli de ondan," diye yanıtladı su samuru.
"Anlamıyor musunuz? O, onun yanına gitti, Beyaz Cadı'nın yanına. Ve bizi ele verdi!"
C.S. Lewis, Narnia Günlükleri

Meggie, Capricorn'un yüzünü yüzlerce kez hayal etmişti, Toz Parmak ondan söz ettiği andan itibaren: Elinor'un evine giderken, daha Mo yanında otururken, kocaman yatakta ve buraya gelirken; yüzlerce, binlerce kez yüzünü hayal etmişti adamın, bunun için de kitaplarda karşılaştığı tüm kötü adamları yardımına çağırmıştı: Eğri burunlu, sıska Hook, yüzünde hep o sahte gülümsemesi olan Long John Silver, birçok kez korkulu düşlerinde karşılaştığı elinde bıçağı ve yağlı siyah saçlarıyla Kızılderili-Jo...

Oysa Capricorn çok farklıydı.

Meggie, önünden geçtikleri sayısız kapıyı sonunda saymaktan vazgeçti, sonunda birisinin önünde durdu, Basta. Ama bu kez kara elbiseli adamları saymaya başladı. Dört kişiydiler; canları sıkılmış bir şekilde koridorlarda dikiliyorlardı. Her birinin yanında, beyaz badanalı duvara yaslanmış bir tüfek vardı. Dar, siyah elbiseleri içinde tarla kargalarına benziyorlardı.

Yalnızca Basta beyaz gömlek giymişti, Toz Parmak'm dediği gibi bembeyaz bir gömlek; ceketinin yakasında da kırmızı bir çiçek vardı, bir uyarıydı sanki.

Capricorn'un sabahlığı da kırmızıydı. Basta, bu üç gece ziyaretçisiyle içeri girdiğinde, adamın önünde bir kadın diz çökmüş, ayak tırnaklarını kesiyordu. Oturduğu koltuk ona sanki küçük gelmişti. Capricorn uzun boylu zayıf bir adamdı, bir deri bir kemikti. Adamın teni beyaz bir sayfa kağıt gibi soluktu, saçlarıysa fırça gibi kısacık. Meggie, saçının renginin ağarmış mı, yoksa beyazımsı sarı mı olduğunu anlayamamıştı.

Basta kapıyı açtığında başını kaldırdı. Gözleri de yüzünün geri kalan kısmı gibi soluk, renksiz ve gümüş bir para gibi açık renkteydi. Onlar içeri girdiğinde adamın ayaklarının dibindeki kadın da başını çevirdi; sonra hemen yaptığı işe döndü.

"Özür dilerim ama beklediğimiz konuklar geldi," dedi Basta. "Belki onlarla hemen görüşmek istersiniz diye düşünmüştüm de."

Capricorn, oturduğu koltuğa yaslanarak bir an Toz Parmak'a baktı. Sonra, o cansız gözleri Meggie'ye kaydı. Kız, kitabın olduğu poşeti daha da sıkı tuttu. Capricorn, içinde ne olduğunu biliyormuş gibi poşete baktı. Ayaklarının önündeki kadına bir işaret yaptı. Kadın, hoşnutsuzca ayağa kalkarak, simsiyah elbisesini düzeltti ve Elinor ile Meggie'ye pek de dostça olmayan bir bakış fırlattı. Sıkıca arkaya topladığı ağarmış saçları ve küçük kırışık yüzüne pek de yakışmayan sivri burnuyla bir saksağanı andırıyordu. Capricorn'a doğru başını eğerek odayı terk etti.

Burası, büyük bir odaydı. İçinde fazla eşya yoktu; yalnızca sekiz sandalyesiyle uzun bir masa, bir dolap ve ağır bir büfe.

Koca odada lamba yoktu; her yerde mum vardı, ağır gümüş şamdanlar içinde düzinelerce mum. Meggie'ye tüm bu mumlar odayı ışık yerine gölgelerle dolduruyormuş gibi geldi.

"Nerede o?" diye sordu Capricorn. Adam koltuğunu geriye doğru itince, Meggie farkında olmadan bir adım geri gitti. "Sakın bana bu kez de yalnızca kızı getirdiğinizi söylemeyin." Sesi, yüzünden daha etkileyiciydi. Sesi ağır ve karanlıktı; duyar duymaz Meggie ondan nefret etti.

"Onu getirdi. O poşetin içinde!" Meggie'yi beklemeden Toz Parmak yanıtı vermişti. Konuşurken gözleri bir mumdan diğerine kayıyordu; onu mumların dans eden alevlerinden başka bir şey ilgilendirmiyordu sanki. "Babası yanlış kitabı aldığını gerçekten bilmiyormuş. Şu sözüm ona kız arkadaşı," Toz Parmak Elinor'u işaret etti "Kitabı değiştirmiş, onun haberi olmadan! Sanırım harflerle besleniyor. Evinin her yanı kitap dolu. Belli ki, kitapları insanlara tercih ediyor." Sözcükler Toz Parmak'ın dudaklarından hızlıca dökülüverdi; bir an önce onlardan kurtulmak istiyor gibiydi. "Onu baştan beri sevmedim ama dostumuz Büyülü Dil'i bilirsiniz işte. İnsanların hep iyi tarafını görür. Sıcak bir şekilde gülümsese, şeytana bile güvenir o."

Meggie başını Elinor'a çevirdi. Kadın dilini yutmuş gibi öylece duruyordu. Suçluluk duyduğu yüzünden okunuyordu.

Capricorn, Toz Parmak'ın anlattıklarına yalnızca başını sallayarak karşılık verdi. Sabahlığının kuşağını daha sıkı çekerek, kollarını arkasında kenetledi; sonra yavaşça Meggie'ye doğru yürüdü. Kız, geri geri gitmemek, adamın renksiz gözlerine kararlı ve korkusuzca bakmak için büyük çaba harcıyordu ama korku boğazında düğümlenmişti. Amma da korkaktı! Kılığına bürünüp kendini daha güçlü, daha iri ve da-

ha korkusuz hissedebilmek için okuduğu kitaplardaki herhangi bir kahramanı anımsamaya çalıştı. Capricorn onu süzerken aklına niçin yalnızca korkuyla ilgili öyküler geliyordu ki sanki? Başka zaman olsa yalnızca kağıt üstünde var olan yerlere gitmeyi, hayvanların ya da insanların yerine geçmeyi çok iyi başarıyordu. Şimdi niçin yapamıyordu? Çünkü korkuyordu. "Çünkü korku her şeyi öldürür," demişti ona Mo, "Aklını, yüreğini ve elbette düş gücünü."

Mo... Neredeydi o? Meggie titremesinler diye dudaklarını ısırdı ama korkunun gözlerine yerleştiğini ve Capricorn'un da onu orada gördüğünü biliyordu. Keşke buzdan bir yüreğim ve babası çalınan bir çocuğun titreyen dudakları yerine gülümseyen dudaklarım olsaydı diye düşündü.

Capricorn ona çok yaklaşmıştı. Adam onu süzüyordu. Ona daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı. Kendisini sinek kağıdına yapışmış, öldürülmeyi bekleyen bir sinek gibi hissetti.

"Kaç yaşında?" Capricorn, başını Toz Parmak'a çevirdi, sanki kızın bu soruya bir yanıt verebileceğine inanmıyordu.

"On iki!" dedi kız yüksek sesle. Titreyen dudaklarla konuşmak çok kolay olmuyordu. "On iki yaşındayım. Şimdi de babamın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Capricorn, son cümleyi duymazlıktan geldi. "On iki?" diye yineledi, Meggie'nin kulağına ağır bir şekilde yerleşen karanlık sesiyle. "İki üç yıl geçtikten sonra, işe yarar güzel bir şey olacak. Ama onu biraz daha iyi beslemek gerek. "Uzun parmaklarıyla kızın kolunu sıktı. Parmağında altın yüzükler vardı, bir elinde üç tane. Meggie ondan kurtulmaya çalıştı ama Capricorn soluk gözleriyle onu süzerken tutmaya devam edi-

yordu. Bir balığı tutar gibi. Çırpınan zavallı bir balık gibi.

"Kızın kolunu bırakın!" Meggie, Elinor'un sesinin bu kadar sert çıkmasına ilk kez sevinmişti. Capricorn da gerçekten kızın kolunu bıraktı.

Elinor kızı koruyarak arkasına geçti ve ellerini omzuna koydu. "Burada neler olduğunu bilmiyorum!" diye çıkıştı Capricorn'a. "Sizin kim olduğunuzu, tüm bu silahlı adamların Tanrı'nın unuttuğu bu köyde ne yaptığını bilmiyorum; beni hiç ilgilendirmiyor da. Ben buraya bu kızın tekrar babasına kavuşması için geldim. Size, o kadar önem verdiğiniz o kitabı bırakacağız, içten içe içim acısa da, o sizin olacak, Meggie'nin babası arabama biner binmez. Eğer kendisi herhangi bir nedenden ötürü burada kalmak istiyorsa, bunu da kendi ağzından duymak istiyoruz."

Capricorn, hiçbir şey söylemeden ona sırtını döndü. "O kadını niçin getirdin?" diye sordu Toz Parmak'a. "Kızı ve kitabı, demiştim sana. Kadını ne yapayım ben?"

Meggie, Toz Parmak'ın yüzüne baktı.

Kızı ve kitabı, demiştim sana. Meggie, Toz Parmak'ın gözlerine bakmaya çalıştı ama adam ondan gözlerini kaçırdı; sanki bakarsa gözleri yanacaktı. Kendini aptal gibi hissetmek canını çok acıtıyordu. O kadar, o kadar aptal.

Toz Parmak, masanın kenarına oturup usulca yanan mumu söndürdü parmaklarıyla; sanki acının gelmesini, alevin minik ısırığını bekliyordu. "Basta'ya daha önce de açıkladım: Sevgili Elinor'u vazgeçiremedim, ille de gelmek istedi," dedi adam. "Kızı benimle yalnız bırakmak istemedi, zaten kitabı vermemek için de çok direndi."

"Eee? Bunda haksız mıydım?" Elinor'un sesi o kadar yük-

sek çıkmıştı ki, Meggie sıçradı. "Şunu bir dinle Meggie, ikiyüzlü kibrit yiyen! Tekrar ortaya çıktığında polisi çağırmalıydım. Yalnızca kitabı almak için geri döndü, yalnızca onun için."

Ve benim için, diye düşündü Meggie. Kızı ve kitabı.

Toz Parmak, paltosunun kolundan büyük çaba harcayarak bir iplik çekmeye çalışıyordu sözüm ona ama her zaman o kadar becerikli olan elleri titriyordu şimdi.

"Size gelince!" Elinor, işaret parmağını Capricorn'un göğsüne dayadı.

Basta öne doğru bir hamle yaptı ama Capricorn bir el işaretiyle onu durdurdu.

"Kitaplarla ilgili çok şey gördüm geçirdim. Benim de çok kitabım çalındı; ayrıca raflarımdaki tüm kitapların da oraya hakkıyla geldiğini söyleyemem. Belki şu 'Tüm kitap koleksiyoncuları akbaba ve avcıdır' sözünü bilirsiniz? Ama siz bunların içinde en çılgını olmalısınız. Şimdiye kadar hakkınızda bir şey duymamam çok tuhaf. Peki, koleksiyonunuz nerede?" Meraklı gözlerle koca odanın içinde bakındı. "Tek bir kitap göremiyorum."

Capricorn, ellerini sabahlığının cebine soktu, sonra Basta'ya bir işaret verdi.

Meggie, ne olduğunu anlayamadan, adam elinden poşeti aldı. Poşeti açıp önce içinde bir yılan ya da tehlikeli başka bir şey varmış gibi kuşkuyla içine göz attı sonra kitabı çıkardı.

Capricorn, adamın uzattığı kitabı aldı. Meggie, adamın yüzünde, Elinor ya da Mo'nun bir kitabı incelerken yüzlerindeki şefkat ifadesinden hiçbir iz olmadığın gördü. Hayır, Capricorn'un yüzünde yalnızca nefret vardı ve rahatlama.

"Bu ikisi bir şey bilmiyor mu?" Capricorn kitabı açarak içini

karıştırdı ve tekrar kapattı. Doğru kitaptı; bunu adamın yüzünden anlamıştı Meggie. Aradığı kitap işte bu kitaptı.

"Hayır, bir şey bilmiyorlar. Kız da öyle." Toz Parmak, kapkaranlık geceden başka görülecek şeyler varmış gibi büyük bir hevesle camdan dışarıya bakıyordu. "Babası ona bir şey anlatmamış. Ben niçin anlatsaydım ki?"

Capricorn başını salladı.

"İkisini de arkaya götür!" diye emir verdi hâlâ elinde boş poşetle orada duran Basta'ya.

"Bu ne demek oluyor şimdi?" diye söz aldı Elinor ama Basta onu ve Meggie'yi sürüklemeye başlamıştı bile.

"Bu, siz iki güzel kuşu bu gece kafeslerimizden birine kapatacağım anlamına geliyor," dedi Basta, sırtlarına sertçe tüfeğini dayayarak.

"Babam nerede?" diye bağırdı Meggie. Kendi sesi kulaklarını tırmalamıştı. "Kitabı aldınız işte! Daha ne istiyorsunuz ondan?"

Capricorn, Toz Parmak'ın biraz önce söndürdüğü mumun yanına yürüyerek parmağıyla mumun fitiline dokundu; sonra parmak ucundaki ise baktı. "Babandan ne mi istiyorum?" dedi, yüzünü Meggie'ye dönmeden. "Ne olacak, onu burada tutmak istiyorum. Onun ne büyük yeteneklerinin olduğunu bilmiyorsun galiba. Basta onu ne kadar ikna etmeye çalışsa da, şimdiye kadar benim emrimde çalışmak istemedi. Ama Toz Parmak seni buraya getirdikten sonra, ondan istediklerimi yapacaktır. Bundan eminim."

Meggie, onu tutmak isteyen Basta'nın ellerini itmeye çalıştı ama adam kızı, boğazlamak istediği bir tavuk gibi ensesinden tuttu. Elinor yardıma gelmek isteyince tüfeği kadının göğsüne

çevirerek Meggie'yi kapıya doğru itti.

Bir kez daha geri dönüp bakınca kız, Toz Parmak'ın hâlâ o büyük masaya dayandığını gördü. Adam da ona baktı ama bu kez gülümsemiyordu. Bağışla, diyordu sanki gözleri. Bunun yapmak zorundaydım. Tüm bunları açıklayabilirim!

Ama Meggie, hiçbir şeyi anlamak istemiyordu. Bağışlamaya ise hiç niyeti yoktu. "Umarım devrilip ölürsün!" diye bağırdı Basta onu odadan çıkarırken. "Umarım yanıp kül olursun! Umarım kendi ateşinde boğulursun!"

Basta gülüyordu kapıyı kapatırken. "Bak şu kedinin söylediklerine!" dedi. "Kendimi senden korusam iyi olacak."

Şans ve Şanssızlık

Gecenin tam yarısıydı; Bingo bir türlü uyuyamıyordu. Yer sertti. Ama o buna alışkındı. Yorganı kirliydi ve korkunç pis kokuyordu. Ama o buna da alışkındı. Kafasından sürekli aynı şarkı geçiyordu; onu bir türlü aklından silemiyordu. Bu Wendellerin zafer şarkısıydı.
Michael da Larrabeiti, Borribleler 2 - Wendellerin Labirentinde

Capricorn'un istenmeyen konuklar için hazır bulundurduğu, Basta'nın deyimiyle 'kafesler' kilisenin arkasında, bir yığın molozun yanında bulunan çöp konteynırları ve varillerin olduğu asfaltlanmış meydanın üzerindeydi. Havada hafif bir benzin kokusu vardı, amaçsızca ortalıkta uçuşan ateş böcekleri bile bu yere niçin geldiklerini bilmiyorlardı. Moloz ve konteynırların arkasında yarı harap durumda birkaç ev belirdi. Pencereleri, gri duvarların üzerindeki koca deliklerden başka bir şey değildi. Bir iki çürümüş panjur menteşelerinden çıkmış, ilk rüzgarda düşecekmiş gibi duruyordu. Yalnızca zemin kattaki kapılar kısa bir süre önce kirli bir kahverengiye boyanmışa benziyordu, üzerlerine de beceriksizce birer rakam yazılmıştı. Meggie'nin, karanlıkta görebildiği kadarıyla son kapının üzerinde yedi yazıyordu.

Basta, kızı ve Elinor'u dört numaraya doğru iteledi. Bir anlığına Meggie, karşısında gerçekten bir kafes görmediği için rahatladı; oysa penceresi olmayan duvarın kapısı hiç de sevimli değildi.

"Bunların hepsi de saçma!" diye kızdı Elinor, Basta kapının kilidini açıp sürgüsünü çekince. Basta, kendine evden yardımcı getirmişti, Capricorn'un köyündeki yetişkin adamlar gibi kara giysilere bürünmüş cılız bir oğlandı bu ve Elinor ağzını açtıkça silahı göğsüne dayamak hoşuna gidiyordu. Ama bu kadının susmasını sağlamıyordu.

"Burada hangi oyunu oynuyorsunuz?" diye kızdı, gözünü tüfeğin namlusundan ayırmadan. "Bu dağların eskiden beri hırsızlar için bir cennet olduğunu duymuştum ama artık 21. yüzyılda yaşıyoruz be adam! Artık hiç kimse ziyaretçilerinin sırtına tüfek dayayamaz, hele şu oğlan asla..."

"Duyduğum kadarıyla, eskiden ne yapılıyorsa bu kibar yüzyılda da yapılıyormuş," diye yanıt verdi Basta. "Ayrıca o küçük oğlan, tam bizde çıraklık yapacak yaşta. Ben daha da küçüktüm." Kapıyı açtı. Kapının ardındaki karanlık, dışarıdaki karanlıktan daha karaydı.

Basta, önce Meggie'yi, sonra Elinor'u içeri itti.

Meggie, anahtarın kilit içinde döndüğünü, Basta'nın bir şeyler mırıldandığını, oğlanın buna güldüğünü ve adımlarının giderek uzaklaştığını duydu. Parmak uçları duvara değene kadar ellerini yan tarafa doğru açtı. Gözleri, kör birinin gözleri gibi yararsızdı, Elinor'un nerede olduğunu bile bilemiyordu. Ama lanetler yağdırmasını duydu, solunda bir yerde olmalıydı.

"Bu delikte en azından bir elektrik düğmesi de mi yok? Lanet olsun, şu kahrolası, kötü yazılmış macera romanlarının içine girmiş gibi hissediyorum kendimi; hani şu tek gözü kapalı, sürekli dövüşen kötü adamların olduğu romanların." Elinor lanetler yağdırmayı seviyordu, bu Meggie'nin gözünden kaçmamıştı; sinirlendikçe de daha çok küfrediyordu.

"Elinor?" Bu ses karanlığın içinden geliyordu.

Sevinç, endişe, sürpriz, söylediği o tek isimden bunlar yansıyordu.

Meggie, o kadar ani bir şekilde arkasına döndü ki neredeyse kendi ayaklarına takılacaktı. "Mo?"

"Olamaz. Meggie! Sen nasıl geldin buraya?"

"Mo!" Meggie, karanlıkta tökezleyerek babasının sesine doğru yürüdü. Bir el kolunu kavradı, yüzünde parmaklar dolaştı.

"Çok şükür, sonunda!" Tavanda asılı bir ampul birden yandı, Elinor da hoşnut bir şekilde parmağını tozlu elektrik düğmesinden çekti. "Elektrik gerçekten olağanüstü bir buluş!" dedi kadın. "En azından diğer yüzyıllara göre önemli bir ilerleme, öyle değil mi?"

"Burada ne işiniz var Elinor?" diye sordu Mo, Meggie'ye sımsıkı sarılırken. "Onun da buraya gelmesine nasıl izin verdin?"

"Nasıl izin mi verdim?" Elinor'un sesi çatallaşmaya başlamıştı. "Kızına dadılık yapmak için yalvardığımı düşünmüyorsundur. Kitaplara nasıl bakıldığını çok iyi biliyorum ama lanet olsun, çocuklara bakmak ayrı bir şey. Ayrıca senin için çok endişelendi! Seni aramak istedi. Peki, aptal Elinor ne yapıyor evde rahat rahat oturmak varken? Kızı öyle yalnız bırakamazsın diye düşünüyor. İşte iyi niyetimin sonu bu! Hakaretler duymak zorunda kaldım, göğsüme bir tüfek dayadılar, bunun üstüne bir de suçlamalar..."

"Tamam, tamam!" Mo, Meggie'yi biraz geriye çekerek baştan aşağıya süzdü.

"Ben iyiyim Mo!" dedi Meggie, bunu söylerken sesi biraz

titrese de. "Gerçekten."

Mo, başını sallayarak Elinor'a baktı. "Capricorn'a kitabı mı getirdiniz?"

"Elbette! Onu sen de verecektin ona zaten, eğer ben..." Elinor kızararak başını eğdi ve tozlu ayakkabılarına baktı.

"Sen onu değiştirmeseydin," diye tamamladı Meggie kadının cümlesini ve uzanıp Mo'nun elini sıkıca tuttu. Alnındaki koyu renk saçlarına kadar uzanan kanlı çizik sayılmazsa, sağ salim tekrar yanında olduğuna inanamıyordu. "Seni dövdüler mi?" Endişeyle parmağını kurumuş kanın üzerinde gezdirdi.

Mo gülümsedi, içinden hiç gülümsemek gelmese de. "Önemli bir şey değil. Ben iyiyim! Benim için üzülme."

Meggie bu yanıta inanmadı ama daha fazla sormadı.

"Buraya nasıl geldiniz? Capricorn adamlarını bir daha mı gönderdi oraya?"

Elinor başını salladı. "Buna gerek kalmadı," dedi acı acı. "Senin şu alev dilli arkadaşın bunu halletti zaten. Evime ne güzel bir yılan sokmuşsun. Önce sana ihanet etti, sonra da Capricorn'a kitabı ve kızını bir tepside sundu. 'Kitabı ve kızı,' biraz önce Capricorn kendisi söyledi, bu kibrit yiyene verilen görevdi. O da bu görevi başarıyla tamamladı işte."

Meggie, Mo'nun kolunu omzuna koyarak yüzünü gizledi.

"Kitap ve kız?" Mo, Meggie'ye tekrar sarıldı. "Elbette. Capricorn şimdi onun benden istediğini yapacağımdan emindir." Arkasını dönüp, köşede, yerde duran saman yığınına doğru yürüdü. Derin bir iç çekti ve samanların üstüne oturarak sırtını duvara yasladı. Bir süre gözlerini kapadı. "Eh, şimdi ödeştik sayılır, Toz Parmak ve ben," dedi adam. "Yine de Capricorn'un bu ihanet için ona ne vereceğini çok merak ediyorum. Toz Par-

mak'ın peşinde olduğu şeyi ona veremez çünkü."

"Ödeşmek. Ne demek istiyorsun?" Meggie, adamın yanına oturdu. "Peki, Capricorn *senin* ne yapmanı istiyor, Mo?" Saman nemliydi, uyumak için iyi bir yer sayılmazdı ama yine de çıplak taşın üzerinde yatmaktan iyiydi.

Mo, bir süre sustu. Gözlerini boş duvarlarda, kilitli kapıda ve kirli zeminde gezdirdi.

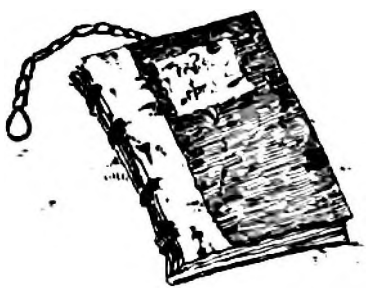
"Sanırım sana tüm öyküyü anlatmanın zamanı geldi," dedi. "Oysa sana bunu böyle sevimsiz bir yerde anlatmak istemezdim, ayrıca biraz daha büyümeni bekleyecektim..."

"Ben on iki yaşındayım Mo!" Yetişkinler niçin çocukların sırları gerçeklerden daha rahat kabulleneceğini düşünmez?" Meggie ancak yıllar sonra kendi çocukları olduğunda, bazı gerçeklerin insanın yüreğini sonuna kadar çaresizlikle doldurabileceğini, bunlardan hiç söz etmek istemeyeceğini, hele çocuklarına hiç anlatmak istemeyeceğini anlamıştı.

"Elinor, otur!" dedi Mo ve biraz kenara çekildi. "Bu çok uzun bir öykü."

Elinor iç geçirerek beceriksizce nemli samanların üstüne oturdu. "Tüm bunlar gerçek olamaz!" diye mırıldandı. "Tüm bunlar gerçek olamaz."

"Ben de dokuz yıldır bunu düşünüyorum Elinor," dedi Mo. Sonra anlatmaya başladı...

Geçmişe Yolculuk

Kitabı yukarıya kaldırdı. "Sana bunu okuyayım. Seni neşelendirmek için."
"İçinde spor da geçiyor mu?"
"Eskrim. Güreş müsabakaları. İşkence. Zehir. Gerçek aşk. Nefret. İntikam. Devler. Avcılar. Kötü insanlar. İyi insanlar. Güzel hanımefendiler. Yılanlar. Örümcekler. Acılar. Ölüm. Cesur adamlar. Korkak adamlar. Boğa gibi güçlü adamlar. Kovalamacalar. Kaçışlar. Yalanlar. Gerçekler. Tutkular. Mucizeler."
"Kulağa fena gelmiyor," dedim ben de.
William Goldman, Prenses Gelin

Mo "Henüz üç yaşındaydın Meggie," diye başladı. "Hâlâ, o doğum günü kutlamamızı anımsıyorum. Sana resimli bir kitap armağan etmiştik. Hani şu dişi ağrıyan ve fener kulesine sarılan su yılanı hakkındaki..."

Meggie, başını salladı. O kitap hâlâ sandığındaydı ve cildi iki kez yenilenmişti. "Biz?" diye sordu kız.

"Ben ve annen." Mo, pantolonuna yapışmış olan samanları ayıkladı. "O zamanlar da kitapçılara dayanamazdım. Oturduğumuz ev çok küçüktü. Ayakkabı kutusu, fare deliği gibi birçok ad takmıştık. Ben yine o gün bir sahaftan bir sandık kitap almıştım. Elinor," kadına bakarak gülümsedi "Onlardan bazılarını görse çok sevinirdi. Capricorn'un kitabı da içlerindeydi."

"Kitap onun muydu?" Meggie, Mo'ya şaşkınlıkla baktı ancak o yalnızca başını salladı. "Hayır, öyle değildi ama... bir

bakıma öyleydi. Annen kitapları görünce içini çekerek onları nereye koyacağımızı sordu ama onları çıkarmama da yardım etti. O zamanlar ona akşamları hep bir şeyler okurdum."

"Ona kitap mı okurdun?"

"Evet. Her akşam. Annen bundan hoşlanıyordu. O akşam kendine *Mürekkep Yürek*'i seçmişti. Eskiden beri macera öykülerini severdi, görkemli ve karanlık öyküleri. Annen sana Kral Arthur'un tüm şövalyelerinin adını bir bir sayabilirdi. Ayrıca Beowolf ile Grendel, eski tanrılar, çok eski olmayan kahramanlar hakkında her şeyi bilirdi. Korsan öykülerini de severdi ama yine de içlerinde en az bir şövalye, bir ejderha ya da en azından bir peri olmasını isterdi. Ayrıca o hep ejderhanın tarafını tutardı. Bunların hiçbiri Mürekkep Yürek'te yoktu ama bol bol şatafat, karanlık, periler ile cinler vardı... Cinleri de severdi annen: Brownieler, Bucca Boolar, Fenodereeler, kelebek kanatlı Folletti, hepsini tanıyordu. Senin önüne bir yığın resimli kitap koyar, yanına halının üstüne oturduk ve ben sesli okumaya başlardım."

Meggie, başını Mo'nun omzuna koyarak çıplak duvara baktı. Kirli beyaz duvarda kendini eski fotoğraflardaki gibi gördü: ufak tefek, bacakları tombul tombul, saçları beyaza yakın sarı –saçları o günden beri oldukça koyulaşmıştı– kısacık parmaklarıyla resimli kitapları nasıl da çevirirdi. Mo, anlatmaya başlayınca hep aynı şey olurdu: Meggie, resimler görürdü, canlı resimler.

"Öyküyü çok beğenmiştik," diye devam etti babası. "Kitap sürükleyiciydi ve iyi yazılmıştı, içinde en tuhaf yaratıklar vardı. Annen, bir kitabın onu bilinmeyene doğru sürüklemesinden çok hoşlanırdı. *Mürekkep Yürek'teki* dünya da tam onun

zevkine göreydi. Bazen de çok ürkütücü şeyler olurdu, çok fazla heyecan verici olmaya başladığında da annen parmağını dudağına götürürdü. Ben de, zaten anlayamayacağın bir öyküyü dinlemeyecek kadar kendi kitaplarınla oyalandığını bilmene rağmen, daha sessiz okumaya başlardım. Dışarıda hava kararmıştı, dün gibi hatırlıyorum, sonbahardı ve pencerelerin aralarından rüzgar esiyordu. Ateş yakmıştık; ayakkabı kutusu evimizin merkezi ısıtma sistemi yoktu ama her odada bir soba vardı. Ben de yedinci bölümü okumaya başlamıştım. O anda olanlar oldu..."

Mo sustu. Dalgın dalgın önüne baktı, sanki kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Meggie. "Neler oldu Mo?"

Babası yüzüne baktı. "Kitabın içinden çıktılar," dedi adam. "Birdenbire koridora açılan kapının önünde belirdiler, dışarıdan gelmiş gibi. Bize doğru döndüklerinde, sanki birisi katlanmış bir kağıdı açar gibi hışırtılar geldi. İsimleri hâlâ dudaklarımdaydı: Basta, Toz Parmak, Capricorn. Basta, Toz Parmak'ı yasak bir şey yapmış köpek yavrusunu kucağında çeker gibi yakasından tutmuştu. Capricorn, o zamanlar da kırmızı giymeyi severdi ama dokuz yaş daha genç ve şimdiki kadar da zayıf değildi. Bir kılıcı vardı, bense ilk kez bir kılıcı yakından görüyordum. Basta'nın kemerinde de bir kılıç vardı, bir de bıçağı; oysa Toz Parmak..." Mo başını salladı. "Onun şu boynuzlu sansardan başka bir şeyi yoktu yanında; zaten onun numaraları sayesinde geçimini sağlıyordu. Bu üç kişiden birinin neler olduğunu anladığını sanmıyorum. Zaten neler olup bittiğini ben de çok daha sonraları anlayabilmiştim. Sesim sayesinde öykülerin-

den çıkıp gelmişlerdi, tıpkı sayfaların arasında unutulan bir ayracın kayıp düşmesi gibi. Bunu nasıl anlayabilirlerdi ki?

Basta, Toz Parmak'ı sert bir hareketle itti ve yere düşürdü; hemen kılıcını çekmek istedi ancak kağıt gibi solgun elleri henüz güç kazanmamıştı. Kılıç elinden kayarak halının üzerine düştü. Kılıcın keskin tarafında kurumuş kan var gibiydi ama belki de yansıyan güneş öyle gösteriyordu. Capricorn, öylece durup etrafına bakınıyordu. Başı dönüyor gibiydi çünkü kendi etrafında fazlaca dönen bir gösteri ayısı gibi sendeliyordu. Bizi kurtaran da bu olmuştu sanırım, en azından Toz Parmak böyle olduğunu söyledi. Basta ve efendisi tüm gücüyle orada olsalardı, bizi öldürürlerdi herhalde. Ama bu dünyada henüz kendilerine gelememişlerdi. Ben de, kitaplarımın arasında, halının üzerinde duran o iğrenç şeyi aldım. Kılıç çok ağırdı, tahmin ettiğimden çok ağır. Elimdeki o şeyle çok komik görünmüş olmalıyım. Herhalde onu bir elektrikli süpürge ya da bir sopa gibi tutmuş olmalıyım ancak Capricorn sendeleyerek üzerime doğru gelmeye başlayınca kılıcı ona doğru tuttum, bunun üzerine o da gerçekten durdu. Bir şeyler geveledim, kendim de tam olarak anlayamamış olsam da ona neler olduğunu anlatmaya çalıştım; oysa Capricorn bana soluk gözleriyle yalnızca bakıyordu. Basta da bu arada eli bıçağında ve efendisinin bizi boğazlama emri vermesini bekler gibi yanında duruyordu."

"Kibrit yiyene ne oldu?" Elinor'un sesi de kısık çıktı.

"O, hâlâ halının üzerinde oturuyordu, uyuşmuş gibi, tek bir söz söylemeden. Onu pek umursamıyordum. Bir sepeti açsan, içinden sürünen iki yılan bir de kertenkele çıksa, ilk önce yılanlarla ilgilenirsin, öyle değil mi?"

"Peki annem?" Meggie, fısıltıyla konuşabiliyordu. Bu sözcüğü kullanmaya pek alışkın değildi.

Mo, ona baktı. "Onu hiçbir yerde bulamadım! Sen hâlâ kitaplarının arasında diz çökmüş duruyor ve kocaman gözlerle o ağır çizme ve silahlarıyla öylece duran yabancılara bakıyordun. İkiniz için çok korkuyordum ama ne Basta'nın, ne de Capricorn'un seni dikkate almadığını görünce rahatladım. 'Şu gevezeliği bırak!" dedi Capricorn sonunda dilim dolaşmaya başlayınca. 'Bu sefil yere nasıl geldiğimiz beni ilgilendirmiyor, bizi derhal geldiğimiz yere gönder lanet olası büyücü, yoksa Basta şu geveze dilini kesecek.' Bu kulağa çok ürpertici gelmişti; Capricorn'un ne demek istediğini anlamak için zaten kitabın ilk bölümlerinde bu iki kişi hakkında yeterince bilgi sahibi olmuştum. Başım dönmeye başlamıştı, bu kabustan kurtulmak için ne yapmam gerektiğini düşünüyordum çaresizce. Kitabı kaldırdım, belki aynı yeri tekrar okursam... Denedim. Sözcükleri kekeleyerek okuyordum. Capricorn bana gözünü ayırmadan bakarken, Basta da bıçağını kemerinden çıkarıyordu. Hiçbir şey olmamıştı. İkisi de evimin ortasında dikiliyor, öykülerine dönmüyorlardı. O anda bizi öldüreceklerinden çok emindim. Kitabı, o lanetli kitabı yere bırakıp halının üzerine attığım kılıcı aldım. Basta önüme çıkmaya çalıştı ama ben daha çabuk davrandım. O lanet olası şeyi iki elimle tutmam gerekmişti, sapının ne kadar soğuk olduğunu hâlâ anımsıyorum. Nasıl becerdiğimi sorma ama Basta ile Capricorn'u koridora çıkarmayı başarmıştım. Bu arada epey bir şey dökülüp saçılmıştı, o kadar sallayıp durmuştum ki kılıcı; sen de ağlamaya başlamıştın. Sana dönüp her şeyin kötü bir

oyun olduğunu söylemek istedim ama Basta'nın bıçağını ve Capricorn'un kılıcını kendimden uzak tutmakla meşguldüm. İşte sonunda oldu diye aklımdan geçiyordu sürekli, hep istediğin gibi, bir öykünün tam ortasındasın işte, bu da çok korkunç. Kitaptan okumak farklı, gerçekte korkunun tadı çok daha farklı Meggie, sandığımın aksine, kahraman rolü oynamak hiç o kadar eğlenceli değilmiş. Kendilerini hâlâ şaşkın ve zayıf hissetmeselerdi, ikisi de beni çoktan öldürmüş olurdu. Capricorn bana bağırıp duruyordu, öfkeden gözleri dışarıya fırlayacaktı neredeyse. Basta, küfür ve tehditler savurarak kolumun üstüne kötü bir çizik attı; sonra aniden kapı açıldı ve iki adam sarhoşlar gibi sendeleyerek gecenin içinde kayboldu. Ellerim o kadar titriyordu ki kapının sürgüsünü güçlükle çekebildim. Kapıya yaslanarak dışarıyı dinledim ama duyduğum tek şey küt küt atan yüreğimdi. Sonra salonda bir ağlama duydum ve birden orada üçüncü bir kişinin daha olduğunu anımsadım. Hemen elimde kılıçla salona döndüm. Toz Parmak, odanın tam ortasında öylece duruyordu. Silahı yoktu, yalnızca omzunda o sansar vardı. Ona doğru yürüdüğümde geri çekildi; yüzü solmuştu. Korkunç görünmüş olmalıyım; kan kolumdan aşağıya akıyor, tüm bedenim tir tir titriyordu; korkudan mı, öfkeden mi bilemiyorum. 'Lütfen!" diye fısıldadı Toz Parmak. 'Beni öldürme! Onlarla hiçbir ilgim yok. Ben yalnızca bir gezginim, zararsız bir ateş yutan. Bunu sana kanıtlayabilirim.' Ben de şöyle yanıt verdim: 'Tamam tamam. Senin Toz Parmak olduğunu biliyorum!' O da bunun üzerine, kendisi hakkında her şeyi bilen, onu ağaçtan elma koparır gibi kendi dünyasından koparan bu büyücünün önünde saygıyla eğildi. Sansar, adamın ko-

lundan halıya zıplayarak sana doğru koştu. Sen hemen sustun ve hayvana elini uzattın. 'Dikkat et, ısırır,' dedi Toz Parmak ve onu senden uzaklaştırdı. Ona dikkat etmedim. Yalnızca aniden odanın ne kadar sessiz olduğunu anladım. Sessiz ve boş. Halının üzerinde duran kitabı gördüm, bıraktığım şekilde açık duruyordu, sonra annenin üzerinde oturduğu boş minderi gördüm. O neredeydi? Ona seslendim, sürekli adını söyledim. Tüm odaları gezdim. Ama yoktu."

Elinor dimdik oturarak ona bakıyordu. "Tanrı aşkına, sen nelerden söz ediyorsun böyle?" diye söylendi. "Saçma sapan bir macera gezisine katılıp bir daha dönmediğini söylemiştin bana!"

Mo, başını duvara dayadı. "Bir şeyler uydurmak zorundaydım işte Elinor," dedi adam. "Gerçeği kimseye anlatamazdım herhalde, değil mi?"

Meggie, eliyle babasının kolunu okşadı, Mo'nun gömleğinin altında gizlenen soluk yara izinin olduğu yeri. "Bana hep, kolunu camı kırık bir pencereden geçerken yaraladığını söylemiştin."

"Elbette. Yaşadıklarım inanılmayacak kadar çılgındı çünkü. Öyle değil mi?"

Meggie başını salladı. Haklıydı, her zaman anlattığı öykülerden biri yerine koyardı bu öyküyü de. "Geri dönmedi mi?" diye fısıldadı sorunun yanıtını bildiği halde.

"Hayır," diye yanıtladı Mo. "Basta, Capricorn ve Toz Parmak kitaptan çıktılar, annen de, ben ona kitap okurken her zaman kucağında olan iki kedimiz ile birlikte kitabın içine girdi. Belki Gwin'in yerine de bir şey kaybolmuştur, belki bir örümcek, bir sinek ya da evin etrafında uçan bir kuş..."

Mo, susmuştu.

Bazen, Meggie'ye gerçek olduğuna inanabileceği öyküler anlatılır, birden gülümser ve "Kandırdım Meggie" derdi. Yedinci doğum gününde, dışarıda çiğdemlerin arasında birkaç peri gördüğünü söylediği gibi. Ama bu kez beklediği o gülümseme gelmemişti.

"Tüm odalarda anneni aradıktan sonra salona geri döndüğümde Toz Parmak, boynuzlu dostuyla birlikte kaybolmuştu. Geriye yalnızca o kılıç kalmıştı ve o kadar gerçek görünüyordu ki, artık aklımdan kuşku duymaktan vazgeçtim. Anımsadığım kadarıyla seni yatağa götürdüm ve annenin çoktan uyuduğunu söyledim. Sonra tekrar *Mürekkep Yürek*'i okumaya koyuldum. Sesim kısılana ve dışarıda güneş doğana kadar o lanetli kitabı okudum ama kitaptan yalnızca bir yarasa ve daha sonra kitap sandığının içine geçirdiğim bir örtü çıktı. Ondan sonraki günler ve gecelerde bunu tekrar tekrar denedim, gözlerim yorgunluktan yanana ve harfler sarhoş gibi sayfanın üzerinde dans etmeye başlayana kadar. Ne yiyor, içiyor, ne de uyuyordum; sana annenin olduğu yerle ilgili sürekli yeni öyküler uyduruyordum. Senin de kaybolmandan korktuğumdan kitap okuduğum odada olmamana çok dikkat ediyordum. Kendim için hiç endişelenmiyordum. Tuhaf bir hisle, kitabı okuyan olarak, onun sayfaları arasında yitip gitmeyeceğime inanıyordum. Bunun doğru olup olmadığını bugüne kadar öğrenemedim." Mo, eliyle bir sivrisineği kovdu. "Kendi sesimi duyamayana kadar yüksek sesle okuyordum," diye anlatmaya devam etti. "Ama annen geri dönmedi Meggie. Bunun yerine beşinci gün salonda camdanmış gibi saydam olan tuhaf küçük bir adam belirmiş, tam o sıra

posta kutumuza mektup atmakta olan postacı kaybolmuştu. Bisikletini dışarıda buldum. O zaman, seni ya da başka birisini ne duvarların, ne de kilitli kapıların kaybolmaktan koruyamayacağını anladım ve bir daha asla yüksek sesle kitap okumamaya karar verdim. Ne *Mürekkep Yürek*'i, ne de başka bir kitabı."

"Camdan adam ne oldu?" diye sordu Meggie.

Mo içini çekti. "Parçalandı, birkaç gün sonra, evimizin yanından bir kamyon geçtiğinde. Görünüşe göre, dünya değiştirmeyi çok az kişi kaldırabiliyor. Bir kitabın içine girip bir süre orada yaşamanın insanı ne kadar mutlu edebileceğini ikimiz de biliyoruz ama öykünün içinden fırlayıp kendini birdenbire bizim dünyamızda bulmak onları çok mutlu etmese gerek. Bu durum Toz Parmak'ın kalbini kırdı."

"Onun kalbi mi var?" diye sordu Elinor acı acı.

"Kalbi olmasa çok daha mutlu olurdu," diye yanıtladı Mo. "Tekrar kapımın önüne gelene kadar bir hafta geçmişti. Geceydi yine elbette, en sevdiği zaman. Ben tam eşyaları topluyordum. Oradan gitmenin daha güvenli olacağını düşünmüştüm çünkü Basta ile Capricorn'u bir kez daha kılıçla evden kovmak zorunda kalmayı istemiyordum. Toz Parmak da benim bu endişemi haklı bulmuştu. Ortaya çıktığında gece yarısını çoktan geçmişti ama zaten gözüme uyku girmemişti." Mo, Meggie'nin saçlarını okşadı. "O zamanlar sen de iyi uyumuyordun. Anlattığım öykülerle ne kadar engel olmaya çalışsam da sürekli, kabus görüyordun. Tam atölyemdeki araç gereci topluyordum ki evin kapısı çalındı, Toz Parmak, sessizce, ürkekçe dört gün önce gece evimizin içinde belirdiği gibi karanlığın içinden

çıkıvermişti. Gerçekten dört gün mü oldu? O zaman ortaya çıktığında, sokak kedisi gibi zayıflamıştı, sanki uzun süre bir şey yememişti, gözleri de kanlanmıştı!" "Beni geri gönder!" diye yalvarmıştı. "Lütfen beni geri gönder! Bu dünya beni öldürecek. Bu dünya çok hızlı çok karanlık ve çok gürültülü. Eğer kendi dünyamın hasretinden ölmezsem açlıktan öleceğim. Nasıl geçineceğimi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Sudan çıkmış balık gibiyim.' Bunu yapamayacağıma inanmak istemiyordu bir türlü. Kitabı görmek istedi, pek okuma bilmediği halde kendisi denemek istedi ama kitabı ona veremezdim elbette. Annenden bana kalan tek şeyi vermek gibi olurdu bu. Onu çok iyi saklamıştım. Toz Parmak'ın kanepede uyumasına izin verdim; sabah aşağıya indiğimde hâlâ rafları karıştırıyordu. Sonraki iki yıl içinde sürekli ortaya çıkıyordu, nereye taşınırsak taşınalım bizi izliyordu ta ki ben bir gün seninle gizlice kaçana kadar."

"Sonra onu bir daha görmedim. Dört gün öncesine kadar."

Meggie babasına baktı. "Ona hâlâ acıyorsun," dedi.

Mo, sustu. "Bazen," dedi.

Elinor, aşağılayıcı bir tavırla yorum getirmeye çalıştı.

"Sen sandığımdan daha delisin," dedi. "O piç kurusu yüzünden bu delikteyiz, onun yüzünden belki kellelerimiz gidecek ve sen ona hâlâ acıyorsun?"

Mo, omzunu silkerek başını tavana kaldırdı, ampulün etrafında birkaç böcek uçuşuyordu. "Capricorn ona onu geri göndereceğine söz vermiştir," dedi. Benden farklı olarak o, Toz Parmak'ın böyle bir söz için her şeyi yapabileceğini anlamış. Öyküsüne geri dönmek, tüm istediği bu. Öyküsünün iyi sonla bitip bitmediğini bile sormuyor!"

"Eh, gerçek yaşamda da bu farklı değil ki," dedi Elinor yüzünde ciddi bir ifadeyle. "Bu dünyada da sonunu bilemezsin. Şu anki durumumuzda da geleceğimiz pek parlak görünmüyor."

Meggie, kollarını karnına çektiği bacaklarına dolamış, yüzünü de dizlerine dayamış kirli beyaz duvarlara boş boş bakıyordu. K'yı görüyordu, boynuzlu sansarın oturduğu K'yı, sanki annesi o büyük K'nın arkasından onu gözlüyordu, Mo'nun yastığının altında duran soluk resimden tanıdığı annesi. Demek ki onları terk etmemişti. O dünyada şimdi ne yapıyordu acaba? Kızını hâlâ hatırlıyor muydu? Yoksa onun için de Meggie ve Mo solmuş bir fotoğraftan başka bir şey değil miydi? Toz Parmak gibi, o da kendi dünyasını özlüyor muydu?

Capricorn özlem duyuyor muydu? Mo'dan istediği bu muydu? Onu tekrar kitabına geri göndermesini mi istiyordu? Peki, Capricorn Mo'nun bunu nasıl yapacağını bilmediğini öğrendiğinde ne olacaktı? Meggie ürperdi.

"Capricorn'un başka bir kitap okuyanı daha varmış," diye devam etti Mo kızın düşüncelerini okumuş gibi. "Basta bulunmaz olmadığımı anlatmak için bana ondan söz etti. Capricorn'a, kitabı sesli okuyarak öyküden bir düzine yardımcı getirdiğini söyledi."

"O zaman senden ne istiyor?" Elinor, acıyan ayaklarını ovuşturarak doğruldu. "Artık hiçbir şey anlamıyorum. Yalnızca tüm bunların kötü bir kabus olmasını diliyorum, hani şu ertesi sabah boynumuzun ağrımasına ve ağzımızda kötü bir tadın kalmasına neden olan kabuslardan."

Meggie, Elinor'un bunu gerçekten dilediğinden emin değildi. Üzerinde oturdukları nemli saman fazlasıyla gerçekti, sırtlarını

dayadıkları soğuk duvar da öyle. Kız, başını yine Mo'nun omzuna koyarak gözlerini kapattı. Şimdi *Mürekkep Yürek*'ten hemen hemen hiçbir satır okumamış olduğuna üzüldü. Annesini içine alan öykü hakkında hiçbir şey bilmiyordu. O yalnızca Mo'nun ona anlattığı öyküleri biliyordu, yalnız kaldıkları yıllar boyunca annesinin neden dönemediğine ilişkin anlattıkları öyküleri, annesinin uzak ülkelerde yaşadığı maceraları, gittiği her lanetli yerden yeni, olağanüstü bir şey alıp Meggie için bir sandığa koyduğunu anlatan öyküleri.

"Mo?" diye sordu kız. "O öykünün içinde olmak hoşuna gidiyor mudur sence?"

Mo, yanıt vermeden önce bir süre bekledi. "Perileri sevmiştir," dedi sonunda, "Gel git akıllı küçük şeyler olmalarına karşın. Onu tanıdığım kadarıyla cinleri de sütle besliyordur..."

"Peki... Hoşlanmadığı ne olabilir?" Meggie ona endişeyle baktı.

Mo duraksadı. "Kötülük," dedi, "Bu kitapta çok kötü şeyler oluyor, ayrıca kitabın çok kötü bir sonla bittiğini de öğrenemedi hiçbir zaman çünkü ona öyküyü sonuna kadar okuyamadım... İşte bunlardan hoşlanmaz."

"Haklısın, pek hoşuna gitmez bu," dedi Elinor. "Peki, öykünün sonunun değişmemiş olabileceğini nereden bileceksin? Ne de olsa Capricorn ve bıçaklı dostunu öyküden çıkardın. Onlar şimdi bizim başımızda."

"Doğru," dedi Mo, "Ama yine de kitaptalar hâlâ! İnan bana, onlar kitaptan çıktıktan sonra birçok kez okudum kitabı. Öykü yine onların öyküsü; Toz Parmak, Basta ve Capricorn'un. Bu her şeyin aynı kaldığını göstermez mi? Yani Capricorn'un hâlâ orada olduğunu ve bizim de burada yalnızca gölgesiyle uğraştığımızı."

"Bir gölge için oldukça ürkütücü," dedi Elinor.

"Evet, haklısın," dedi Mo içini çekerek. "Belki de her şey değişmiştir. Belki de basılı olan öykünün ardında başka, çok daha büyük, dünyamız gibi sürekli değişen bir öykü vardır? Harfler de bize yalnızca anahtar deliğinden görebileceğimiz kadarını gösteriyordur. Belki bu harfler, okuyabildiğimizden fazlasını içeren bir tencerenin kapağından başka bir şey değildir."

Elinor içini çekti. "Tanrım, Mortimer!" dedi kadın. "Kes şunu artık, başıma ağrılar giriyor."

"İnan, tüm bunları düşünürken benim de başıma ağrılar girdi," diye yanıt verdi Mo.

Sonra üçü de bir süre sustu, her biri kendi düşüncelerine dalmış olarak.

Sessizliği ilk bozan Elinor oldu ama sanki kendi kendisiyle konuşuyordu. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyordu ayakkabılarını çıkarırken. "En sevdiğim kitapların içine girmeyi kaç kez istediğimi düşünürsem. Oysa kitapların iyi tarafı da bu ya, istediğiniz zaman kapatırsınız."

İnleyerek ayak parmaklarını oynattı, sonra bir ileri bir geri yürümeye başladı. Meggie, gülmemek için kendini zor tuttu. Elinor'un acıyan parmaklarıyla, kurulmuş oyuncak bebek gibi duvardan kapıya yürümesi çok komik görünüyordu.

"Elinor, beni deli ediyorsun! Yerine otur artık," dedi Mo sonunda.

"Oturamam!" diye hiddetlendi kadın. "Çünkü otursam delireceğim."

Mo, yüzünü buruşturarak kolunu Meggie'nin omzuna koydu. "Peki, o zaman, bırakalım yürüsün!" diye söylendi. "On ki-

lometre yürüdükten sonra zaten düşüp bayılır. Ama senin şimdi uyuman gerek. Sana yatağımı veriyorum. Göründüğü kadar kötü değil. Gözlerini kapatıp, rahat rahat ahırında yatan domuzcuk Wilbur olduğunu düşünebilirsin..."

"...Ya da yaban kazlarıyla birlikte çimenlerin üstünde yatan Wart." Meggie, esnemeye başlamıştı. Bu oyunu Mo ile birlikte kaç kez oynamışlardı: "Aklına hangi kitap geliyor, hangisini unuttuk? Ha, şunu! Çoktandır onu düşünmemiştim..." Yorgun bir halde, batan samanların üstüne uzandı.

Mo, kazağını çıkarıp kızının üstünü örttü. "Yine de üstünü örtmelisin," dedi. "Her ne kadar bir domuzcuk ya da kaz olsan da."

"Ama sen üşüyeceksin."

"Yok canım."

"Peki, siz nerede yatacaksınız, sen ve Elinor?" Meggie, tekrar esnemeye başladı. Ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti."

Elinor, hâlâ duvardan duvara yürüyüp duruyordu. "Uyumayı düşünen kim?" dedi kadın. "Nöbet tutacağız elbette."

"Peki," diye mırıldandı Meggie, burnunu Mo'nun kazağına gömerken. Uyku gözkapaklarını giderek ağırlaştırırken, Mo yine yanımda diye düşündü. Gerisi önemli değil. Ondan sonra aklına başka şeyler geldi: Şu kitabı bir an önce okuyabilseydim. *Mürekkep Yürek* artık Capricorn'un elinde ama onu aklına getirmek istemiyordu şimdi çünkü o zaman asla uyuyamazdı. Asla...

Ne kadar uyuduğunu anımsamıyordu. Onu uykusundan uyandıran belki buz gibi ayaklarıydı ya da başının altında di-

ken gibi batan saman. Kol saati dördü gösteriyordu. Penceresi olmayan odada hiçbir şey gündüz mü, gece mi olduğu konusunda bir ipucu vermiyordu ama Meggie gecenin bitmiş olacağını düşünemiyordu. Mo, Elinor ile birlikte kapının yanında duruyordu. İkisi de çok yorgun görünüyordu, yorgun ve endişeli. Alçak sesle konuşuyorlardı.

"Evet, onlar beni hâlâ büyücü sanıyorlar," dedi Mo. "Bana o gülünç ismi taktılar; Büyülü Dil. Capricorn, bunu istediğim zaman, istediğim kitapla yapabileceğimi sanıyor."

"Eee, yapabiliyor musun?" diye sordu Elinor. "Biraz önce her şeyi anlatmadın değil mi?"

Mo, bir süre yanıt vermedi. "Hayır!" dedi adam sonunda. "Anlatmadım çünkü Meggie'nin de beni büyücü yerine koymasını istemedim."

"O zaman bu birçok kez oldu, yani senin kitaplardan sesli okuyarak bir şeyler çıkarman."

Mo, başını salladı. "Sesli kitap okumayı hep severdim, küçük bir çocukken bile. Bir kez, bir arkadaşıma *Tom Sawyer*'ı okurken, halının üstünde birden ölü bir kedi belirdi, kaskatı kesilmişti. Onun yerine oyuncak hayvanlarımdan birinin yok olduğunu daha sonra fark etmiştim. İkimizin de neredeyse kalbi duracaktı. Sonra kediden hiç kimseye söz etmeyeceğimize dair yemin ettik ve bu yemini kanımızla mühürledik. Tom ve Huck gibi. Elbette daha sonra bunu defalarca tekrar denedim, gizlice, tanıklar olmaksızın ama ben istediğim zaman bir şey olmuyordu. Bunun belli bir kuralı yoktu sanki yalnızca tek bir şey vardı, çok hoşuma giden öykülerde oluyordu. Kitaptan çıkan her şeyi sakladım elbette, o iğrenç hıyar dışında, sevimli bir devden gelmişti bana. Ne yapsaydım, çok kötü kokuyordu.

Meggie daha küçükken, onun resimli kitaplarından gelen şeyler de oluyordu, bir tüy, minicik bir ayakkabı... Onları hep kitap sandığına koyuyorduk ama nereden geldiğini söylemiyorduk. Anlatsaydık, içinden dişi ağrıyan dev yılan ya da başka korkunç bir şey çıkar diye bir daha hiç bir kitabı elline almazdı herhalde. Ama hiçbir zaman, Elinor, hiçbir zaman kitabın içinden canlı bir şey çıkmamıştı. O geceye kadar." Mo, sesiyle kitapların içinden çıkardığı şeyleri görüyormuş gibi avuçlarını inceliyordu. "Olmuşken, daha sevimli biri olamaz mıydı, örneğin... Fil Babar gibi? Meggie buna bayılırdı."

Hem de çok bayılırdım buna diye düşündü Meggie. Minik ayakkabıyı ve tüyü anımsadı. Zümrüt yeşiliydi tüy, Doktor Dolittle'ın papağanı Polynesia'nın tüyleri gibi.

"Neyse, bak çok daha kötü şeyler de olabilirdi." Elinor böyleydi işte. Sanki dünyadan uzaklarda bir yerde, etrafı kara giysili, yırtıcı kuş yüzlü, belinde bıçaklı adamlarla çevrili harap bir evde tutsak olmak yeterince kötü değildi. Ama Elinor'a göre gerçekten daha kötü şeyler de olabilirdi. "Bir düşünsene, Long John Silver birden oturma odanda belirip öldürücü bastonuyla sana saldırsaydı," diye devam etti kadın. "Sanırım, şu Capricorn'u ona tercih ederim. Biliyor musun? Yine eve döndüğümüzde, yani, benim evime, sana şu cici kitaplardan birini vereceğim; *Ayı Pu* örneğin ya da belki *Vahşi Adamların Yaşadığı Yer.* Öyle bir canavara itiraz etmezdim herhalde. Sana en rahat koltuğumu verip, kahve yaparım, sonra sesli okursun, olmaz mı?"

Mo güldü sessizce ve bir an için yüzü o kadar kederli görünmedi. "Olmaz Elinor, bunu yapamam. Çok çekici bir teklif olsa da. Bir daha sesli okumamaya yemin ettim bir kez. Kim bilir, bir sonraki seferde kim kaybolur, ayrıca belki de Ayı Pu

kitabında da gözümüzden kaçmış kötü bir adam vardır. Ya da Pu'nun kendisini getirirsem ne olacak? Buralarda ne yapar arkadaşları ve yüz altmış dönümlük ormanı olmadan ne yapar? Kalbi buna dayanamaz kırılır, Toz Parmak'ın kalbinin kırıldığı gibi."

"Hadi canım!" dedi Elinor elini sallayarak. "Sana o piç kurusunun kalbi olmadığını kaç kez söyleyeceğim? Ama neyse. Yanıtını çok merak ettiğim başka bir soruya gelelim." Elinor sesini alçaltmıştı, Meggie de onu duyabilmek için büyük çaba harcıyordu. "Kendi öyküsünde şu Capricorn nasıl biriydi? Herhalde kötü adamdır tamam ama hakkında biraz daha fazla bilgi versen?"

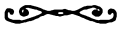
Evet, Meggie de Capricorn hakkında daha fazla şey öğrenmek isterdi ama Mo birden suskunlaştı. "Onun hakkında ne kadar az şey bilirseniz o kadar iyi," dedi yalnızca. Sonra sustu. Elinor bir süre daha üsteledi ancak Mo tüm sorulara kaçamak yanıtlar verdi. Anlaşılan canı Capricorn hakkında konuşmak istemiyordu. Aklı çok başka yerlerdeydi, Meggie bunu yüzünden okumuştu. Bir süre sonra da Elinor soğuk zeminde, kendi kendini ısıtmak istercesine büzülerek uyuya kaldı. Mo ise yine orada, sırtını duvara vermiş oturuyordu.

Tekrar uykuya daldığında, babasının yüzü hâlâ gözünün önündeydi Meggie'nin. Düşünde karanlık bir Ay gibi ortaya çıkıyordu babası. Sonra ağzını açıyordu ve içinden yaratıklar çıkıyordu, şişman, zayıf, büyük, küçük, hepsi tek sıra halinde zıplayarak uzaklaşıyordu. Ancak Ay'ın burnunun üstünde, hafif bir gölge şeklinde bir kadın silueti dans ediyor ve Ay gü lümsüyordu.

İhanete Uğrayan Hain

Bir şeyin yenmesini, onun önce siyah, sonra başka bir şeye dönüşmesini görmek ayrı bir zevkti. [...] ona kalsa, kitaplar evin önünde ak güvercinlerin kanat çırpınışı gibi yanarak ölürken, şişe geçirdiği bir sosisi ateşe tutardı. Kitaplar kıvılcımlar saçarak kül olup kapkara ise bürünmüş bir rüzgar tarafından savrulurken.
Ray Bradbury, Fahrenheit 451

Sabah olurken, soluk ışığıyla onlara gece boyunca eşlik eden ampulün ışığı titremeye başlamıştı. Mo ve Elinor kilitli kapının hemen yanında uyuyorlardı ama Meggie karanlıkta gözlerini açmış, korkunun soğuk duvarlardan ona doğru tırmandığını hissediyordu. Elinor ve babasının nefesini dinlerken tek isteği bir mum ve korkuyu uzaklaştıracak bir kitaptı. Korku her yeri sarmıştı sanki kötü huylu, bedensiz bir varlık gibiydi, ampulün sönmesini fırsat bilip onu soğuk kollarına almak için ona doğru geliyordu. Meggie, yattığı yerden doğrularak nefes almaya çalıştı; sonra dizlerinin üstünde emekleyerek Mo'nun yanına gitti. Babasının yanına kıvrıldı, küçükken yaptığı gibi ve sabah güneşinin kapının altından içeri girmesini bekledi.

Işıkla birlikte, Capricorn'un iki adamı da geldi. Adımlarını duyduklarında, Mo yeni yeni doğrulmaya başlamıştı yorgun bir şekilde, Elinor da söylenerek ağrıyan sırtını ovuyordu.

Aralarında Basta yoktu. Adamlardan biri dolap gibi iri yarıydı, burnu sanki koca bir devin parmağıyla ezmiş gibi çö-

küktü. İkinci adamsa, kısa ve zayıftı, çekik çenesinde keçi sakalı vardı. Adam sürekli elindeki tüfekle oynayıp duruyor ve her üçünü de vurmak için can atıyormuş gibi onları düşmanca süzüyordu.

"Hadi bakalım. Hepiniz dışarı!" diye bağırdı. Gözlerini kırpıştırarak gün ışığına çıktılar. Meggie, bu sesin de Elinor'un kütüphanesinde duyduğu sesler arasında olup olmadığını anımsamaya çalıştı ama emin değildi. Capricorn'un sayısız adamı vardı.

Sıcak, güzel bir sabahtı. Capricorn'un köyünün üzerini bulutsuz mavi bir gökyüzü kaplamıştı, iki evin arasındaki bakımsız gül ağaçlarının üzerinde de iki minik kuş dünyada birkaç aç kediden başka korkacak bir şey kalmamışçasına ötüşüp duruyordu. Dışarıya çıktıklarında Mo, Meggie'nin kolunu tuttu. Elinor ise ayakkabılarını giymekle meşguldü. Keçi sakallı onu dışarıya doğru çekmek isteyince adamın elini iterek küfretmeye başladı. Ama bu iki adamın ona sırıtmasından başka bir işe yaramayınca, dudaklarını büzerek onlara düşmanca bakmakla yetindi.

Capricorn'un adamlarının acelesi vardı. Adamlar onları, gece Basta'nın getirdiği yoldan geri götürüyorlardı. Basık burunlu önden gidiyor, arkasından da elinde tüfeğiyle keçi sakallı takip ediyordu. Adam hafif aksıyordu ama onlardan daha hızlı yürüyebildiğini kanıtlamak istercesine daha hızlı yürümelerini emrediyordu.

Gündüz gözüyle de Capricorn'un köyü garip bir şekilde ıssız görünüyordu. Bunun nedeni, güneşin altında daha da hü zünlü görünen çok sayıdaki terk edilmiş ev değildi. Sokaklarda pek insan görünmüyordu; yalnızca Meggie'nin taktığı isimle

kara ceketlilerden bazıları, peşlerinde de köpek yavruları gibi yanlarından ayrılmayan bir iki cılız oğlan çocuğu vardı. Meggie, iki kez de bir kadının hızla yoldan geçtiğini gördü. Oysa hiçbir yerde çocuk görmemişti, oyun oynayan ya da annesinin peşinden koşan herhangi bir çocuk; buna karşın her yerde kediler vardı, sıcak duvarların üstünde, kapıların eşiğinde ve çatılarda kediler, siyah, beyaz, pas rengi, lekeli, çizgili her türlü kedi. Capricorn'un köyündeki evlerin arasında sessizlik hakimdi, her şey de gizlilik içinde yapılıyordu. Yalnızca ellerinde silahlarla dolaşan o adamlar gizlenmeye gerek duymuyordu. Kapılarda ve evlerin köşelerinde nöbet tutuyor, arada bir birbirlerine sokularak bir şeyler fısıldıyor ya da büyük bir tutkuyla tüfeklerine dayanıyorlardı. Evlerin önünde, Meggie'nin kıyı şeridindeki kasaba evlerinin önünde gördüğü tarzda çiçekler yoktu. Bunun yerine bol bol çatısı çökmüş evler ve eskiden pencerelerin olduğu boşluklarda kendi kendine büyüyüp çiçek açmış yabani otlar vardı. Bunlardan bazılarının kokusu o kadar ağırdı ki Meggie'nin başı döndü.

Kilisenin önündeki meydana geldiklerinde, Meggie bu iki adamın onları tekrar Capricorn'un evine götüreceğini sandı ama adamlar onları doğrudan büyük kilise kapısına götürdü. Kilise kulesinin dış yüzeyi yıllardır zor hava koşullarına direnmişe benziyordu. Paslı çan, sivri çatının altında sarkıyordu, bir metre kadar aşağısında da rüzgarın getirdiği herhangi bir tohum kendine yer edinmiş ve kum rengi taşların arasına tutunarak koca bir ağaç olmuştu.

Kilisenin kapısına gözler çizilmişti, küçük, kırmızı gözlerdi bunlar; kapının her iki tarafında da saldırgan köpekler gibi dişlerini gösteren taştan, çirkin şeytan yontuları bulunuyordu.

"Şeytanın evine hoş geldiniz!" dedi keçi sakallı kapıyı açmadan önce, alaylı bir şekilde önlerinde eğilerek.

"Bırak şunu Cockerell!" dedi basık burunlu ve ayağının altındaki kaldırım taşlarına üç kez tükürdü. "Bu uğursuzluk getirir."

Keçi sakallı yalnızca gülerek taştan şeytanlardan birinin şişko göbeğini okşadı. "Hadi Yassı Burun. Sen de Basta'yı geçtin neredeyse. Uzun sürmez, sen de boynuna şu pis kokan tavşan ayaklarından asarsın."

"Ne yapayım, dikkat ediyorum," diye homurdandı basık burunlu adam. "Ortalıkta söylentiler var."

"Peki, o söylentileri çıkaran kim? Biziz, seni aptal kafa."

"Bazıları bizden önce de vardı ortalıkta."

"Ne olursa olsun," diye fısıldadı Mo, Elinor ile Meggie'ye adamlar birbirleriyle dalaşırken, "Yalnızca ben konuşacağım. Burada yanlış bir söz tehlikeli olabilir, inanın bana. Basta'nın bıçağı uzakta değil, onu kullanmayı da sever."

"Yalnızca Basta'nın bıçağı yok Büyülü Dil!" dedi Cockerell, Mo'yu karanlık kiliseye iterken. Meggie, aceleyle peşinden gitti.

Kilise serin ve loştu. Yalnızca çok yukarılarda bulunan az sayıda pencereden sabah güneşi girip duvar ve sütunlarda soluk gölgeler oluşturuyordu. Bir zamanlar onlar da zemindeki taşlar gibi gri renkteydi herhalde ama şimdi Capricorn'un kilisesinde tek renk hakimdi. Duvarlar, sütunlar, hatta tavan, her şey kırmızıydı, çiğ et ya da kurumuş kan gibi kıpkırmızı. Meggie, bir an kendini bir canavarın içinde gibi hisseti.

Girişin bir köşesinde bir melek figürü duruyordu, kanadının biri kırılmış, diğerinin üstüne de Capricorn'un adamları siyah

bir ceket asmıştı. Meleğin başına şeytan boynuzları takılmıştı, şu çocukların karnavalda kafalarına taktıkları türden. Boynuzların arasında da hâlâ meleğin başının etrafındaki hale görünmekteydi. Herhalde bu melek bir zamanlar birinci sütunun önündeki taş kaidenin üstünde yer alıyordu ama artık yerini başka bir figüre bırakmak zorunda kalmıştı. Bu yeni figürün zayıf, mum gibi soluk yüzü bezgin bir ifadeyle yukarıdan Meggie'ye bakıyordu. Bu figürün yaratıcısı pek de işinin ehli değilmiş herhalde çünkü meleğin yüzü naylon bir bebeğin yüzü gibiydi; dudakları tuhaf bir kırmızıya boyanmıştı, mavi gözleriyse, gerçek Capricorn'un dünyayı süzdüğü o renksiz gözlerin ürkütücülüğünü taşımıyordu. Ama heykel, gerçeğinin en az iki katı büyüklükteydi; önünden geçen herkes soluk yüzünü görmek için başını kaldırmak zorundaydı.

"Bu yapılır mı Mo?" diye sordu Meggie usulca. "İnsan kendi heykelini kiliseye koyar mı?"

"Ah, bu çok eski bir gelenektir!" diye fısıldadı Elinor kıza. "Kilisede duran heykeller ender olarak kutsal kişilere aittir. Kutsal kişilerin çoğunun heykeltıraşa verecek parası yoktu çünkü. Örneğin şu ..."

Cockerell, kadını arkadan kaba bir şekilde iterek öne doğru tökezlemesine neden oldu. "Devam et!" diye homurdandı adam. "Ayrıca bir daha, heykelin önünden geçerken önünde eğileceksiniz, anlaşıldı mı?"

"Eğilecek miyiz?" Elinor durmak istedi ama Mo devam etmesi için onu itti.

"Böyle saçma bir tiyatro oyununu nasıl ciddiye alırız!" diye kızdı Elinor.

"Birazdan susmazsan," diye fısıldadı Mo, "Her şeyin ne ka-

dar ciddi olduğunu anlayacaksın, anlaşıldı mı?"

Elinor, adamın yüzündeki çiziğe bakarak sustu.

Capricorn'un kilisesinde, Meggie'nin başka kiliselerden tanıdığı oturma sıraları yoktu; bunun yerine yalnızca iki uzun ahşap masa ve masaların iki yanında oturma bankları vardı. Masaların üstünde kirli tabaklar, kahve bulaşığı kupalar, üzerinde peynir artıkları olan kesme tahtaları, bıçaklar, sosisler, boş ekmek sepetleri vardı. Birkaç kadın masaları topluyordu. Cockerell ile Yassı Burun üç tutsağı ile yanlarından geçtiğinde yalnızca bir an başlarını kaldırıp baktıktan sonra işlerine döndüler. Meggie, kadınları kuşlara benzetti, koparılmasın diye başlarını içeri çeken kuşlara.

Capricorn'un kilisesinde eksik olan yalnızca sıralar değildi, sunak da kaldırılmıştı. Yeri hâlâ belliydi. Sunağa götüren basamakların bitiminde, onun yerinde bir koltuk vardı. Görkemli, kırmızı döşemeli, ayak ve kol kısmı oymalarla bezeli bir koltuktu bu. Dört basamak çıkmak gerekiyordu koltuğa ulaşmak için. Meggie, basamakları niçin saydığını kendi de bilmiyordu. Basamaklar siyah bir halıyla kaplıydı, en üst basamakta da Toz Parmak oturuyordu; kızıl sarı saçları her zamanki gibi dağınıktı. Uzattığı kolunun üzerinde yürüyen Gwin'e, bakıyordu dalgın dalgın.

Meggie, Mo ve Elinor kilisenin orta kısmından ona doğru yürürken hafifçe başını kaldırdı. Gwin, hemen adamın omzuna tırmanarak, cam gibi sivri dişlerini gösterdi; Meggie'nin, efendisini ne büyük bir nefretle süzdüğünü anlamıştı herhalde. Artık sansarın niçin boynuzları olduğunu ve ikizinin kitabın bir sayfasında boy gösterdiğini çok iyi biliyordu. Artık her şeyi biliyordu: Toz Parmak'ın bu dünyayı niçin çok hızlı ve gürül-

tülü bulduğunu, niçin arabalardan anlamadığını ve bazen aklı çok başka bir yerdeymiş gibi baktığını. Ama Mo'nun tersine ona hiç acımıyordu. Yara izleriyle dolu yüzü, kıza yalnızca kandırıldığını, fareli köyün kavalcısı masalında olduğu gibi onu peşinden sürüklediğini anımsatıyordu. Ateşle oynadığı gibi, o minik toplarıyla oynadığı gibi oynamıştı onunla da: Hadi gel Meggie, buradan Meggie, bana güven Meggie. İçinden basamakları çıkıp adamın ağzının ortasına vurmak geldi, o yalancı ağzının tam ortasına.

Toz Parmak, sanki kızın düşüncelerini okumuştu. Gözünü ondan kaçırdı, Mo ile Elinor'un yüzüne de bakamadı. Cebinden bir kutu kibrit çıkardı. Ruh gibi, kutudan bir kibrit çıkararak yaktı ve dalgın dalgın alevi izledi, sonra parmağı yanana kadar, neredeyse okşarcasına aleve dokundu.

Meggie, yüzünü ondan çevirdi. Onu görmek istemiyordu, onun orada olduğunu unutmak istiyordu. Solunda, basamakların ucunda, demirden iki koyu kahverengi varil vardı. İçinde üst üste dizilmiş, yeni kıyılmış, açık renk odun parçaları duruyordu. Meggie, bunların ne işe yarayacağını düşünürken kilisede yine ayak sesleri duyuldu. Bu, orta bölümden, elinde bir benzin bidonuyla aşağıya doğru gelen Basta idi. Yanlarından geçerken, Cockerell ve Yassı Burun homurdanarak yer açtılar adama.

"Bak sen, kirli parmak yine en iyi dostuyla mı oynuyor?" diye sordu adam, alçak basamakları çıkarken. Toz Parmak kibriti yere indirip ayağa kalktı. "Al şunu," dedi Basta önüne benzin bidonunu koyarken. "Bir oyuncak daha. Bize ateş yak. En sevdiğin şey işte."

Toz Parmak, elinde tuttuğu yanmış kibriti atarak yeni bir kibrit yaktı. "Peki, sen?" diye usulca sordu, yanan kibriti Bas-

ta'nın yüzünün önüne tutarken. "Sen de hâlâ ondan korkuyorsun, öyle değil mi?"

Basta, adamın eline vurup kibriti düşürdü.

"Bak, böyle bir şey yapmasan iyi olur!" dedi Toz Parmak. "Bu uğursuzluk getirir. Ateşin ne kadar çabuk gücendiğini bilirsin."

Meggie bir an, Basta'nın onu döveceğini sandı, bunu düşünen tek kişi de o değildi. Tüm gözler ikisine çevrilmişti. Ama Toz Parmak'ı koruyan bir şey vardı sanki. Belki de onu koruyan gerçekten ateşti.

"Şansın varmış ki bıçağımı daha yeni temizledim!" diye söylendi Basta. "Ama böyle bir numara daha çekersen o çirkin yüzüne bir iki desen daha çizerim. Şu sansarından da kendime bir kürk yaka yaptırırım."

Gwin, sessizce, gözdağı verircesine sesler çıkararak Toz Parmak'ın boynuna sarıldı. Toz Parmak eğilerek yerden yanmış kibritleri toplayıp tekrar kibrit kutusuna koydu. "Eminim bunu yapmak hoşuna giderdi," dedi Basta'nın yüzüne bakmadan. "Niçin ateş yakacağım?"

"Niçin mi? Sen yalnızca yak. Onu beslemek de bize düşer. Ama büyük ve doymak bilmeyen bir ateş olmasına dikkat et; şu oyun oynadığın ateş gibi yumuşak başlı olmasın."

Toz Parmak bidonu alarak ağır ağır basamakları çıktı. Tam paslı varilin önüne gelmişti ki kilisenin kapısı ikinci kez açıldı.

Ağır ahşap kapının gıcırdamasıyla Meggie başını o tarafa doğru çevirdi ve kırmızı sütunların arasında Capricorn'u gördü. Yürürken heykeline şöyle bir baktı, sonra hızlı adımlarla onlara doğru yürüdü. Üzerinde kırmızı takım elbise vardı, ki

lisenin duvarları gibi kırmızı; yalnızca içine giydiği gömlek ve yakasına taktığı tüy siyahtı. Peşinden en az altı yedi adam geliyordu, papağanın peşinden giden kargalar gibi. Adımlarının yankısı tavana kadar çıkıyordu.

Meggie, babasının elini tuttu.

"Ah, konuklarımız gelmiş bile," dedi Capricorn önlerinde durarak. "İyi uyudun mu Büyülü Dil?" Dudakları garip bir şekilde, bir kadının dudağı gibi yumuşak hatlara sahipti. Konuşurken de ara sıra küçük parmağıyla dudağının üstünden geçiyordu, onları belirginleştirmek istercesine. Yüzünün diğer kısımları gibi dudakları da renksizdi. "Küçük kızını sana dün akşamdan getirtmekle iyi ettim değil mi? Aslında onu sana bugün sürpriz olarak sunacaktım ama sonra uzun süreden beri peşinde olduğum bir şeyi kendi isteğiyle getirdiği için kıza borçlu olduğumu hissettim."

Adam, elinde *Mürekkep Yürek*'i tutuyordu. Meggie, Mo'nun bakışının kitaba takıldığını gördü. Capricorn uzun boyluydu ama babası ondan birkaç santim daha uzundu. Bu Capricorn'un hoşuna gitmemişe benziyordu. Farkı düzeltebilecekmiş gibi daha dik durdu.

"Bırakın kızımı, Elinor ile birlikte eve gitsin," dedi Mo.

"Bırak gitsinler, o zaman sana ne istersen okuyacağım ama önce bırak onları gitsinler."

Ne diyor bu? Meggie, şaşkın bir şekilde ona baktı. "Hayır!" dedi kız. "Hayır Mo, ben gitmek istemiyorum!" Ama kimse onu dikkate almadı bile.

"Gitsinler mi?" Capricorn adamlarına doğru döndü. "Duydunuz mu? Onlar da hazır buradayken niçin böyle saçma bir şey yapacakmışım ki?" Adamları gülmeye başladı ama Capricorn

tekrar Mo'ya döndü. "Artık ne istersem onu yapacağını benim kadar sen de biliyorsun," dedi adam. "Kızın da buradayken, inatçılık edip bizi bir gösteriden mahrum bırakmazsın."

Mo, Meggie'nin elini öyle sıkmıştı ki kızın parmakları acıdı.

"Şu kitaba gelince" Capricorn kitaba sanki soluk parmaklarını ısırmış gibi tiksintiyle baktı. "Şu rahatsız edici, şımarık ve gereğinden fazla geveze kitap; sana şunu söyleyeyim, bir kez daha o kitabın içinde tutsak olmaya hiç niyetim yok. Tüm o gereksiz yaratıklar, şu uçuşan periler, tiz sesleriyle; her yerde yürüyen, tırmanan yaratıklar, her yer deri ve gübre kokuyordu, pazaryerinde adım başı çarpık bacaklı cinlere takılıyordu insanın ayakları, ava çıkınca da devlerin o hantal ayakları tüm avı kaçırıyordu. Fısıldayan ağaçlar, göletler... Konuşmayan bir şey var mıydı ki? Sonra bir sonraki kente ulaşmak için, yürüdüğümüz o bitmez tükenmez çamurlu yollar, ona da kent denirse... Şatolarında o asil doğan, iyi giyimli soylu takımı, pis kokulu o köylüler, o kadar yoksuldular ki çalacak bir şeyleri bile yoktu, saçları bit pire kaynayan o berduşlar ve dilenciler; hepsinden de ne kadar bıkmıştım."

Capricorn'un bir el işareti üzerine adamlarından biri büyük bir karton kutu getirdi. Taşıma şekline bakılırsa kutu oldukça ağır olmalıydı. Adam derin bir nefes alarak kutuyu Capricorn'un önüne gri zeminin üstüne bıraktı. Capricorn, yanında duran Cockerell'e, Mo'nun ondan uzun süre sakladığı kitabı uzatarak karton kutuyu açtı. Kutu ağzına kadar kitapla doluydu.

"Hepsini bulmak için gerçekten büyük çaba harcandı," diye açıklamada bulundu Capricorn, elini kartona sokup iki kitabı

çıkarırken. "Görünüşleri farklı ama içerikleri aynı. Kitapların değişik dillerde yazılmış olması işi daha da güçleştirdi. Tüm o değişik diller bu dünyanın çok gereksiz bir özelliği. Bu bizim dünyamızda daha kolaydı, öyle değil mi Toz Parmak?"

Toz Parmak yanıt vermedi. Elinde benzin bidonuyla öylece durup önündeki kartona bakıyordu. Capricorn, ona doğru yürüyerek elindeki iki kitabı iki varilden birine attı.

"Ne yapıyorsunuz?" Toz Parmak kitaplara uzandı ama Basta onu geri itti. "Onlar orada kalacak," dedi adam.

Toz Parmak geri çekilerek elindeki benzin bidonunu arkasına gizledi ama Basta bidonu elinden çekti. "Öyle görünüyor ki ateş tüküren dostumuz, ateş yakmayı bugün başkalarına bırakacak," diye alay etti.

Toz Parmak ona nefretle baktı. Donuk bir yüzle, Capricorn'un adamlarının varile daha başka kitaplar atışını izledi. Sonunda iki düzineden fazla *Mürekkep Yürek* sayfaları katlanmış, kırık kanatlar gibi ciltleri ayrılmış bir şekilde odun yığınlarının üstünü boylamıştı.

"Eski dünyamızda beni hep deli eden başka şey neydi, biliyor musun Toz Parmak?" diye sordu Capricorn, Basta'nın elinden benzin bidonunu alırken. "Ateş yakmak ne kadar da zordu. Senin için değil tabii, sen onunla konuşabiliyordun bile; belki de şu iğrenç sesli cinler öğretmişti sana ateşle konuşmayı ama bizim gibiler için ateş yakmak çok zor bir işti. Ya odunlar hep yaş olurdu ya da baca çekmezdi. Biliyorum, o eski günlere hasretinden için içini yiyor ve tüm o fısıldayan, uçuşan dostlarını özlüyorsun ama ben hiçbiri için gözyaşı dökmüyorum. Bu dünya, yıllardır katlanmak zorunda kaldığımız dünyadan çok daha rahat."

Toz Parmak, Capricorn'un ona anlattığı hiçbir şeyi duymuyordu bile. Yalnızca pis kokusuyla kitapların üstüne yayılan benzine bakıyordu. Sayfalar benzini doymak bilmeyen bir iştahla içine çekiyordu; sanki onlar da kendi sonlarını istiyordu. "Bunları nereden buldunuz?" diye sordu ağlamaklı bir sesle. "Bana yalnızca Büyülü Dil'in elindeki kitabın kaldığını söylemiştin."

"Tabii tabii, sana çok şey anlattım" dedi Capricorn, ellerini cebine sokarak. "Sen hep her şeye kolayca inanan saf bir delikanlıydın Toz Parmak. Sana yalanlar anlatmak çok eğlenceli. Saflığın beni hep çok şaşırtmıştır; sonuçta sen de iyi yalan söylüyorsun. Ama sen hep inanmak istediğine inandın, mesele bu. Ama artık bana inanabilirsin: Bunlar," parmağıyla benzin dökülmüş kitap yığınını işaret etti "Mürekkep gibi kara yurdumuzun gerçekten son baskıları. Basta ve diğerleri onları tozlu kütüphanelerden ve sahaflardan toplayabilmek için yıllarca uğraştılar."

Toz Parmak, kitaplara susuzluktan ölmekte olan birinin son bardak suya baktığı gibi baktı. "Ama onları yakamazsın!" diye sızlandı. "Büyülü Dil'in kitabını geri getirirsem beni geri göndereceğine söz vermiştin. Bunun için sana onun yerini söyledim, bunun için sana onun kızını getirdim..."

Capricorn yalnızca omzunu silkerek, o kitabı, soluk yeşil ciltli kitabı, Meggie ile Elinor'un itiraz etmeden getirdiği, uğruna Toz Parmak'ın hepsine ihanet ettiği o kitabı Cockerell'in elinden aldı.

"İşime yarayacak olsaydı, sana gökyüzünden Ay'ı getireceğime de söz verirdim," dedi Capricorn bezgin bir ifadeyle Mürekkep Yürek'i diğer kader arkadaşlarının yanına atarken. "Ben söz

vermeyi severim, özellikle de tutmadığım sözleri." Adam sonra cebinden bir çakmak çıkardı. Toz Parmak adamın üstüne atlamak, onu elinden almak istedi ama Capricorn, Yassı Burun'a bir işaret verdi.

Yassı Burun öyle iri yarı bir adamdı ki Toz Parmak yanında çocuk gibi kalıyordu; zaten adam da onu yaramaz bir çocukmuş gibi bacağından yakaladı. Bunun üzerine tüyleri diken diken olan Gwin, Toz Parmak'ın omzundan yere sıçradı. Capricorn'un adamlarından biri, hayvan tam ayaklarının arasından geçerken üstüne basmak istedi ama sansar kaçmayı başardı ve kırmızı sütunlardan birinin arkasında kayboldu. Diğer adamlarsa öylece durup, Toz Parmak'ın çaresizce Yassı Burun'un demir gibi pençelerinden kurtulmaya çalışmasına gülüyorlardı. Yassı Burun, onu kaldırıp, benzini iyice çekmiş olan kitaplara yaklaştırmaktan büyük zevk alıyordu. Toz Parmak'ın parmakları neredeyse en üstteki kitaplara değecekti.

Bu kadar kötülükten Meggie'nin midesi bulandı, Mo da Toz Parmak'a yardım etmek istercesine bir adım ileri attı ancak Basta önünü kesti. Elinde birden bıçağı belirdi. Bıçak ince ve parlaktı, adam onu Mo'nun boğazına dayadığında da çok korkunç görünüyordu.

Elinor bağırarak Basta'ya küfürler yağdırdı, bunlar Meggie'nin şimdiye kadar hiç duymadığı küfürlerdi, ancak Meggie hiç kıpırdayamıyordu. Yalnızca öylece duruyor ve Mo'nun boğazına dayanmış bıçağı görebiliyordu.

"Bana bir tanesini ver Capricorn, yalnızca bir tane!" diye haykırdı babası. Meggie, o zaman babasının amacının Toz Parmak'a yardım etmek değil, kitabı kurtarmak olduğunu anladı. "Sana söz veriyorum, senin adının geçtiği tek bir cümleyi bile

ağzıma almayacağım."

"Sana mı? Aklını mı kaçırdın? Kitabı vereceğim son kişi sensin," dedi Capricorn. "Belki günün birinde yine dilini tutamazsın ve ben o saçma öykünün içini boylarım! Sağol, almayayım."

"Saçma!" diye bağırdı Mo. "Seni istesem de geri gönderemem, çok istesem bile, sana bunu kaç kez söyleyeceğim? Toz Parmak'a sor, ona bunu binlerce kez anlattım. Ben de bunun nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum, bana inan artık!"

Capricorn yalnızca bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Üzgünüm Büyülü Dil, huyumdur kimseye inanmam, bunu artık bilmen gerek. Eğer, çıkarımıza olacaksa hepimiz yalan söyleriz." Bu sözleri söylerken çakmağını yakarak kitaplardan birine tuttu. Kitabın sayfaları benzinden neredeyse saydam hale gelmiş, parşömen kağıdına benziyordu; anında tutuştu. Sert ve kumaş kaplı cildi bile anında yanmaya başlamıştı. Saldırgan alevlerin altında kapak simsiyah olmuştu.

Üçüncü kitap da yanmaya başlayınca Toz Parmak dayanamayıp Yassı Burun'un diz kapağına sert bir tekme attı. Bunun üzerine adam acıyla bağırarak onu bıraktı. Sansarı gibi çevik olan Toz Parmak güçlü kolların arasından sıyrılmayı başararak varillere doğru koştu. Hiç düşünmeden elini alevlere soktu ancak çıkardığı kitap meşale gibi yanmaya başlamıştı bile. Toz Parmak onu yere bırakarak bu kez öbür elini ateşe daldırdı ancak Yassı Burun onu yine yakasından tutarak şiddetle sarstı ve Toz Parmak'ın nefesi kesildi.

"Şu deliye bir bakın!" diye alay etti Basta, Toz Parmak acıyla buruşturduğu yüzüyle ellerine bakarken. "Bana bir kişi bu adamın neye o kadar özlem duyduğunu söyleyebilir mi acaba? Şu, o pa-

zarda toplarıyla oynarken ona bayılan çirkin yosun cadılarına mı? Yoksa öbür ipsiz sapsızlarla birlikte yaşadığı pis barınaklara mı? Ne de kötü kokardı orası, şu pis sansarı taşıdığı sırt çantasından bile daha kötü."

Kitaplar yavaş yavaş kül olurken Capricorn'un adamları da gülüyordu. Boş kilise hâlâ keskin bir şekilde benzin kokuyordu; bu koku Meggie'nin öksürmesine neden oldu. Mo, korumak istercesine kolunu Meggie'nin omzuna koydu; sanki Basta kendisini değil de kızı tehdit etmişti. Ama onu kim koruyacaktı?

Elinor, büyük bir endişeyle Mo'nun boğazına bakıyordu; Basta'nın bıçağının orada kanlı bir iz bırakacağından endişe duyuyordu. "Bu adamların hepsi çıldırmış!" diye fısıldadı. "Şu cümleyi bilirsin: Kitap yakılan yerde çok kalmaz insan da yakılır. Bizim de böyle bir odun yığını üstünde son bulmayacağımızı kim söyleyebilir?"

Basta, dediklerini duymuş gibi kadına doğru çevirdi yüzünü. Ona alaycı bir şekilde bakarak bıçağının keskin yerini öptü. Elinor, dilini yutmuş gibi sustu.

Capricorn, pantolonunun cebinden bembeyaz bir mendil çıkarmıştı. Mendille titizce ellerini siliyordu; sanki Mürekkep Yürek ile tüm anıları da parmaklarından silmek istiyor gibiydi. "Bu işi de hallettik sonunda," dedi adam, hâlâ dumanı tüten küle son bir kez daha bakarken. Sonra kendinden hoşnut bir şekilde sunağın yerini alan koltuğa doğru yürüdü. Derin bir iç çekerek soluk kırmızı döşemeli koltuğa oturdu.

"Toz Parmak, mutfağa git de Mortola ellerine bir baksın!" diye emir verdi bıkkın bir sesle. "Ellerin olmadan hiçbir işe yaramazsın ki."

Toz Parmak, bu talimata uymadan önce Mo'ya uzun uzun

baktı. Güvensiz adımlarla, başı öne eğik Capricorn'un adamlarının önünden geçti. Kapıya giden yol ne kadar da uzundu. Toz Parmak kapıyı açtığında kiliseye bir an güneş ışığı doldu. Sonra kapı kapandı. Meggie, Mo ve Elinor, Capricorn ile adamları benzinle karışık yanık kağıt kokusuyla baş başa kaldı.

"Sana gelince Büyülü Dil!" dedi Capricorn bacaklarını uzatırken. Ayağında siyah ayakkabılar vardı. Memnun bir ifadeyle ayakkabısının parlak derisine bakarak ucundaki kömür gibi simsiyah olmuş kağıt parçasını aldı. "Şimdilik ben ve Basta, ayrıca acınası Toz Parmak, senin o küçük siyah harflerin arasından olağanüstü şeyler çıkarabileceğinin tek kanıtıyız. Dediklerine bakılırsa sen kendin bu yeteneğine pek güvenmiyorsun. Oysa ben, daha önce de söylediğim gibi senin bu yeteneğinden hiç kuşku duymuyorum. Tam tersi, işinin ustası olduğuna inanıyorum; bize bu konuda bir gösteri yapmanı da sabırsızlıkla bekliyorum. Cockerell!" Sesi sinirli geliyordu. "Okuyucu nerede? Sana onu buraya getirmeni söylememiş miydim?"

Cockerell, sinirli sinirli keçi sakalını sıvazladı. "O hâlâ kitapları seçmekle meşgul," dedi kekeleyerek. "Onu hemen getiririm." Eğilip hafif bir selam verdi ve topallayarak uzaklaştı.

Capricorn, parmaklarıyla koltuğun kollarına vurmaya başladı. "Sen benden kaçmayı başarırken benim de bu hizmet için başka bir okuyucu bulmak zorunda kaldığımı duymuşsundur," dedi Mo'ya. "Onu beş yıl önce buldum ama o beceriksizin teki. Yassı Burun'un yüzüne bakman yeterli." Herkes ona bakınca Yassı Burun utanarak başını öne eğdi. "Cockerell'in topallamasını da ona borçluyuz. Ayrıca bana kitaptan çıkardığı kızları bir görseydin. Onlara bakmak bile kabus görmeye ye-

tiyordu. Sonunda yalnızca canım hilkat garibelerine gülmek istediğinde okumasına izin verdim; adamlarımı da bu dünyadan seçtim. Genç olanları yanıma aldım. Hemen hemen her köyde ateşle oynamayı seven yalnız bir çocuk vardır." Adam gülümseyerek, bir kedinin gururla pençelerini izlemesi gibi tırnaklarını inceledi. "Okuyucuyu sana uygun kitaplar seçmesi için görevlendirdim. Zavallı ahmak, kitaplardan gerçekten çok iyi anlıyor; kağıtla beslenen şu zavallı kurtçuklar gibi kitapların dünyasında yaşıyor."

"Demek öyle, peki seçtiği o kitaplardan sana kimi getirecekmişim?" Mo'nun sesi buruk geliyordu. "Birkaç canavar," başıyla Basta'yı işaret etti "Şunların yanına yakışacak birkaç yaratık?"

"Lütfen, aklına öyle şeyler getirme!" diye fısıldadı Elinor endişeyle Capricorn'un olduğu yere bakarak.

Adam ise umursamaz bir tavırla pantolonuna düşen külü silkerek gülümsedi. "Hayır Büyülü Dil, istemez, kalsın," dedi. "Yeterince adamım var zaten, canavarlara gelince, daha sonra bunu düşünürüz. Şimdilik Basta'nın eğittiği köpekler ve buralarda yaşayan yılanlar fazlasıyla işimizi görüyor. Yılanlar ölümcül armağanlar olarak çok işe yarıyor. Hayır Büyülü Dil, yeteneğinin elle tutulur kanıtı olarak bugün senden istediğim tek şey altın. Ben tam bir paragözüm. Adamlarım, bu bölgede ne var ne yok bana getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar." Capricorn'un bu sözleri üzerine Basta, şefkatle bıçağını okşadı. "Ama bunlar bu sınır tanımaz dünyada satılan tüm o olağanüstü şeyleri almaya yetmiyor. Dünyanızın o kadar çok sayfası var ki Büyülü Dil, ben her sayfaya adımı yazmak istiyorum."

"Peki, adını ne tür harflerle yazmayı düşünüyorsun?" diye

sordu Mo. "Basta onları bıçağıyla mı kazıyacak sayfalara?"

"Ha o mu, Basta yazı yazmasını bilmez," diye yanıt verdi Capricorn rahat bir şekilde. "Adamlarımın hiçbiri okuma yazma bilmez. Bunu öğrenmelerini yasakladım. Yalnızca ben okuma yazma öğrendim; emrimdeki hizmetçi kızlardan birinden. İnan bana, bu dünyaya damgamı basacak durumdayım. Yazılacak bir şey olunca da bunu okuyucu yerine getiriyor."

Birden kilisenin kapısı hışımla açıldı; sanki Cockerell kilit sözcüğü bekliyordu. Yanında getirdiği adam başını içine çekmiş, Cockerell'in peşinden giderken ne sağa ne de sola bakıyordu. Adam kısa boylu ve zayıftı, yaşça da Mo'dan pek büyük değildi ama yürürken yaşlı bir adam gibi belini büküyor, bacaklarını nereye atacağını bilmiyormuş gibi bir o yana bir bu yana sallıyordu. Burnunun üstünde bir gözlük vardı, yürürken onu sürekli sinirli bir şekilde itip duruyordu. Gözlüğün çerçevesi tam burnunun üstünden bantla yapıştırılmıştı, sık sık kırılıyordu anlaşılan. Sol kolunun altında ise göğsüne bastırdığı bir yığın kitap vardı, öyle sıkı bastırıyordu ki sanki kitaplar onu ona yönelmiş olan tüm bakışlardan ve ürkütücü yerden koruyacaklardı.

Birlikte basamaklara vardıklarında, Cockerell dirseğiyle yanındakini dürttü. Bunun üzerine diğeri aceleyle saygıyla eğilince elindeki iki kitabı yere düşürdü. Onları hemen yerden alıp ikinci kez Capricorn'un önünde eğildi.

"Seni bekliyorduk Darius!" dedi Capricorn. "Umarım görevini yerine getirmişsindir."

"Elbette elbette!" diye kekeledi Darius, Mo'ya neredeyse kutsal birine bakarmış gibi bakarken. "Bu o mu?"

"Evet, ona seçtiğin kitapları göster."

Darius başını sallayıp selam verdi ama bu kez Mo'ya. "Bunların tümünde içinde büyük hazinelerin geçtiği öyküler var," diye kekeledi. "Onları bulmak sandığım kadar kolay olmadı," sesinde hafif bir sitem vardı. "Çünkü bu köyde çok fazla kitap yok. O kadar söylememe rağmen, yeni kitap getirmiyorlar, getirdikleri de zaten bir işe yaramıyor. Her neyse... İşte buradalar. Sanırım yine de seçtiklerimden memnun kalırsın." Mo'nun önünde diz çökerek kitapları yan yana yere, Mo'nun başlıkları okuyabileceği şekilde, dizmeye başladı.

Meggie ilk kitabı gördüğünde korkuya kapıldı. *Hazine Adası.* Endişeyle Mo'ya baktı. Onu seçme! diye düşündü. Onu seçme Mo. Ama Mo zaten eline başka bir kitap almıştı bile; *1001 Gece Masalları.*

"Sanırım bu uygun bir kitap," dedi adam. "Bunun içinde yeterince altın vardır. Ama sana bir kez daha söylüyorum: Neler olacağını bilmiyorum. Hiçbir zaman benim isteğime göre olmuyor. Biliyorum, hepiniz de beni büyücü sanıyorsunuz ama değilim. Büyü kitapların içinde gizli ve ben de en az senin kadar ya da adamların kadar bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

Capricorn, koltuğunda yaslanarak ifadesiz bir yüzle Mo'yu süzdü. "Bunu bana daha kaç kez anlatacaksın Büyülü Dil?" dedi bıkkın bir şekilde. "Bunu bana istediğin kadar anlat, sana inanmayacağım. Bugün, sonsuza değin kapılarını kapattığımız o dünyada büyücülerle işim çok olmuştur, büyücü ve cadılarla; onların dik kafalarıyla çok uğraştım durdum. Basta'da sana ayrıntısıyla dik kafalılarla nasıl baş ettiğimizi anlatmıştır. Ama senin durumunda, hazır kızın da artık buradayken acı veren o yöntemlere gerek kalmayacak." Bu sözleri söylerken Capricorn, Basta'ya bir bakış attı.

Mo, Meggie'yi tutmak istedi ancak Basta daha hızlıydı. Kızı yanına çekerek arkasından koluyla boğazına sarıldı.

"Bugünden itibaren, Büyülü Dil," diye devam etti Capricorn. Sesi, havadan sudan konuşuyormuş gibi duygusuzdu. "Basta, kızına gölgesi kadar yakın olacak. Bu durum kızını yılanlardan ve azgın köpeklerden koruyacak ama Basta'dan koruyamayacak çünkü o ben istediğim sürece ona iyi davranacak. Eee, bu da vereceğin hizmetten ne kadar hoşnut kalacağıma bağlı. Yeterince açık oldu mu?"

Mo, önce ona, sonra Meggie'ye baktı. Meggie korkmamış görünmek için büyük çaba sarf etti çünkü Mo'yu onu merak etmemesi konusunda ikna etmek zorundaydı. Zaten hep babasından daha iyi yalan söyleyebiliyordu. Ama bu kez babası onun bu yalanına kanmadı. Babası kızının korkusunun en az kendi gözlerinde okunan korku kadar büyük olduğunu biliyordu.

Belki bu da yalnızca bir öyküdür! diye düşündü Meggie çaresizlik içinde. Belki birazdan biri kitabı, çok korkunç ve iğrenç olduğu için kapatacak ve Mo ile ben yine evimizde olacağız ve ben ona kahve yapacağım. Gözlerini sımsıkı kapattı kız; sanki böylece düşünceleri gerçekleşecekti ancak gözlerini hafifçe açınca Basta'nın hâlâ arkasında olduğunu, Yassı Burun'un da köpek bakışıyla Capricorn'a bakarken basık burnunu ovuşturduğunu gördü.

"Tamam," dedi Mo yorgun bir sesle. "Sana okuyacağım. Ama Meggie ile Elinor burada olmayacak."

Meggie, babasının neler düşündüğünü çok iyi biliyordu. Babası annesini ve bu kez kimin kaybolacağını düşünüyordu.

"Saçma. Hiçbir yere gitmeyecekler." Capricorn'un sesi artık

o kadar da umursamaz gelmiyordu. "Sen de artık okumaya başla, elindeki şu kitap tozlanmaya başlamadan."

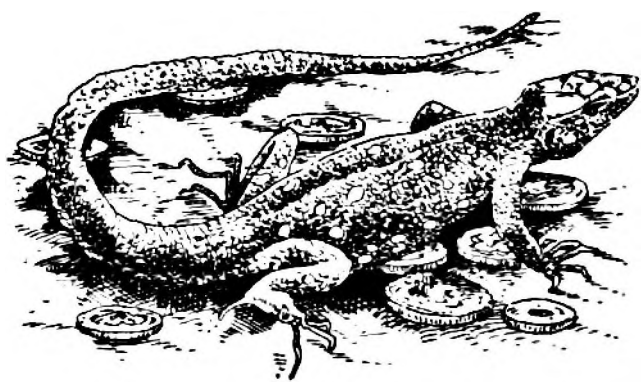
Mo, bir an için gözlerini kapadı. "Tamam ama Basta bıçağını çıkarmayacak," dedi kısık bir sesle. "Meggie ya da Elinor'un saçının teline dokunan olursa, sana yemin ediyorum, senin ve adamlarının başına kitaptan vebayı salarım."

Cockerell, Mo'ya ürkerek baktı, hatta Basta'nın yüzü bile hafif karardı ama Capricorn yalnızca güldü.

"Sana çok bulaşıcı bir hastalıktan söz ettiğini anımsatabilir miyim Büyülü Dil?" dedi adam. "Ve bu hastalık küçük kızları da yakalar. Ona göre şu boş tehditlerini bırak da okumaya başla artık. Şimdi! Hemen! Ve ilk olarak da önce şu kitaptan bir şeyler dinlemek istiyorum!"

Mo'nun biraz önce kenara koyduğu kitabı gösterdi.

Hazine Adası.

Büyülü Dil

Squire Trelawney, Doktor Livesey ve diğer beyler, hazine adası ile ilgili öyküyü baştan sona yazmamı, adanın konumu dışında hiçbir şeyi gizlememi istediler ve ben de böylelikle şimdi 17. yılında geçen olaylarla ilgili olarak kaleme sarılarak babamın "Admiral Benbow" meyhanesinin sahibi olduğu ve şu güneşten kapkara olmuş kılıç yarası olan denizcinin bizim hana yerleştiği güne dönerek yazmaya başlıyorum.
Robert L. Stevenson, Hazine Adası

Böylece Meggie kilisede babasının, dokuz yıldan sonra ilk kez kitap okuduğunu duyacaktı. Yıllar sonra bile, babasının o gün okuduğu kitapları eline aldığında, burnuna yanık kağıt kokusu geliyordu.

Capricorn'un kilisesi soğuktu; bunu da hatırlıyordu Meggie yıllar sonra, oysa Mo kitap okumaya başladığında güneş çoktan yükselmiş ve gökyüzünü ısıtmıştı. Babası olduğu yerde yere çökmüş, bağdaş kurarak oturmuştu ve kitabın biri kucağında diğerleri yanındaydı. Meggie de, Basta onu yakalayamadan babasının yanında diz çökmüştü bile.

"Hadi, basamaklara çıkın bakalım!" diye emir verdi Capricorn adamlarına. "Yassı Burun, sen de kadını getir. Yalnızca Basta olduğu yerde kalsın."

Elinor karşı koydu ancak Yassı Burun aldırmadan kadını saçından tutarak sürükledi. Capricorn'un adamlarıysa yan yana dizilip, efendilerinin ayağının ucundaki basamaklara oturdular. Elinor onların arasında, bir sürü hırsız karganın arasında tüyleri

darmadağın olmuş zavallı bir güvercini anımsatıyordu.

Kadın gibi zavallı duran tek kişi de cılız okuyucuydu. O da bu siyah sıranın en sonuna oturmuş, sürekli gözlüklerini yokluyordu.

Mo, kucağındaki kitabı açtı ve kaşarlını çatarak, Capricorn için kitaptan çağıracağı altınları ararcasına sayfaları çevirmeye başladı.

"Cockerell, Büyülü Dil okurken tek bir ses çıkaran olursa dilini keseceksin!" dedi Capricorn. Bunun üzerine Cockerell ilk kurbanını hemen seçmek istercesine kemerinden bıçağını çıkarıp tek sıra halinde oturan adamlara baktı. Duvarları kırmızı boyalı kilisede çıt çıkmıyordu; ortalık o kadar sessiz olmuştu ki Meggie, Basta'nın nefes alışını duyduğunu sandı. Ama belki de yalnızca korkudan ona öyle gelmişti.

Yüzlerine bakılırsa, Capricorn'un adamları da pek rahat görünmüyorlardı. Mo'yu düşmanlık ve korkuyla karışık bir duyguyla süzüyorlardı. Meggie, bunu çok iyi anlıyordu. Belki de içlerinden biri birazdan Mo'nun kararsızca karıştırdığı kitabın içinde kaybolacaktı. Böyle bir şeyin olabileceğini Capricorn onlara anlatmış mıydı acaba? Kendi biliyor muydu peki? Mo'nun çok korktuğu o şey olursa ne olacaktı peki: Ya kızın kendisi kaybolursa? Ya da Elinor?

"Meggie!" diye fısıldadı Mo, kızın düşüncelerini okumuş gibi. "Bana tutun bir şekilde, tamam mı?"

Meggie başını sallayarak bir eliyle babasının kazağını kavradı. Sanki bir işe yarayacakmış gibi!

"Sanırım uygun sayfayı buldum," dedi Mo sessizliği bozarak. Bir kez daha Capricorn'a, sonra Elinor'a baktı, hafifçe öksürdü ve okumaya başladı.

Her şey yok olmuştu birden. Kilisenin kırmızı duvarları, Capricorn'un adamlarının yüzleri ve koltuğunda oturan Capricorn. Yalnızca Mo'nun sesi vardı ve bir halı tezgahındaki halı gibi harflerin şekillendirdiği resimler. Meggie'nin, Capricorn'dan daha da nefret etmesi gereken bir an varsa, bu da o andı. Yıllarca Mo'nun ona hiç kitap okumamasının tek sorumlusu o idi. Her sözcüğe başka bir tat, her cümleye başka bir ezgi veren sesiyle kızın odasına neler getirmezdi ki! Cockerell bile, kesmesi gereken dilleri unutmuşçasına, dikkatle onu dinliyordu. Yassı Burun, yelkenleri açılmış bir korsan gemisinin kilise penceresinden içeri girdiğini görüyormuş gibi büyük bir zevkle havaya bakıyordu. Herkes susmuştu.

Mo'nun harflere ve sözcüklere hayat veren sesinin dışında çıt yoktu.

Bu büyüden etkilenmeyen tek kişi vardı. O da Capricorn'du. Cansız bir yüzle, soluk gözlerini Mo'ya dikmiş oturuyor ve bekliyordu. Sözcükler kulağa ne kadar hoş gelse de altın paraların çıkardığı sesi, içi altın ve gümüş paralarla dolu nemli ahşap sandıklardı beklediği.

Mo, onu fazla bekletmedi. Tam, o korkunç maceralarını yaşadığında yaşça Meggie'den pek büyük olmayan Jim Hawkins'in karanlık bir mağarada gördüklerini okurken olanlar oldu:

George ya da Louis'lerden birinin resmi bulunan altınlar, dublinler, çifte gineler, moidorlar ve Venedik altınları, Avrupa'da son yüzyılın tüm krallarının kafalarının bulunduğu, üstünde karmaşık şekiller ya da örümcek ağının bir parçasına benzeyen yazıların bulunduğu doğuya ait garip paralar; yuvarlak, dört köşe, sanki boyunda taşımak için ortasında delik olan paralar;

kısacası bu koleksiyon içinde para olarak basılmış altının her çeşidi yerini almış olmalıydı; sayıları ise son bahardaki yapraklar kadar çoktu, öyle ki sırtım iki de bir eğilmekten, parmaklarım paraları seçmekten ağrıyordu.

Hizmetçi kadınlar masadaki son kırıntıları toplarken, birden ahşap masanın üstüne paralar akmaya başladı. Kadınlar korkuyla geri çekilerek ellerindeki bezleri düşürüp ellerini ağızlarına götürdüler. Bu arada ayaklarının aralarına altın, gümüş, bakır paralar zıplıyor ve masanın altında birikmeye devam ediyorlardı. Bazıları basamakların ucuna kadar yuvarlandı. Capricorn'un adamları ayağa kalkıp çizmelerine çarpan o parlak şeyleri toplamak için eğildiler ama aynı anda ellerini çektiler. İçlerinden hiçbiri o lanetli paraları ellemeye cesaret edemiyordu. Lanetli değil de neydi? Altınlar, kağıt ve matbaa boyasından ve insan sesinin tınısından meydana gelmişti.

Altın yağmuru sona erdiğinde ki bu Mo kitabı kapatır kapatmaz olmuştu. Meggie, tüm o parıltıların arasına kum da karışmış olduğunu fark etti. Hatta altınların içinden mavi renkte ışıldayan bazı böcekler de aceleyle çıkıp sağa sola doğru yürümeye başladılar; minicik sikkelerin oluşturduğu bir yığının arasından da zümrüt yeşili bir kertenkelenin başı yükseldi. Donuk gözlerle etrafa bakınıyordu hayvan. Köşeli ağzının önünde uzun dili oynayıp duruyordu. Basta kertenkeleye bıçağını attı; sanki kertenkele aracılıyla herkesi sarmış olan korkuyu da bıçaklayacaktı. Ancak Meggie hayvanı uyarmak için bağırdı; bunun üzerine kertenkele hızla kaçtı ve bıçağın keskin tarafı taş zemine çarptı. Basta ayağa kalkıp bıçağını aldı ve tehdit edercesine Meggie'ye doğrulttu.

Bu sırada, Capricorn oturduğu koltuktan kalktı; hâlâ hiç-

bir şey olmamış gibi ifadesiz bir yüzle yüzüklerle dolu ellerini çırparak alkışlamaya başladı.

"Başlangıç için fena değil Büyülü Dil!" dedi adam. "İyi bak Darius! İşte altın buna benzer, bana getirdiğin o paslı yamuk yumuk şeyler değil. Eh, artık nasıl okunması gerektiğini gördün. Umarım bir şeyler öğrenmişsindir, olur ya tekrar senin hizmetine muhtaç olursak."

Darius yanıt vermedi. Gözleri büyük bir hayranlıkla Mo'ya takılmıştı. Darius kendini Mo'nun ayaklarının önüne atsa şaşırmayacaktı Meggie. Mo ayağa kalkınca, tedirgin bir şekilde ona doğru yürüdü adam.

Capricorn'un adamları oldukları yerde kalmış, bu altını ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi öylece bakıyorlardı.

Ne bakıyorsunuz öyle, öküzün trene baktığı gibi?" diye bağırdı Capricorn. "Hadi toplayın bunları."

"Bu olağanüstüydü!" dedi Darius, Mo'ya Capricorn'un adamları istemeye istemeye paraları çuvallara ve sandıklara doldururken. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri bayramlık giysilerine bakan bir çocuğun gözleri gibi parlıyordu. "Bu kitabı kaç kez okudum," dedi adam titrek bir sesle. "Ama hiçbir şeyi bugünkü kadar net görememiştim. Yalnızca görmekle kalmayıp kokusunu da aldım, tuzun, ziftin, o uğursuz adanın üstündeki iğrenç havanın..."

"Hazine Adası! Tanrım, korkudan neredeyse altıma yapacaktım!" Darius'un arkasından Elinor belirdi ve adamı kabaca kenara itti. Yassı Burun onu şimdilik unutmuştu herhalde. "Birazdan gelir, diye düşündüm, birazdan Silver gelir ve değneğini kafamıza indirir."

Mo yalnızca başını salladı ama Meggie babasının yüzünde-

ki rahatlamayı görebiliyordu. "Buyurun alın!" dedi Darius'un eline kitabı bırakırken. "Umarım bu kitaptan bir daha okumak zorunda kalmam. İnsan şansını çok fazla zorlamamalı."

"Adını hep biraz farklı okudun," diye fısıldadı Meggie babasına.

Mo, şefkatle kızın burnunu okşadı. "Ah, fark ettin demek!" diye fısıldadı. "Evet, belki bunun bir yararı olur diye düşündüm. Belki o zalim ihtiyar korsan bu şekilde ona hitap edildiğini anlamaz ve olduğu yerde kalır diye düşündüm. Bana niçin öyle bakıyorsun?"

"Niçin dersin?" diye sordu Elinor, Meggie'nin yerine. "Babasına niçin öyle hayran hayran bakıyor? Çünkü onun gibi okuyan başka biri yok. Her şeyi açık seçik gördüm, denizi ve adaları, her şeyi, uzansam dokunacakmışım gibi, sanırım kızın da pek farklı şeyler görmedi."

Mo gülümsedi. Ayağıyla önündeki birkaç parayı kenara itti. Capricorn'un adamlarından biri onları alarak gizlice cebine koydu. Bunu yaparken de Mo'ya, onu her an diliyle bir kurbağaya ya da hâlâ altınların arasında dolaşan böceklerden birine çevirecekmiş gibi tedirgin bir şekilde baktı.

"Senden korkuyorlar Mo!" diye fısıldadı Meggie. Bezgin bezgin bakarak gizlemeye çalışsa da Basta'nın yüzünde bile korkuyu görebiliyordu.

Yalnızca Capricorn tüm bu yaşananları soğukkanlılıkla karşılıyor gibiydi. Kollarını önünde kenetlemiş öylece duruyor ve adamlarının yerdeki son paraları da toplamalarını izliyordu. "Bu daha ne kadar sürecek?" diye bağırdı sonunda. "Bozuk paraları bırakın da yerlerinize oturun. Büyülü Dil, sen de başka bir kitaba geç!"

"Başka kitaba mı?" Elinor'un sesi öfkeden çatallaşmıştı. "Ne demek bu? Adamlarınızın topladığı şu altın en az iki ömür boyunca yeter. Artık eve gidiyoruz!"

Kadın tam arkasını dönecekti ki, Yassı Burun'un tekrar aklına geldi. Adam kabaca kadının kolunu tuttu.

Mo, Capricorn'a baktı.

Basta ise pis pis gülerek elini Meggie'nin omzuna koydu. "Hadi artık Büyülü Dil!" dedi adam. "Duydun işte. Orada daha bir yığın kitap var."

Mo, daha önce de elinde tuttuğu o kitabı almak için eğilmeden önce Meggie'ye uzun uzun baktı. 1001 Gece Masalları idi bu kitabın adı da.

"Bitmeyen kitap," diye mırıldandı kitabı açarken. "Arapların, bu kitabı kimsenin sonuna kadar okuyamadığını söylediklerini biliyor muydun Meggie?"

Meggie, babasının yanına, soğuk yere otururken başını hayır dercesine salladı. Basta kızın babasının yanına oturmasına ses çıkarmadı ama hemen arkasında durdu. Meggie'nin 1001 Gece Masalları konusunda fazla bilgisi yoktu. Yalnızca bu kitabın birçok ciltten oluştuğunu biliyordu. Darius'un Mo'ya verdiği kitap yalnızca küçük bir özet olabilirdi. İçinde Kırk Haremiler ya da Alaaddin'in Sihirli Lambası da var mıydı? Mo, acaba ne okuyacaktı?

Meggie bu kez Capricorn'un adamlarının yüzünde birbiriyle çelişen iki duygunun yansımasını görebiliyordu: Mo'nun hayat vereceği şeylerden duydukları korku ve sesinin onları başka yerlere, insanın her şeyi, kendisini bile unuttuğu yerlere götürmesine duydukları hayranlık.

Mo, bu kez okumaya başladığında ortalık deniz ve rom kokmuyordu. Capricorn'un kilisesi birden ısındı. Meggie yanmaya başlayan gözlerini ovuşturduğunda, parmaklarına kum taneleri geldi. Capricorn'un adamları Mo'nun sesini yine taş kesilmiş bir şekilde, nefes almadan dinliyordu. Tüm bu büyüden hiçbir şey hissetmeyen yine Capricorn'du. Yalnızca gözlerinden öykünün onu da sardığı anlaşılıyordu. Yılan gözleri gibi hareketsiz bir şekilde Mo'nun yüzünde sabitleşmişti bakışı. Giydiği kırmızı takım elbise Capricorn'un gözbebeklerini daha da renksiz gösteriyordu. Bedeni, avının kokusunu almış bir köpeğinki gibi gerilmişti.

Ama bu kez Mo onu düş kırıklığına uğratmıştı. Sözcükler, Capricorn'un adamlarının elini uzatsa dokunabilecekleri şekilde havada beliren ve Mo'nun sesiyle ışıldayıp parlayan tüm o hazine sandıklarını, inci ve değerli taşlarla süslü kılıçları serbest bırakmıyordu. Ama sayfaların arasından başka bir şey çıktı, nefes alan, etten kemikten bir şey.

Capricorn'un içinde kitapları yaktığı ve hâlâ dumanlar çıkan çöp varillerinin arasında birden bir çocuk belirdi. Onu fark eden tek kişi Meggie oldu. Diğerleri dinledikleri öyküye dalmıştı. Mo bile fark etmemişti çocuğu; gözleriyle harfler karmaşasında dolaşırken o kadar uzaklara gitmişti ki adam, kum ve rüzgar arası bir yerlere.

Çocuk, Meggie'den belki üç dört yaş büyüktü. Başındaki sarık kirliydi, esmer yüzündeki kara gözleri korkudan daha da koyulaşmıştı. Çocuk elleriyle gözlerini ovuşturdu, bu yanlış görüntüyü, bu yanlış yeri silmek ister gibi. Çocuk, böyle bir yapıyı hiç görmemiş gibi boş kiliseye bakındı. Nasıl görebilirdi ki zaten? Öyküsünde tıpkı dışarıdaki yeşil tepeler gibi, sivri

uçlu kuleleri olan kiliseler de yoktur herhalde. Üstündeki giysi esmer ayaklarına kadar uzanıyordu, rengi de loş kilisede gökyüzünden düşen bir parça gibi masmavi ışıldıyordu.

Onu görürlerse ne yaparlar ona? diye düşündü Meggie. Capricorn'un beklediği bir şey değildir herhalde.

Tam o sırada Capricorn onu fark etti. "Dur!" diye sertçe bağırınca Mo bile cümlesini bölüp başını kaldırdı.

Capricorn'un adamları istemeyerek de olsa aniden gerçek yaşama döndüler. İlk harekete geçen Cockerell oldu. "Bu da nereden çıktı?" diye söylendi.

Çocuk hemen çömelerek korkudan kaskatı kesilmiş yüzüyle etrafa bakınmaya başladı ve birden bir tavşan gibi zikzaklar çizerek koşmaya başladı. Ama pek uzağa kaçamadı. Üç adam birden peşine düştü, sonunda onu Capricorn'un heykelinin dibinde yakaladılar.

Mo, elindeki kitabı yere koyarak yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hey! Fulvio yok!" diye bağırdı Capricorn'un adamlarından biri. "Birden bire yok oldu." Hepsi yüzünü Mo'ya çevirdi. İşte yine belirmişti yüzlerinde o korku ama bu kez hayranlıkla değil, öfkeyle karışık bir korkuydu bu.

"Çocuğu buradan gönder Büyülü Dil!" diye emretti Capricorn öfkeyle. "Onun gibilerden burada yeterince var zaten. Fulvio'yu da hemen geri getir."

Mo, ellerini yüzünden çekerek ayağa kalktı.

"Yüz bin kez söyledim sana! Ben hiç kimseyi geri getiremem!" diye bağırdı. "Sen buna inanmasan da gerçek bu. Geri getiremiyorum! Ben, kimin ya da neyin gelmesine ya da gitmesine karar verecek durumda değilim."

Meggie babasının elini tuttu. Capricorn'un adamları yaklaştı, içlerinden ikisi çocuğu tutuyordu. Kollarından onu ikiye bölecekmiş gibi çekiştiriyorlardı. Korkudan kocaman olmuş gözlerle bu yabancı yüzlere bakıyordu çocuk.

"Yerinize gidin!" diye bağırdı Capricorn öfkeli adamlarına. Birkaçı Mo'ya oldukça yaklaşmıştı. "Niçin heyecanlanıyorsunuz öyle? Fulvio'nun son görevde ne kadar aptalca davrandığını unuttunuz mu? Başımıza neredeyse polisi saracaktı. Tam adamını buldu kısacası. Kim bilir? Belki şu çocukta da iyi bir kundaklama yeteneği vardır? Yine de inciler, altın ve mücevherler görmek istiyorum artık. Bu öykünün başlıca konusu da bu zaten, hadi getir onları!"

Adamlar arasında huzursuz bir mırıldanma yükselmişti. Yine de yerlerine dönüp aşınmış basamaklara oturdular. Yalnızca üç kişi hâlâ Mo'nun önünde durmuş, ona düşmanca bakıyordu. İçlerinden biri de Basta idi.

"Peki! Fulvio olmasa da olur!" diye bağırdı Mo'yu gözünden ayırmadan. "Ama sıradaki kim olacak, şu lanet olası büyücü şimdi kimi yok edecek? Ben kendimi kahrolası bir çöl öyküsünde bulup birden bire sarıklarla dolaşmak istemiyorum!"

Yanında duran adamlar da onu onaylarcasına başlarını sallayarak Mo'ya öyle kötü baktılar ki Meggie nefesini tuttu.

"Basta, bir kez daha tekrarlamayacağım." Capricorn'un sesi ürkütücü bir şekilde sakin geliyordu. "Bırakın da okumaya devam etsin! Onu dinlerken korkudan dişleri birbirine çarpan olursa şimdiden dışarıya çıkıp kadınlara çamaşır yıkamada yardım edebilir."

Adamlardan birkaçı büyük bir istekle kilisenin kapısına doğru baktı ama hiçbiri gitmeye cesaret edemedi. Sonunda

Basta'nın yanında duran iki adam da söz söylemeden arkasını dönüp diğerlerinin yanma oturdu.

"Ama Fulvio için ödeşeceğiz daha!" diye bağırdı Basta Mo'ya, Meggie'nin arkasına geçmeden önce. O niçin yok olmamıştı sanki?

Çocuk hâlâ tek kelime konuşmamıştı.

"Hapsedin onu, daha sonra işe yarayıp yaramayacağına bakarız," diye emretti Capricorn.

Çocuk hiç karşı koymadı. Yassı Burun onu peşinden sürüklerken uyuşmuş ve bir an önce uyanmayı beklermiş gibi arkasından yürüdü. Bu düşün hiçbir zaman bitmeyeceğini ne zaman öğrenecekti acaba?

Arkalarından kapı kapandığında, Capricorn koltuğuna döndü. "Okumaya devam et Büyülü Dil," dedi adam. "Akşama daha çok var."

Mo ise ayağının yanındaki kitaplara bakıp başını salladı. "Hayır!" dedi adam. "Gördün işte yine oldu. Çok yorgunum. Sana Hazine Adası'ndan getirdiklerimle yetin işte. O paralar bir servet eder. Eve gitmek istiyorum, senin yüzünü de bir daha görmek istemiyorum." Sesi her zamankinden daha kalın gelmişti.

Capricorn ona bir an göz attı. Sonra adamlarının paralarla doldurduğu çuvallara ve sandıklara baktı; sanki aklından tüm bunların ona ne kadar süre için tatlı bir hayat yaşatacağını hesaplıyordu.

"Haklısın," dedi sonunda. "Yarın devam ederiz. Yoksa şimdi de pis kokulu bir deveyi ya da yine açlıktan ölmek üzere olan bir çocuğu çağırırsın."

"Yarın mı?" Mo, ona doğru bir adım attı. "Bu ne demek oluyor? Bunlarla yetinsene! Adamlarından biri kayboldu bile,

sıradaki sen olmak ister misin?"

"Bu riski alabilirim," diye yanıt verdi Capricorn hiç etkilenmeden. Koltuğundan ayağa kalkıp ağır ağır basamakları inmeye başlayınca adamları da yerinden sıçradı. Okul çocukları gibi dizilmiş, her an tırmak kontrolü yapacakmış gibi ellerini arkalarına gizlemişlerdi; oysa birçoğu Capricorn'dan çok daha iriydi. Meggie, Basta'nın Capricorn'a geldiğinde ne kadar da küçük olduğunu söylediğini anımsadı. Meggie, adamların başlarını korkudan mı, yoksa hayranlıktan mı öne eğdiklerini çok merak etti.

Capricorn, tıka basa dolu olan çuvalların birinin önünde durdu. "İnan bana, daha seninle çok işim var Büyülü Dil," dedi, bir yandan ellerini çuvala daldırıp parmaklarının arasından akan paraları izlerken. "Bugünkü yalnızca bir sınamaydı. Yeteneklerinden önce kendi gözlerim ve kulaklarımla emin olmam gerekiyordu, öyle değil mi? Tüm bu altınlar çok işime yarayacak ama yarın bana başka bir şeyi çağıracaksın."

Sallana sallana, şimdi kül haline gelmiş olan kitapların bulunduğu karton kutuya doğru yürüyerek elini içine soktu. "Sürpriz!" dedi ve gülümseyerek içinden bir kitap çıkardı. Bu kitap, Meggie ve Elinor'un ona getirdiği kitaba hiç benzemiyordu. Kitabın hâlâ renkli bir cilt kapağı ve üstünde de bir resim vardı ama Meggie uzaktan ne olduğunu göremiyordu. "Evet, elimde hâlâ bir kopya var!" dedi Capricorn kendinden hoşnut bir şekilde şaşkın yüzleri incelerken. "Kendi özel kopyam diyebiliriz buna, yarın da Büyülü Dil, bana bu kitaptan okuyacaksın. Daha önce de söylediğim gibi, bu dünyayı çok seviyorum ama çok özlediğim eski günlerden kalma bir dostum var. Senin yerine geçen adama, becerisini onda deneme-

sine hiçbir zaman izin vermedim, onu bana başsız ya da kolsuz bacaksız getireceğinden endişeliydim ama artık sen varsın; işinin gerçek ustası."

Mo, Capricorn'un elindeki kitaba her an yok olacakmış gibi şaşkın bir şekilde bakakaldı.

"İyice dinlen Büyülü Dil," dedi Capricorn. "Değerli sesini koru. Bunun için çok zamanın olacak çünkü benim gitmem gerek ama yarın öğleye doğru döneceğim. Hadi, üçünü de tekrar misafirhaneye götürün!" diye emretti adamlarına. "Onlara yeterince yiyecek ve gece için birkaç battaniye verin. Ha, Mortola da ona çay götürsün; ses kısıklığı ve yorgun seslere mucize etkisi yaparmış bunlar. Sen hep ballı çayın üstüne yok demez miydin Darius?" Merakla eski okuyucusuna doğru döndü.

O ise yalnızca başını sallayarak Mo'ya baktı, onun hissettiklerini çok iyi anlıyordu.

"Misafirhaneye mi dediniz? Şu bıçaklı adamınızın bizi dün gece tıktığı delikten mi söz ediyorsunuz?" Elinor'un yüzü al al olmuştu ama korkudan mı, öfkeden mi olduğunu anlayamamıştı Meggie. "Bu yaptığınız özgürlüğü kısıtlamak! Yok canım insan kaçırma! Evet evet, insan kaçırma. Buna kaç yıl hapis yersiniz biliyor musunuz?"

"İnsan kaçırma!" Basta bu sözcüğü sindire sindire söyledi. "Kulağa fena gelmiyor. Gerçekten."

Capricorn ona gülümsedi. Sonra, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi Elinor'u inceledi. "Basta," dedi. "Bu bayan işimize yarar mı?"

"Hiç sanmıyorum," diye yanıtladı Basta oyuncağını kırmasına izin verilen bir çocuk gibi gülümseyerek. Elinor'un rengi soldu; geriye doğru bir adım atmak isterken Cockerell önüne

çıkıp kolunu tuttu.

"İşe yaramayan şeyleri biz ne yaparız?" diye sordu Capricorn usulca.

Basta hâlâ gülümsüyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı Mo, Capricorn'a. "Onu korkutmayı derhal kesin, yoksa tek kelime okumam."

Capricorn, bıkkın bir ifadeyle ona sırtını döndü.

Basta hâlâ gülümsüyordu.

Meggie, Elinor'un, elini titreyen dudaklarına koyduğunu gördü. Hemen kadının yanına geçti. "O işe yaramaz biri değil. Kitaplardan herkesten iyi anlar!" dedi kız bir yandan Elinor'un elini tutarken.

Capricorn birden arkasını döndü. Meggie adamın bakışıyla tüylerinin diken diken olduğunu hissetti; sanki biri buz gibi parmaklarıyla sırtına dokunmuştu. Kirpikleri örümcek ağı gibi açık renkti.

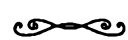
"Elinor, hazinelerle ilgili, o sıska okuyucundan çok daha fazla öykü bilir!" diye kekeledi kız. "Bundan emin olabilirsin."

Elinor, Meggie'nin elini öyle sıktı ki, az daha kıracaktı. Kendi parmakları da ter içinde kalmıştı. "Elbette! Emin olun!" diyebildi çatallanmış sesiyle. "Aklımda o öykülerden bir sürü var."

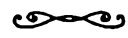
"Demek öyle!" dedi Capricorn yalnızca dudaklarını bükerek. "Neyse, bakarız." Adamları verdiği bir işaret üzerine Elinor, Meggie ve Mo'yu önlerine alıp masaların, Capricorn'un heykelinin ve kırmızı sütunların yanından geçerek büyük bir gıcırtıyla açılan ağır kapıdan dışarı çıkardılar.

Kilisenin gölgesi evlerin arasındaki meydana düşmüştü. Ortalık yaz kokuyordu ve güneş hiçbir şey olmamış gibi bulutsuz gökyüzünden aşağıya bakıyordu.

Kaçış Umudu

Kaa başını indirip bir süre için usulca Mogli'nin omzuna koydu. "Cesur bir yürek ile nazik bir dil," diye övgüde bulundu. "Bununla ormanda büyük yol alırsın, insancık. Ama şimdi hadi arkadaşlarınla git. Git uyu çünkü birazdan Ay kaybolacak ve ortaya çıkacaklar sana göre değil."
Rudyard Kipling, Orman Kitabı

Söylendiği gibi, onlara yeterince yiyecek getirildi. Öğleye doğru, bir kadın zeytin ekmek getirdi, akşama doğru da biberiye kokan makarna yediler. Ancak tok bir karnın gelecek günden duyulan korkuyu yok edemediği gibi, geçmek bilmeyen saatleri kısaltmaya yetmemişti. Bunu bir kitap bile başaramazdı ama şimdi bunları düşünmek çok gereksizdi. Hiç kitap yoktu, yalnızca penceresiz duvarlar ve kilitli bir kapı. Hiç değilse tavanda yeni bir ampul asılıydı; böylelikle tamamen karanlıkta oturmak zorunda kalmamışlardı. Meggie, havanın kararıp kararmadığını öğrenmek için sürekli kapının aralığına bakıyordu. Dışarıda kertenkelelerin güneşlendiğini canlandırıyordu gözünde. Kilisenin önündeki meydanda birkaç tane görmüştü. Bozuk paraların içinden çıkan o zümrüt yeşili olan yolunu bulmuş muydu acaba? Sonra çocuk ne olmuştu? Meggie gözlerini her kapadığında çocuğun şaşkın yüzünü görüyordu.

Mo'nun da aynı şeyleri düşünüp düşünmediği geçti aklından. Tekrar hapsedildiklerinden beri pek konuşmamıştı babası. Ken-

dini samandan yataklarının üzerine atarak yüzünü duvara dönmüştü. Elinor da konuşacak durumda değildi. "Aman ne cömert," diye mırıldanmıştı yalnızca Cockerell arkalarından kapının sürgüsünü çektikten sonra. "Ev sahibimiz bize iki yığın küflü saman daha atmış." Sonra bacaklarını uzatarak bir köşeye oturdu ve asık yüzle önce bacaklarına sonra kirli duvara bakmaya başladı.

"Mo?" diye sordu Meggie, artık sessizlik ona dayanılmaz gelmeye başladığında. "Sence o çocuğa ne yaparlar? Ayrıca Capricorn'un kitaptan çıkarmanı istediği dost kim?"

"Bilmiyorum Meggie," dedi adam yüzünü ona çevirmeden.

Kız da onu rahat bırakarak yanma samandan bir yer hazırladı; sonra gözleri ruhsuz duvarlar boyunca gezindi. Belki bu duvarların birisinin arkasındadır yabancı çocuk? Kulağını duvara dayadı. Hiç ses yoktu. Biri duvarın sıvasına adını kazımıştı: Ricardo Bentone, 19.5.96. Meggie, parmaklarıyla harflere dokundu. Onun iki parmak üstünde bir isim daha vardı, sonra bir isim daha. Meggie, onlara ne olduğunu çok merak ediyordu, Ricardo, Ugo ve Bernardo'ya... Belki ben de ismimi duvara kazımalıyım, diye düşündü kız, eğer bizi... Ne olur ne olmaz diye cümlenin sonunu tamamlayamadı.

Elinor sızlanarak samandan yatağının üstüne uzandı. Meggie, başını ona çevirdiğinde kadın gülümsedi. "Bir tarak için şimdi neler vermezdim!" dedi alnına düşen saçını arkaya atarken. "Böyle bir durumda en çok da bir tarağı arayacağıma inanmazdım ama öyle ne yapayım? Tanrım, bir tane bile tokam kalmadı. Cadı gibi görünüyorumdur ya da eskimiş bir bulaşık fırçası gibi."

"Çok da kötü görünmüyorsun. Tokaların zaten hep saçından düşüp duruyordu," dedi Meggie. Bence böyle daha genç görünüyorsun."

"Daha genç mi? Hımm. Sen öyle diyorsan." Elinor, başını eğip üstüne baktı. Duman rengi kazağı kir içindeydi, çorabı da üç yerden kaçmıştı. "Bana kilisede öyle yardım etmen," dedi kadın eteğini dizinin üstüne çekerken, "Çok güzeldi gerçekten. Dizlerimin bağı çözülmüştü öyle korkuyordum ki. Bana neler olduğunu ben de anlamadım. Sanki bambaşka biriydim, sanki eski Elinor eve gitmiş ve beni buralarda yalnız bırakmıştı."

Dudakları titremeye başlamıştı ve bir an Meggie, kadının ağlayacağını düşündü ama anlaşılan eski Elinor hâlâ oradaydı.

"Evet, işte hep öyle olur!" dedi kadın. "Ancak darda kaldığımız zaman ne tür ağaçtan yontulduğumuzu anlarız. Ben hep meşe ağacından yapıldığımı düşünürdüm ama görünüşe bakılırsa daha çok armut ağacına benziyorum ya da başka yumuşak bir ağaca. Adi herifin biri burnumun önünde bıçak sallıyor ve hemen un ufak oluyorum."

Elinor her ne kadar bastırmaya çalışsa da sonunda gözyaşları yine de kendini gösterdi. Kendine sinirlenerek elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Bence çok iyi idare ediyorsun Elinor." Mo'nun yüzü hâlâ duvara dönüktü. "Bence ikiniz de çok iyi idare ediyorsunuz. Sizi bu işlere bulaştırdığım için kendimi öldürebilirim."

"Saçma, burada öldürülmesi gereken biri varsa o da Capricorn'dur," dedi Elinor. "Ve şu Basta. Tanrım, büyük bir zevkle bir insanı öldürmeyi düşleyebileceğim hiç aklıma gelmezdi. Ama keşke, şu Basta'nın boğazını ellerimle bir kavrayabilsem..."

Meggie'nin şaşkın bakışını görünce kendini suçlu hissederek sustu ama Meggie pek umursamadan yalnızca omzunu silkti.

"Ben de aynı şeyleri düşünüyorum," diye mırıldandı, bir yandan da bisiklet anahtarıyla duvara bir M çizerken. Anahtarın hâlâ cebinde olması ne saçmaydı. Sanki başka bir yaşantıdan kalan bir anı gibi.

Elinor, parmaklarıyla çorabının kaçtığı yere dokundu, Mo ise sırtüstü yatmış tavana bakıyordu. Çok üzgünüm Meggie," dedi birden. "Kitabı elimden kaptırdığıma çok üzgünüm."

Meggie, duvara büyük bir E çizdi. "Ah, hiç fark etmez artık," dedi ve bir çizmeye devam etti. Adının içindeki G'ler bir parçası ısırılmış O'lara benziyordu. "Belki de onu hiçbir zaman oradan çıkaramayacaktın."

"Evet, belki de," diye mırıldandı Mo, tekrar tavana bakarak.

"Bu senin suçun değil ki Mo," dedi Meggie. Önemli olan yanımda olman! diye eklemek istemişti kız. Önemli olan şu Basta'nın bir daha boğazına bıçağı dayamaması. Zaten onu hiç anımsamıyorum ki, onu yalnızca fotoğraflarından tanıyorum.

Ama sustu çünkü tüm bu söyleyeceklerinin Mo'yu teselli etmeyeceğini, tersine, belki de onu daha da hüzünlendireceğini biliyordu. Meggie ilk kez babasının, annesini ne kadar özlediğini hissetmişti. Bir an için onu çılgınca kıskandı.

Duvarın sıvasına bir I çizdi, bu kolay olmuştu; sonra elindeki anahtarı indirdi.

Dışarıdan ayak sesleri duyuluyordu.

Ayak sesleri kapının önüne doğru yaklaşınca, Elinor korkudan eliyle ağzını kapattı. Kapıyı büyük bir hışımla açan Basta idi. Arkasında da bir kadın vardı. Kadın asık bir yüzle Basta'nın

önünden geçerek yere bir bardak ile bir termos bıraktı. "İşim bana yetmiyormuş gibi!" diye söylendi dışarıya çıkmadan önce. "Şimdi bir de bunları beslememiz gerekiyor. Onları burada tutacaksanız, çalıştırın bari."

"Git bunu Capricorn'a söyle," diye yanıt verdi Basta. Sonra bıçağını çıkararak Elinor'a gülümsedi ve bıçağı ceketine sildi. Dışarıda hava kararmak üzereydi ve bembeyaz gömleği alacakaranlıkta parlıyordu.

"Çayını afiyetle iç, Büyülü Dil," dedi, Elinor'un yüzündeki korkuyu görünce zevkten dört köşe olurken. "Mortola termosa o kadar çok bal koydu ki ilk yudumda ağzın yapışabilir ama boğazın yarına kadar yepyeni olacak."

"Oğlana ne yaptınız" diye sordu Mo.

"Ha o mu, sanırım hemen yanınızdaki odada. Cockerell yarın ona ateşle ilgili küçük bir sınav yapacak, o zaman işe yarayıp yaramayacağını öğreneceğiz."

Mo, yerinden doğruldu. "Ateşle sınav mı?" diye sordu buruk, aynı zamanda da alaylı bir ses tonuyla. "Sen bu sınavdan geçmemişsindir herhalde. Sen Toz Parmak'ın kibritlerinden bile korkarsın."

"O diline dikkat et!" dedi Basta. "Ağzından bir sözcük daha çıkarsa o dilini keserim, ne kadar kıymetli olursa olsun."

"Hayır, bunu yapamayacaksın," dedi Mo, ayağa kalkarken. Bardağına buharı çıkan çayı doldururken hiç acele etmedi.

"Haklısın belki." Basta, sanki onu duyan birileri varmış gibi sesini alçaltmıştı. "Ama minik kızının da bir dili var ve onun dili seninki gibi değerli değil."

Mo, elindeki çay bardağını adamın arkasından attı ancak Basta kapıyı o kadar hızlı vurarak çıkmıştı ki bardak kapıya

çarparak parçalandı. "Tatlı rüyalar," diye kapının arkasından bağırdı kapının sürgüsünü çekerken. "Sana yeni bir bardak göndereceğim. Yarın tekrar görüşeceğiz."

Adam uzaklaştıktan sonra odadakilerin hiçbiri tek kelime konuşmadı. Çok uzun bir süre sustular.

"Mo, bana bir şeyler anlat!" diye fısıldadı bir ara Meggie.

"Ne dinlemek istiyorsun?" diye sordu kolunu kızın omzuna atarken.

"Mısır'a gittiğimizi anlat," diye fısıldadı, "Nasıl hazine aradığımızı, kum fırtınaları ve akreplerden nasıl kurtulduğumuzu ve hazinelerini korumak için mezarlarından çıkan tüm o korkunç hayaletlerle nasıl baş ettiğimizi."

"Ha, o öyküyü mü?" dedi Mo. "O öyküyü sana sekizinci doğum gününde uydurmamış mıydım? Anımsadığım kadarıyla oldukça kasvetli bir öyküydü."

"Evet, öyleydi!" dedi Meggie. Ama mutlu sonla bitiyor. Her şey yolunda gidiyor ve biz hazinelerimizle birlikte eve dönüyoruz."

"Bak o öyküyü ben de dinlemek isterim!" dedi Elinor titrek bir sesle. Herhalde aklı hâlâ Basta'nın bıçağındaydı.

Mo sayfaların hışırtısı olmadan, harfler labirentinde gezinmeden anlatmaya başladı.

"Mo, anlatırken gelen hiç bir şey olmadı değil mi?" diye sordu Meggie endişeyle bir ara.

"Hayır," diye yanıtladı babası. "Sanırım bunun için biraz mürekkep ve öyküyü yazmış olan yabancı biri gerek." Sonra anlatmaya devam etti. Meggie ile Elinor, adamın sesi onları çok uzaklara götürene kadar dinlediler. Bir süre sonra da üçü de uyuyakaldı.

Hepsi de aynı sese uyandılar. Biri, kapının kilidiyle uğraşıyordu. Meggie, birinin sessizce küfrettiğini duyar gibi oldu.

"Olamaz!" diye fısıldadı Elinor. Herkesten önce ayağa kalkmıştı. "İşte beni almaya geldiler! Yaşlı kadın onları ikna etti! Bizi niye boşu boşuna beslesinler ki? Sen değersin belki," dedi kadın Mo'ya tedirgin bir şekilde bakarak, "Ama beni niçin beslesinler?"

"Duvara yaslan Elinor," dedi Mo, onu korumak için Meggie'nin arkasına geçerken. "Kapıdan uzak durun."

Birden kilit tok bir sesle açıldı ve biri kapıyı ancak kendisinin geçebileceği kadar aralayarak açtı. Gelen Toz Parmak'tı. Son bir kez endişeyle dışarıya bakarak kapıyı kapattı ve sırtını kapıya dayadı.

"Yine yapmışsın, duyduğuma göre Büyülü Dil!" dedi adam alçak sesle. "Dediklerine göre zavallı çocuk hâlâ tek kelime konuşmamış. Onu çok iyi anlıyorum. İnan bana, birden bire bambaşka bir öykünün içine düşmek korkunç bir duygu."

"Burada ne işiniz var?" diye çıkıştı Elinor adama. Toz Parmak'ı görür görmez yüzündeki korku tümüyle silinmişti.

"Onu rahat bırak Elinor." Mo, kadını kenara çekerek Toz Parmak'a doğru yürüdü. "Ellerin nasıl oldu?" diye sordu.

Toz Parmak omzunu silkti. "Üstüne bir merhem sürdüler ama derim hâlâ onu yalayan alevler gibi kıpkırmızı."

"Buraya niçin geldiğini sor!" diye sinirlendi Elinor. "Buraya yalnızca düştüğümüz şu durumda payı olmadığını söylemek için geldiyse lütfen o yalancının boğazını sık."

Toz Parmak, yanıt olarak yakalaması için kadına bir demet anahtar attı. "Buraya niçin geldim sanıyorsunuz?" diye çıkıştı

kadına, ışığı söndürürken. "Basta'dan araba anahtarlarını çalmak hiç de kolay olmadı; bunun için teşekkür etmeni beklerdim ama onu sonra hallederiz. Şimdi fazla zaman kaybetmeden buradan toz olalım." Büyük bir dikkatle kapıyı açıp dışarıya kulak verdi. "Yukarıda, kilise kulesinde bir nöbetçi var," diye fısıldadı, "Ama o nöbetçi köyü değil tepeleri gözetliyor. Köpekler de kapalı yerde ama olmasalar da şansımızdan köpekler beni Basta'dan daha çok seviyor."

"Ona birdenbire niçin güvenelim?" diye fısıldadı Elinor.

"Yine bir şeytanlık düşünmediğini nereden bilelim?"

"Beni de götüreceksiniz! Düşündüğüm tek şey bu!" diye çıkıştı Toz Parmak kadına. "Burada işim kalmadı artık! Capricorn beni aldattı. Küçük de olsa içimdeki o umut ışığını söndürdü! Benimle her şeyi yapabildiğini düşünüyor, ona göre Toz Parmak itip kakılabilen ama ısırmayan bir köpek ama yanılıyor. Kitabı yakıp kül etti, ben de ona getirdiğim okuyucuyu tekrar elinden alıyorum. Size gelince," yanan parmağını Elinor'un göğsüne dayadı. "Bizimle geliyorsunuz çünkü arabanız var. Bu köyden, Capricorn'un adamlarından ve tepelerde gezinen o yılanlardan araba olmadan kaçmak mümkün değil. Ama ben araba kullanmasını bilmem, demek ki..."

"Buyurun işte, biliyordum zaten!" Elinor neredeyse unutup yüksek sesle konuşacaktı. "O kendi canının derdinde. Bize bu yüzden yardım ediyor! Yoksa suçluluk hissettiğinden değil, neden öyle olsun?"

"Bize niçin yardım ettiği beni hiç ilgilendirmiyor Elinor," diye araya girdi Mo sabırsızca. "Önemli olan buradan kaçmamız. Ama bir kişiyi de yanımızda götüreceğiz."

"Bir kişiyi mi? Kimi?" Toz Parmak ona endişeyle baktı.

"Şu çocuğu. Sayemde seninle aynı kaderi paylaşan şu çocuğu," diye yanıtladı Mo, dışarıya çıkarken. "Basta, onun hemen yanı başımızda olduğunu söylemişti, senin yetenekli parmakların için bir kilit büyük bir engel değildir herhalde."

"Bu yetenekli parmakları bugün yaktım!" diye öfkeyle söylendi Toz Parmak. "Ama nasıl istersen. O yufka yüreğin başımıza iş açacak."

Toz Parmak, üstünde 5 yazan kapıyı çaldığında hafif bir hışırtı duyuldu. "Görünüşe bakılırsa niyetleri onu öldürmek değil!" diye fısıldadı, bir yandan kilitle uğraşırken. "Ölümü bekleyen zavallıları kilisenin altındaki mahzene tıkıyorlar. Biraz eğlenmek için taş lahitlerin arasında beyazlar içinde bir kadın hayaletin dolaşıp durduğunu anlattığımdan beri, Capricorn onu oraya her gönderdiğinde Basta'nın beti benzi atıyor." Bunu anımsayınca iyi bir oyun oynamış olan muzip bir oğlan çocuğu gibi kıkırdadı.

Meggie, kiliseye doğru baktı. "Çok sık öldürürler mi birini?" diye sordu usulca.

Toz Parmak omzunu silkti. "Eskisi kadar sık değil. Ama bazen..."

"Ona böyle şeyler anlatmayı bırak!" diye kızdı Mo. Adam, Elinor ile birlikte kilise kulesini gözünden ayırmıyordu. Nöbetçi, yukarıda, çanın hemen yanındaki duvarın üstüne çömelmişti. Meggie'nin yüksek kuleye bakınca bile başı dönüyordu.

"Bunlar masal değil Büyülü Dil, gerçeğin ta kendisi! Onunla yüz yüze gelince bunu anlamıyor musun artık? Haklısın, gerçeğin çirkin bir yüzü var. Onun yüzüne kimse bakmak istemez." Toz Parmak kapının önünden çekilip eğilerek selam verdi. "Buyurun efendim. Kilit açıldı. Onu çıkarabilirsiniz."

"İçeri sen gir!" diye fısıldadı Mo, Meggie'ye. "Sen girersen o kadar korkmaz."

Kapının arkası kapkaranlıktı ama Meggie içeriye girer girmez oralarda bir yerde samanın içinde bir hayvan kıpırdıyormuş gibi bir hışırtı duydu.

Toz Parmak, kapıdan kolunu uzatıp kızın eline bir el feneri tutuşturdu. Meggie el fenerini yakar yakmaz ışık çocuğun esmer yüzünü aydınlattı. Çocuğun hücresine attıkları saman Meggie'nin üzerinde yattığı samandan da küflüydü; zaten Yassı Burun onu buraya kilitlediğinden beri gözünü hiç yummamışa benziyordu. Ona dayanak olacak tek şeymiş gibi karnına doğru çektiği bacaklarına sımsıkı sarılmıştı.

Belki de hâlâ gördüğü bir kabustan uyanmayı bekliyordu.

"Hadi gel!" diye fısıldadı Meggie ona elini uzatırken. "Sana yardım etmek istiyoruz! Seni buradan kurtaracağız!"

Çocuk tepki vermedi. Yalnızca gözlerini kısmış kuşkuyla kıza bakıyordu;

"Meggie, acele et!" diye fısıldadı Mo kapıdan.

Çocuk bir an adama bakarak sırtı duvara çarpana kadar geri geri gitti.

"Lütfen!" diye fısıldadı Meggie. "Bizimle gelmen gerek! Burada sana kötü şeyler yaparlar!"

Çocuk, kızı hâlâ gözünden ayırmıyordu. Sonra, onu gözünden kaçırmadan istemeye istemeye ayağa kalktı. Boyu kızınkinden dört parmak kadar uzundu.

Sonra ansızın açık kapıya doğru fırladı. Sert bir şekilde çarparak Meggie'yi yere düşürdü ancak Mo'yu atlatamadı.

"Hey, dur bakalım!" diye azarladı, Mo. "Sakin ol tamam mı? Sana gerçekten yardım etmek istiyoruz ama senin de dediğimizi

yapman gerek, anladın mı?"

Çocuk ona düşmanca bakıyordu. "Hepiniz şeytansınız!" diye fısıldadı. "Şeytan ya da cin!" Demek ki dillerini anlıyordu. Niçin anlamasın ki zaten? Öyküsü tüm dünyanın dillerinde anlatılmakta.

Meggie ayağa kalkarak dizini yokladı. Dizi taş zemine çarpınca kanamıştı. "Birkaç şeytan görmek istiyorsa canın burada kalman yeterli!" diye fısıldadı çocuğun yanından geçerken çocuk ondan nasıl da kaçıyordu! Bir cadıymış gibi.

Mo, çocuğu kenara çekti. "Yukarıdaki şu nöbetçiyi görüyor musun?" diye fısıldadı parmağıyla kilise kulesini gösterirken. "O bizi görürse, hepimizi öldürürler."

Çocuk başını kaldırıp nöbetçiye baktı.

Toz Parmak çocuğun yanına geçti. "Hadi sallanmayın artık!" diye söylendi. "Gelmek istemiyorsa, bırakın burada kalsın. Sizler de ayakkabılarınızı çıkarın," diye ekledi çocuğun çıplak ayaklarına bakarken. "Yoksa bir keçi sürüsünden daha çok ses çıkarırsınız."

Elinor söylendi ama yine de itaat etti; çocuk istemeyerek de olsa onları izledi. Toz Parmak, kendi gölgesinden kaçarcasına önden koşturuyordu. Yürüdükleri yol bozuk olduğundan Meggie'nin ayağı sürekli takılıyordu. Elinor, ayak parmaklarını tümseklere her çarpışında lanetler okuyordu. Dip dibe duran evlerin araları karanlıktı. Sanki yıkılmalarını engellemek için binaların aralarına kemerler örülmüştü. Paslı sokak lambalarının verdiği ışık da hayalete benzer gölgeler yaratıyordu. Herhangi bir evin kapısından seğirten her kedi Meggie'nin sıçramasına neden oluyordu.

Oysa Capricorn'un köyü uykudaydı. Yalnızca bir kez, yan

sokaklardan birinde sırtını duvara yaslamış sigara içen bir nöbetçi gördüler. Çatılardan birinin üzerinde iki tekir kedi kavga etmeye başlayınca; nöbetçi kedilere atmak için yerdeki bir taşa eğildi.

Bu anı Toz Parmak çok iyi değerlendirdi. Meggie, onun ayakkabılarını çıkarmalarını istediğine çok memnundu. Hiç ses çıkarmadan nöbetçinin yanından geçtiler. Adamın sırtı hâlâ onlara dönüktü ama Meggie ancak köşeyi döndüklerinde tekrar nefes almaya cesaret etti. Tüm o boş evler, ölü pencereler ve harap olmuş kapılar yine dikkatini çekti. Bu evleri bu hale getiren neydi? Yalnızca geçen zaman mı? Köylüler Capricorn'dan mı kaçmıştı; yoksa o adamlarıyla buraya geldiğinde zaten terk edilmiş bir köy müydü? Toz Parmak buna benzer bir şey anlatmamış mıydı?

Adam birden durdu. İkaz edercesine elini kaldırıp parmağını dudağına götürdü. Köyün sonuna gelmişlerdi. Aralarında yalnızca park yeri vardı. Çatlaklarla dolu asfaltı iki sokak lambası aydınlatıyordu. Sol tarafta yüksek bir tel örgü vardı.

"İşte bunun arkasında Capricorn'un eğlence ve bayram yeri var!" diye fısıldadı. "Eskiden burada belki köy çocukları futbol oynuyordu ama şimdi artık Capricorn'un şeytani kutlamalarının yapıldığı bir yer orası: Ateş, içki, havaya atılan bir iki el silah, havai fişekler, siyaha boyanmış yüzler, işte size hokus pokus."

Toz Parmak'ın peşinden park yerine gitmeden önce ayakkabılarını giydiler. Meggie, iki de bir tel örgünün olduğu tarafa bakıyordu. Şeytani kutlamalar. Ateşi ve siyaha boyanmış yüzleri görür gibi oldu...

"Hadi gel artık Meggie!" diye fısıldadı Mo bir taraftan da

onu çekiştirirken. Karanlıkta bir yerden su sesi geliyordu. Meggie, buraya gelirken üstünden geçtikleri köprüyü anımsadı. Bu kez orada bir nöbetçi varsa ne olacaktı?

Park yerinde birçok araba vardı. Diğerlerinden biraz uzakta olsa da Elinor'un arabası da oradaydı. Tam arkalarında çatıların üzerinde kilise kulesi yükseliyordu; artık onları nöbetçinin gözünden saklayacak hiçbir şey yoktu. Meggie, onu bu mesafeden göremiyordu ama hâlâ orada çömelmiş duruyor olmalıydı. Yukarıdan herhalde masanın üzerinde yürüyen kara böceklere benziyor olmalıydılar. Acaba dürbünü var mıydı?

"Eee, hadi Elinor!" diye fısıldadı Mo, arabanın kapısını bir türlü açamayan kadına.

"Tamam tamam!" diye homurdandı kadın. "Ne yapayım, benim ellerim Toz Parmak'ınkiler gibi çevik değil."

Mo, kolunu Meggie'nin omzuna koydu, bir taraftan endişeyle etrafa bakınırken ama birkaç sokak kedisinin dışında hâlâ hiçbir yerde hareket yoktu, ne meydanda, ne de evlerin arasında. Rahat bir nefes alarak Meggie'yi arabanın arka kısmına itti.

Çocuk bir an duraksayarak arabayı değişik bir hayvan görmüş gibi inceledi; bu iyi huylu bir hayvan mı, yoksa onu yutuverecek bir hayvan mıydı, karar verememişti ama sonunda yine de bindi.

Meggie, ona pek de dostça olmayan bir şekilde bakarak ondan olabildiğince uzağa kaydı. Dizi hâlâ acıyordu.

"Şu kibrit yiyen nerede?" diye fısıldadı Elinor. "Lanet olsun, o adamın yine kaybolduğunu söylemeyin bana."

Toz Parmak'ı ilk gören Meggie oldu. Adam eğilerek diğer arabaların arasından geçiyordu.

Elinor, onsuz yola çıkmak için can atıyormuş gibi direk-

siyonu sımsıkı tuttu. "Şimdi ne yapmak istiyor acaba?" diye fısıldadı.

Bu soruyu hiçbiri yanıtlayamadı. Toz Parmak'ı, onlara bir ömür kadar uzun gelen bir süre beklediler; sonunda döndüğünde çakısını kapatıyordu.

"Bu ne demek şimdi?" diye azarladı onu Elinor, adam çocuğun yanına oturmaya çalışırken. "Acele etmemiz gerektiğini söyleyen siz değil miydiniz? Sonra elinizdeki o çakı da neyin nesi? Umarım onunla birinin karnını yarmadınız?"

"Benim adım Basta mı?" diye karşılık verdi Toz Parmak sinirli bir şekilde bacaklarını sığdırmaya çalışırken. "Arabalarının lastiklerini kestim, hepsi bu. Ne olur ne olmaz diye." Bıçak hâlâ elindeydi.

Meggie, tedirgin bir şekilde çakıya baktı. "Ama bu Basta'nın çakısı," dedi.

Çakıyı cebine koyarken gülümsedi Toz Parmak "Artık değil. Aslında şu gülünç tılsımını da çalmak isterdim ama onu geceleri bile boynundan çıkarmıyor; o kadarı da bana tehlikeli geldi." Bir yerlerde bir köpek havlamaya başladı. Mo, yanındaki camı indirerek endişeyle başını dışarıya çıkardı.

"İster inanın ister inanmayın, o gürültüyü çıkaran yalnızca kurbağalar," dedi Elinor ancak Meggie'nin de duyduğu, gecenin içinde yankılanan o ses kurbağaların sesi değildi. Korkuyla arka cama baktığında park etmiş arabaların birinden, kirli beyaz bir kamyonetten bir adamın indiğini gördü. Capricorn'un adamlarından biriydi. Meggie onu kilisede görmüştü. Adam, uykulu uykulu etrafına bakındı.

Elinor, motoru çalıştırınca hemen omzundaki tüfeği indirip onlara doğru yürüdü. Meggie ona bir an acıdı bile çünkü

o kadar şaşkın ve uykulu görünüyordu ki. Nöbet tutmak yerine, uyuyan bir nöbetçiyi ne yapardı Capricorn? Adam tüfeği kaldırıp ateş etti. Elinor gaza basıp arabayı sürerken, Meggie başını iyice eğdi. "Kahretsin!" diye bağırdı kadın Toz Parmak'a. "Arabaların arasında dolanırken o adamı görmediniz mi?"

"Hayır, görmedim!" diye bağırarak karşılık verdi Toz Parmak "Hadi artık! *O* yoldan değil! Caddeye şu yol gider."

Elinor direksiyonu öbür yöne kırdı. Meggie'nin yanında da çocuk iyice büzüşmüştü. Çocuk her ateş edilişinde gözlerini kapatıp elleriyle kulaklarını tıkıyordu. Öyküsünde tüfek var mıydı acaba? Herhalde araba gibi tüfek de yoktu. Elinor'un arabası taşlı yoldan aşağı öyle hızla, sarsılarak iniyordu ki çocuğun ve Meggie'nin kafaları birbirine çarptı. Sonunda caddeye vardıklarında değişen bir şey yoktu.

"Bu geldiğimiz yola benzemiyor!" diye bağırdı Elinor, Capricorn'un köyü arkalarında kale gibi görünürken. Evler bir türlü küçülmüyordu.

"Hayır, aynı yol! Ama buraya geldiğimizde Basta bizi daha yukarıda karşılamıştı!" Toz Parmak bir eliyle koltuğu, diğer eliyle de sırt çantasını kavramıştı. Çantanın içinden azgın hırlamalar geliyordu. Çocuk büyük bir korkuyla sırt çantasına baktı.

Meggie, önünden geçerken Basta ile karşılaştıkları yeri tanıdı. Köyü ilk kez uzaktan gördükleri tepeydi burası. Sonra evler birden kayboldu, sanki gecenin karanlığı onları yutmuştu, Capricorn'un köyü sanki hiç var olmamıştı.

Köprüde nöbetçi yoktu; köy ile caddeyi ayıran paslı dikenli telin sonunda da yoktu. Meggie, karanlık her şeyi yutana kadar köye doğru baktı. Bitti işte, diye düşündü. Sonunda ger-

çekten bitti.

Gece çok berraktı. Meggie, şimdiye kadar gökyüzünde bu kadar çok yıldızı bir arada görmemişti. Karanlık tepelerin üstüne, minik inciler işlenmiş bir kumaş gibi serilmişti gökyüzü. Sanki tüm dünya kedi kamburunu andıran, gecenin kara yüzünün yansıdığı, insan, ev ve korkuların barınmadığı tepelerden oluşuyordu.

Mo, arkasını dönüp Meggie'nin önüne düşen saçlarını arkaya doğru itti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Kız başını sallayıp gözlerini yumdu. Artık tek istediği uyumaktı. Küt küt atan yüreği izin verdiği sürece.

"Bu yalnızca bir düş!" diye mırıldandı biri kızın yanında ifadesiz bir sesle. "Düşten başka bir şey değil. Başka ne olabilir ki?"

Meggie başını çevirdi. Çocuk yüzüne bakmıyordu. "Bu bir düş olmalı!" diye yineleyip duruyordu; bunu söylerken de kendisine cesaret vermek istercesine başıyla onaylıyordu söylediğini. "Her şey sahte görünüyor, gerçek dışı, tümüyle çılgın, işte düşlerde olduğu gibi, şimdi de" başıyla dışarıyı işaret etti "Şimdi de uçuyoruz. Ya da gece yanımızdan uçup gidiyor. Ya da işte her neyse."

Meggie gülümsedi. "Bu bir düş değil," demek istedi ama bu karmaşık öyküyü açıklayamayacak kadar yorgundu. Toz Parmak'a doğru baktı. Sırt çantasını okşuyordu; herhalde bu şekilde azgın sansarını sakinleştirmeye çalışıyordu. "Bana öyle bakma!" dedi adam Meggie'nin ona baktığını fark edince. "Ona bunu *ben* açıklayamam. Bunu baban yapmak zorunda. Sonuçta onun bu kötü düşünden sorumlu olan o."

Mo'nun suçluluk duygusu yüzünden okunabiliyordu çocuğa dönerek "Adın ne senin?" diye sordu.

"Adın geçmiyordu..." cümlesini tamamlamadı.

Çocuk ona kuşkuyla bakarak başını eğdi.

"Farid," diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. "Adım Farid ama sanırım düşünde konuşmak uğursuzluk getirir. İnsan sonra geri dönemez." Bunları söyler söylemez dudaklarını sıkarak, onlardan birinin yüzüne bakmaktan kaçınırcasına dümdüz karşıya bakarak sustu. Öyküsünde anne babası var mıydı acaba? Meggie bunu anımsayamıyordu. Öyküde yalnızca bir çocuktan söz ediliyordu, hırsızlar tayfasına hizmet eden isimsiz bir çocuktan.

"Bu bir düş!" diye fısıldamaya başladı tekrar. Güneş doğunca her şey yok olacak. Öyle olacak."

Mo, mutsuzluk ve çaresizlik içinde çocuğu inceledi. Zavallı Mo, diye düşündü Meggie. Zavallı Farid. Ama aklından geçen ve bunun için de utandığı bir düşünce daha vardı. Bu düşünce, Capricorn'un kilisesinde kertenkelenin altınların arasından çıktığı andan beri çıkmıyordu aklından. "Bunu ben de yapmak istiyorum," diye kendi kendine fısıldayıp duruyordu sürekli. İçindeki bu istek adeta bir guguk kuşu gibi yerleşmişti yüreğine, onu içinden ne kadar atmak istese de giderek büyüyor ve güçleniyordu. "Bunu ben de yapabilmek istiyorum," diye fısıldıyordu içindeki istek. "Ben de onları kitaptan çıkarıp onlara dokunmak istiyorum, tüm o figürlerin, o olağanüstü figürlerin, hepsinin kitaptan fırlayıp çıkmalarını, yanımda oturup bana gülümsemelerini istiyorum, istiyorum, istiyorum, istiyorum..."

Dışarısı hâlâ hiç sabah olmayacakmış gibi karanlıktı.

"Arabayı hiç durmadan süreceğim!" dedi Elinor. "Evimin önüne gelene kadar hiç durmayacağım."

Sonra arkalarında çok uzaklarda birden farlar belirdi; karanlıkta el yordamıyla ilerleyen parmaklara benziyorlardı.

Yılanlar ve Dikenler

Borribleler tam arkalarını dönmüştü ki, karanlık gökyüzünün tam altında, köprünün başladığı yerde beyaz bir ışık halesi göründü. Bunlar, köprünün kuzey tarafına, kaçakların bir iki dakika önce terk ettikleri tarafa doğru ilerleyen bir arabanın farlarıydı.
Michael de Larrabeiti, Borribleler 2 - Wendellerin Labirentinde

Elinor gaza ne kadar basarsa bassın farlar giderek yaklaşıyordu.

"Belki de herhangi bir arabadır!" dedi Meggie ama bunun pek doğru olamayacağını kendisi de biliyordu. Bir saattir izledikleri bu inişli çıkışlı, çukurlarla dolu yolun üstünde yalnızca bir köy vardı, bu da Capricorn'un köyüydü. Takipçiler yalnızca oradan gelebilirlerdi.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye bağırdı Elinor. Heyecandan zikzaklar çizmeye başlamıştı. "Beni bir daha o deliğe tıkmalarına izin veremem. Hayır. Hayır. Hayır." Her hayırda elinin içiyle direksiyona vuruyordu. "Tekerlerini kestiğinizi söylememiş miydiniz?" diye Toz Parmak'a çıkıştı.

"Elbette!" diye öfkeyle karşılık verdi adam. "Herhalde bu gibi durumlar için hazırlıklıydılar; yoksa siz yedek teker diye bir şey duymadınız mı? Hadi gaza basın! Birazdan bir kasabaya varacağız. Çok fazla kalmadı. Eğer oraya kadar gitmeyi başarırsak..."

"Eğer, evet, eğer!" diye bağırdı Elinor parmağıyla yakıt gös-

tergesine işaret etti. "Benzin ancak on, hadi bilemedin yirmi kilometre idare eder."

O kadar bile gidemediler. Keskin bir virajda ön tekerlerden biri patladı. Elinor, araba yoldan çıkmadan önce direksiyona zor hakim olabildi. Meggie bağırarak elleriyle yüzünü kapattı. Meggie bir an için, yolun solunda gecenin karanlığı ile birleşen dik yamaçtan aşağıya uçacaklarını sandı. Araba sağa kaydı, diz boyu yükselen taştan örülmüş duvarı sıyırdı ve son bir nefesle, dalları asfalta dokunmak istercesine yola eğilmiş olan bir meşe ağacının altında durdu.

"Of, lanet olsun, lanet olsun!" diye küfrediyordu Elinor, bir yandan emniyet kemerini çözerken. "Her şey yolunda mı?"

"Arabalara niçin güvenmediğimi biliyorum!" diye mırıldandı Toz Parmak kapısını açarken.

Hâlâ arabada oturan Meggie titriyordu.

Mo, onu arabadan çıkararak endişeyle yüzüne baktı. "Her şey yolunda mı?"

Meggie başını salladı.

Farid de Toz Parmak'ın indiği taraftan indi. Hâlâ düş gördüğünü mü sanıyordu acaba?

Toz Parmak, sırt çantası omzunda yola çıkmış, uzaklardan gelen motor sesine kulak kabartıyordu.

"Arabayı yoldan çekmemiz gerek!" dedi adam.

"Ne?" Elinor ona şaşkın bir şekilde baktı.

"Onu yamaçtan aşağıya doğru itmemiz gerek."

"Benim arabamı mı?" Elinor neredeyse sesini yükseltecekti.

"O haklı, Elinor," dedi Mo. "Onları belki ancak bu şekilde atlatabiliriz Arabayı aşağıya doğru itelim. O zaman karanlıkta

onu görmezler. Görürlerse de yoldan çıktığımızı sanırlar. Biz de o ara yukarıya doğru tırmanır, ağaçların arasına gizleniriz."

Elinor kuşkulu bir şekilde tepeye doğru baktı. "Ama tırmanmak için çok dik! Sonra yılanlar ne olacak?"

"Basta kendine yeni bir bıçak almıştır bile," dedi Toz Parmak

Elinor ona kötü kötü baktı. Sonra tek bir söz söylemeden arabanın arkasına gidip bagajı açtı. "Eşyalarımız nerede?" diye sordu.

Toz Parmak eğlenerek kadını süzdü. "Basta onları Capricorn'un hizmetçilerine dağıtmıştır bile. Onlara yaranmayı çok sever de."

Elinor, söylediği tek kelimeye bile inanmıyormuş gibi baktı adama. Sonra bagajı kapattı, kollarını arabaya dayayarak itmeye başladı.

Başaramadılar.

Elinor'un arabası caddeden kolaylıkla çıktı ama ne kadar itmeye çalışsalar da yamaçtan aşağı iki metreden fazla ilerlemedi. Sonra durdu, burnu yamaçtaki çalılıklara ne kadar itmeye çalışsalar da takılmış, yerinden oynamıyordu. Öte yandan, bu kimsesiz yerde kulağa yabancı gelen motor sesi tehdit edercesine yaklaşıyordu. Terden sırılsıklam olmuş halde, tekrar yukarıya, caddeye çıktılar. Toz Parmak inatçı arabaya son bir tekme attıktan sonra, taşlarının her biri bin yaşındaymış gibi görünen duvara tırmanıp, yukarıya doğru yol almaya çalıştılar. Caddeden uzak olmaları yeterdi. Mo, Meggie'nin elinden tutmuş peşinden çekiyor, Toz Parmak da Farid'e yardım ediyordu. Elinor da kendisiyle yeterince meşguldü zaten. Tırmandıkları yamacın aralarına duvarlar örülmüştü. İnsanlar bu duvarlarla büyük çabalar har-

cayarak, toprak ne verdiyse, zeytin ya da üzüm yetiştirmek için oluşturdukları tarla ya da bahçeleri çevrelemişlerdi. Ancak ağaçlar çoktan yabanileşmiş, topraksa insanlar daha iyi yaşam koşulları bulmak için buradan gittiklerinden artık kimsenin toplamadığı zeytinlerle kaplanmıştı.

"Kafalarınızı indirin!" dedi Toz Parmak soluk soluğa Farid ile yıkık duvarlardan birinin arkasına çömelirken.

Mo, Meggie'yi gördüğü en yakındaki ağacın altına çekti. Ağacın düğüm düğüm olmuş köklerinin arasından yetişen dikenli çalılıklar tam kızı gizleyecek yükseklikteydi.

"Yılanlar ne olacak?" diye fısıldadı Elinor tökezleyerek peşlerinden giderken.

"Onlar için hava henüz soğuk," diye fısıldadı Toz Parmak gizlendiği yerden. "Tüm o akıllı kitaplarınızdan hiç mi bir şey öğrenmediniz?"

Elinor tam uygun bir yanıt verecekken Mo eliyle kadının ağzını kapadı. Hemen aşağılarında araba görünmüştü. Bu, o uykulu nöbetçinin kamyonetiydi. Kamyonet hiç yavaşlamadan Elinor'un arabasını aşağıya ittikleri yerin yanından geçip gitti ve bir sonraki virajda görünmez oldu. Meggie, rahatlayarak başını çalılıkların arasından çıkarmak istedi ancak Mo başını tekrar aşağıya indirdi. "Acele etme!" diye fısıldadı ve seslere kulak verdi.

Gece, Meggie'nin şimdiye kadar hiç görmediği kadar sessizdi. Sanki ağaçların nefes alışı duyuluyordu, ağaçların, otların hatta gecenin.

Başka bir tepenin yamacında kamyonetin farlarını fark ettiler: Görünmeyen bir sokakta ilerlemeye çalışan iki ışık noktası. Birden ışıklar oldukları yerde durdular.

"Geri dönüyorlar!" diye fısıldadı Elinor. "Aman Tanrım. Şimdi ne olacak?

Ayağa kalkmak istedi ama Mo onu tuttu. "Deli misin?" diye fısıldadı. "Tırmanmaya devam etmek için çok geç. Bizi hemen görürler."

Mo haklıydı. Kamyonet tekrar yaklaşmıştı bile. Meggie, aracın Elinor'un arabasını aşağıya ittikleri yere birkaç metre mesafede durduğunu gördü. Kamyonetin kapılarının açıldığını ve iki adamın arabadan indiğini duydu. Adamların arkası onlara dönüktü ancak birisi geri dönünce Meggie, Basta'nın yüzünü gördüğünü sandı.

"İşte araba orada!" dedi diğer adam. Bu Yassı Burun muydu? Onun gibi iri yarıydı.

"Bak bakalım içindeler mi?" Evet, bu Basta'ydı. Binlerce ses arasından o sesi tanıyabilirdi Meggie.

Yassı Burun bir ayı gibi hantal hantal yürüyerek yamaçtan aşağıya inmeye başladı. Meggie, adamın lanetler yağdırdığını duydu, her şeye lanetler okuyordu, dikenlere, bitkilerin dikenlerine, karanlığa ve geceyarısı buralara gelmelerine neden olan şu lanet olası uğursuz insanlara. Basta, hâlâ yolun üstünde duruyordu. Sigara yakmak için çakmağını yaktığında yüzünde keskin gölgeler oluştu. Sigaranın beyaz dumanı dans ederek onlara doğru yükseliyordu.

"Arabada yoklar!" diye seslendi Yassı Burun. "Herhalde yürüyerek devam ettiler. Kahretsin, peşlerinden gitsek mi?"

Basta yolun kenarına giderek aşağıya baktı. Sonra arkasını dönerek yukarıya, Meggie'nin küt küt atan yüreğiyle Mo'nun yanına büzüştüğü tepeye doğru baktı. "Çok fazla uzaklaşmış olamazlar," dedi. "Ama karanlıkta izlerini bulmak güç olur."

"Bence de!" dedi Yassı Burun güç nefes alarak yukarı çıktıktan sonra. "Lanet olası bir Kızılderili değiliz ya, öyle değil mi?"

Basta yanıt vermedi. Yalnızca öylece durdu, sessizliği dinledi ve sigarasından bir nefes çekti. Sonra Yassı Burun'a bir şeyler fısıldadı. Meggie'nin yüreği duracaktı sanki.

Yassı Burun endişeyle etrafa bakındı. "Hayır, en iyisi köpekleri getirelim!" dediğini duydu Meggie. "Buralarda bir yerde saklanmış olsalar da aşağı mı, yukarı mı gittiklerini nereden bilelim?"

Basta önce ağaçlara, sonra da caddeye baktı ve sigarasını söndürdü. Sonra da kamyonetin yanına gidip içinden iki tüfek çıkardı. "Önce aşağılara bakalım," dedi Yassı Burun'a tüfeği uzatırken. "Şişko kadın aşağıya doğru inmeyi tercih eder herhalde." Başka söz söylemeden karanlıkta kayboldu. Yassı Burun kamyonete içi giderek baktı ve homurdanarak Basta'nın arkasından yürüdü.

İkisi gözden uzaklaşır uzaklaşmaz Toz Parmak ayağa kalktı ve bir gölge kadar sessizce tepeyi işaret etti. Onun peşinden giderken Meggie'nin yüreği deli gibi atıyordu. Ağaçtan ağaca, çalılıktan çalılığa geçip her seferinde aşağıya bakıyorlardı. Ayağının altında kırılan her dalın çıtırtısıyla korkudan sıçrıyordu Meggie ama çalılıkların arasından yokuş aşağı yürüyen Basta ile Yassı Burun da yürürken fazlasıyla gürültü çıkardıkları için şanslıydılar.

Bir süre sonra yolu göremiyorlardı artık. Ama yine de korku peşlerini bırakmıyordu, Basta'nın belki geri dönerek peşlerine düşmüş olması korkusu. Sık sık durup ayak sesle-

rini duymaya çalışsalar da kendi nefeslerinin dışında bir şey duyamıyorlardı.

"Birazdan yanlış yolu seçmiş olduklarını anlayacaklar!" diye fısıldadı Toz Parmak. "Sonra gidip köpekleri getirecekler. İyi ki baştan yanlarında getirmemişler. Zaten Basta onları pek tutmaz, haklı da; onları sık sık peynirle besledim. Bu köpeklerin burunlarını köreltir. Ama yine de eninde sonunda onları getirecek çünkü Basta bile Capricorn'a kötü bir haberle dönmeyi istemez."

"O zaman daha hızlı tırmanmamız gerek!" dedi Mo.

"Nereye peki?" Elinor'un nefesi şimdiden kesilmişti.

Toz Parmak etrafına bakındı. Meggie, bunu niçin yaptığını merak etti. Her yer o kadar karanlıktı ki hiçbir şey görünmüyordu. "Güneye doğru gitmeliyiz," dedi Toz Parmak. "Kıyıya doğru. İnsanların arasına karışmamız gerek, ancak bu şekilde kurtulabiliriz. Orada geceler karanlık değil ve hiç kimse şeytana inanmıyor."

Farid, Meggie'nin yanında duruyordu. Çocuk büyük çaba harcayarak gecenin karanlığına bakıyordu; sanki böyle bakınca bir an önce sabah olacak ya da karanlıkta Toz Parmak'ın söz ettiği o insanları görecekti ancak çok uzakta, buz gibi gökyüzünde göz kırpan yıldız kümelerinin dışında tek bir ışık bile yoktu gecede. Bir an yıldızlar Meggie'ye ispiyoncu gözler gibi geldi ve onların "Baksana Basta, işte orada yürüyorlar, hadi yakala onları!" diye fısıldadıklarını duyar gibi oldu.

Hiç kimse kaybolmasın diye hep bir arada yürümeye devam ettiler. Toz Parmak, Gwin'i sırt çantasından çıkarıp yere bırakmadan önce zincirini takmıştı boynuna. Bu, sansarın pek de hoşuna gitmişe benzemiyordu. Toz Parmak onu iki de

bir, insan burnunun algılayamadığı çekici kokuların geldiği çalılıklardan çekmek zorunda kalıyordu. Bu durumdan hoşnut olmadığını hırıltılar çıkarıp, bağırıp çağırarak, zincirini ısırıp çekerek belli ediyordu hayvan.

"Lanet olsun, şimdi bir de şu küçük canavara takılacak ayağım!" diye kızıyordu Elinor. "Zavallı ayaklarıma biraz dikkat edemez mi? Kesinlikle, tekrar insan arasına karışır karışmaz, tutulabilecek en pahalı otel odasını tutup zavallı ayaklarımı kocaman, yumuşacık bir yastığın üzerine uzatacağım."

"Paran hâlâ yanında mı?" Mo'nun sesi biraz şaşkın çıkmıştı. "Benim tüm paramı hemen almışlardı da."

"Ah, benim cüzdanımı da hemen kaptı Basta," dedi kadın. "Ama ben dikkatli bir kadınım. Kredi kartım emin bir yerde."

"Basta'dan emin olan bir yer mi var?" Toz Parmak Gwin'i çıktığı ağaçtan indirmeye çalışıyordu.

"Elbette," diye yanıtladı Elinor. "Hiçbir erkek yaşlı şişko bir kadının her yerini ellemek için can atmaz. Bu da bazen bir avantaj olur. En değerli kitaplarımdan bazılarını şu..." Cümlesini tamamlamadan sustu ve hafif öksürdü Meggie ile göz göze gelince. Zaten Meggie de Elinor'un son cümlesini duymamış ya da en azından neden söz ettiğini anlamamış gibi yaptı.

"O kadar da şişman değilsin!" dedi kız. "Yaşlı demek de abartı olur." Ayakları ne kadar da ağrıyordu!

"Ah, çok teşekkür ederim tatlım!" dedi Elinor. "Sanırım seni babandan satın alacağım, bana günde üç kez güzel şeyler söylemen için. Onun için ne istersin Mo?"

"Bir düşünmem gerek," diye karşılık verdi Mo. "Günde üç paket çikolata nasıl olur?"

İşte böyle, fısıltı halinde konuşarak tepeleri kaplamış olan dikenli kürkün arasında ilerlemeye çalışıyorlardı. Neler konuştukları hiç önemli değildi çünkü tüm bu fısıldaşmaların yalnızca bir amacı vardı: Korkuyu ve hepsinin de bedenlerini ağırlaştıran yorgunluğu kovmak. Toz Parmak'm onları götürdüğü yeri bildiğini umut ederek, durmaksızın yürüyorlardı. Meggie, uzun süreden beri Mo'nun arkasındaydı. Babasının sırtı onu en azından dikenli dallardan koruyordu. Bu dallar iki de bir giysilerine takılıyor ya da sipsivri tırnaklı pençeleriyle karanlıkta pusu kurmuş azgın bir hayvan gibi yüzünü çiziyordu.

Bir süre yürüdükten sonra bir patikaya ulaşıp onu izlediler. Patikanın etrafında sessizliğe ölümü getiren avcıların bıraktığı boş kurşun kovanları vardı. Meggie, yorgunluktan zor adım atıyordu ama yine de patikada yürümek daha kolaydı. Uykulu uykulu ikinci kez Mo'nun topuğuna bastığında babası onu eskiden, adımlarına yetişemediğinde yaptığı gibi sırtına aldı. "Pire" diyordu ona o zamanlar, "Tüy kız" ya da "Tinker Bell", Peter Pan'daki perinin adı.

Meggie, yorgun bir şekilde yüzünü babasının sırtına yasladı ve yılanlar ya da eli bıçaklı adamlar yerine Peter Pan'ı düşünmeye çalıştı. Ama bu kez yaşadıkları çok daha güçlüydü ve uydurulmuş bir öykü buna baskın gelemiyordu.

Farid, uzun süreden beri susuyordu. Çoğu zaman, tökezleyerek Toz Parmak'ın arkasından yürüyordu. Gwin'den hoşlanmışa benziyordu çünkü sansarın zinciri ne zaman bir yere takılsa ona tıslayıp ve elini ısırmaya çalışmasına rağmen koşarak onu kurtarmaya gidiyordu. Hatta bir defasında çocuğun başparmağına dişini geçirerek kanatmıştı.

"Eee, hâlâ düş gördüğünü mü sanıyorsun?" diye sordu Toz

Parmak alay edercesine, Farid parmağındaki kanı silerken.

Çocuk yanıt vermedi. Yalnızca acıyan parmağına baktı. Sonra kanını emip yere tükürdü. "Düş değil de ne o zaman?" diye sordu çocuk.

Toz Parmak, Mo'ya baktı ama o öyle düşünceye dalmıştı ki, bu bakışı fark etmedi bile. "Şöyle açıklasak: Yeni bir öykü?" dedi Toz Parmak.

Farid güldü. "Yeni bir öykü mü? Bu hoşuma gitti. Zaten öyküleri hep sevmişimdir."

"Öyle mi? Peki bu öyküyü nasıl buldun?"

"Gereğinden fazla diken var, ayrıca artık hava aydınlansa hiç fena olmaz ama en azından çalışmak zorunda kalmadım. Bu da iyi bir şey."

Meggie gülümsedi.

Uzaklarda bir yerde bir kuş sesi duyuldu. Gwin birden durup burnunu oynatarak etrafı koklamaya başladı. Gece hırsızlara aittir. Bu hep öyle olmuştur. Evin içinde, ışığın ve duvarların koruması altında olan insan bunu unutuyor. Gece, avcıları korur, sinsi sinsi yanaşmalarını kolaylaştırır ve ava darbeyi gözünü karanlıkta görmez hale getirerek vurur. Meggie'nin aklına en sevdiği bir kitaptan bazı cümleler geldi: *...çünkü gece vakti, yırtıcı dişler, keskin tırnaklar ve pençeler için güç vaktiydi.*

Yüzünü Mo'nun omzuna dayadı. Artık inip yürüsem iyi olacak, beni uzun zamandır taşıyor diye düşündü. Ama babasının sırtında hemen uykuya daldı.

Basta

Bu orman, şimdi bu kadar huzurlu olan bu orman, bir zamanlar ölüm çığlıklarıyla yankılanmış olmalı, diye düşündüm. Bu düşünce kafamda o kadar yer etmişti ki o sesleri hâlâ duyar gibi oldum.
Robert L. Stevenson, Hazine Adası

Meggie, Mo durunca uyandı. Patika onları tepenin eteklerine kadar götürmüştü. Hava hâlâ karanlıktı ancak gece giderek aydınlanıyor, uzaklarda da yeni bir sabahın işaretleri görülüyordu.

"Biraz dinlenmemiz gerek Toz Parmak," dediğini duydu Meggie, Mo'nun. "Çocuk sendelemeye başladı, Elinor'un ayaklarının da biraz dinlenmeye ihtiyacı var; burası da fena bir yer değil bana sorarsan."

"Ne ayağı?" dedi Elinor, inleyerek yere çökerken. "Şu bacaklarımın ucundaki ağrıyan kütüklerden mi söz ediyorsun?"

"Bildin onlardan söz ediyorum," dedi Mo, onu tekrar ayağa kaldırırken. "Ama o kütüklerin bir iki adım daha atması gerek. Şu karşıda mola vereceğiz."

Elli metre kadar solda, tepenin üstünde zeytin ağaçlarının arasında bir ev vardı, tabii buna ev denebilirse. Yola devam etmeden önce Meggie Mo'nun sırtından indi. Evin duvarları taş yığınlarından oluşuyordu; taşlar aceleyle üst üste konmuş gibiydi. Çatı çökmüştü ve eskiden bir kapının olduğu yerde şimdi

kara bir delik göze çarpıyordu.

Mo içeri girmek için başını iyice eğdi. Yerler çatıdan düşen kiremit parçalarıyla doluydu, bir köşede boş bir çuval vardı. Mo içini çekti. "Çok da sevimli bir yer değil Meggie," dedi. "Sen de kendini Kaybolan Çocukların Gizlendikleri Yerde ya da..."

"...Huckleberry Finn'in fıçısında kabul et." Meggie etrafa bakındı. "Sanırım dışarıda uyumayı tercih ederim."

Elinor içeri girdi. Bu barınak onun da pek hoşuna gitmişe benzemiyordu.

Mo, Meggie'ye bir öpücük vererek tekrar kapıya yöneldi. "İnan bana, içerisi daha güvenli!" dedi babası.

Meggie, endişeyle arkasından baktı. "Nereye gidiyorsun? Senin de uyuman gerek."

"Boş ver, hiç yorgun değilim. Ama yüzü tam tersini söylüyordu. "Uyu şimdi, tamam mı?" Sonra tekrar dışarıya çıktı.

Elinor, ayağıyla kiremit parçalarını bir kenara itti. "Gel!" dedi ve hırkasını çıkarıp yere serdi. "Birlikte rahat etmeye bakalım. Baban haklı, çok farklı bir yerde olduğumuzu canlandıralım gözümüzde. İnsan okurken maceralardan niçin daha çok keyif alır?" diye mırıldandı kadın yere uzanırken.

Meggie, tedirgin bir şekilde kadının yanına uzandı. "En azından yağmur yağmıyor," dedi Elinor çökmüş çatıya bakarken. "Üstümüzde de yıldızlar var, artık solmuş olsalar da. Belki eve gidince çatıya ben de bir iki delik açtırmalıyım." Sabırsızca başını sallayarak Meggie'ye başını koluna koymasını önerdi. "Uyurken örümceklerin kulağına girmemesi için," dedi ve gözlerini kapadı. "Tanrım," diye mırıldandığını duydu Meggie. "Sanırım kendime bir çift yeni ayakkabı almam gerekecek. Bunların işi bitmiş." Sonra hemen uykuya daldı.

Meggie ise gözleri açık, dışarıyı dinliyordu. Mo'nun sessizce Toz Parmak ile konuştuğunu duyuyordu ama ne konuştuklarını anlayamadı. Bir kez Basta'nın adını andıklarını duydu. Çocuk da dışarıda kalmıştı. Farid. Ama onun sesi hiç çıkmıyordu.

Elinor, bir iki dakika sonra horlamaya başladı. Meggie ise ne kadar uğraşsa da uyuyamıyordu. Sonunda sessizce kalkarak dışarıya çıktı. Mo uyanıktı. Sırtını bir ağaca dayamış, karşıdaki tepelerde sabahın geceyi nasıl kovduğunu izliyordu. Bir iki adım ileride ise Toz Parmak oturuyordu. Meggie evden çıkınca yalnızca hafifçe başını kaldırdı. Acaba perileri düşünüyor muydu, ya cinleri? Farid onun yanındaydı, küçük bir köpek gibi kıvrılmıştı, ayakucuna da Gwin oturmuş bir şeyler yiyordu. Meggie, hemen başını çevirdi.

Tepelerde gün ağarıyordu, bir bir fethediyordu kubbeleri güneş. Meggie uzaklarda evler fark etti, oyuncak gibi dağılmışlardı yeşil yamaçlarda. Biraz arkalarda da deniz olmalıydı. Başını Mo'nun dizine koyarak yüzüne baktı.

"Bizi burada bulamazlar artık, öyle değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bulamazlar elbette!" dedi adam ancak yüzü sesi kadar endişesiz görünmüyordu. "Niçin Elinor'un yanında uyumuyorsun?"

"Horluyor," diye mırıldandı Meggie.

Mo gülümsedi. Sonra kaşlarını çatarak, çıktıkları tepeye, kır çiçekleri, katırtırnakları ve otların gizlediği yola, onları buraya getiren patikaya doğru baktı.

Toz Parmak da bu yolu gözünden ayırmıyordu. Nöbet tutan bu iki adamın görüntüsü Meggie'yi rahatlatmıştı. Kısa bir süre sonra da Farid gibi, o harap evin önündeki toprağın üzeri dikenlerle değil de, kuş tüyleriyle kaplıymışçasına derin bir uykuya

daldı. Mo, onu sallayarak uyandırıp eliyle ağzını kapattığında, önce kötü bir düş gördüğünü sandı.

Mo, ikaz etmek için işaret parmağını dudağına götürdü. Meggie, otların hışırdadığını, köpeklerin uluduğunu duydu. Mo, kızı ayağa kaldırıp Farid ile birlikte evin koruyucu karanlığına itti. Elinor hâlâ horluyordu. Sabah güneşinin yüzüne yansıttığı ışıkta genç bir kızı andırıyordu ama Mo onu uyandırdığında yüzüne her şey geri dönmüştü; yorgunluk, keder ve korku.

Mo ile Toz Parmak kapının aralığında biri solda, diğeri sağda, sırtlarını duvara yaslayarak durdular. Sabahın sessizliğinde erkek sesleri duyuluyordu. Meggie köpeklerin her yeri koklayarak yaklaştığını hissetti. Bir anda havaya karışmak istedi, kokusuz, berrak havaya karışmak. Yanında gözlerini kocaman açmış Farid duruyordu. Meggie ilk kez çocuğun gözlerinin simsiyah olduğunu fark etti. Şimdiye kadar hiç bu kadar siyah göz görmemişti, kirpikleri de bir kızınki kadar uzundu.

Elinor ise karşı duvara yaslanmış, korkudan dudağını ısırıyordu. Toz Parmak, Mo'ya bir işaret verdi ve Meggie ne yapmak istediklerini anlayamadan adamlar dışarı çıktı. Arkasına gizlendikleri zeytin ağacı çok büyük değildi, keçeleşmiş dalları sanki yaprakların ağırlığını taşıyamıyormuş gibi yere kadar uzanıyordu. Bir çocuk ağacın arkasında çok rahat gizlenebilirdi ama iki yetişkin adamı koruyabilir miydi?

Meggie, kapının olması gereken yerdeki aralıktan dışarıya göz attı. Kendi kalp çarpıntısında boğuluyordu neredeyse. Dışarıda güneş giderek yükseliyordu. Vadilere, her ağacın altına gün ışığı doluyordu ve Meggie gecenin geri gelmesini istedi. Dalların arasında başını görmemeleri için diz çökmüştü Mo. Toz Parmak, ağacın eğri gövdesine sımsıkı sokulmuştu. İşte, çok yakında, bel-

ki onlardan yirmi adım ileride Basta duruyordu. Dikenlerin ve otların arasından tepeye tırmanmaya çalışıyordu.

Meggie, homurdanan bir sesin, "Çoktan vadiye ulaşmışlardır!" dediğini duydu. Hemen sonra da Basta'nın yanında Yassı Burun belirdi. Yanlarında çok ürkütücü görünen iki köpek vardı. Meggie, köpeklerin koca kafalarını otlara sokup burunlarıyla orayı burayı kokladıklarını gördü.

"Şu iki çocuk ve şişko ile mi?" Basta başını salladı ve etrafa bakındı. Farid, Meggie'nin yanından dışarıya baktı ve iki adamı görünce bir şey tarafından ısırılmış gibi sıçradı.

"Basta?" Elinor ses çıkarmadan yalnızca dudaklarıyla söyledi ismi. Meggie, başını salladı, Elinor'un rengi daha da solgunlaştı.

"Lanet olsun Basta, buralarda daha ne kadar yürüyüp duracaksın?" Yassı Burun'un sesi tepelere hakim sessizlikte yankılandı. "Birazdan yılanlar canlanacak, ayrıca karnım acıktı. Gidip, arabayla uçurumdan aşağıya düştüklerini söyleyelim. O küçük şeyi biraz aşağıya ittik mi kimse yalanımızı anlayamaz! Zaten yılanlar onları halleder. Halletmezse de yollarını kaybedip, açlıktan ölürler ya da başlarına güneş geçer, ne bileyim işte Onları bir daha görmeyeceğimiz kesin."

"Onlara peynir yedirmiş!" Basta, öfkeyle köpekleri yanına çekti. "Kahrolası ateş yiyen onlara peynir yedirmiş, burunlarını mahvetmek için. Ama bana kimse inanmadı ki. Onun çirkin yüzünü gördükçe sevinçten kuyruk sallamalarına şaşırmamak gerek."

"Sen de onları çok dövüyorsun ama!" diye homurdandı Yassı Burun. "Onun için de hiç çaba harcamıyorlar. Köpekler dövülmekten hiç hoşlanmaz."

"Saçmalama. Onları dövmek gerek; yoksa ısırırlar! Ateş yiyeni onun için seviyorlar; o da onlar gibi köpekleşiyor, kalleş ve ısırmaya hazır." Köpeklerden biri otların üstüne yatıp ön ayaklarını yalıyordu. Basta, öfkeyle hayvanın böğrüne tekme atıp onu yerinden kaldırdı. "Sen istersen köye dön!" diye Yassı Burun'a bağırdı. "Ama ben şu ateş yiyeni yakalayıp parmaklarını tek tek keseceğim. Bakalım o zaman yine toplarıyla güzel güzel oynayabilecek mi. Ona güvenilmeyeceğini hep söyledim ama patron onun ateş oyunlarını o kadar eğlenceli buluyordu ki."

"Tamam tamam. Onu hiçbir zaman sevmediğini herkes bilir." Yassı Burun'un sesi bezgin geliyordu. "Belki de öbürlerinin kaçmasıyla bir ilgisi yoktur. Bilirsin, o hep canının istediği zaman gelmiş, istediği zaman gitmiştir, belki yarın hiçbir şeyden habersiz çıkıp gelir."

"Haklısın, ondan beklenir," diye homurdandı Basta. Yürümeye devam etti. Attığı her adımla Mo ile Toz Parmak'ın gizlendiği ağaçlara daha da yaklaşıyordu. "Peki, şişkonun yastığımın altında duran araba anahtarlarını da Büyülü Dil mi çıkardı oradan okuyarak? Hayır. Bu kez en iyi bahanelerin bile yararı olmayacak. Çünkü bir şey daha aldı, bana ait olan bir şey."

Toz Parmak Basta'nın çakısının sahibini çağırmasından korkarcasına elini kemerine götürdü; Köpeklerden biri bir koku almış gibi başını kaldırdı ve onu tutan Basta'yı ağaçlara doğru götürdü.

"Koku aldı!" Basta sesini alçalttı. Heyecandan sesi kısılmıştı. "Aptal hayvan gerçekten bir koku aldı!"

Belki on, belki de daha az adım atsa ağaçların arasında olacaktı. Ne yapacaklardı şimdi? Ne yapabilirlerdi?

Yassı Burun da kuşkulu bir ifadeyle peşlerinden gitti.

"Yaban domuzunun kokusunu almışlardır," dediğini duydu Meggie. "Onlara da çok dikkat etmek gerek, insanı ezer geçerler. Lanet olsun, sanırım orada bir yılan var. Şu kara yılanlardan. Arabada panzehir var değil mi?"

Kaskatı kesilmiş bir şekilde durdu, yerinden kıpırdayamıyordu, yalnızca ayaklarının önüne bakıyordu. Bir iki adım daha atsa, Mo ona dokunabilecekti. Basta, omzundan tüfeği indirip durdu ve etrafı dinledi. Köpekler onu sola doğru çekiyor ve sesler çıkararak bir ağaca tırmanmaya çalışıyorlardı.

Dalların arasında Gwin vardı.

"Ne dedim sana?" dedi Yassı Burun. "Sansar kokusu aldılar! O hayvanlar o kadar pis kokuyor ki onları ben bile bulabilirim."

"Bu sıradan bir sansar değil!" diye fısıldadı Basta. "Onu tanımadın mı?" Adam birden harap eve baktı. Gözü başka bir şey görmüyordu.

Mo bu fırsatı değerlendirdi. Ağacın arkasından çıkıp Basta'yı yakaladı, elinden tüfeği almaya çalıştı.

"Yakalayın! Onu yakalayın lanet köpekler!" diye bağırdı Basta, köpekler de bu kez onu dinlemeye karar vermişti anlaşılan. Mo'nun üstüne atlayıp sarı dişlerini gösterdiler.

Meggie, yardım için yanına koşmak isteyince ne kadar çaba harcasa da Elinor, o zaman evinde yaptığı gibi yine onu tuttu.

Ama bu kez Mo'nun yardımına biri koştu. Köpekler saldırmaya başlamadan Toz Parmak yetişti. Adam köpekleri geri çekmek için tasmasından tuttuğunda, Meggie köpeklerin onu parçalayacağını sandı; oysa köpekler eski bir dostu görmüş gibi ellerini yaladılar, üstüne atladılar, az daha onu devirecek-

lerdi. Bu arada Mo da tekrar köpekleri çağırmaması için Basta'nın ağzını kapattı.

Ama orada bir de Yassı Burun vardı. Neyse ki çok yavaş algılıyordu. Onları kurtaran da bu oldu, öylece durmuş yalnızca Mo'nun kollarıyla boğuşan Basta'ya bön bön bakıyordu.

Yassı Burun uyandığında Toz Parmak köpekleri en yakın ağacın yanına götürüp iplerini bir ağacın gövdesine bağlıyordu.

"Bırak onu!" diye bağırarak tüfeği Mo'ya yöneltti.

Toz Parmak, içinden küfrederek köpekleri bıraktı ama Farid'in fırlattığı taş ondan önce davrandı. Attığı küçücük taş Yassı Burun'un alnının tam ortasına isabet etti ve dev gibi adam kesilen bir ağaç gibi yere, Toz Parmak'ın önüne devrildi.

"Şu köpekleri uzaklaştır!" diye bağırdı Mo, Basta hâlâ tüfeğini kurtarmaya çalışırken. Köpeklerden biri dişini Mo'nun koluna geçirmişti, keşke yalnızca kazağa geçirmiş olsaydı.

Meggie, Elinor onu yine tutmadan azgın hayvana doğru koşmaya başladı ve köpeğin tasmasından tuttu. Ne kadar çekse de köpek adamın kolunu bırakmıyordu. Mo'nun kolunun kanadığını gördü, az daha Basta'nın tüfeğinin sapı başına çarpacaktı.

Toz Parmak, köpekleri çağırmaya çalıştı, önce onu dinlediler ve en azından Mo'yu bıraktılar ancak aynı anda Basta kendini kurtarmayı başardı. "Yakalayın!" diye bağırdı köpeklere. Köpekler, Toz Parmak'ı mı, yoksa Basta'yı mı dinleyeceklerine karar veremeden öylece hırlayarak durdular.

"Lanet olası itler!" diye bağırdı Basta tüfeği Mo'nun göğsüne doğrulturken ancak tam o sırada Elinor, Yassı Burun'un tüfeğini adamın kafasına dayadı. Elleri titriyordu ve yüzü

sinirlendiğinde hep olduğu gibi kıpkırmızıydı ama silahı kullanma konusunda çok kararlı görünüyordu.

"Tüfeğini indir," dedi titrek bir sesle. "Sakın köpeklere de yanlış bir şey söyleme! Belki şimdiye kadar elimde bir tüfek tutmadım ama tetiği çekmeyi becereceğimden kuşkun olmasın."

"Oturun!" diye emretti Toz Parmak köpeklere. Köpekler kararsız bir şekilde Basta'ya baktılar, ondan bir ses gelmeyince de otların üstüne yatarak Toz Parmak'ın iplerini ağaca bağlamasına izin verdiler.

Mo'nun kolundan kan damlıyordu; bunu görünce Meggie, başının dönmeye başladığını hissetti.

Toz Parmak yarayı, kanı hemen emen ve görünmez kılan kırmızı ipek bir boyunbağı ile sardı. "Göründüğü kadar kötü değil," dedi Meggie'ye, kız titreyen bacaklarıyla onlara doğru geldiğinde.

"Sırt çantanda şunu da bağlayacak bir şey var mı?" diye sordu Mo, başıyla hâlâ baygın yatan Yassı Burun'u göstererek.

"Buradaki bıçaklı adamın da paketlenmesi gerek!" dedi Elinor. Basta, nefretle kadının yüzüne baktı. "Bana öyle bakıp durma!" dedi kadın sonunda tüfeğin ucunu adamın göğsüne bastırırken. "Böyle bir tüfeğin de en az bıçak kadar zarar vereceğinden eminim, inan bana, bak aklıma çok kötü şeyler geliyor."

Basta, kadını küçümseyerek dudaklarını büktü ama gözlerini Elinor'un hâlâ tetikte olan parmağından da ayıramıyordu.

Toz Parmak'ın sırt çantasında bir ip vardı, çok kalın değildi ama sağlamdı. "İkisine birden yetmeyecek," dedi Toz Parmak.

"Onları niçin bağlamak istiyorsunuz?" diye sordu Farid. "Onları niçin öldürmüyorsunuz? Onlar bizi öldürecekti ama!"

Meggie ona şaşkınlıkla baktı ama Basta buna güldü. "Bak sen şuna!" diye alay etti. "Çocuk işimize yarayabilirmiş meğer! Ama sizi öldüreceğimizi kim söyledi? Capricorn sizi canlı istiyor. Ölüler kitap okuyamaz."

"Demek öyle? Birkaç parmağımı kesmek isteyen sen değil miydin?" diye sordu Toz Parmak, bir yandan da Yassı Burun'un ayaklarını bağlarken.

Basta omzunu silkti. "Ne zamandan beri o kadar şeyden ölünüyor?"

Bu sözleri için Elinor tüfeğin namlusunu onun canını yakacak kadar sert bir şekilde göğsüne vurdu. "Dediğini duydunuz mu? Bence çocuk haklı. Belki de bu herifleri vurmalıyız."

Ama bunu yapmadılar elbette.

Yassı Burun'un yanındaki sırt çantasında da bir ip buldular. Toz Parmak büyük bir zevkle Basta'yı da bağlamaya koyuldu. Farid de ona yardım etti, bu işten iyi anladığı belliydi.

İki tutsağı da harabe eve getirdiler. "Ne kadar iyiyiz değil mi? Orada bir süre yılanlardan uzak olursunuz," dedi Toz Parmak, Basta'yı dar kapıdan içeri sokarken. "Öğleye kadar burası da oldukça ısınır ama belki o zamana kadar sizi bulan biri olur. Köpekleri de serbest bırakacağız. Akılları varsa köye dönmezler ama köpekler çok ender akıllı davranır; yani çete sizi en geç akşama doğru bulur."

Yassı Burun ancak Basta'nın yanında, tepesi açık çatının altında yattığında ayılmaya başladı. Öfkeyle gözlerini döndürdü ve kıpkırmızı kesildi ama o da Basta gibi tek kelime söyle-

yemiyordu çünkü Farid ağızlarını da bağlamıştı; yine çok ustaca düşünmüştü.

"Bir dakika," dedi Toz Parmak onları kaderleriyle baş başa bırakmadan önce. "Bir işim daha var, bunu hep yapmak istemişimdir." Kemerinden Basta'nın bıçağını çıkarıp tutsağına doğru yürüdü. Bu Meggie'yi korkuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mo önünü keserek. Meggie ile aynı şeyi düşünmüş olduğu belliydi ama Toz Parmak yalnızca güldü. "Merak etmeyin, yüzüne, beni güzelleştirmek için çizdiği deseni çizmeye niyetim yok," dedi. "Onu yalnızca biraz korkutmak istiyorum."

Bunun üzerine eğilip ani bir hareketle Basta'nın boynunda taşıdığı deriden bandı kesti. Derinin ucunda ağzı kırmızı bir kurdele ile bağlanmış minik bir kese vardı. Toz Parmak, Basta'nın üstüne eğilip önünde keseyi salladı. "Şansını da alıp götürüyorum Basta!" dedi usulca, bir yandan doğrulurken. "Artık seni hiçbir şey kem gözden, hayaletlerden ve şeytanlardan, lanetlerden, kara kedilerden ve işte her nelerden korkuyorsan onlardan koruyamayacak."

Basta, bağlı ayaklarıyla ona tekme atmaya çalıştı ama ıskaladı. Toz Parmak bunun için hiçbir çaba harcamadı bile. "Bir daha görüşmemek üzere Basta!" dedi adam. "Ama yollarımız bir gün yine kesişirse, elimde şu var nasıl olsa." Deri bandı boynuna geçirip ensesinde düğümledi. "İçinde senin bir saç telin de vardı, değil mi? Yok mu? O zaman bir tane alsam iyi olacak. Birisinin saç telini ateşe atmak çok kötü bir etki yapmıyor muydu?"

"Bu kadar yeter!" dedi Mo onu dışarı çıkarırken. "Buradan bir an önce uzaklaşalım. Capricorn'un onları ne zaman me-

rak edeceği belli olmaz. Sana kitapların hepsini yakmadığını söylemiş miydim? Hâlâ *Mürekkep Yürek*'in bir kopyası var."

Toz Parmak, sanki onu bir yılan ısırmış gibi aniden olduğu yerde kaldı.

"Sana söylemem gerektiğini düşündüm." Mo, düşünceli bir şekilde ona baktı. "Aklına aptalca şeyler getirecek olsa da."

Toz Parmak yalnızca başını salladı. Sonra hiçbir söz söylemeden yürüdü.

"Niçin onların aracını almıyoruz?" diye önerdi. Elinor, geldikleri patikaya vardıklarında. "Onu öylece yolda bırakmışlardır herhalde."

"Çok tehlikeli," diye yanıtladı Toz Parmak. "Caddede bizi neyin beklediğini bilemeyiz. Oraya dönmek kasabaya gitmekten daha uzun sürer. Ayrıca öyle bir kamyoneti bulmaları daha kolay. Capricorn'un izimizi bulmasını mı istiyorsunuz ?"

Elinor içini çekti. "Öylesine bir fikirdi zaten," diye mırıldandı bir yandan ağrıyan ayak bileklerini ovuştururken.

Yoldan ayrılmadılar çünkü otların arasında gerçekten yılanlar kıpırdamaya başlamıştı. Bir defasında sarı toprağın üzerinde önlerine kara, ince bir yılan çıktı. Toz Parmak pullarla kaplı hayvanı bir sopayla tekrar geldiği dikenli çalıların arasına attı. Meggie, yılanların daha büyük olduğunu düşünmüştü ama Elinor ona, küçüklerin daha da tehlikeli olduğunu söyledi. Elinor topallıyordu ama diğerlerine ayak bağı olmamak için elinden geleni yapıyordu. Mo da her zamankinden daha ağır yürüyordu. Gizlemeye çalışıyordu ama köpeğin açtığı yara epey canını çok yakıyordu.

Meggie, sık sık Toz Parmak'ın yaraya sardığı kırmızı beze

bakarak babasının yanından ayrılmıyordu. Bir süre sonra asfalt yola ulaştılar. Karşıdan, paslı tüp yüklü bir kamyon geliyordu. Yorgunluktan saklanmadılar, zaten Capricorn'un yönünden gelmiyordu. Meggie, kamyon şoförünün yanlarından geçerken ne kadar şaşkın baktığını gördü. Herhalde kirlenmiş, terden sırılsıklam ve dikenli çalılardan yırtık pırtık olmuş giysileri içinde çok maceraperest bir görüntü sergiliyorlardı.

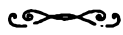
Kısa bir süre sonra evlerin önünden geçmeye başladılar. Sonra tepelerde rengarenk boyanmış, kapı önleri çiçeklerle bezenmiş evler çoğalmaya başladı. Sonra daha büyük bir kasabanın girişine vardılar. Meggie, çok katlı binalar, yaprakları tozlu palmiyeler ve sonunda, daha uzaklarda, güneşin gümüş gibi parlattığı denizi gördü.

"Aman Tanrım, umarım bizi bu halimizle herhangi bir bankaya alırlar," dedi Elinor. "Haydutların eline düşmüşe benziyoruz."

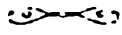
"Eee, öyle olmadı mı zaten?" dedi Mo.

Emin Yer

Günler ağır aksak geçiyordu; neyse ki doğan her yeni gün, zavallı çocuğun üstüne çöreklenmiş iç sıkıntısından küçük bir parça alıp götürüyordu.
Mark Twain, Tom Sawyer'ın Maceraları

Elinor, kaçmış çoraplarına rağmen bir bankaya girmeyi başarmıştı. Ama önce, yolun üstündeki ilk kafeye girip kadınlar tuvaletine gitti. Meggie, Elinor'un değerli eşyalarını nerede taşıdığını hiçbir zaman tam olarak öğrenemedi. Elinor, elini yüzünü yıkamış, saçına çeki düzen vermiş olarak döndü; büyük bir mutluluk içinde elindeki kredi kartını gösteriyordu. Sonra hepsi için kahvaltı ısmarladı.

Birden bire bir kafede oturmak, yemek yiyerek dışarıda işine gücüne giden, alışveriş yapan ya da öylece durup sohbet eden insanları izlemek çok farklı bir duygu gibi gelmişti. Meggie, Capricorn'un köyünde geçirdikleri yalnızca iki gece ve bir gün boyunca tüm bu yaşamın, dışarıdaki keşmekeşin durmayıp akıp gitmesine çok şaşırmıştı.

Ama yine de değişen bir şey olmuştu. Meggie, Basta'nın Mo'nun boğazına bıçağı dayadığını gördüğünden beri dünya adeta lekelenmişti. Kocaman, çirkin, koyu kahverengi bir yanık lekesiydi bu, pis kokulu, çatırdayarak büyüyen bir leke.

En masum şeylerin bile artık kirli bir gölgesi vardı. Bir kadın Meggie'ye gülümsemiş, sonra kasap vitrininin önünde durmuştu. Bir adam elinden tuttuğu çocuğu sabırsızca

arkasından çekip duruyordu; sonunda çocuk tökezleyerek düştü ve ağlayarak kanayan dizini ovuşturdu. Sonra şu adamın, kemerinin üstünden ceketi niçin öyle kabarık duruyordu? Yoksa Basta gibi bıçak mı taşıyordu?

Ancak gerçek dışı bu huzur sahte görünüyordu. Gece vakti kaçışları ve o harap evde yaşadığı korku Meggie'ye Elinor'un ona uzattığı limonatadan daha gerçek görünüyordu.

Farid, bardağına dokunmadı. Bir kez sarı içeceği kokladı, bir yudum içti, sonra yalnızca camdan dışarıya baktı. Gözleri kimi ya da neyi takip edeceğini bilmiyordu. Başı bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu, çaresizce kurallarını öğrenmeye çalıştığı bir oyunu izler gibi.

Kahvaltıdan sonra Elinor kentin en iyi otelini sordu. Kadın kredi kartıyla hesabı öderken Meggie ile Mo, camekanın arkasındaki türlü yiyeceklere baktılar. Tekrar başlarını çevirdiklerinde Toz Parmak ile Farid yok olmuştu. Elinor bunun üzerine endişelendi ama Mo onu rahatlattı. "Bir otel odasıyla Toz Parmak'ı kandıramazsın. Kapalı mekanda uyumayı sevmez," dedi adam, "Ayrıca hep bildiğini yapmıştır o. Belki yalnızca uzaklaşmak istiyordur, belki de şimdilik ilk köşede durup turistlere gösteri yapacaktır. İnan bana, Capricorn'a döneceğini hiç sanmıyorum."

"Ya Farid?" Meggie, onun Toz Parmak'ın peşinden gittiğini sanmıyordu.

Mo, yalnızca omzunu silkti. "Zaten onun yanından hiç ayrılmadı ki," dedi adam. "Gerçi bunun Toz Parmak'tan mı, yoksa Gwin'den mi kaynaklandığını bilemiyorum."

Kafede çalışanların önerdiği otel, kentin ortasından geçen palmiyelerle çevrili ana caddeye pek uzakta olmayan bir yer-

deydi. Elinor, üst katta iki oda tuttu; balkondan deniz görünüyordu. Büyük bir oteldi. Aşağıda, girişin yanında tuhaf giyimli bir adam vardı. Adam bagajlarının olmadığına şaşırmış ama kirli giysilerini samimi bir şekilde gülümseyerek görmezlikten gelmişti. Yataklar o kadar yumuşak ve o kadar beyazdı ki, Meggie önce yüzünü gömdü yatağa. Her şeyin gerçek dışı olması duygusu onu hâlâ terk etmemişti. Sanki bir parçası hâlâ Capricorn'un köyündeydi. Basta yaklaşırken dikenlerin arasında yürümeye çalışıyor, yıkık eve sırtını veriyordu. Mo da ondan farklı durumda değildi. Kız, babasının yüzüne her baktığında onu dalgın görüyordu. Tüm bu yaşadıklarından sonra yüzünde rahatlama görmeyi bekliyordu ama gördüğü yalnızca hüzündü ve onu korkutan bu dalgınlık.

"Geri dönmeyi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu kız bir ara adamın yüzünde yine o ifade belirdiğinde. Onu o kadar iyi tanıyordu ki.

"Hayır, merak etme!" diye yanıtladı adam kızın saçlarını okşayarak. Ama kız ona inanmamıştı.

Elinor da Meggie ile aynı endişeyi taşıyordu çünkü birkaç kez o da Mo ile bu konuda konuşurken ondaki ciddi yüz ifadesini sezmişti ve yanlarına Meggie gelir gelmez de birden susmuştu. Elinor, Mo gerekli görmese de, koluna baktırmak için bir doktor çağırtmıştı. Ayrıca, herkese yeni giysiler almıştı, Meggie ile birlikte ve şöyle demişti: "Sana kendim bir şeyler seçsem onları giymezdin." Sürekli telefonla konuştu ve kentteki tüm kitapçıları dolaştı. Elinor üçüncü gün kahvaltıda, eve döneceğini söyledi.

"Artık ayaklarım acımıyor, kitaplarıma olan özlemim beni öldürecek, ayrıca mayolu tek bir turist daha görürsem

bağıracağım," dedi Mo'ya. "Bir araba kiraladım bile. Ama yola çıkmadan önce sana bunu vermek istiyorum!"

Bu sözlerden sonra Mo'nun eline bir not uzattı. Üstünde Elinor'un iri kavisli el yazısıyla yazılmış bir ad ve adres vardı. "Ben seni iyi tanırım Mortimer!" dedi kadın. *"Mürekkep Yürek'in* aklından çıkmadığını biliyorum. Bunun için sana Fenoglio'nun adresini buldum, evi buraya yakın. İnan onu bulmak pek de kolay olmadı ama büyük olasılıkla onda daha birkaç kitap vardır. Bana onu ziyaret edeceğine ve şu lanetli köydeki kitabı aklından çıkaracağına söz ver."

Mo, elindeki adrese iyice ezberlemek istercesine baktı, sonra yeni cüzdanına koydu. "Haklısın, denemeye değer!" dedi adam. "Çok teşekkür ederim Elinor!" Yüzü mutlu görünmeye başlamıştı.

Meggie tek kelime anlamadı. Bildiği tek şey haklı çıktığıydı. Mo, hâlâ Mürekkep Yürek'i düşünüyordu, onu kaybettiğini bir türlü kabullenemiyordu.

"Fenoglio? O kim?" diye sordu kız titrek bir sesle. "Kitapçılardan biri mi?" Bu isim ona hiç yabancı gelmemişti ama kim olduğunu anımsayamamıştı.

Mo yanıt vermedi. Pencereden dışarıya bakıyordu.

"Lütfen Elinor ile gidelim Mo!" dedi Meggie. "Lütfen!"

Sabahları denize gitmek güzeldi, rengarenk evleri de seviyordu ama yine de buradan gitmek istiyordu. Kentin arkasında yükselen tepeye ne zaman baksa yüreği hızlı hızlı atmaya başlıyor, sokaklardaki kalabalığı gördükçe de aralarında Basta ya da Yassı Burun'un yüzünü görmüş gibi oluyordu. Eve gitmek istiyordu ya da en azından Elinor'un evine. Tekrar Mo'nun, Elinor'un kitaplarına yeni giysiler kazandırmasını iz-

lemek istiyordu; baskı aletiyle deriye varak altını geçirmesini, astar kağıdı seçmesini, yapıştırıcıyı karıştırmasını ve mengeneyi sıkıştırmasını izlemek istiyordu. Her şeyin, Toz Parmak gelmeden önceki gece gibi olmasını istiyordu.

Ama Mo başını salladı. "Önce bir ziyarette bulunmam gerek Meggie," dedi. "Sonra Elinor'a gideriz. En geç öbür gün."

Meggie tabağına baktı. Lüks otellerde kahvaltıda ne kadar inanılmaz şeyler veriyorlardı. Ama canı artık taze çilekli pastacıklardan istemiyordu.

"Peki, o zaman iki gün sonra görüşürüz. Bana geleceğine söz ver Mortimer!" Elinor'un sesindeki endişeyi duymamak mümkün değildi. "Fenoglio'dan bir sonuç alamazsan da geleceksiniz. Bana söz ver!"

Mo gülümsedi. "Sana büyük yemin, Elinor," dedi.

Elinor rahatlayıp derin bir nefes alarak uzun süredir tabağında duran çöreğini ısırdı. "O adresi bulmak için neler yaptığımı sorma sakın!" dedi ağzı doluyken. "Adam gerçekten çok uzakta oturmuyor, arabayla en fazla bir saat sürer. Capricorn'la bu kadar yakın oturmaları ne garip değil mi?"

"Evet, çok garip," diye mırıldandı Mo pencereye bakarak. Otelin bahçesindeki palmiyelerin arasından rüzgar esiyordu.

"Onun tüm öyküleri buralarda geçer," diye devam etti Elinor. "Ama bildiğim kadarıyla uzun yıllar yurtdışında yaşadı ve daha birkaç yıl önce buraya taşındı." Garsonu çağırıp bir kahve daha istedi.

Garson kız Meggie'ye bir şey isteyip istemediğini sordu, o da başını salladı. "Mo, ben artık burada kalmak istemiyorum!" dedi sessizce. "Hiç kimseyi ziyaret etmek de istemiyorum. Ben eve gitmek istiyorum. Ya da en azından Elinor'a."

Mo, elini kahve fincanına uzattı. Sol kolunu hareket ettirirken hâlâ acıyla yüzünü buruşturuyordu. "Ziyaretimizi hemen yarın yapacağız Meggie" dedi. "İşittin işte, buraya pek uzak değilmiş. En geç öbür gün, tüm sınıfının sığabileceği kocaman yatağında yatarsın."

Kızını biraz güldürmek istemişti ama Meggie'nin içinden hiç gülmek gelmiyordu. Tabağındaki çileklere baktı. Ne kadar da kırmızıydılar.

"Benim de bir araba kiralamam gerekecek Elinor," dedi Mo. "Bana ödünç para verebilir misin? Döner dönmez sana geri veririm."

Elinor evet anlamında başını sallayarak Meggie'ye uzun uzun baktı. "Biliyor musun Mortimer," dedi kadın. "Kızının bu aralar kitaplarla pek arası yok. Bu duyguyu çok iyi bilirim. Babam her seferinde bir kitaba dalıp bizi artık görmediğinde canım elime bir makas alıp o kitabı lime lime etmek gelirdi. Oysa bugün? Bugün en az babam kadar kitap delisiyim. Bu çok garip değil mi? Neyse!" Peçetesini katlayıp sandalyesini geri çekti. "Ben şimdi eşyalarımı toplayacağım, sen de kızına Fenoglio'nun kim olduğunu anlat."

Sonra oradan ayrıldı kadın. Meggie babasıyla masada yalnız kalmıştı. Mo, bir fincandan fazla kahve içmezken şimdi bir kahve daha ısmarlıyordu.

"Çileklerini unuttun mu?" diye sordu. "Onları yemeyecek misin?"

Meggie başını salladı.

Mo içini çekerek bir tane aldı. "Fenoglio, *Mürekkep Yürek*'i yazan adam," dedi. "Belki onda hâlâ birkaç kopya vardır. Belki değil, mutlaka vardır."

"Hiç sanmam!" dedi Meggie öfkeli bir şekilde. "Capricorn hepsini çalmıştır! Gördün ya, tüm kopyaları çalmış!"

Ama Mo başını salladı. "Eminim aklına Fenoglio gelmemiştir. Biliyor musun, yazarların durumu biraz garip. İnsanların çoğu bu kitapların kendileri gibi insanlar tarafından yazıldığını düşünmez. Yazarların çoğunun ölmüş olduğu sanılır ama onlara sokakta ya da alışverişte rastlayacakları kimsenin aklına gelmez. Öyküler çok iyi bilinir ama yazarın ismi unutulur, yüzü ise hiç anımsanmaz. Yazarların çoğu da bundan hoşlanır. Elinor'dan duyduğun gibi, Fenoglio'nun adresini bulmak pek de kolay olmamış. Eminim Capricorn'un, onu yaratanın ondan iki saat uzakta yaşadığından haberi bile yoktur."

Meggie bundan çok da emin değildi. Dalgın dalgın önündeki masa örtüsüyle oynadı, önce yelpaze gibi katladı, sonra soluk sarı örtüyü tekrar düzeltti. "Yine de Elinor'a gitmeyi tercih ederdim," dedi kız.

"O kitabı," biraz duraksadı ve sonra cümlesini tamamladı. "O kitabı niçin o kadar istiyorsun, anlamıyorum bunu. Artık bir yararı yok ki." Sonra içinden, o gitti işte; sen onu geri döndürmeyi denedin ama olmadı işte diye ekledi. "Hadi eve gidelim."

Mo, tabaktan bir çilek daha aldı, en küçüğünü. "En tatlı olanlar küçüklerdir," dedi çileği ağzına atarken. "Annen çileği çok severdi. Hiç doymazdı çileğe. Baharda çok yağmur yağıp da çilekler, tarlalarda çürüyünce çok öfkelenirdi."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi, bir yandan tekrar pencereden dışarıya bakarken. "Bir kez daha deneyeyim Meggie," dedi. "Son bir kez daha. Yarın değil öbür gün de Elinor'a gideriz. Sana söz veriyorum."

Sözcüklerle Dolu Bir Gece

Ilık bir yaz gecesinde uyuyamayan hangi çocuk gökyüzünde Peter Pan'ın yelkenlisini görmediğini söyler? Ben sana işte bu yelkenliyi görmeyi öğreteceğim.
Roberto Cotroneo, Bir Çocuk ve Bir Yaz Sabahı

Mo, kiraladığı arabayı almak için çıkmış, Meggie ise otelde kalmıştı. Balkona bir sandalye çekip beyaza boyanmış balkondan evlerin arkasında mavi cam gibi parlayan denize baktı ve hiçbir şey düşünmemeye çalıştı, hiçbir şey. Arabaların çıkardığı gürültü o kadar baskındı ki Elinor'un kapıyı çalışını güçlükle duydu.

Meggie kapıyı açtığında Elinor geri dönüp yürümeye başlamıştı bile. "Ah, içerdeydin demek," dedi Elinor, utangaç bir ifadeyle. Arkasında bir şey saklıyordu.

"Evet, Mo kiraladığı arabayı almaya gitti."

"Sana bir şey getirdim, veda için." Elinor arkasından yassı bir paket çıkardı. "İçinde kötü adamların olmadığı bir kitap bulmak kolay olmadı ama babanın sana bir zarar vermeden okuyacağı bir kitap aradım. Sanırım bunu okurken bir şey olmaz"

Meggie, paketin çiçekli kağıdını açtı. Kitabın kapağında iki çocuk ve bir köpek vardı. Çocuklar dar bir kaya parçası ya da taşın üzerine diz çökmüş, endişeyle önlerinde uzanan uçuruma bakıyordu.

"Bir şiir kitabı," diye açıkladı Elinor. "Böyle şeyleri sever

misin bilmem ama baban okuyunca kulağa çok güzel gelir diye düşündüm."

Meggie kitabı açtı. Okumaya başladı: *...O benimle olalı kaçmadım gölgemden hiç.* Sözcükler küçük bir ezgi gibi esti yüzüne. Kitabı dikkatlice kapattı.

"Teşekkür ederim Elinor," dedi. "Ama... Benim sana verecek bir şeyim yok."

"İyi, alacağım olsun o zaman!" dedi Elinor ve yeni aldığı çantasından bir paket daha çıkardı. "Senin gibi kitap kurdu bir kitap ile ne yapsın?" dedi kadın. "Ama bunu tek başına okusan iyi olur. İçinde kötülerden geçilmiyor. Ama beğeneceğini sanıyorum. Gurbette olunca insana birkaç teselli edici kitap sayfasından daha iyi gelen bir şey yoktur, değil mi?

Meggie başını salladı. "Mo öbür gün sana geleceğimize söz verdi," dedi. "Gitmeden onunla da vedalaşacaksın değil mi?" Elinor'un verdiği ilk armağanı kapının yanındaki komodinin üstüne koyarak ikinci paketi açtı. Kalın bir kitaptı, bu iyiydi işte.

"Yok canım! Benim yerime sen söyle!" dedi Elinor. "Vedalaşmada pek iyi değilimdir. Zaten yakında yine görüşeceğiz; sana iyi bakmasını da önceden söylemiştim. Kitapları hiçbir zaman açık bırakma," dedi kadın arkasını dönmeden önce. "Bu onların belini kırar. Ama baban bunu sana bin kez söylemiştir herhalde."

"Pek çok kez," dedi Meggie ama Elinor gitmişti bile. Bir süre sonra Meggie birinin valizini asansöre sürüklediğini duydu ama Elinor mu diye bakmak için koridora çıkmadı. Vedalaşmayı o da pek sevmiyordu.

Günün geri kalan kısmında Meggie hep suskundu. Akşama doğru Mo ile birlikte bir iki sokak ilerdeki küçük bir restoranda yemeğe gittiler. Çıktıklarında gün batmaya başlamıştı bile, insan seli kararan sokakları doldurmuştu. Bir meydanda daha da fazla kalabalık vardı. Meggie ve Mo kalabalığın içine girince, insanların ateş tüküren birinin etrafında toplandıklarını gördüler.

Toz Parmak yanan meşaleleri çıplak kollarında gezdirirken herkes sessizdi. O selam verip insanlar alkış tutarken Farid de elindeki küçük bir gümüş kaseyi kalabalığın içinde gezdiriyordu. Buraya tek uymayan şey de bu küçük kaseydi. Farid ise plajda dolaşan ve bir kız görünce birbirine işaret eden çocuklardan farklı görünmüyordu. Teni belki biraz daha esmerdi, saçları daha karaydı ama ona bakınca, onun halıların uçtuğu, dağların yarıldığı ve lambaların dilekleri yerine getirdiği bir öyküden çıkıp gelmiş olduğu hiç kimsenin aklına gelmezdi. Üstünde o yerlere kadar uzanan mavi giysisi yoktu; pantolon ve tişört giymişti. Bu giysilerin içinde daha büyük görünüyordu. Onları Toz Parmak almış olmalıydı, onları ve ayaklarının hâlâ pek alışamamışa benzediği ayakkabılarını. Kalabalıkta Meggie'yi görünce utangaç bir şekilde selamladı ve işine devam etti.

Toz Parmak, son bir kez, büyüklüğü en cesur izleyicilerin bile geri kaçmasına neden olan ateş topunu havaya tükürdü; sonra meşaleleri kaldırıp topları aldı. Topları o kadar yükseğe fırlatıyordu ki insanlar onları görebilmek için başlarını sonuna kadar kaldırmak zorunda kalıyorlardı; sonra onları tekrar yakalayıp bu kez diziyle yükseğe fırlatıyordu. Toplar, kollarından gizli iplerle çekiliyormuş gibi yukarıya doğru yuvarlanıyor, sanki onları havadan toplamış gibi sırtında beliriyor, alnında, çenesinde zıplıyordu. Adeta yer çekimi

yokmuşçasına dans eden topların hiç ağırlığı yok gibiydi Aksini anımsatan Toz Parmak'ın yüzü olmasa, her şey güzel bir oyundu. Dans eden topların arkasında yüzü ciddiyetini hep koruyordu, yüzünün dans eden ellerle, o ellerin becerisiyle, o her şeyi hafife almışlığı ile hiçbir ilgisi yoktu. Meggie, parmaklarının hâlâ acıyıp acımadığını merak ediyordu. Kırmızı görünüyorlardı ama yalnızca ateşin yansımasından öyle görünüyor olabilirlerdi.

Toz Parmak selam verip toplarını sırt çantasına doldurmaya başlayınca izleyiciler istemeye istemeye dağılmaya başladılar. Sonunda yalnızca Mo ve Meggie kalmıştı meydanda. Farid, kaldırıma oturmuş topladığı paraları sayıyordu. Hoşnut görünüyordu; sanki eskiden beri bu işi yapıyordu.

"Demek hâlâ buralardasın," dedi Mo.

"Niçin olmayayım?" Toz Parmak bir yandan da eşyalarını topluyordu, Elinor'un bahçesinde de kullandığı o iki şişeyi, yanmış meşaleleri, içindekini sorumsuzca sokağa döktüğü tükürme kabını. Kendine yeni bir çanta almıştı, anlaşılan eskisi hâlâ Capricorn'un köyündeydi. Meggie, sırt çantasına baktı ama içinde Gwin yoktu.

"Çoktan uzaklara, Basta'nın seni bulamayacağı bir yere gitmiş olduğunu umut etmiştim."

Toz Parmak omzunu silkti yalnızca. "Önce biraz para bulmam gerek. Ayrıca buraların havasını daha çok seviyorum, insanlar da izlemeye daha meraklı. Bonkörler de ayrıca. Değil mi Farid? Bu seferki ganimet nasıl?"

Toz Parmak ona doğru dönünce çocuk sıçradı. Paranın olduğu kaseyi bir kenara koymuş ağzına yanan bir kibriti sokmak üzereydi. Kibriti hemen parmaklarıyla bastırarak sön-

dürdü. Toz Parmak içten içe güldü. "İlle de öğrenmek istiyor, ateşle oynamayı. Ona şimdilik antrenman yapmak için minik meşaleler yapmayı öğrettim ama acele ediyor. Dudağında sürekli yanık kabarcıkları var."

Meggie belli etmeden Farid'e baktı. Farid, bir yandan Toz Parmak'ın eşyalarını çantaya koyarken; onları hiç dikkate almıyormuş gibi yapıyordu ama Meggie konuştukları her şeyi dinlediğinden emindi. İki kez onun kara gözleriyle göz göze geldi; ikincisinde çocuk aniden arkasını döndü, neredeyse Toz Parmak'ın şişelerini düşürecekti elinden.

"Hey hey dikkatli ol tamam mı?" diye bağırdı Toz Parmak heyecanla.

"Hâlâ buralarda olmanın başka bir nedeni yoktur umarım?" diye sordu Mo, Toz Parmak tekrar ona döndüğünde.

"Ne demek istiyorsun?" Toz Parmak gözlerini ondan kaçırdı. "Ha, geri döneceğimi düşündün, şu kitap yüzünden. Sen beni gözünde büyütüyorsun. Ben bir korkağım."

"Saçmalama." Mo'nun sesi öfkeliydi. "Elinor bugün eve dönüyor," diye ekledi.

"Ne mutlu ona." Toz Parmak, Mo'nun yüzünü donuk bir ifadeyle süzdü. "Eee sen? Sen dönmüyor musun?"

Mo, etraftaki evlere bakarak başını salladı. "Önce birini görmem gerek."

"Burada mı? Kimi?" Toz Parmak üstüne kısa kollu bir gömlek geçirdi, rengarenk, büyük çiçekleri olan, yara izi dolu yüzüne pek yakışmayan bir gömlekti bu.

"Belki elinde hâlâ kitabın bir kopyası bulunan birisi vardır.

Biliyorsun işte..."

Toz Parmak'ın yüzü ifadesizdi ancak parmakları onu ele veriyordu. Birden bire gömleğinin düğmelerini ilikleyemez olmuştu. "Bu olamaz!" dedi boğuk bir sesle. "Capricorn onları toplarken birini gözden kaçırmış olmaz."

Mo omzunu silkti. "Belki de. Ama ben yine de deneyeceğim. Sözünü ettiğim adam kitapçı ya da sahaf değil. Capricorn onun varlığından bile haberdar değildir."

Toz Parmak etrafa bakındı. Evlerden birinde panjurlar kapanıyordu, yolun karşı tarafında da bir restoranın sandalyelerinin aralarında birkaç çocuk oyun oynuyordu, sonra garson onları kovdu. Ortalıkta sıcak yemek ve Toz Parmak'ın ateş oyunlarının kokusu vardı. Evlerin arasında siyah giysili adam da görünmüyordu. Yalnızca bezgin bir halde sandalyeleri düzelten bir adam vardı görünürde.

"Peki, kimmiş bu gizemli yabancı?" Toz Parmak sesini kısarak neredeyse fısıltıyla konuşuyordu.

"*Mürekkep Yürek*'i yazan adam. Buraya yakın bir yerde yaşıyor."

Elinde içinde paralar olan gümüş kaseyle Farid geliyordu onlara doğru. "Gwin geri dönmüyor," dedi Toz Parmak'a. "Onu kandıracak bir şeyimiz de kalmadı. Gidip birkaç yumurta alayım mı?"

"Hayır, o kendine bakmasını bilir." Toz Parmak parmağıyla yara izlerine dokundu. "Topladığımız parayı deri keseye koy, biliyorsun işte şu sırt çantamda!" dedi Farid'e. Meggie, babası kendisiyle öyle konuşmuş olsaydı alınırdı ama Farid için bu çok doğaldı. İşgüzar bir şekilde fırladı.

"Gerçekten her şey bitti, geri dönüş yolu kapandı sanmıştım. Hiçbir zaman..."

Toz Parmak sözüne ara vererek gökyüzüne baktı. Renkli ışıklarıyla bir uçak geçiyordu karanlık gökte. Farid de yukarı baktı. Parayı yerine koymuş sırt çantasının yanında bekliyordu. Birden kürklü bir şey ona doğru koşmaya başladı, pantolonuna tutunarak çocuğun omzuna tırmandı. Gülümseyerek cebinden bir parça ekmek çıkarıp Gwin'e uzattı Farid.

"Peki, gerçekten bir kitap daha varsa?" Toz Parmak uzun saçlarını arkaya attı. "Bana bir şans daha tanır mısın? Okuyarak beni geri göndermeyi dener misin? Yalnızca bir kez?" Sesi o kadar özlem doluydu ki Meggie'nin içi acıdı.

Ama Mo'nun yüzü soğuktu. "Sen geri dönemezsin, en azından bu kitaba değil!" dedi adam. "Biliyorum, bunu duymak istemiyorsun ama bu böyle. Kabul et artık. Belki sana bir gün yardım edebilirim, aklıma bir fikir geldi, gerçi çok çılgın bir fikir ama ..." Cümlesini tamamlamadı; yalnızca başını sallayarak boş bir kibrit kutusuna tekme attı.

Meggie, şaşkın şaşkın babasına baktı. Hangi fikirden söz ediyordu? Gerçekten bir yol bulmuş muydu, yoksa yalnızca Toz Parmak'ı teselli etmek için mi böyle söylemişti? Eğer öyleyse, hedefine ulaşmamıştı. Toz Parmak ona hâlâ eskisi gibi düşmanca bakıyordu. "Ben de geleceğim," dedi adam. Yara izlerine dokunduğunda yüzü is olmuştu. "Şu adamı görmeye ben de geleceğim, sonra ne yapacağımıza bakarız."

Arkalarında gülüşme sesi duydular. Toz Parmak etrafına bakındı. Gwin, Farid'in kafasına çıkmaya çalışıyordu, çocuk da sanki kafasında sivri sansar tırnaklarını hissetmekten daha güzel bir şey yokmuş gibi gülüyordu.

"O hiç sıla hasreti çekmiyor!" diye mırıldandı Toz Parmak. "Ona sordum. Eser yok! Tüm bunlar" eliyle etrafı gösterdi.

"Onun hoşuna gidiyor hatta. Gürültü ve arabaların pis kokuları bile. Burada olmaktan çok mutlu. Ona iyilik yapmış oldun."

Gwin, Farid'in omzundan inmiş merakla kaldırımı kokluyordu. Masaların arasında oynayan çocuklardan biri eğilip şaşkın bir şekilde minik boynuzlara baktı. Ama çocuk elini hayvana uzatmadan Farid araya girip Gwin'i yakaladı ve tekrar omzuna oturttu.

"Nerede oturuyor şu...?" Toz Parmak cümlesini tamamlamadı.

"Buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta."

Toz Parmak sustu. Gökyüzünde tekrar bir uçağın ışıkları yanıp sönmeye başladı. "Bazen, sabah erken saatlerde elini yüzünü yıkamak için çeşmeye gittiğimizde," diye mırıldandı adam, "Minicik periler suyun üstünde uçuşup dururdu, şu sizin yusufçuklardan pek büyük olmayan menekşe renginde periler. Bazen insanın saçma doğru uçarlar, bazen de yüzüne tükürürlerdi. Pek dostça değillerdi ama geceleri ateşböcekleri gibi yanarlardı. Bazen birini yakalayıp bir kavanoza koyardım. Onları gece uyumadan önce serbest bırakınca da güzel düşler görürdü insan."

"Capricorn, cinler ve devlerden de söz etmişti," dedi Meggie sessizce.

Toz Parmak ona düşünceli düşünceli baktı. "Doğru onlar da vardı," dedi adam. "Cinler, yosun cadıları, camdan adamlar... Capricorn hiç birini de sevmiyordu. Ona kalsa hepsini öldürürdü. Onları avlıyordu, her şeyi avlıyordu."

"Tehlikeli bir dünya olmalı." Meggie tüm o devleri, cinleri ve perileri gözünde canlandırmaya çalıştı. Mo ona bir kez perilerle ilgili bir kitap vermişti.

Toz Parmak omzunu silkti. "Evet, tehlikeli bir dünya, ne olmuş? Bu dünya da tehlikeli, değil mi?" Ansızın Meggie'ye sırtını dönüp sırt çantasına uzanarak onu omzuna attı. Sonra çocuğu çağırdı. Farid topların ve meşalelerin olduğu çantayı alıp hiç yorulmamış gibi taşıdı. Toz Parmak tekrar Mo'nun yanına geldi.

"Sakın adama benden söz etme!" dedi. "Ben onu görmek istemiyorum. Ben arabada bekleyeceğim. Yalnızca onda kitap var mı yok mu, onu öğrenmek istiyorum, tamam mı? Çünkü Capricorn'un elindeki kitaba hiçbir zaman ulaşamam."

Mo, omzunu silkti. "Nasıl istersen..."

Toz Parmak, kızarmış parmaklarına bakarak gerilmiş deriyi elledi. "Belki de bana öykümün nasıl bittiğini anlatmaya kalkışır," diye mırıldandı adam.

Meggie ona şaşkın şaşkın baktı. "Bunu bilmiyor musun?"

Toz Parmak gülümsedi. Meggie onun gülümsemesini hâlâ sevmiyordu. Sanki yalnızca bir şeyleri gizlemek için gülümsüyordu. "Bunda olağanüstü olan ne prenses?" diye sordu usulca. "Sen kendi öykünün nasıl bittiğini biliyor musun?"

Meggie verecek yanıt bulamadı.

Toz Parmak ona göz kırparak arkasını döndü. "Yarın sabah otelde olurum!" dedi.

Sonra arkasını bir daha dönmeden oradan uzaklaştı. Farid ise ağır çantayı taşıyarak peşinden gitti; sonunda bir sahibi olmuş bir sokak köpeği gibi mutluydu çocuk.

Gece dolunay vardı ve Ay turuncu renkte bir meyve gibi gökyüzünden sarkıyordu. Ay'ı görebilmeleri için yatağa gitmeden önce Mo perdeleri açtı. Tüm o beyaz yıldızların arasında

renkli bir fener gibiydi Ay.

İkisi de uyuyamadı. Mo, kendine birkaç cep kitabı almıştı, kitaplar çok el değiştirmiş gibi yıpranmış görünüyorlardı. Meggie, Elinor'un verdiği şu kötü adamların da olduğu kitabı okuyordu. Kitap hoşuna gitmişti ama bir süre sonra yorgunluktan gözleri kapandı. Mo yanında olunca hemen uykuya daldı. Yabacı bir gökyüzünde asılı turuncu Ay'ın altında Mo, okumaya devam ediyordu.

Bir ara kız karmaşık bir düş görüp sıçradığında Mo hâlâ elinde kitap yatağında oturuyordu. Ay, çoktan yoluna devam etmişti ve dışarıda geceden başka bir şey görünmüyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu Meggie yatağında doğrularak.

"Ah. Şu aptal köpek sol kolumu ısırdı, sen de biliyorsun, ben sol tarafa dönerek yatmayı severim. Ayrıca kafamdan çok şey geçiyor."

"Benim kafamdan da çok şey geçiyor." Meggie, Elinor'un ona armağan ettiği şiir kitabını etajerin üstünden aldı. Kitabın kapağına, bombeli sırtına dokundu, parmağını harflerin üstünde gezdirdi. "Biliyor musun Mo?" dedi duraksayarak. "Ben de yapabilmeyi isterdim."

"Neyi?"

Meggie tekrar kitabın kapağını okşadı. Kitabın fısıldadığını duyuyor gibiydi. Sessizce. "Öyle okumayı," dedi kız. "Senin gibi okumayı. Okurken her şeyi canlandırmayı."

Mo kızına baktı. "Delirmişsin sen!" dedi. "Başımıza gelenler bu yüzden gelmedi mi?"

"Biliyorum."

Mo, parmaklarını arasına koyarak kitabını kapattı.

"Bana bir şey oku, Mo!" dedi Meggie usulca. "Lütfen. Yalnızca bir kez." Ona şiir kitabını uzattı. "Bunu bana Elinor armağan etti. Bunu okuyunca bir şey olmaz dedi."

"Öyle mi? Demek öyle dedi?" Mo kitabı açtı. "Eğer olursa ne olacak?" Parlak sayfaları çevirmeye başladı.

Meggie, yastığını babasının yastığının yanına getirdi.

"Toz Parmak'ı geri göndermek için gerçekten bir şey geldi mi aklına? Yoksa ona yalan mı söyledin?"

"Yok canım. Bilirsin, yalan söylemede pek de usta sayılmam."

"Doğru." Meggie gülümsedi. "Aklına gelen ne?"

"Bunu sana gerçekten bir işe yarayıp yaramayacağını öğrenince söyleyeceğim."

Mo, hâlâ Elinor'un kitabını karıştırıyordu. Kaşlarını çatarak bir sayfa okudu, sayfayı çevirdi, bir başka sayfayı okudu.

"Lütfen Mo!" Meggie iyice yanına yaklaştı. "Yalnızca bir şiir. Minicik bir şiir. Lütfen. Benim için."

Adam içini çekti. "Yalnızca bir tane?"

Meggie başını salladı.

Dışarıda arabaların gürültüsü kesilmişti. Dünya dingin bir sessizliğe bürünmüştü.

"Lütfen Mo, oku!" dedi Meggie.

Mo, sessizliği sözcüklerle doldurmak için okumaya başladı. Sanki şimdiye kadar onun sesini beklemiş olan uzun, kısa, sert, yumuşak, tüm sözcükleri sayfalardan çağırıyordu. Sözcükler odanın içinde dans etmeye başladılar, renkli camdan resimler oluşturdular. Uykuya daldıktan sonra bile onları duyabiliyordu Meggie; oysa babası kitabı çoktan kapatmıştı. Ona, bu dünyayı anlatan sözcüklerdi bunlar, dünyanın karanlık ve aydınlık yü-

zünü anlatan ve tüm kabuslara karşı bir set çeken sözcükler. Bu gece tek bir kabus bile bu setten geçemedi.

Ertesi sabah, Meggie'nin yatağında bir kuş çırpınıyordu, geçen gece gördükleri ay ışığı gibi turuncu bir kuştu. Kuşu yakalamaya çalıştı ama o arkasında mavi gökyüzünün onu beklediği pencereye doğru uçtu ve görünmeyen cama çarptı. Mo camı açıp onu serbest bırakana kadar minik kafasını tekrar tekrar cama çarptı.

"Eee, hâlâ bunu yapabilmeyi sen de istiyor musun?" diye sordu Mo, Meggie, kuş gökyüzünün mavisine karışana kadar onun arkasından bakarken.

"Çok güzeldi!" dedi kız.

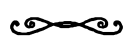
"Evet, ama burası onun hoşuna gidecek mi?" diye sordu Mo. "Ayrıca geldiği yere onun yerine kim gitti?"

Meggie, Mo aşağıya inip hesabı öderken pencerenin kenarına oturdu. Mo'nun gece en son okuduğu şiiri çok iyi anımsıyordu. Kitabı etajerin üstünden aldı, bir süre duraksadı, sonra açtı.

Orada bir yer var kaldırımın bittiği
Ve sokağın henüz başlamadığı
Ve işte orada çimen biter, yumuşacık,
Bembeyaz pamuk gibi
Ve işte orada güneş yakar erguvan rengi alev gibi
Ve aykuşu orada uyur uzun bir yolculuktan sonra
Serin serin nane kokulu rüzgarda.

Meggie, Shel Silverstein'ın sözcüklerini fısıldıyordu ama lambanın etrafında hiçbir aykuşu uçuşmadı. Nane kokusunu da hayal ediyordu herhalde.

Fenoglio

Eğer 'Tom Sawyer'ın Maceraları' adlı kitabı okumamışsanız beni tanımazsınız ama bu önemli değil. Kitabı Mark Twain yazdı, kitapta anlatılanlar gerçek; yani hemen hemen. Bazen biraz abartmış ama çoğu doğru. Zaten önemli değil o kadar. Arada bir yalan söylemeyen birini hiç görmedim.
Mark Twain, Huckleberry Finn'in Maceraları

Onlar otelden çıktıklarında Toz Parmak, Farid ile birlikte park yerinde bekliyordu. Kentin etrafındaki tepelerin üstünde yağmur bulutları geziniyor, ılık bir rüzgar onları yavaşça denize doğru sürüklüyordu. Her şey gri görünüyordu, rengarenk boyanmış evler, yolların kenarında çiçek açmış çalılıklar bile. Mo, Elinor'un Romalıların yaptığını söylediği sahil yolunu seçmiş batıya doğru ilerliyordu.

Yol boyunca sol taraflarındaki deniz onlara eşlik ediyordu, ufka kadar uzanan uçsuz bucaksız deniz. Bazen denizin önünü evler, bazen de ağaçlar kapatıyordu ama bugün deniz bile Meggie'nin Elinor ve Toz Parmak ile dağlardan aşağıya indiği gün kadar çekici gelmiyordu. Gökyüzünün gri rengi dalgalarda yansıyor, köpüren su, kirli bulaşık suyu gibi görünüyordu. Meggie, gözünün, sık sık sağ tarafa kaydığını fark etti, Capricorn'un köyünün gizlendiği tepelere doğru. Hatta bir ara tepelerin arasında bir yerde soluk kilise kulesini gördüğünü sandı ve yüreği ağzına geldi; oysa bunun Capricorn'un köyü olamayacağını çok iyi biliyordu. En azından ayakları o yolun

ne kadar uzun olduğunu anımsatıyordu kendisine.

Mo, her zamankinden daha hızlı sürüyordu, çok daha hızlı. Bir an önce hedefe varmak istediği çok açıktı. Bir saat kadar sonra sahil yolundan sapıp vadiden geçen, kenarlarında gri evlerin olduğu dar bir yola girdiler. Tepelere seralar kurulmuştu. Yukarıya doğru tırmanmaya başladıklarında yolun iki tarafı da yine yeşillenmeye başladı. Duvarların yerini çayırlar almış, yolun kenarında da zeytin ağaçları boynunu bükmüştü. Birkaç kez bir yol ayrımına geldiler. Mo bu nedenle sık sık aldığı haritaya bakmak zorunda kaldı ama sonunda aradıkları sokağın adının yazdığı levhayı gördüler.

Neredeyse yalnızca bir meydan, etrafında da bir düzine kadar ev ve Capricorn'un kilisesine benzeyen bir kiliseden oluşan küçük bir kasabaya gelmişlerdi. Meggie, arabadan indiğinde aşağılarda denizi gördü. Bu uzaklıktan bile denizin üzerindeki köpükler fark ediliyordu. Deniz de huzursuzdu bu gri günde. Mo, köy meydanına, son iki savaşta şehit olanların anısına yapılan bir anıtın hemen yanına park etti. Böyle küçük bir kasaba için şehit listesi oldukça uzundu. Meggie'ye göre köydeki evlerin sayısı kadar isim vardı listede.

"Arabayı kilitlemene gerek yok; ben dikkat ederim!" dedi Toz Parmak, Mo arabayı kilitlemeye çalışırken. Adam sırt çantasını omzuna alıp uykulu Gwin'e zincirini taktı ve anıtın önündeki basamaklara oturdu. Farid de bir şey söylemeden onun yanına oturdu. Ama Meggie Mo'nun peşinden gitti.

"Unutma, benden söz etmeyeceğine söz verdin!" dedi Toz Parmak arkasından.

"Tamam tamam!" diye karşılık verdi Mo.

Meggie bir kez daha başını çevirince Farid'in yine kibritle

oynadığını görmüştü. Yanan kibriti ağzıyla söndürmeyi oldukça iyi öğrenmiş olsa da, Toz Parmak kibritleri Farid'in elinden aldı. Farid mutsuz bir şekilde boş ellerine bakakaldı.

Babasının mesleği gereği Meggie, kitapları seven, satan, biriktiren, basan ya da babası gibi onların sağlam kalması için elinden geleni yapan insanlarla tanışmıştı ama tüm o sayfaları dolduran cümleleri yazan bir kişiyle hiç karşılaşmamıştı şimdiye kadar. En sevdiği kitaplardan bazılarının yazarlarının yüzünü bilmek bir yana, adlarını bile bilmiyordu. Meggie sözcüklerin oluşturduğu kahramanları görürdü; onların arkasında olan, onları yaratanı düşünmezdi bile. Tam Mo'nun dediği gibi insan yazarların artık hayatta olmadığını ya da çok yaşlı olduğunu düşünür hep. Ancak, Mo iki kez kapıyı çaldıktan sonra kapıyı açan adam ikisine de uymuyordu. Yani, yaşlı sayılabilirdi aslında, en azından Meggie'nin gözünde, belki altmış yaşındaydı, belki de daha çok. Yüzü bir kaplumbağanınki gibi kırış kırıştı ama saçları siyahtı, tek bir ak yoktu (daha sonra bunun boya olduğunu öğrenecekti), iki büklüm de görünmüyordu. Tam tersi, o kadar etkili bir şekilde kapının önünde duruyordu ki Meggie'nin şaşkınlıktan dili tutuldu.

Neyse ki Mo aynı durumda değildi. "Bay Fenoglio?" diye sordu.

"Evet?" Yüzü daha itici bir şekil aldı. Yüzündeki her kırışık kuşkuyla doldu. Ama Mo bundan hiç etkilenmedi.

"Mortimer Folchart," diye kendini tanıttı, "Bu da kızım Meggie. Beni buraya getiren kitaplarınızdan biri."

Küçük bir oğlan çocuğu Fenoglio'nun yanında belirdi. Beş yaşlarında küçük bir çocuktu; öbür yanından da küçük bir kız

çocuğu kapıya doğru gelmeye çalıştı. Küçük kız merakla önce Mo'yu sonra Meggie'yi süzdü. "Pippo kekteki çikolataları çıkarıp yedi," diye fısıldadığını duydu kızın, bir yandan da endişeyle Mo'ya bakarken. Mo, küçük kıza göz kırpınca kız kıkırdayarak, hâlâ sert bir şekilde bakan Fenoglio'nun arkasına gizlendi.

"Çikolatanın hepsini mi?" diye homurdandı. "Birazdan geliyorum. Pippo'ya şimdiden başının belada olduğunu söyle."

Kız başını sallayarak koşup gitti, anlaşılan kötü haber götürmeye bayılıyordu. Küçük oğlan ise Fenoglio'nun bacaklarına sarılmıştı.

"Söz konusu olan çok özel bir kitap," diye devam etti Mo. "*Mürekkep Yürek*. Çok uzun süre önce yazmıştınız; artık ne yazık ki hiçbir yerde satılmıyor." Meggie, adamın kötü bakışları altında Mo'nun damağının hâlâ birbirine yapışmamasına çok şaşırıyordu.

"Ha, o mu? Ne olmuş peki?" Fenoglio kollarını önünde kenetlemişti. Solunda yine küçük kız belirdi. "Pippo saklanmış," diye fısıldadı.

"Bunun yararı olmayacak," dedi Fenoglio. "Onu nasıl olsa bulurum."

Kız yine koşup uzaklaştı. Meggie kızın içeride yüksek sesle çikolata hırsızının adını söylediğini duydu.

Fenoglio ise tekrar Mo'ya döndü. "Ne istiyorsunuz? Eğer kitapla ilgili bilmiş bilmiş sorular soracaksanız bunu hemen unutun. Böyle şeyler için hiç zamanım yok. Ayrıca sizin de dediğiniz gibi ben o kitabı çok uzun süre önce yazdım."

"Hayır, kitapla ilgili soru sormayacağım, başka bir sorum var. Sormak istediğim şey sizde bu kitaptan birkaç tane

bulunup bulunmadığı ve bulunuyorsa bir tanesini satın alıp almayacağım."

Yaşlı adam Mo'ya şimdi daha sıcak bakmaya başlamıştı.

"Bak sen. O kitap sizi çok etkilemiş olmalı. Yoksa," yüzünü buruşturdu. "Siz, yalnızca az bulunan kitaplar olduğu için onları saklayan şu delilerden değilsiniz, değil mi?"

Mo gülümsedi. "Hayır!" dedi adam. "Ben yalnızca onu okumak istiyorum. Yalnızca okumak."

Fenoglio kolunu kapının çerçevesine dayayıp karşıdaki evi süzdü, sanki her an çökecekmiş gibi bir endişesi vardı. Oturduğu evin bulunduğu sokak o kadar dardı ki, Mo kollarını uzatsa her iki tarafa da eli değerdi. Evlerin çoğu, Capricorn'un köyündeki evler gibi kaba, gri taşlarla örülmüştü ama burada pencerelerin ve basamakların üstünde çiçekler vardı, çerçevelerin çoğu da boyalıydı. Evlerden birinin önünde bir çocuk arabası vardı, başka birinin önünde bir mobilet; açık olan pencerelerden de sokağa doğru sesler geliyordu. Herhalde bir zamanlar Capricorn'un köyü de buna benziyordu diye düşündü Meggie.

Yanlarından geçen yaşlı bir kadın onları kuşkuyla süzdü. Fenoglio ona başıyla selam verip, bir şeyler homurdandı ve kadın yeşile boyanmış bir kapıdan içeri girene kadar bekledi. "*Mürekkep Yürek*" dedi adam. "Gerçekten uzun bir süre geçti. İlle de onu sormanız çok garip."

Kız yine gelmişti. Kız, Fenoglio'nun kolunu çekiştirip kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Fenoglio'nun kaplumbağayı andıran yüzünde gülümseme belirdi. Bu hali Meggie'nin hoşuna gitmişti. "Evet, o hep oraya saklanır zaten Paula," dedi kıza usulca. "Ona bir daha iyi bir yere saklanmasını söylesen iyi olur."

Paula üçüncü kez oradan fırlamadan önce Meggie'yi uzun uzun süzmeden de edemedi.

"Peki, o zaman, içeri girin," dedi Fenoglio. Başka bir söz söylemeden Mo ile Meggie'yi el işaretiyle içeri davet etti. Onları dar, karanlık bir koridordan geçirdi, topallayarak çünkü küçük oğlan hâlâ minik bir maymun gibi bacağına yapışmıştı. Sonra mutfağın kapısını açtı; masada kek kalıntıları vardı. Kekin üstü yıllarca kitap kurtlarının saldırısına uğramış bir kitap gibi delik deşikti.

"Pippo?" Fenoglio o kadar yüksek sesle bağırmıştı ki suçlu durumda olmayan Meggie bile sıçradı. "Beni duyduğunu biliyorum. Sana şunu söyleyeyim, kekteki her delik için burnuna bir düğüm atacağım. Anladın mı?"

Meggie bir kıkırdama duydu. Sanki buzdolabının yanındaki dolaptan geliyordu. Fenoglio delikli kekten bir parça aldı. "Paula," dedi. "Kıza da bir parça ver, deliklere aldırmıyorsa." Paula masanın altından çıkıp Meggie'ye merakla baktı.

"Aldırmam," dedi Meggie. Bunun üzerine Paula kocaman bir bıçakla, onun kadar kocaman bir parça kek kesip masa örtüsünün üstüne koydu.

"Pippo, şu güllü tabaklardan birini uzat oradan," dedi Fenoglio. Dolabın içinden çikolatalı parmaklarında tabak olan bir el uzandı. Meggie, hemen çocuk tabağı elinden düşürmeden tutup içine kekini koydu.

"Siz de ister misiniz?" diye sordu Fenoglio Mo'ya.

"Kitabı tercih ederim," diye yanıtladı Mo. Oldukça solgundu.

Fenoglio, bacağına yapışan çocuğu kaldırdı ve oturdu. "Rico, git kendine başka bir ağaç bul," dedi. Sonra düşünceli bir

şekilde Mo'ya baktı. "Size verememem," dedi. "Bende tek bir kitap bile kalmadı. Hepsi çalındı, hepsi. Onları Genua'da eski çocuk kitaplarının sergilendiği bir fuara göndermiştim. İçlerinde bol resimli bir özel baskı da vardı, resimleri çizenin imzasının bulunduğu bir kitap, içine karaladıklarıyla birlikte çocuklarıma ait iki kitap (onlardan en sevdikleri yerlerin altını çizmelerini istiyordum da) ve kendi özel kopyam. Hepsi çalındı, fuar açıldıktan iki gün sonra."

Mo, duyduğu düş kırıklığını silmek istercesine ellerini yüzüne sürdü. "Çalındı!" dedi adam. "Elbette."

"Elbette?" Fenoglio gözlerini kısarak merakla Mo'yu süzdü. "Bana bunu açıklamanız gerek. Niçin ille de bu kitabı sorduğunuzu öğrenmeden sizi bırakmam. Çocukları üstünüze salarım, bu hiç de hoş bir şey değil."

Mo, gülümsemeye çalıştı ama pek beceremedi.

"Benimki de çalındı," dedi sonunda. "O da çok özel bir kopyaydı."

"İnanılmaz." Fenoglio gözlerinin üstünde kıllı tırtıllar gibi duran kaşlarını kaldırdı. "Hadi anlatın artık." Yüzündeki düşmanca bakış tümüyle yok olmuştu. Var olan yalnızca meraktı, yalnızca yalın bir merak. Meggie, her yeni kitabı gördüğünde duyduğu bitmez tükenmez açlığı, Fenoglio'nun gözlerinde de görüyordu.

"Anlatacak fazla bir şey yok." Meggie Mo'nun sesinden yaşlı adama her şeyi anlatmak istemediğini sezmişti. "Ben kitap tamir ediyorum. Onlar sayesinde geçiniyorum. Sizin kitabınızı da uzun yıllar önce bir sahafta buldum. Onu yeniden ciltleyip satmak istiyordum ancak çok hoşuma gittiği için kendime sakladım. Onu çaldılar; yenisini almak için çok aradım ama

bulamadım. Ender bulunan kitapları bulmakta oldukça usta olan bir bayan arkadaşım bir de kitabın yazarına sormayı denememi önerdi. Benim için adresinizi bulan da oydu. Sonunda da buraya geldik işte."

Fenoglio, masadaki kek kırıntılarını sildi. "Güzel," dedi. "Ama hepsi bu değil."

"Ne demek istediniz?"

Yaşlı adam Mo'nun yüzünü süzüyordu; sonunda Mo dayanamayıp başını çevirerek mutfak penceresinden dışarıya baktı. "Demek istediğim, iyi öykülerin kokusunu çok uzaklardan bile alabilirim; onun için o öyküyü benden saklamaya kalkışmayın. Hadi anlatın bakalım. Size şu nefis, delikli kekten de bir parça vereceğim."

Paula zorla Fenoglio'nun kucağına oturdu. Kafasını adamın çenesine dayayıp en az yaşlı adam kadar merakla Mo'nun yüzüne baktı.

Ama Mo başını salladı. "Hayır, anlatmasam daha iyi olur herhalde. Zaten tek kelimesine inanmazsınız."

"Öyle demeyin, ben en olmayacak şeylere bile inanırım!" diye karşılık verdi Fenoglio, bir parça kek keserken. "Ben her iyi öyküye inanırım, yeter ki iyi anlatılsın."

Dolabın kapısı bir parça açıldı ve Meggie bir oğlan çocuğunun kafasının dışarı çıktığını gördü. "Cezam ne olacak?" diye sordu çocuk. Çikolatalı ellerine bakılırsa bu Pippo olmalıydı.

"Daha sonra," dedi Fenoglio. "Şimdi başka işim var."

Düş kırıklığıyla dolaptan yavaş yavaş çıktı Pippo. "Ama burnuma düğümler atacağını söylemiştin."

"Tamam, çift düğüm, denizci düğümü, kelebek düğümü, artık nasıl istersen ama önce şu öyküyü dinlemek zorundayım. Hadi

git, işim bitene kadar biraz daha yaramazlık yap."

Pippo, alt dudağını bükerek koridorda kayboldu. Adamın kucağındaki küçük oğlan da atlayıp aceleyle arkasından gitti.

Mo, hâlâ suskundu; çentiklerle dolu masanın üstündeki kek kırıntılarıyla oynayıp durdu, sonra da işaret parmağıyla ahşabın üstüne görünmez desenler çizdi. "Öyküde geçen birine öyküyü anlatmayacağıma söz verdim," dedi sonunda.

"*Verilmiş kötü bir söz, o sözü tutarak daha iyi hale getirilmez.*"

"Kötü bir söz olduğundan emin değilim." Mo, yanıtı orada görecekmiş gibi tavana içini çekerek baktı. "Peki, tamam," dedi adam. "Size anlatacağım. Ama Toz Parmak bunu öğrenirse beni öldürecek."

"Toz Parmak mı? Bir zamanlar bir kahramana o adı vermiştim. Elbette, *Mürekkep Yürek*'te geçen bir gezgine. Sonra, sondan bir önceki bölümde onu öldürdüm, bunu yazarken de ağladım. O kadar acıklıydı ki."

Az daha ağzındaki kek boğazına kaçacaktı Meggie'nin ancak Fenoglio aldırmadan devam etti, "Kahramanlarımın ölmesini pek istemem ama bazen de gerekiyor. Ölüm sahnelerini yazmak pek kolay değildir, dikkat etmezseniz hemen acıklı bir pembe diziye dönüşür ama Toz Parmak'ın ölüm sahnesini gerçekten çok iyi başardım."

Meggie büyük bir endişeyle Mo'ya baktı. "O ölüyor mu? Ama... Sen bunu biliyor muydun?"

"Elbette. Öykünün tümünü okudum Meggie."

"Peki, ona niçin söylemedin?"

"Dinlemek istemedi."

Fenoglio bu konuşmaları hiç anlamadan ve büyük bir me-

rakla dinledi.

"Onu *kim* öldürüyor?" diye sordu Meggie. "Basta mı?"

"Yok canım, ne Basta'sı!" Fenoglio sırıttı. Yüzündeki tüm kırışıklıklar gururla doldu. "Yarattığım en iyi haydutlardan biri. Kuduz bir köpek ama öbür karanlık kahramanım kadar tehlikeli değil. O da Capricorn. Basta onun için yüreğini söktürebilir ama Capricorn için bu tür tutkular çok yabancı. O, hiçbir şey hissetmez, hem de hiçbir şey. Kendi vahşetinden bile hiç etkilenmez. Evet, *Mürekkep Yürek* için gerçekten birkaç karanlık tip geldi aklıma; ha sonra Gölge var, ben ona Capricorn'un köpeği diyorum. Ama böyle bir canavar için bu benzetme çok sevimli kalır."

"Gölge mi?" Meggie'nin sesi artık yalnızca bir fısıltıdan ibaretti. "O mu öldürüyor Toz Parmak'ı"

"Hayır hayır. Özür dilerim, senin sorunu tümüyle unutmuştum. Yarattığım kahramanları anlatmaya başlayınca beni kimse tutamaz. Hayır, Capricorn'un adamlarından biri öldürüyor Toz Parmak'ı. Gerçekten, o sahne çok başarılı oldu. Toz Parmak'ın evcil bir sansarı var, Capricorn'un bir adamı hayvanı öldürmek ister çünkü küçük hayvanları öldürmekten zevk alır. Toz Parmak da kürklü arkadaşını kurtarmak ister ve onun yerine ölür."

Meggie susmuştu. Zavallı Toz Parmak diye düşündü. Zavallı Toz Parmak. Başka bir şey düşünemiyordu artık. "Capricorn'un hangi adamı öldürdü onu?" diye sordu. "Yassı Burun mu? Yoksa Cockerell mi?"

Fenoglio kıza hayran hayran baktı. "Bak sen şuna. Tüm isimleri anımsayabiliyor musun? Ben onları yarattıktan hemen sonra unuturum da."

"İkisi de değil Meggie," dedi Mo. "Kitapta katilin adı geçmiyor bile. Capricorn'un adamları sürü halinde Gwin'in peşine düşer; sonra içlerinden biri onu bıçaklar. Hâlâ Toz Parmak'ı bekleyen biri."

"Bekleyen mi?" Fenoglio şaşkın bir şekilde Mo'ya baktı.

"Bu çok iğrenç!" diye fısıldadı Meggie. "İyi ki sonuna kadar okumamışım."

"Bu da ne demek şimdi? Benim kitabımdan mı söz ediyorsun yoksa?" Fenoglio'nun sesi kırılmış geliyordu.

"Evet," dedi Meggie. "Ondan söz ediyorum." Yanıt beklercesine Mo'ya baktı kız. "Peki Capricorn? Onu kim öldürüyor?"

"Hiç kimse."

"Hiç kimse mi?"

Meggie, Fenoglio'ya o kadar suçlayıcı bir şekilde bakmıştı ki adam tedirgin olup burnunu ovuşturdu.

"Bana niçin öyle bakıyorsun?" diye bağırdı. "Evet. Kaçmasına izin verdim. O en iyi haydutlarımdan biridir. Onu niçin öldürseydim ki? Gerçek yaşamda da bu daha farklı değil. En azılı katiller hep kaçar ve ömrünün sonuna kadar mutlu bir şekilde yaşar, iyiler ise ölür, bazen de en iyiler. Böyle olur işte. Kitaplarda niçin daha farklı olsun?"

"Basta'ya ne oluyor peki? O da mı hayatta kalıyor yoksa?" Meggie'nin aklına Farid'in söylediği şey geldi: "Onu niçin öldürmüyorsunuz? Onlar bizi öldürecekti ama!"

"Basta'da hayatta kalıyor," diye yanıtladı Fenoglio. "O zamanlar aklımda *Mürekkep Yürek*'in devamını yazmak vardı; onun için o iki kahramanı yok etmek istemedim. Onlarla gurur duyuyordum! Kabul ediyorum, Gölge de başarılı

kahramanlarımdan biridir gerçekten ama insan kahramanlarıma daha bağlıyım işte. Biliyor musun, bana hangisi ile daha çok gurur duyduğumu soracak olsan, yani Basta ile mi, yoksa Capricorn ile mi, bunu sana söyleyemem!"

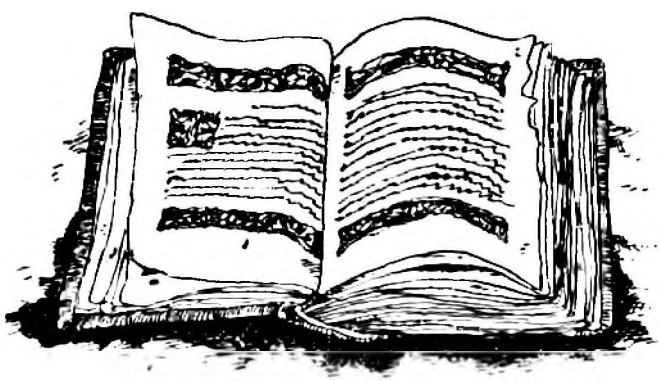
Mo tekrar pencereden dışarıya baktı. Sonra Fenoglio'ya döndü.

"Bu ikisi ile karşılaşmak ister miydiniz peki?" diye sordu.

"Capricorn ve Basta ile."

"Tanrım, hayır!" Fenoglio o kadar sesli gülmeye başlamıştı ki Paula ürkerek adamın ağzını kapattı.

"Ama biz onlarla karşılaştık," dedi Mo yorgun bir şekilde. "Ben, Meggie ve Toz Parmak."

Kötü Son

Bir öykü, bir roman, bir masal, bunların hepsi canlılara benzer; belki de canlıdırlar da. Onların da başı, bacakları, kendilerine özgü kan dolaşımı ve insanlarınki gibi elbiseleri var.
Erich Kastner, Emil ve Dedektifler

Mo öyküsünü sonuna kadar anlattıktan sonra, Fenoglio uzun süre konuşmadı. Paula çoktan Pippo ile Rico'yu aramaya çıkmıştı. Meggie onların bir kat yukarıda, ahşap koridorlarda, bir o yana bir bu yana koşuşturduklarını, zıpladıklarını, kaydıklarını kıkırdadıklarını ve bağrıştıklarını duyuyordu. Fenoglio'nun mutfağı, pencerenin yanındaki duvarda asılı olan saatin tik tak seslerini duyacak kadar sessizdi.

"Yüzünde şu yara izleri var mı, biliyorsunuz işte?" diye merakla Mo'ya sordu.

Mo başını salladı.

Fenoglio eliyle pantolonunun üstündeki kek kırıntılarını silkti. "O yara izlerini Basta'ya borçlu," dedi. "İkisi de aynı kızdan hoşlandığından."

Mo başını salladı. "Evet biliyorum."

Fenoglio, pencereden dışarıya baktı. "Periler yaralarını iyileştirdi," dedi adam. "Onun için çok ince izler kaldı, yüzünde üç soluk çizgi gibi değil mi?" Adam merakla başını Mo'ya çevirdi.

O da başını salladı. Fenoglio tekrar dışarıya baktı. Tam

karşıdaki evin penceresi açıktı, bir kadınla bir çocuğun bağırış çağrışmaları duyuluyordu.

"Aslında bundan çok gurur duymalıydım," diye mırıldandı Fenoglio. "Her yazar yarattığı tüm karakterlerin çok canlı olmasını ister, benimkiler ise doğrudan kitabın içinden çıkıp geldiler!"

Onları babam sesli okuyarak çıkardı," dedi Meggie. "Aynı şeyi başka kitaplarla da yapabilir."

"Ah, çok doğru." Fenoglio başını salladı. "İyi ki anımsattın. Yoksa kendimi küçük bir Tanrı yerine koyacaktım, değil mi? Ama şu annenle ilgili olanlar için çok üzgünüm. Gerçi o açıdan bakarsak bunda benim pek suçum yok."

"Babam için daha zor oldu," dedi Meggie. "Ben onu pek anımsamıyorum."

Mo, şaşırarak ona baktı."

"Elbette. Torunlarımdan küçük olmalısın o zamanlarda!" dedi Fenoglio düşünceli bir şekilde. Pencerenin önüne geçti. "Onu gerçekten görmek isterdim," dedi. "Toz Parmak'ı kastediyorum. Şimdi zavallı çocuğa öyle kötü bir son, hazırladığım için üzülüyorum. Ama bir şekilde o son ona yakışıyor. Shakespeare'in de ne güzel söylediği gibi: *Herkes rolünü oynar, benimki de hüzünlü bir rol.*"

"Onlar sizin çocuklarınız mı?" diye sordu Meggie yukarıyı işaret ederek.

"Tanrı korusun, hayır. Onlar torunlarım. Kızlarımdan biri de bu köyde yaşıyor. Hep bana gelirler, ben de onlara öyküler anlatırım. Zaten köyün yarısına anlatırım öykülerimi ama artık onları yazmak istemiyor canım. O şimdi nerede?" diye sordu Fenoglio, Mo'ya doğru dönerken.

"Toz Parmak mı? Bunu söyleyemem. O sizi görmek istemiyor."

"Babam ona sizden söz ettiğinde çok korktu" diye ekledi Meggie. Toz Parmak onu bekleyen sonu bilmeli diye düşündü kız, bilmek zorunda. O zaman niçin geri dönemeyeceğini anlar. Ama sıla hasreti çekmeye devam edecek, diye düşündü. Sonsuza dek.

"Onu görmeliyim! Yalnızca bir kez. Bunu anlamıyor musunuz?" Fenoglio, Mo'ya yalvarırcasına baktı. "Gizlice sizi izleyebilirim. Beni nereden tanıyacak ki? Yalnızca düşündüğüm gibi görünüp görünmediğinden emin olmak istiyorum."

Ancak Mo hayır dercesine başını salladı. "Sanırım, onu rahat bırakmanız daha iyi olur."

"Olur mu hiç? Onu istediğim zaman görebilirim. Ne de olsa onu ben yarattım!"

"Ve öldürdünüz," diye ekledi Meggie.

"Yani." Fenoglio çaresizce ellerini kaldırdı. "Biraz heyecan katmak istedim. Sen heyecanlı öyküleri sevmez misin?"

"Yalnızca mutlu sonla biterse."

"Mutlu sonmuş!" Fenoglio burnundan soluyarak yukarıyı dinledi. Bir şey ya da biri sert bir şekilde ahşap parkenin üstüne düşmüştü, peşinden bir ağlama sesi duyuldu. Fenoglio kapıya koştu. "Bekleyin beni! Hemen dönerim!" diye seslendi ve koridorda kayboldu.

"Mo!" diye fısıldadı Meggie. "Toz Parmak'a söylemelisin! Geri dönmemesi gerektiğini ona anlatmalısın."

Ama Mo başını salladı. "Bunu duymak istemiyor inan bana. Defalarca denedim. Belki de onu Fenoglio ile buluşturmak gerçekten iyi bir fikir. Benden çok yaratıcısına inanır." Derin bir

iç çekerek Fenoglio'nun mutfak masasındaki kek kırıntılarını topladı. "*Mürekkep Yürek'te* bir resim vardı," diye mırıldandı elinin içini masanın üzerinde gezdirerek, sanki bu şekilde resmi getirecekmiş gibi. "Resimde bir grup kadın vardı, kapının önünde duruyorlardı, bayrama gidermiş gibi görkemli giysiler vardı üzerlerinde. İçlerinden birinin saçları anneninki gibi açık renkti. Resimde yüzü görünmüyordu çünkü arkası dönüktü ama ben onun hep annen olduğunu hayal ettim. Çılgınca değil mi?"

Meggie elini babasının elinin üstüne koydu. "Mo bana söz ver, tekrar o köye gitmeyeceğine söz ver!" dedi. "Lütfen! Kitabı geri almaya çalışmayacağına söz ver."

Mo sonunda bir karşılık verene kadar, Fenoglio'nun mutfak saatinin tıkırtısı ince ince dilimlere keserek zamana işkence ediyordu. "Tamam, sana söz veriyorum," dedi.

"Yüzüme bakarak söyle!"

Mo, Meggie'nin yüzüne bakarak "Sana söz veriyorum!" diye tekrarladı. "Fenoglio ile görüşmem gereken bir konu var yalnızca; sonra eve döner dönmez kitabı da unuturuz. Memnun oldun mu?"

Meggie başını salladı. Ne görüşeceklerini de merak ediyordu bu ara.

Fenoglio, sırtında ağladığı gözlerinden belli olan Pippo ile geri döndü. Diğer çocuklar da asık yüzlerle büyük babalarının peşinden geldiler. "Kekte delikler aç, bir de üstüne alnını yere çarp, sanırım hepinizi eve göndersem iyi olacak!" diye kızıyordu Fenoglio, Pippo'yu bir sandalyeye oturturken. Sonra bir yara bandı bulana kadar dolabın içini karıştırdı ve ya-

ra bandını pek de nazik olmayan bir şekilde torunun alnına yapıştırdı.

Mo, sandalyesini geri itip ayağa kalktı. "Tekrar düşündüm," dedi adam. "Sizi Toz Parmak'a götürmeye karar verdim."

Fenoglio şaşırarak ona doğru döndü.

"Belki de siz ona geri dönmemesi gerektiğini anlatabilirsiniz," diye devam etti Mo. "Kim bilir daha neler yapar? Korkarım, onun için tehlikeli olabilir... Ayrıca aklıma bir şey geldi, çok çılgın bir şey ama bununla ilgili sizinle konuşmak isterim."

"Şimdiye kadar anlattıklarınızdan daha mı çılgın? Bu pek mümkün olamaz, değil mi?" Fenoglio'nun torunları yine dolabın içine saklanmıştı. Kıkırdayarak dolabın kapılarını kapattılar. "Aklınıza gelen şeyi bir dinleyelim bakalım," dedi Fenoglio. Ama önce Toz Parmak'ı görmek istiyorum!"

Mo, Meggie'nin yüzüne baktı. Mo'nun sözünde durmadığı pek görülmezdi; bu yüzden içi pek rahat değildi. Meggie onu çok iyi anlıyordu. "O bizi Piazza'da bekliyor," dedi Mo tedirgin bir sesle. "Ama önce onunla ben konuşayım."

"Piazza'da?" Fenoglio'nun gözleri büyüdü. "İşte bu harika!" Bir adım atıp mutfak masasının yanında duran küçük aynanın karşısına geçerek eliyle koyu renk saçlarını arkaya attı. Sanki Toz Parmak'ın, yaratıcısının tipini beğenmeyeceğinden korkuyordu. "Siz beni çağırana kadar onu görmüyormuş gibi yapacağım!" dedi adam. "Tamam, öyle yapalım."

Dolabın içinden gümbürtüler geldi, sonra içinden ayaklarına kadar uzanan bir ceketle Pippo çıktı. Başında da gözlerinin kapatacak kadar büyük bir şapka vardı.

"Tamam!" Fenoglio, şapkayı Pippo'nun başından çekip

kendi giydi. "İşte böyle. Çocukları da yanımda götüreceğim Yanında üç torunu olan bir büyük baba, ne huzur verici bi manzara değil mi?"

Mo yalnızca başını sallayarak Meggie'yi dar koridora çıkardı.

Piazza'ya giden dar sokaktan aşağıya inerken Fenoglio da onları birkaç metre geriden izliyordu. Torunları da etrafında zıplayıp duruyordu.

Bir Sezgi

Kitabını kenara koydu ve yüzüme baktı. Sonunda söyledi: "*Yaşam adil değil* Bill. Çocuklarımıza adil olduğunu söylüyoruz ama bu bir alçaklık. Bu yalnızca basit bir yalan değil, acımasız bir yalan. Yaşam adil değil, hiçbir zaman olmadı ve hiçbir zaman da olmayacak."
William Goldman, Prenses Gelin

Toz Parmak serin taş basamaklara oturmuş bekliyordu. Korkudan midesi bulanıyordu ama neden korktuğunu kendisi de bilmiyordu. Belki de arkasındaki anıt ona ölümü anımsatıyordu. Ölümden her zaman çok korkardı. Buz gibi geliyordu ona ölüm, ateşsiz bir gece gibi. Oysa artık bir şeyden daha da fazla korkuyordu, o da hüzündü. Büyülü Dil onu bu dünyaya taşıdıktan sonra ikinci bir gölge gibi izliyordu onu hüzün. Hareket etmesini ağırlaştıran, gökyüzünü kararan hüzün.

Yanında ise, çocuk neşeyle basamakları inip çıkıyordu. Hiç yorulmadan iniyor, çıkıyordu, kuş gibi hafif, mutlu bir yüz ifadesiyle; sanki Büyülü Dil onu doğrudan cennete getirmişti. Onu o kadar mutlu eden neyde acaba? Toz Parmak etrafına bakındı, soluk sarı, pembe, şeftali rengi evleri inceledi. Sonra koyu yeşil panjurlara ve pas kırmızısı kiremitlere, bir duvarın önünde sanki dalları alevdenmiş gibi çiçek açmış olan zakkumlara, ılık duvarlara sürünerek dolaşan kedilere baktı. Farid kedilerden birinin yanına yaklaşıp duman rengi tüylerini okşadı, hayvanı kaldırarak kucağına oturttu. Kedi de hemen tırnaklarını

çocuğun bacaklarına geçirdi.

"Burada fazla çoğalmasınlar diye kedilere yaptıklarını biliyor musun?" Toz Parmak bacaklarını uzatıp güneşten kamaşan gözlerini kırpıştırdı. "Kış gelir gelmez insanlar kendi kedilerini içeri alıp, sokak kedileri için kapının önüne kaplarla zehirli yiyecek koyarlar."

Farid, duman rengi kedinin sivri kulaklarını okşuyordu. Yüzü kaskatı kesilmişti, daha biraz önce huzur ve umursamazlık saçan o mutluluk pırıltılarından eser kalmamıştı yüzünde. Toz Parmak başını çevirdi. Bunu niçin söylemişti? Çocuğun yüzündeki mutluluğu çok mu görmüştü?

Farid, kediyi bırakıp anıtın basamaklarını çıktı.

Mo ile kızı geri döndüğünde çocuk hâlâ yukarıda, duvarın üstünde oturuyordu. Büyülü Dil'in elinde kitap yoktu, yüzü gergindi ve yüzünden suçluluk duygusu okunuyordu.

Niçin? Büyülü Dil niçin suçluluk duyuyordu? Toz Parmak, neyi aradığını bilmeden kuşkuyla etrafına bakındı. Büyülü Dil tüm duygularını yüzünde taşırdı, tıpkı açık bir kitap gibiydi, yabancıların bile sayfalarını okuyabildiği bir kitap. Kızı öyle değildi. İçinde olup bitenler yüzünden pek okunmuyordu. Oysa şimdi, ona doğru ilerlediğinde Toz Parmak kızın gözlerinde üzgün bir hava seziyordu, belki de acıma duygusuydu bu. Bunlar kendisi için miydi yoksa? Şu yazar kıza kendisi hakkında neler anlatmıştı ki ona bu şekilde bakıyordu?

Ayağa kalkıp pantolonundaki tozu silkti.

"Onda kitap yoktu, değil mi?" dedi, ikisi de önünde durunca.

"Doğru. Hepsi çalınmış," diye yanıtladı Büyülü Dil. "Yıllar önce."

Meggie de Toz Parmak'ı gözünden ayırmıyordu.

"Bana niye öyle bakıyorsun prenses?" dedi. "Yoksa benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Tam isabet. Hiç istemeden. Oysa hiçbir şeye isabet ettirmek istemiyordu, hele acı bir gerçeğe hiç. Meggie dudaklarını ısırarak ona hâlâ acıma ve endişe karışımı bir duyguyla bakıyordu.

Toz Parmak elini yüzüne götürünce yara izlerini hissetti, kartpostal gibi yapışmışlardı yüzüne: Basta'dan sevgilerle. Ne kadar uğraşsa da tek bir gün bile Capricorn'un kuduz köpeğini düşünmeden edemiyordu. "Kızlar seni daha çok beğensin diye!" demişti Basta, kanını bıçaktan sildikten sonra.

"Lanet olsun, yüzlerce kez lanet olsun!" Toz Parmak, günlerce sonra bile acısını ayağında hissedecek şekilde duvara tekme attı. "O yazara benden söz ettin!" diye Büyülü Dil'e saldırdı. "Şimdi kızın bile hakkımda benden çok şey biliyor! Peki o zaman, anlatın bakalım. Artık ben de öğrenmek istiyorum. Zaten sen bana bunu hep anlatmak istedin. Basta beni asıyor mu? Boğazıma sarılıp kaskatı kesilene kadar boğazımı mı sıkıyor? Ama bu beni niçin rahatsız etsin ki? Basta şimdi burada. Öykünün akışı değişti, değişmiş olmalı! Beni ait olduğum yere geri gönderirsen Basta bana hiçbir şey yapamaz!"

Toz Parmak, Büyülü Dil'e doğru bir adım attı, onu tutup sarsmak, dövmek istiyordu, ona yaptıkları için ama kız araya girdi. "Bırak onu! Basta değil!" diye bağırdı onu geri iterken. "Capricorn'un adamlarından biri, herhangi biri, seni orada bekleyen. Onlar Gwin'i öldürmek istiyorlar, sen onu korumak isterken de seni öldürüyorlar. Bu değişmedi! Bu olacak, bunu değiştiremezsin. Anladın mı? Onun için *burada* kalman gerek, geri dönemezsin, hiçbir zaman!"

Toz Parmak, susturacağını düşünerek dik dik yüzüne baksa da Meggie onun bu bakışına direndi. Elini tutmaya bile çalıştı.

"Burada olduğuna dua et!" diye yalvardı, adam geri çekilirken. "Burada onunla karşılaşmayabilirsin. Uzaklara gidebilirsin, çok çok uzaklara ve..." Sesi birden kesildi.

Belki de Toz Parmak'ın gözlerinde biriken gözyaşlarını görmüştü. Buna öfkelenen Toz Parmak gözlerini koluyla sildi. Tuzağa düşmüş ve kaçış yolu arayan bir hayvan gibi etrafına bakındı. Ama çıkış yolu yoktu. Ne ileriye doğru, daha da kötüsü ne de geriye doğru bir çıkış yolu yoktu.

Karşıdaki otobüs durağında ona merakla bakan üç kadın vardı. Toz Parmak sık sık meraklı gözlerin hedefi oluyordu. Herkes onun buralara ait olmadığını anlıyordu. Sonsuza kadar bir yabancıydı.

Meydanın öbür tarafında üç çocuk ile bir yaşlı adam bir teneke kutuyla futbol oynuyordu. Farid onlara baktı. Küçük omzunda Toz Parmak'ın sırt çantası vardı, pantolonuna da gri kedinin tüyleri yapışmıştı. Çocuk derin düşüncelere dalmıştı. Çıplak ayak parmaklarını kaldırım taşlarının arasına sokuyordu. Toz Parmak'ın ona aldığı lastik ayakkabıları sık sık ayağından çıkarıyordu. Ayakkabılarını eve götürdüğü bir ganimet gibi sırt çantasına bağlayıp sıcak asfaltta bile yalın ayak yürüyordu.

Büyülü Dil de oynayan çocuklara bakıyordu. Yaşlı adama bir işaret mi vermişti yoksa? Yaşlı adam çocukları bırakıp onlara doğru yürüdü. Toz Parmak geri adım attı. Birden ürperdi.

"Torunlarım bir süreden beri, hayran hayran şu çocuğun zincirindeki evcil sansarınıza bakıyor," dedi yanlarına gelince.

Toz Parmak bir adım daha geri gitti. Adam ona niçin öy-

le bakıyordu? Onun bakışı otobüs durağındaki kadınların bakışından farklıydı. "Çocuklar sansarın numaralar yaptığını söylüyor. Şu çocuğun da ateş yediğini. Gelip bunu yakından görebilir miyiz?"

Güneş bedenini yaktığı halde ürperti Toz Parmak'ın tüm bedenine yayılmıştı. Yaşlı adam ona uzun süre önce kaybolan köpeğini birden bire karşısında bulmuş gibi bakıyordu.

"Saçma, numara filan yok!" diye bağırdı. "Görülecek hiçbir şey yok burada!" Bir adım daha geri gitti ancak aralarında görünmez bir bağ varmış gibi onu izledi yaşlı adam.

"Çok üzgünüm!" dedi adam elini kaldırarak, sanki yara izlerine dokunmak istiyordu.

Toz Parmak sırtını park etmiş bir arabaya çarptı. Yaşlı adam tam önünde duruyordu. Ona nasıl da bakıyordu...

"Defol!" diye bağırdı Toz Parmak kaba bir şekilde. "Farid, eşyalarımı getir!" Çocuk hemen yanına sıçradı. Toz Parmak, çocuğun elinden sırt çantasını çekip yerden de sansarı aldı ve onu sivri, ısırmaya hazır dişlerine hiç dikkat etmeden çantaya tıktı. Toz Parmak hızlı bir şekilde sırt çantasını omzuna atıp adamın yanından geçmek istedi.

"Lütfen, seninle konuşmak istiyorum yalnızca." Yaşlı adam önüne geçip kolunu tuttu.

"Ben istemiyorum ama."

Toz Parmak kendini ondan kurtarmaya çalıştı. Yaşlı adamın kemikli elleri oldukça güçlüydü ama onun bir bıçağı vardı, Basta'nın bıçağı. Onu cebinden çıkarıp açtı ve yaşlı adamın boğazına dayadı. Elleri titriyordu. Başkalarının boğazına bıçak dayamaktan hiçbir zaman hoşlanmamıştı; sonunda yaşlı adam onu bıraktı.

Toz Parmak koşmaya başladı.

Büyülü Dil'in ona söylediklerine dikkat etmedi bile. Eskiden sık sık yapmak zorunda kaldığı gibi kaçtı. Onu nereye götüreceklerini bilmese de bacaklarına güvenebilirdi. Koşarak köyü, caddeyi geçti, ağaçların arasından geçip otların içine daldı. Hardal sarısı katırtırnaklarının, zeytin ağaçlarının gümüş yapraklarının arasında kayboldu. Bir an önce uzaklaşmak istiyordu evlerden, asfaltlı yollardan. Kırlar onu her zaman korumuştu.

Toz Parmak nefes almak ona acı vermeye başlayınca kendini, içinde kurbağaların bağırdığı ve birikmiş yağmur suyunun güneşte buharlaşmaya başladığı, terk edilmiş bir samıcın arkasındaki otların üstüne attı. Nefes nefese yatıyordu orada; kendi kalp atışlarını dinleyerek gökyüzüne baktı.

"O yaşlı adam kimdi?"

Birden sıçradı. Yanında çocuk belirdi. Farid onu izlemişti.

"Defol!" diye bağırdı Toz Parmak.

Çocuk kır çiçeklerinin arasına çöktü. Her yerde vardı onlardan, mavi, sarı ve kırmızı. Sanki çimenlere boya sıkılmış gibi görünüyordu.

"Git başımdan!" diye bağırdı Toz Parmak.

Çocuk bir şey söylemedi, bir yabani orkide koparıp çiçeği inceledi. Eşekarısına benziyordu, çiçek sapına takılmış bir eşekarısı gibiydi. "Ne garip bir çiçek!" diye mırıldandı. "Hiç böylesini görmemiştim."

Toz Parmak dik oturarak sırtını samıca verdi. "Peşimden geldiğine pişman olacaksın," dedi. "Ben geri gideceğim. Nereye olduğunu biliyorsun."

Ağzından bu sözcükler dökülünce ne dediğinin bilincine vardı: Kararını vermişti. Çoktandır. Geri dönecekti. Korkak Toz Parmak, aslanın inine geri dönecekti. Büyülü Dil ne derse desin, kızı ne derse desin... İstediği tek bir şey vardı. Zaten hep onu istemişti. Ona şimdi sahip olamasa da, bir gün gerçekleşeceği umudu vardı.

Çocuk hâlâ yanında oturuyordu.

"Hadi git artık. Büyülü Dil'e dön! O sana bakar."

Farid, kollarını bacaklarına dolamış kıpırdamadan oturuyordu. "O köye geri mi dönüyorsun?"

"Evet, oraya, şeytanların cinlerin olduğu yere. İnan, senin gibi bir çocuğu kahvaltıda yerler, o zaman kahvenin tadı onlara daha da lezzetli gelir."

Farid, orkideyle yanağına dokundu. Yaprakları onu gıdıklayınca da yüzünü buruşturdu. "Gwin çıkmak istiyor," dedi.

Haklıydı çocuk. Sansar sırt çantasının kumaşını ısırmış, arasına burnunu sokmuştu. Toz Parmak çantanın kayışını çözüp hayvanı bıraktı.

Gwin, güneşe çıkınca afallayarak öfkeli bir şekilde sesler çıkardı, herhalde günün bu saatinde rahatsız edildiğine kızıyordu; sonra çocuğa doğru koşturdu.

Farid hayvanı omzuna alıp ciddi bir ifadeyle Toz Parmak'a baktı. "Hiç böyle çiçekler görmemiştim," dedi bir kez daha. "Ne şu yeşil tepeleri, ne de böyle akıllı bir sansarı. Ama şu sözünü ettiğin adamları çok iyi tanırım. Onlar her yerde aynı."

Toz Parmak başını salladı. "Bunlar hepsinden beter."

"Değiller."

Farid'in sesindeki kararlılık Toz Parmak'ı güldürdü, niçin güldüğünü kendi de bilmiyordu.

"Başka bir yere gidebiliriz," dedi çocuk.

"Hayır gidemeyiz."

"Nedenmiş o? O köye gidip ne yapacaksın?"

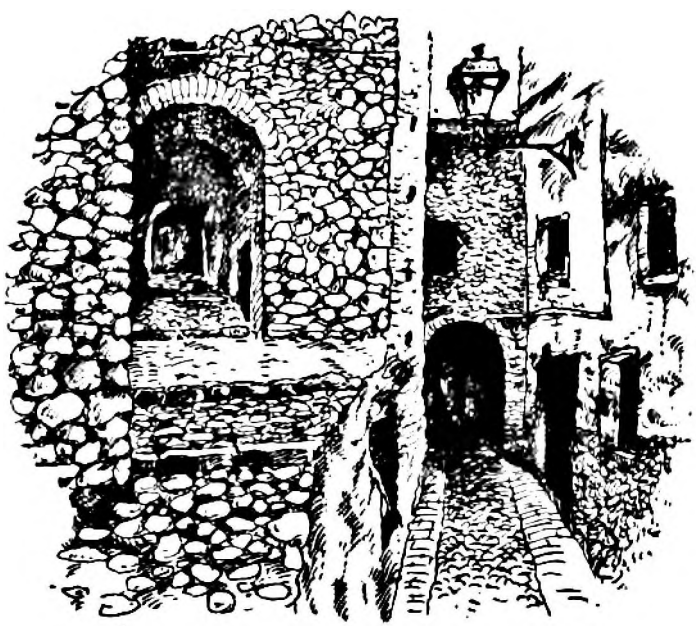
"Bir şey çalacağım," diye yanıtladı Toz Parmak."

Çocuk, çalmak dünyanın en sıradan bir işiymiş gibi başını sallayarak orkideyi cebine soktu.

"Peki önce bana ateşle ilgili bir şeyler daha öğretir misin?"

"Önce mi?" Toz Parmak gülümsedi. Bu çocuk çok zekiydi, belki bir sonranın olamayacağını çok iyi biliyordu.

"Elbette," dedi. "Önce sana bildiğim her şeyi öğreteceğim."

Yeni Bir İş

"Bunların hepsi doğru olabilir," dedi bostan korkuluğu.
"Ama söz sözdür ve insan sözünde durmalı."
L.Frank Baum, Oz Büyücüsü

Toz Parmak onlardan ayrıldıktan sonra Elinor'a gitmediler.

"Meggie, biliyorum, Elinor'a gideceğimize söz vermiştim," dedi Mo, tek başlarına meydanda kalınca. "Ama ben yarın sabah yola çıkmak istiyorum. Sana daha önce de demiştim, Fenoglio ile bir şey konuşmam gerek."

Yaşlı adam hâlâ Toz Parmak ile birlikte durduğu yerde durmuş yola bakıyordu. Torunları onu çekiştiriyor ve bir şeyler söylüyordu ama o sanki onları hiç duymuyordu.

"Onunla ne konuşacaksın?"

Mo, anıtın basamaklarına oturup Meggie'yi yanına çekti. "Şuradaki isimleri görüyor musun?" diye sordu eliyle yukarıyı, artık var olmayan insanların isimleri yazılı levhanın olduğu yeri işaret ederek. "Her ismin arkasında bir aile var; anne ya da baba, kardeşler, belki bir eş. Bunlardan biri, bu harfleri canlandırabileceğini, şu an yalnızca bir isim olan harfleri kanlı canlı bir insan haline getirebileceğini öğrense, sence bunu başarmak için elinden geleni yapmaz mı?"

Meggie, uzun isim listesine baktı. En yukarıdaki ismin yanına bir kalp çizilmişti, anıtın önündeki taşların üstünde de kurumuş bir demet çiçek duruyordu.

"Ölüleri kimse geri getiremez Meggie," diye devam etti Mo. "Belki de doğrudur, ölümle birlikte yalnızca yeni bir öykü başlar ama bu öykünün bulunduğu kitabı daha hiç kimse okumadı, o kitabı yazan da deniz kenarında küçük bir köyde oturup torunlarıyla futbol oynamıyordur. Annenin adı böyle bir taşın üzerinde yazmıyor, bir kitabın bir yerinde gizli ve benim dokuz yıl önce olanları değiştirebilecek bir planım var."

"Köye mi dönmek istiyorsun!"

"Hayır istemiyorum, bu konuda sana söz verdim. Hiç sana verdiğim bir sözü tutmadığım oldu mu?"

Meggie başını salladı. Toz Parmak'a verdiğin sözü tutmadın diye düşündü ama bunu söylemedi.

"Gördün mü işte," dedi Mo. "Fenoglio ile konuşmak istiyorum, onun için biraz daha kalmam gerek."

Meggie denize baktı. Güneş bulutların arasından göz kırpıyor, su parıldıyor ve ışık saçıyordu, sanki biri denize boya katmıştı.

"Buraya pek uzak değil," diye mırıldandı kız.

"Ne?"

"Capricorn'un köyü."

Mo, doğuya doğru baktı. "Evet, onu bir şeylerin ille de buraya çekmesi çok garip değil mi? Sanki öyküsündeki ülkeye benzeyen bir yerin peşine düşmüştü."

"Bizi bulursa ne olacak?"

"Olur mu hiç? Bu kıyı şeridinde ne çok kasaba olduğunu biliyor musun?"

Meggie omzunu silkti. "Seni daha önce de buldu, o zaman çok uzaktaydın."

"Toz Parmak'ın yardımıyla buldu beni, onun da ona bir daha

yardım edeceğini hiç sanmam." Mo kızını da kaldırarak ayağa kalktı. "Hadi gel, Fenoglio'ya burada nerede kalabileceğimizi soralım. Ayrıca arkadaşa ihtiyacı var gibi görünüyor."

Fenoglio onlara Toz Parmak'ın düşündüğü gibi görünüp görünmediğini söylemedi. Evine giderken ona eşlik ettiklerinde çok fazla konuşmamıştı yaşlı adam. Ancak Mo ona, Meggie ile birlikte burada bir gün daha kalmayı düşündüklerini söyleyince adamın yüzü biraz aydınlandı. Hatta onlara gece kalmaları için ara sıra turistlere kiraladığı evini teklif etti.

Mo bu teklifi severek kabul etti.

Akşama kadar yaşlı adamla konuştular, Fenoglio'nun torunları da bu ara Meggie'yi dolambaçlı evin içinde kovalıyordu. İki adam Fenoglio'nun çalışma odasında oturdu. Oda Mutfağın hemen yanındaydı. Meggie sürekli kapalı olan kapının arkasında ne konuştuklarını dinlemeye çalıştı ama Meggie daha on sözcük duymadan Pippo ile Rico onu yakalayıp kirli elleriyle merdivene doğru çektiler.

Sonunda dinlemekten vazgeçti. Paula ona anneleriyle birlikte evin arkasındaki bahçede dolaşan minik kedi yavrularını gösterdi, sonra üç çocuğun anne babalarıyla birlikte oturdukları eve gittiler. Orada çok uzun süre kalmadılar, annelerini akşam yemeğinde de büyükbabalarının yanında kalmalarına ikna edecek kadar kaldılar.

Yemekte taze adaçaylı makarna vardı. Pippo ve Rico tadı buruk olan otu yüzlerini buruşturarak makarnanın üstünden topladılar ama Meggie ile Paula bu çıtır çıtır otları sevmişti. Yemekten sonra Mo ile Fenoglio bir şişe kırmızı şarap içtiler. Yaşlı adam onları kapıya kadar uğurlarken veda etmeden şunları

söyledi: "Anlaştık, Mortimer, sen kitaplarımla ilgilenirsin, ben de yarın hemen işe koyulurum."

"Ne işi Mo?" diye sordu Meggie, ikisi birlikte karanlık yolda yürürken. Gece serinlik getirmemişti, tuhaf yabancı bir rüzgar esiyordu köyün içinde, sıcak ve kumlu, sanki denizin üstünden çölü getiriyordu rüzgar.

"O konuyu çok fazla düşünmezsen sevinirim," dedi Mo. "Gel birkaç gün tatildeymişiz gibi yapalım. Burada zaten her şey tatilde gibi öyle değil mi?"

Meggie yalnızca başını salladı yanıt olarak. Evet, Mo onu gerçekten çok iyi tanıyordu. Çoğu zaman o daha bir şey söylemeden ne düşündüğünü anlıyordu ama bazen onun artık beş yaşında olmadığını, canını sıkan bir şey olduğunda onu oyalamak için bir iki güzel sözden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu unutuyordu.

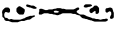
Öyle olsun! diye düşündü Mo'nun peşinden suskun bir şekilde uykuya dalmış köyün içinden geçerken. Fenoglio'dan yapmasını istediği şeyi söylemezse ben de kaplumbağa surata kendim sorarım. O da söylemezse torunlarından biri benim için öğrenir! Meggie'nin, fark edilmeden masanın altına saklanma yaşı çoktan geçmişti ama Paula ajanlık yapmak için tam uygun yaştaydı.

Tekrar Evde

Bana, zavallı bana, kitap salonum
Yeter de artardı bile hükümranlık olarak.
William Shakespeare, Fırtına

Elinor, yolun kenarındaki bahçe kapısına geldiğinde neredeyse gece yarısı olmuştu. Aşağıda, gölün kenarında ışıklar, ateşböceği kervanı gibi yan yana dizilmiş, titreyerek kapkara suların üstünde yansıyorlardı. Eve dönmek çok güzeldi. Elinor'a arabadan çıktığında yüzüne vuran rüzgar bile tanıdık geldi. Her şey tanıdıktı, yaban güllerinin, güneydekinden çok daha serin ve nemli olan toprağın ve havanın kokusu. Tadı da tuzlu değildi. Belki de o tadı özleyeceğim diye düşündü Elinor. Denizi düşününce içini bir özlem kaplıyordu, nedenini kendisi de bilmiyordu.

Demir bahçe kapısı açılırken ona hoş geldin dermiş gibi hafifçe gıcırdadı. Onu selamlayan başkaca da bir ses yoktu zaten. "Ne kadar saçma bir düşünce Elinor!" diye mırıldandı kendine kızarak tekrar arabaya binerken. "Kitapların seni selamlar. Bu yeter işte."

Zaten buraya gelirken de kendinde garip bir değişim hissetmişti. Eve dönüş yolunda hiç acele etmemişti, ana yolları kullanmamıştı ve adını hemen unuttuğu minicik bir köyde gecelemişti. Tekrar yalnız kalmanın tadını çıkarmıştı önce çünkü şimdiye

kadar yalnızlığa alışkındı. Sonra birden arabasındaki sessizlik onu rahatsız etmeye başlamış ve yalnızca bir iki ses duymak için kitapçı dükkanı bile olmayan, sıkıcı bir kasabanın pastanesine oturmuştu. Orada çok da uzun süre oturmamıştı, aceleyle bir fincan kahve içene kadar çünkü kendi kendine kızmıştı. "Ne oluyor sana Elinor?" diye mırıldanmıştı tekrar arabasına geçince. "Sen ne zamandan beri insanlara özlem duyuyorsun? İyice tuhaflaşmadan bir an önce eve gitsen iyi olacak."

Eve yaklaşınca, evi o kadar karanlık ve terk edilmiş geldi ki ona, yabancılaşmıştı sanki. Evin kapısına giden basamakları çıkarken, yalnızca bahçesinin kokusu içindeki o rahatsız edici duyguyu kovabildi. Genelde gece boyunca kapının üzerinde yanan lamba sönmüştü ve Elinor anahtar deliğini bulana kadar gereğinden fazla zaman harcadı. Kapıyı açıp kapkaranlık girişe ayak basınca içten içe onun yokluğunda eve ve bahçeye bakan adama kızdı. Gelmeden önce onu üç kez aramış bulamamıştı, herhalde yine kızına gitmişti. Bu evde ne tür bir hazinenin yattığını, niçin kimse anlamak istemiyordu? Altından olsalardı farklı olurdu ama onlar yalnızca kağıttan, mürekkep ve kağıttan oluşuyorlardı işte...

Her yer sessizdi, çok sessiz; bir an için Elinor, Mortimer'ın sesini duyduğunu sandı. O gün kırmızı badanalı kiliseyi nasıl da canlandırmıştı sesiyle. Onu yüz yıl boyunca, hatta iki yüz yıl boyunca dinleyebilirdi. En az. "Geri dönünce bana kitap okumak zorunda olacak!" diye mırıldandı ayakkabılarını çıkarırken. "Hiçbir tehlike olmadan eline alacağı bir kitap buluruz elbet."

Evinin bu kadar sessiz olduğu şimdiye kadar niçin dikkatini çekmemişti? Ölüm sessizliği vardı ve Elinor'un kendi

dört duvarına kavuşunca duyacağı sevinç yavaş yavaş yaklaşıyordu.

"Merhaba, işte geri geldim!" diye bağırarak sessizliği bozdu, bir yandan duvardaki elektrik düğmesini ararken. "Şimdi tekrar tozlarınız alınacak ve düzeltileceksiniz canlarım!"

Lamba yanınca Elinor, aniden korkuyla arkaya bir adım atınca yere koyduğu çantasına takılıp düştü. "Tanrım!" diye fısıldadı tekrar ayağa kalkarken. "Hayır Tanrım olamaz. Hayır!"

Duvarlardaki el yapımı özel kitapların durduğu raflar boştu. Büyük bir titizlikle yan yana raflara dizilmiş kitaplar, yığınlar halinde yere indirilmiş; katlanmış, kirlenmiş, sanki ağır çizmelerle üstlerinde vahşice dans edilerek çiğnenmiş olarak duruyorlardı. Elinor titremeye başladı; tüm bedeni titriyordu. Balçıklı bir göleti geçercesine, yerlere saçılmış hazinesinin aralarından atlaya atlaya yürüdü. Kitaplardan birini eline aldı, tekrar koydu, kütüphanesine giden uzun koridorda tökezleyerek ilerledi.

Koridorda da görüntü pek farklı değildi. Yerler neredeyse tamamen kitaplarla kaplandığı için yürümekte güçlük çekti. Sonunda kütüphanesinin kapısına geldi. Kapı aralıktı ancak Elinor, kapıyı açmaya cesaret edene kadar bir süre dizleri titreyerek öylece durdu.

Kütüphanesi boştu.

Hiçbir kitap yoktu, tek bir kitap bile, ne raflarda, ne de camları kırılmış vitrinlerde. Yerlerde de kitap yoktu. Hepsi gitmişti. Tavandan da ölü bir kırmızı horoz sarkıyordu.

Elinor onu görünce elini ağzına kapadı. Hayvan baş aşağıydı, ibiği donuk gözlerini kapamıştı. Tüyleri hâlâ pırıl pırıldı; sanki

yaşam göğsündeki pas rengi tüylerin, kanadındaki koyu lekeli tüylerin ve ipek gibi parlayan uzun koyu yeşil kuyruk tüylerinin içinde kaybolmuştu.

Pencerelerden biri açık duruyordu. Beyaza boyanmış çerçevenin üstüne is ile bir ok çizilmişti. Ok dışarıyı gösteriyordu. Elinor pencereye koştu, korkudan ayakları uyuşmuştu. Gece, henüz dışarıda çimenlerin üstünde duran şeyi gizleyecek kadar karanlık değildi: Külden şekilsiz bir tepe, ay ışığında gri beyaz renkte, pervaneler gibi gri renkte, yanmış kağıdın gri renginde bir tepe.

İşte oradaydılar. En değerli kitapları. Ya da onlardan arta kalan.

Elinor yere, malzemesini kendisinin tek tek seçtiği parkelerin üzerine çöktü. Başının üstündeki açık pencereden içeri rüzgar giriyordu, tanıdık rüzgar ve neredeyse Capricorn'un kilisesi gibi kokuyordu. Elinor bağırmak istedi, lanetler yağdırmak, bağırıp çağırmak ama tek bir ses çıkmadı ağzından. Yalnızca ağladı.

Güzel Bir Yer

"Benim annem yok," dedi Peter.
En küçük anne özlemi de yoktu onda.
Annelerin değerinin abartıldığını düşünüyordu.
James M. Barrie, Peter Pan

Fenoglio'nun onlara kiraladığı daire kendi evinden bir iki sokak ilerideydi. Evin minicik bir banyosu, mutfağı, iki de odası vardı. Daire zemin katta bulunduğu için biraz karanlıktı, yataklar da gıcırdıyordu ama Meggie yine de rahat uyudu, Capricorn'un nemli samanından ya da çatısı göçmüş evden çok daha iyiydi en azından.

Mo, pek iyi uyuyamadı. Gece Meggie, dışarıdaki kedilerin gürültüsüyle üç kez uykusundan sıçradı. Her seferinde de babasının gözlerinin açık olduğunu, kollarını başının altına koyarak karanlık pencereden dışarı baktığını gördü.

Sabah olunca babası erkenden kalkıp sokağın sonundaki küçük dükkandan kahvaltı için bir şeyler aldı. Kahvaltıdan sonra, Meggie de Mo ile birlikte yakındaki daha büyük kasabaya fırça, bıçak, kumaş, karton kağıt gibi gerekli malzemeleri almaya gittiklerinde bir an gerçekten tatilde olduklarını sandı. Denizin kenarındaki bir kafede kocaman bir dondurma yemeyi de ihmal etmemişlerdi. Fenoglio'nun kapısını çaldıklarında dondurmanın tadı hâlâ damağındaydı Meggie'nin. Yaşlı adam, Mo ile yeşil badanalı mutfağında önce kahve içti, sonra Mo ve Meggie ile kitaplarını sakladığı çatı katına çıktılar.

"Bunu yapmış olamazsın!" diye kızdı Mo, tozlu rafların önüne gelince. "Aslında tüm kitaplarını hemen elinden almak gerek! Buraya en son ne zaman geldin? Şu tozlara bak, neredeyse kürekle kazımak gerek."

"Onları buraya yerleştirmek zorundaydım," diye kendini savundu Fenoglio, suçluluk duygusunu kırışıklıklarının arasına gizlerken. "Tüm o raflarla aşağısı çok daralmıştı, sonra orada torunlarımın ellerinin altındaydılar sürekli."

"Onlar nem ve tozdan daha fazla zarar veremezdi onlara," dedi Mo. Öfkeli sesi Fenoglio'nun hemen aşağıya kaçmasına neden olmuştu. "Zavallı çocuk. Baban hep böyle sert midir?" diye sordu Meggie'ye dik merdivenleri inerlerken.

"Yalnızca kitaplar söz konusu olunca," diye yanıtladı kız.

Kız ona daha bir şey soramadan Fenoglio çalışma odasına çekildi, torunları da okulda ya da yuvadaydı. Meggie de Elinor'un armağan ettiği kitapları çıkarıp Fenoglio'nun minicik bahçesine inen basamaklara oturdu. Bahçede yaban gülleri sarmıştı her tarafı. En üst basamaktan deniz görünüyordu, çok uzaklarda olmasına rağmen çok yakında gibiydi.

Meggie tekrar şiir kitabını açtı. Yüzüne güneş geldiğin için gözlerini kıstı. Okumaya başlamadan önce de arkasına baktı, Mo'nun orada olmadığından emin olmak istiyordu. Yakalanmak istemiyordu. Yapacağı şeyden çok utanıyordu ama kendini tutamıyordu bir türlü.

Hiç kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra derin bir nefes aldı, hafif öksürdü ve okumaya başladı. Her sözcüğü Mo'nun yaptığı gibi dudaklarıyla şekillendirdi, neredeyse şefkatle, her harf bir notaymış, sevgisiz söylenen harf de çatlak bir sesmiş gibi. Ancak kız, her sözcüğün anlamına değil

yalnızca tınısına dikkatini verdiğinde, cümlenin bir bütün olarak ezgisinin kaybolduğunu ve arkasındaki resimlerin yitip gittiğini fark etti. Çok zordu. Gerçekten zor. Güneş de uykusunu getiriyordu. Sonunda kitabı kapatıp yüzünü güneşin sıcak ışıklarına tuttu. Zaten bunu denemek aptallıktı. Büyük bir aptallık...

Öğleden sonra Pippo, Paula ve Rico ile Meggie köyde dolaştı. Mo'nun sabah alışveriş ettiği dükkandan bir şeyler aldılar, köyün kenarındaki duvarın üstüne oturup karıncaların aralıklı taşların arasında çam iğneleri ve tohumları taşımalarını izlediler, uzaklarda denizden geçen gemileri saydılar.

İkinci gün de bu şekilde geçti. Meggie arada sırada Toz Parmak'ın nerelerde olduğunu, Farid'in hâlâ onun yanında olup olmadığını düşündü, Elinor'u merak etti, onun da onları merak edip etmediğini düşündü.

Bu soruların hiçbirinin yanıtı yoktu. Fenoglio'nun çalışma odasında neler yaptığını da öğrenememişti Meggie. "Kalemini ısırıp duruyor," demişti Paula, bir kez masanın altına saklanmayı başardığında. "Kalemini ısırıp bir o yana, bir bu yana gidiyor."

Meggie ikinci gece, "Mo, ne zaman Elinor'a gideceğiz artık?" diye sordu babasının yine uyuyamadığını görünce. Babasının yatağının yanına oturdu. Onun yatağı da kendisininki gibi gıcırdıyordu.

"Yakında," diye yanıt verdi adam. "Ama şimdi uyumana bak, tamam mı?"

"Onu özlüyor musun?" Meggie, bu sorunun birden bire nereden çıktığını kendisi de bilmiyordu. Birden ağzından çıkmıştı işte, söylemesi gerekiyordu.

Mo yanıt verene kadar uzun bir süre geçti.

"Bazen," diye yanıtladı sonunda. "Sabahları, öğle saatinde, akşamları, geceleri. Neredeyse her zaman."

Meggie, kıskançlık duygusunun tırnaklarını yüreğine geçirdiğini hissetti. Bu duyguyu biliyordu Meggie. Mo ne zaman yeni bir kız arkadaşıyla gelse bu duygu harekete geçiyordu hemen. Ama kendi annesini kıskanmak? "Bana onu anlat!" dedi sessizce. "Ama eskiden yaptığın gibi uydurma öyküler anlatma."

Bazen kitaplarının içinde kendine uygun bir anne aramıştı kız ama en sevdiği kitaplarda pek anne geçmiyordu: Tom Sawyer? Annesi yok. Huck Finn? Zaten yok. Peter Pan, Kaybolan Çocuklar? Hiçbir yerde anne yok. Jim Knopf, annesiz... Masallarda da kötü üvey annelerden geçilmiyor, kalpsiz, kıskanç anneler... Bu listeyi uzatmak mümkün. Bu durum eskiden Meggie'ye teselli oluyordu. Annesiz olmak pek de olağandışı bir şeymiş gibi görünmüyordu. En azından en sevdiği kitaplarda öyleydi.

"Sana ne anlatayım?" Mo, pencereden dışarıya baktı. Dışarıda kediler yine dövüşüyordu. Bağırtıları bebek sesleri gibi geliyordu. "Sen daha çok ona benziyorsun neyse ki. O da senin gibi gülerken ve okurken saçını ağzına alırdı. Gözleri miyoptu ama gururundan gözlük takmazdı..."

"Onu anlıyorum." Meggie, babasının yanına oturdu. Artık kolu pek ağrımıyordu, Basta'nın köpeğinin açtığı yara kapanmıştı. Ama, Basta'nın dokuz yıl önce açtığı bıçak yarası gibi açık renk bir iz bırakacaktı teninde.

"Ne demek onu anlıyorum? Ben gözlük severim," dedi Mo.

"Ben sevmem. Başka...?"

"Taşları severdi, düz taşları, elinin içinde tutması güzel olan yuvarlak taşları. Bir iki tanesini hep çantasında taşırdı. Ayrıca

onda taşları kitaplarının üstüne koyma alışkanlığı vardı, özellikle cep kitaplarına çünkü sayfaların kalkmasından hoşlanmazdı. Ama sen onun taşlarını hep alıp yerlerde yuvarlardın."

"Buna kızıyor muydu?"

"Ne kızması, o zaman minik tombul boynunu sen o taşları bırakana kadar gıdıklardı." Mo, yüzünü kıza döndü. "Onu gerçekten hiç özlemiyor musun Meggie?"

"Bilmiyorum. Yalnızca sana kızdığım zamanlar."

"Yani günde on iki kez filan mı?"

"Saçmalama!" Meggie dirseğiyle babasını dürttü. Pencere aralıktı, dışarısı sessizdi. Tekir kediler susmuştu; herhalde yaralarını yalıyorlardı. Dükkanın önünde çoğu zaman bir kulağı parçalanmış çizgili bir kedi duruyordu. Kısa bir an için Meggie denizin sesini duyduğunu sandı ama belki de yakında ki otobanın sesiydi bu.

"Toz Parmak nereye gitmiştir sence?" Karanlık onları yumuşak bir örtü gibi sarmıştı. Bu sıcaklığı arayacağım diye düşündü Meggie. Gerçekten arayacağım.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Mo. Sesi dalgın geliyordu. "Umarım çok uzaklara gitmiştir ama emin değilim."

Bundan Meggie de pek emin değildi.

"Çocuk hâlâ yanında mıdır sence?" Farid. İsmini seviyordu çocuğun.

"Yanındadır. Bir köpek gibi peşinden nasıl koştuğunu gördün."

"Onu seviyor. Toz Parmak da onu seviyor mudur acaba?"

Mo omzunu silkti. "Toz Parmak'ın neyi ya da kimi sevdiğini bilmiyorum."

Meggie başını babasının göğsüne yasladı, evdeyken ona öy-

küler anlattığında yaptığı gibi.

"Hâlâ o kitabın peşinde değil mi?" diye fısıldadı kız. "Basta onu yakalarsa lime lime doğrar. Kendine çoktan yeni bir bıçak almıştır bile."

Dışarıda birisi dar sokaktan geçiyordu. Bir kapı açıldı ve kapandı, bir köpek havladı.

"Sen olmasaydın," dedi Mo, "Ben de oraya tekrar giderdim."

Geveze Pippo

"Size yanlış bilgi vermişler," dedi düğünçiçeği.
"Burada köy yok, yakınlarda hiç yok."
"O zaman çığlıklarını duyacak kimse de yok," dedi Sicilyalı ve şaşırtıcı bir çeviklikle üstüne atıldı.
William Goldman, Prenses Gelin

Ertesi sabah, saat on, gibi Elinor, Fenoglio'ya telefon etti. Meggie yukarıda Mo'nun yanındaydı. Babasının, bir kitabı küflenmiş cildinden kurtarmasını izliyordu. Sanki yaralı bir hayvanı düştüğü tuzaktan kurtarıyormuş gibi dikkatle yapıyordu bunu.

"Mortimer!" diye bağırdı Fenoglio aşağıdan. "Telefonda sinir krizi geçiren bir kadın var, anlamadığım şeyler söyleyip duruyor. Senin arkadaşın olduğunu söylüyor.

Mo, ciltsiz kitabı bir kenara koyup aşağıya indi. Fenoglio, asık bir yüzle ona ahizeyi uzattı. Elinor'un sesi huzur dolu çalışma odasına öfke ve çaresizlik kusuyordu. Mo, kadının sıraladığı şeyleri birleştirmede güçlük çekiyordu.

"Nereden biliyordu? Ha, elbette..." diye konuştuğunu duydu Meggie. "Yakılmış mı? Hepsi mi?" Adam elini yüzüne götürerek Meggie'ye doğru baktı ama kıza, babası kendisini görmüyormuş gibi geldi. "Tamam," dedi adam. "Elbette, evet, gerçi sana şimdi de pek inanacaklarını sanmıyorum ama. Zaten kitaplarına yapılanlara buranın polisi bakmaz. Tamam, tamam. Elbette... Seni almaya geliyorum. Tamam."

Sonra ahizeyi yerine koydu.

Fenoglio merakını gizleyememişti. Yeni bir öykünün kokusunu alıyordu. "Bu neydi şimdi?" diye sabırsızlanarak sordu, Mo öylece durup telefona bakarken. Günlerden cumartesiydi. Rico, minik bir maymun gibi Fenoglio'nun sırtına yapışmıştı ama diğer iki çocuk henüz ortaya çıkmamıştı. "Mortimer, ne oldu? Bizimle konuşmuyor musun artık? Babana bak Meggie! Öylece cansız bir şekilde duruyor."

"Bu Elinor'du," dedi Mo. "Meggie'nin annesinin teyzesi. Sana ondan söz etmiştim. Capricorn'un adamları evine girmiş. Evdeki tüm rafları yere indirmiş ve kitapları paspas olarak kullanmışlar. Elinor'un kütüphanesindeki kitaplarıysa..." cümlesini tamamlamadan biraz duraksadı, "En değerli kitapları da bahçede yakmışlar. Kütüphanesinde bulduğu tek şey ölü bir horozmuş."

Fenoglio torununu sırtından indirdi. "Rico, git bir kedilere bak!" dedi. "Bunlar senin kulaklarına uygun şeyler değil." Rico buna karşı geldi ama büyük babası onu acımasızca odadan çıkarıp arkasından kapıyı kilitledi. "Bunun arkasında Capricorn'un olduğundan nasıl emin olabilirsin ki?" diye sordu adam yüzünü tekrar Mo'ya çevirdiğinde.

"Başka kim olabilir? Ayrıca anımsadığım kadarıyla kırmızı horoz onun işareti. Kendi öykünü unuttun mu?"

Fenoglio sustu, sıkıntılıydı. "Hatırlıyorum, hatırlıyorum," diye mırıldandı.

"Elinor nasıl?" Meggie, deli gibi çarpan yüreği ile Mo'nun yanıtını bekliyordu.

"Şanslıymışız ki onlar varken gitmemiş eve, giderken pek acele etmemiş. Tanrıya şükür. Ama şimdi neler hissettiğini tah-

min edersin. En güzel kitapları, aman Tanrım..."

Fenoglio, sinirli bir şekilde halının üzerinden bir iki oyuncak topladı. "Doğru, Capricorn ateşi sever," dedi çatallaşmış sesiyle. "Eğer suçlu gerçekten o ise, arkadaşınız onu da yakmadığına dua etsin."

"Ona söylerim." Mo, Fenoglio'nun çalışma masasında duran bir kibrit kutusunu alıp açtı, sonra geri kapattı.

"Benim kitaplarım?" Meggie bu soruyu sormaya cesaret edememişti neredeyse. "Sandığımı yatağın altına saklamıştım."

Mo, kibrit kutusunu tekrar çalışma masasının üstüne koydu. "Tek iyi haber bu," dedi. "Sandığına bir şey olmamış. Hâlâ yatağın altında duruyormuş. Elinor bakmış."

Meggie derin bir nefes aldı. Kitapları Basta mı yaktı acaba? Hayır, Basta ateşten korkar, kız Toz Parmak'ın Basta ile nasıl dalga geçtiğini iyi hatırlıyordu. Zaten kara ceketlilerden hangisinin yaptığının ne önemi vardı ki artık.

Elinor'un hazineleri gitmişti, onları artık Mo bile geri getiremezdi.

"Elinor buraya uçakla geliyor, onu almaya gideceğim," dedi Mo. "Kafasına Capricorn'un peşine polisleri düşürmeyi takmış. Bunun bir yararının olmayacağını söyledim ona ama. Evine girenlerin onun adamlarından biri olduğunu kanıtlasa bile, emri verenin Capricorn olduğunu nasıl kanıtlayacak? Ama Elinor'u tanıyorsun işte."

Meggie karamsar bir şekilde başını salladı. Evet, Elinor'u tanıyordu ve onu çok iyi anlıyordu.

Fenoglio ise buna yalnızca güldü. "Polis! Capricorn'u polisle korkutamazsın ki!" diye bağırdı adam. "O, kendi kurallarını, kendi yasalarını kendi koyar..."

"Kes şunu artık! Bu yazdığın bir kitap değil!" diye araya girdi Mo sertçe. "Belki Capricorn gibi birini icat etmek eğlenceli olabilir ama inan bana onunla karşılaşmak hiç de eğlenceli değil. Ben havaalanına gidiyorum, Meggie'yi götürmüyorum. Ona iyi bak."

Meggie bir şey söyleyemeden kapıdan çıkmıştı bile. Peşinden gitti ama sokakta Paula ile Pippo karşısına çıktı. Onu tutup çekiştirdiler. Yamyamı oynayacaktı, cadıyı, altı kollu canavarı; bunlar hep büyükbabalarının uydurduğu karakterlerdi, onlarla dünyalarını ve oyunlarını süslüyorlardı. Meggie sonunda minik ellerden kurtulmayı başardığında Mo çoktan uzaklaşmıştı bile. Kiralık arabayı park ettiği yer boştu. Meggie, meydanda kalakalmıştı, ölüler için yapılan bir anıt ile elleri ceplerinde denize bakan birkaç yaşlı adamla baş başa.

Kararsız bir şekilde anıtın önündeki basamaklara doğru yürüdü. İçinden Fenoglio'nun torunlarıyla evde kovalamaca ya da saklambaç oynamak gelmiyordu. Orada öylece oturmak ve Mo'nun gelmesini beklemek istiyordu. Geçen gece köyden geçip pencerelerin önüne ince kum bırakan o sıcak rüzgar yoluna devam etmişti. Hava son günlere göre biraz serinlemişti. Denizin üstünde gökyüzü hâlâ berraktı ancak tepelerden kara bulutlar yanaşıyordu. Güneş onların arkasında her kayboluşunda da köyün çatılarını Meggie'yi ürperten bir gölge kaplıyordu.

Bir kedi ona doğru yürüdü, hantal bacakları vardı, kuyruğunu da havaya dikmişti. Cılız, küçük bir şeydi, duman rengi tüylerinde keneler vardı, kaburgaları da ince tüylerinin arasından sayılıyordu. Meggie usulca çağırdı onu. Hayvan sonunda ona yaklaşarak başını kızın kolunun arasına soktu, miyavlayarak şefkat istiyordu. Görünüşe göre sahibi yoktu. Ne bir tasması

vardı ne de iyi beslenmişe benziyordu, bir deri bir kemikti. Meggie, köyün arkasında keskin bir virajdan sonra görünmez olan caddeye bakıyor, bir yandan da hayvanın kulaklarını, çenesinin altını, sırtını okşuyordu.

Havaalanı buradan ne kadar uzaktaydı acaba? Meggie, ellerini çenesine dayadı. Gökyüzünde bulutlar tehdit edercesine kümeleniyordu. Yağmur yüklü bulutlar giderek daha yakına geliyordu.

Kedi, sırtını kızın dizine sürtüyordu. Meggie, parmaklarıyla hayvanın kirli tüylerini okşarken aklına yeni bir soru geldi. Toz Parmak, Capricorn'a yalnızca Elinor'un evinin yerini anlatmadıysa? Ona *kendi* evlerinin yerini de söylediyse? O zaman eve döndüklerinde onları da mı bahçede bir kül yığını bekliyor olacaktı? Hayır. Bunu düşünmek bile istemiyordu. O yerimizi bilmiyor! diye fısıldadı. O hiçbir şey bilmiyor. Toz Parmak ona söylemedi. Bunu sürekli fısıldayıp duruyordu kız, dua eder gibi.

Elinin üstünde bir yağmur damlası hissetti, sonra bir tane daha. Gökyüzüne baktı. Tek bir mavi nokta kalmamıştı. Yakındaki deniz havayı aniden nasıl da değiştiriyordu! Ne yapalım, o zaman evde beklerim ben de, diye geçirdi içinden. Belki evde kedi için biraz süt de bulabilirdi. Zavallıcık kuru bir havludan daha ağır değildi. Meggie onu tutarken bir yerlerini inciteceğinden korktu.

Ev, kapkaranlıktı, güneşten fazla ısınmaması için Mo sabah çıkarken tüm panjurları kapatmıştı. Toz kadar incecik yağan yağmurdan ıslanan Meggie, serin yatak odasına girince üşür gibi oldu. Kediyi dağınık yatağının üstüne bırakıp babasının kocaman kazağını giyerek mutfağa gitti. Süt kutusu neredeyse

boştu ancak biraz sıcak su ekleyerek küçük bir kase çıkardı.

Meggie, sütü yatağın yanına koyunca kedi aceleden neredeyse düşecekti. Dışarıda yağmur giderek şiddetleniyordu. Meggie, yağmur damlalarının kaldırımlarda şakırdadığını duyuyordu. Pencereye gidip panjurları açtı. Çatıların arasından görünen bir parça gökyüzü kapkaraydı, sanki gece basmıştı. Meggie, gidip Mo'nun yatağına oturdu. Kedi hâlâ kaseyi yalıyordu, minik dili belki bir damla daha süt bulma umuduyla çiçekli seramiğin üzerinde dolanıp duruyordu. Meggie, sokakta sesler duydu, sonra kapı çalındı. Bu kim olabilirdi? Mo dönmüş olamazdı. Yoksa bir şey mi unutmuştu? Kedi kaybolmuştu, herhalde yatağın altına saklanmıştı "Kim o?" diye seslendi Meggie.

"Meggie!" dedi bir çocuk sesi. Elbette. Paula ya da Pippo. Evet, bu Pippo olmalıydı. Yağmura rağmen herhalde yine karıncaları izlemeye gitmek istiyordu. Yatağın altından duman rengi bir pati çıkıp ayakkabısının bağlarını çekiştirmeye başladı. Meggie, koridora çıktı. "Oynayacak zamanım yok!" dedi kapalı kapının arkasından.

"Lütfen Meggie!" diye yalvardı Pippo.

Meggie, oflayarak kapıyı açtı ve Basta ile yüz yüze geldi.

"Bak sen kim varmış burada?" dedi tehdit edercesine, bir yandan da parmaklarıyla Pippo'nun zayıf boynunu sıkarken. "Buna ne dersin Yassı Burun? Oynayacak zamanı yokmuş." Basta, Meggie'yi sertçe iterek Pippo ile birlikte içeri girdi. Elbette, Yassı Burun da oradaydı. Koca gövdesiyle kapıdan zor geçiyordu.

"Bırak onu!" diye titrek bir sesle bağırdı Meggie, Basta'ya.

"Onu incitiyorsun."

"Öyle mi yapıyorum?" Basta, başını eğip Pippo'nun soluk yüzüne baktı.

"Benim yaptığım hiç de nazik bir şey değil. Ne de olsa bize yerini o gösterdi." Bu son sözleri söylerken de Pippo'nun boğazını biraz daha sıktı." O pis yıkık evde ne kadar yattığımızı biliyor musun sen?" diye bağırdı.

Kız, bir adım geriye gitti.

"Çok çoook uzun! Basta sözcüğü iyice uzatıp tilki yüzünü Meggie'nin yüzüne o kadar yaklaştırmıştı ki kız adamın gözlerinde kendi yansımasını gördü. "Değil mi Yassı Burun?"

"Lanet olası sıçanlar az daha ayak parmaklarımı kemirecekti," diye hırladı koca dev. "Bunun için bu küçük cadının burnunu yüzünde ters durana kadar kıvırmak istiyorum."

"Belki daha sonra." Basta, Meggie'yi karanlık yatak odasına itti. "Baban nerede?" diye sordu. "Bu ufaklık" adam Pippo'nun boynunu bırakıp arkasından sertçe itince çocuk Meggie'ye çarptı. "Bize onun arabayla bir yere gittiğini söyledi. Nereye?"

"Alışverişe." Meggie korkudan zor nefes alıyordu. "Bizi nasıl buldun?" diye fısıldadı. Yanıtını da kendisi söyledi. Toz Parmak. Elbette. Başka kim olabilirdi? Onları bu kez niçin gammazlamıştı?

"Toz Parmak," diye yanıtladı Basta, sanki düşüncelerini okumuş gibi. "Bu dünyada dolaşıp duran, ateş yutan ve evcil bir sansarı olan, hatta boynuzlu bir sansarı olan çok fazla deli yoktur. Yalnızca sağı solu biraz soruşturduk, Toz Parmak'ı bulur bulmaz, babanı da bulmuş olduk. Sizi çok daha önce ziyarete gelecektik; eğer şu aptal kafa" Yassı Burun'u sertçe dirseğiyle dürttü, adam acıyla söylendi; "Siz buraya gelirken izinizi kay-

betmeseydi. Bir düzine kadar köy dolaştık, sizi sormaktan dilinizde tüy bitti, bacaklarımıza kara sular indi; sonunda bütün gün denize bakıp duran şu ihtiyarlardan biri Toz Parmak'ın yara izi dolu yüzünü anımsadı. O nerede? O da mı..." Basta alayla dudağını büktü, "Alışverişe gitti?"

Meggie başını salladı. "O gitti," diye yanıtladı ifadesiz bir sesle. "Uzun süre önce." Demek ki Toz Parmak değildi onları ele veren. Bu kez değildi. Basta'nın elinden kaçmıştı. Meggie neredeyse gülümseyecekti.

"Elinor'un kitaplarını yaktınız!" dedi kız, korkudan dili tutulan Pippo'yu kendine çekerken.

"Buna pişman olacaksınız."

"Yok ya?" Basta sinsi sinsi güldü. "Niye olacakmışız? Cockerell eminim çok eğlendi bunu yaparken. Ama artık şu gevezeliği kes, sonsuza kadar zamanımız yok. Şu oğlan," Pippo Basta'nın işaret parmağından, sanki bıçakmış gibi ürktü "Bize tuhaf şeyler anlattı, kitaplar yazan büyükbabası hakkında, sonra babanın çok ilgilendiği bir kitaptan söz etti."

Meggie yutkundu. Aptal Pippo. Aptal, geveze Pippo.

"Dilini mi yuttun?" diye sordu Basta. "Yoksa şu ufaklığın sıska boynuna tekrar dokunayım mı?"

Pippo ağlamaya başladı, yüzünü hâlâ Meggie'nin üstünde olan Mo'nun kazağına gömdü. Kız onu teselli ederek kıvırcık saçlarını okşadı.

"Aklına gelen o kitap artık büyükbabasında değil!" diye saldırdı Basta'ya. "Onu çoktan çaldınız!" Sesi nefretten kalınlaşmıştı ve kendi düşüncelerinden midesi bulanmıştı. Basta'ya tekme atmak, onu dövmek istiyordu, karnına kendi bıçağını sokmak istiyordu, şu belindeki yepyeni bıçağı.

"Çalmışız, bak sen." Basta, Yassı Burun'a sırıttı. "Bundan kendimiz emin olalım, değil mi?"

Yassı Burun dalgın dalgın başını sallayarak etrafa bakındı. "Hey, şunu duyuyor musun?"

Yatağın altından bir ses geldi. Yassı Burun yatağın yanına diz çökerek sarkan çarşafı yukarı kaldırdı ve tüfeğin ucuyla yatağın altını yokladı. Yassı Burun kediyi tutmak isteyince minik gri şey hırlayarak saklandığı yerden fırladı ve adamın çirkin yüzünü tırmaladı. Acıyla bağırarak ayağa kalktı adam. "Boğazlayacağım onu!" diye bağırdı. "Boynunu kıracağım onun!"

Adam kedinin peşine düşünce Meggie dışarı çıkmak istedi ama Basta ondan önce davrandı. "Hiçbir şey yapmayacaksın!" diye fısıldadı Yassı Burun'a, kedicik dolabın arkasına saklanırken. "Kedi öldürmek uğursuzluk getirir. Bunu sana kaç kez söyleyeceğim?"

Saçmalık! Batıl inanç saçmalığı!" diye kızdı Yassı Burun bir eliyle kanayan yanağını tutarken. "Bunun için senden daha fazla uğursuzluk mu yaşadım? Bazen insanı şu saçmalamalarınla deli edersin. Gölgeye basma, uğursuzluk getirir... Hey, önce sol çizmeni giydin, uğursuzluk!... Birisi esnedi! Yarın düşüp öleceğim!"

"Kes şunu!" diye bağırdı Basta. "Burada saçmalayan biri varsa o da sensin! Çocukları kapıya götür."

Yassı Burun onları kapıya sürüklerken Pippo, Meggie'ye yapıştı. "Ne ağlayıp duruyorsun?" diye bağırdı adam çocuğa. "Şimdi büyükbabanı ziyaret edeceğiz."

Yassı Burun'un peşinden giderlerken Pippo bir kez olsun Meggie'nin elini bırakmadı. Kızın elini kısa tırnakları eline ge-

çecek şekilde sıkıyordu. Mo niçin beni dinlemedi sanki? diye düşündü kız. Eve gidebilirdik.

Hâlâ şiddetli bir şekilde yağmur yağıyordu. Yağmur damlaları Meggie'nin yüzünden akıp ensesine kaydı. Sokaklar bomboştu, onlara yardım edecek hiç kimse yoktu. Basta, kızın hemen arkasında yürüyordu. Kız onun yağmura lanetler okuduğunu duyuyordu. Fenoglio'nun evine vardıklarında Meggie sırılsıklam olmuştu, Pippo'nun saçları da kafasına yapışmıştı. Belki de evde değildir, diye düşündü Meggie umutla ve bu durumda Basta'nın ne yapacağını merak etti. Tam o sırada kırmızıya boyanmış kapı açıldı ve Fenoglio karşılarına çıktı.

"Siz aklınızı mı kaybettiniz, bu yağmurda sokakta dolaşıyorsunuz?" diye söylendi. "Birazdan sizi aramaya çıkacaktım. Hadi içeri girin, çabuk."

"Biz de içeri girebilir miyiz?"

Basta ile Yassı Burun kapının yanında durup sırtlarını duvara yaslamışlardı Fenoglio onları hemen görmesin diye ama şimdi Basta Meggie'nin arkasına geçip ellerini omzuna koymuştu. Fenoglio ona şaşkınlıkla bakarken Yassı Burun ayağını kapının arasına koydu. Pippo ani bir hareketle adamın yanından geçip evin içinde kayboldu.

"Bu da kim?" Fenoglio, Meggie'ye sanki bu yabancıları isteyerek getirmiş gibi suçlayarak baktı. "Bunlar babanın arkadaşları mı?"

Meggie, yüzündeki damlaları silip aynı şekilde suçlayıcı bir şekilde ona baktı. "Onları benden daha iyi tanıman gerek aslında!" dedi.

"Tanımak mı?" Fenoglio onlara ifadesiz bir şekilde baktı. Sonra tekrar Basta'ya baktı ve yüzü dondu. "Yüce Tanrım!" di-

ye mırıldandı adam. "Bu olamaz." Arkasında Paula belirdi.

"Pippo ağlıyor!" dedi. "Dolaba saklandı."

"Onun yanma git!" dedi Fenoglio, Basta'yı gözünden ayırmadan. "Ben de hemen geliyorum."

"Daha ne kadar böyle dışarıda duracağız Basta?" diye homurdandı Yassı Burun. "İyice çekene kadar mı?"

"Basta!" diye yineledi Fenoglio yoldan çekilmeden.

"Evet benim adım bu ihtiyar!" Basta'nın gözleri her güldüğünde çizgi gibi oluyordu."Bizi çok ilgilendiren bir şey için buradayız, bir kitap..."

Elbette. Meggie neredeyse gülmeye başlayacaktı. Hiçbir şey anlamamıştı! Basta, Fenoglio'nun kim olduğunu bilmiyordu. Nereden bilecekti? Bu yaşlı adamın onu icat ettiğini, yüzünü, bıçağını, kötülüğünü, her şeyini mürekkep ve kağıttan yarattığını nereden bilecekti?

"Bırakın şu gevezeliği!" diye bağırdı Yassı Burun. "Yağmur kulaklarıma girmeye başladı." Rahatsız eden bir sinek gibi Fenoglio'yu kenara itti ve içeri girdi. Mutfakta Pippo hâlâ dolabın içinde ağlıyordu. Paula da dolabın önüne oturmuş onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Fenoglio o yabancıyla mutfağa girince kız sıçrayarak endişeyle Yassı Burun'un yüzüne baktı. Her zamanki gibi suratsızdı; o gülmek için yaratılmamıştı.

Fenoglio masaya oturarak, sessizce Paula'yı yanına çağırdı.

"Evet, nerede o?" Basta etrafa bakındı ancak Fenoglio yanıt veremeyecek kadar meşguldü, yarattığı bu kişilerin yüzüne dalmıştı. Özellikle Basta da takılı kalmıştı gözleri, gördüklerine inanamıyordu.

"Size söyledim ya! Başka kitap kalmadı!" diye yanıtladı

Meggie onun yerine.

Basta, onu duymazlıktan gelerek Yassı Burun'a sabırsızlanarak bir işaret verdi. "Git ara! diye emretti, Yassı Burun da homurdanarak sözünü dinledi. Meggie, onun çatı katma giden dar ahşap merdivenleri çıktığını duyuyordu.

"Hadi söyle bakalım küçük cadı! Bu ihtiyarı nereden buldunuz?" Basta kızı sırtından itti. "Onda bir kopya olduğunu nereden biliyordunuz?"

Meggie, Fenoglio'ya ikaz edici bir şekilde baktı ama onun ağzı da Pippo'nunki gibi pek sıkı değildi.

"Beni nasıl mı buldular? Kitabı yazan benim!" diye gururla ilan etti yaşlı adam. Belki de bunu duyunca Basta'nın onun önünde diz çökeceğini sanmıştı ama Basta yalnızca ona acır gibi dudaklarını büktü.

"Tabii tabii!" dedi kemerinden bıçağını çıkarırken.

"Kitabı gerçekten o yazdı!" Meggie bunu söylemeden edememişti. İlk kez Fenoglio'yu anlattığı zaman Toz Parmak'ın yüzünde gördüğü korkuyu Basta'nın yüzünde de görmek istiyordu. Oysa Basta yalnızca gülerek bıçağıyla Fenoglio'nun masasına çentikler atmaya başladı.

"Peki o öyküyü kim uydurdu?" diye sordu adam. "Baban mı? Çok mu aptal görünüyorum ha? Herkes basılmış öykülerin çok eski olduğunu, çoktan ölmüş gömülmüş insanlar tarafından yazıya döküldüğünü bilir." Bıçağı masaya sapladı, çıkardı yeniden sapladı. Üst katta Yassı Burun'un tepinmesi duyuluyordu.

"Ölmüş ve gömülmüş, çok ilginç." Fenoglio, Paula'yı kucağına oturttu. "Bunu duydun mu Paula? Bu genç adam tüm kitapların çok eski zamanlarda yazıldığını, çoktan ölmüş

kişilerin öyküleri bir yerlerden duyup kaleme aldığını düşünüyor. Belki onlar bu öyküleri havadan toplamıştır?"

Paula kıkırdamaya başlamıştı. Dolabın içinden de artık ses gelmiyordu. Pippo da herhalde nefesini tutarak konuşulanları dinliyordu.

"Bunda komik olan ne?" Basta kuyruğuna basılan bir yılan gibi doğruldu.

Fenoglio onu dikkate almadı bile. Gülümseyerek ellerine baktı. Bu ellerle Basta'nın öyküsünü yazmaya başladığı günü anımsıyordu. Sonra tekrar Basta'ya baktı. "Sen hep uzun kollu gömlek giyersin, öyle değil mi?" dedi. "Sana nedenini söyleyeyim mi?"

Basta gözlerini kısarak tavana baktı. "Lanet olsun, bu aptalın o kitabı bulması niçin o kadar uzun sürdü?"

Fenoglio kollarını önünde kenetleyerek onu izledi. "Çok basit: Okuma yazma bilmiyor da ondan!" dedi sessizce. "Sen de okuyamıyorsun değil mi, yoksa bu arada öğrendin mi?" Capricorn'un kendisi gibi adamlarının hiçbiri de okuma yazma bilmez."

Basta bıçağını masaya o kadar derin sapladı ki güçlükle geri çıkardı. "Elbette okuma yazma bilir o, ne saçmalıyorsun?" Tehdit ederek masanın üstüne eğildi. "Gevezeliğin hiç hoşuma gitmiyor, yaşlı adam. Yüzünü biraz da bıçağımla kırıştırsam nasıl olur acaba?"

Fenoglio gülümsedi. Belki de onu yaratanın kendisi olduğu için Basta'nın ona bir şey yapamayacağını düşündü. Meggie bundan hiç de emin değildi. "Sen hep uzun kollu giysiler giyiyorsun," diye devam etti Fenoglio ağır ağır, sanki Basta'ya her sözcüğü çok iyi anlaması için zaman tanımak ister gibi. "Çün-

kü efendin ateşle oynamayı sever. Bir gün sen, efendin için ona kızını vermeyen bir adamın evini ateşe verdiğinde iki kolunu birden yaktın, omuzlarına kadar. O günden beri başka biri ateşi yakıyor, sana da yalnızca bıçak oyunları kalıyor.

Basta birden fırlayınca, Paula korkudan Fenoglio'nun kucağından kayarak masanın altına saklandı. "En akıllı sensin sanıyorsun!" diye söylendi bıçağını Fenoglio'nun boğazına dayarken. "Oysa yalnızca şu lanet olası kitabı okudun. Ne olmuş yani?"

Fenoglio adamın gözlerine baktı. Boğazına dayanan bıçak onu Meggie kadar korkutmamıştı. "Hakkında her şeyi biliyorum Basta," dedi adam. "Her zaman Capricorn için seve seve canını verebileceğini biliyorum, her gün ondan bir aferin alabilmek için can atıyorsun. Adamları seni bulduğunda Meggie'den küçük olduğunu, o günden sonra onu baban yerine koyduğunu biliyorum. Ama sana bir şey açıklayayım mı? Capricorn senin aptal olduğunu düşünüyor ve seni bu yüzden hor görüyor. Zaten hepinizi hor görüyor, sadık oğullarını; oysa aptal kalmanızı da o sağladı. Ayrıca kendi çıkarı için her birinizi hiç düşünmeden polise verebilir. Bunu anladın mı?"

"Pis çeneni tutsana, ihtiyar!" Basta'nın bıçağı Fenoglio'nun yüzüne iyice yaklaşmıştı. Meggie bir an onun yaşlı adamın burnunu çizeceğini sandı. "Capricorn hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yalnızca şu aptal kitapta yazanları biliyorsun, sanırım artık boğazını kessem iyi olacak!"

"Bekle!" diye bağırdı Meggie.

Basta, Meggie'ye döndü. "Sen karışma! Seninle daha sonra ilgileneceğim küçük çıyan," dedi.

Fenoglio ellerini adamın boynuna dayamış, şaşkın şakın

Basta'ya bakıyordu. Herhalde sonunda onun bıçağından kaçış olmadığını anlamıştı.

"Gerçekten! Onu öldüremezsin!" diye bağırdı Meggie. "Yoksa..."

Basta parmağıyla bıçağının keskin tarafına dokundu.

"Yoksa ne?"

Meggie çaresizce uygun sözcükler arıyordu. Yanıt olarak ne söyleyebilirdi? Ne? "Çünkü... O zaman Capricorn da ölür!" diye ağzından çıktı birden. "Evet. Aynen öyle! Hepiniz de ölürsünüz, sen, Yassı Burun ve Capricorn... Eğer yaşlı adamı öldürürsen hepiniz ölürsünüz çünkü sizleri yaratan o!"

Basta alaylı bir şekilde gülümsedi ama bıçağını da indirdi. Hatta Meggie bir an için gözlerinde korkunun belirdiğini görür gibi oldu.

Fenoglio rahatlayarak kıza baktı.

Basta bir adım geri gidip büyük bir dikkatle bıçağının keskin kısmını inceledi; sanki üstünde bir leke bulmuş gibi, siyah ceketinin ucuyla silerek onu parlattı. "Kesin olan, hiçbir sözünüze inanmadığım!" dedi. "Ama bu öykü o kadar çılgın ki, belki Capricorn'un da hoşuna gider. Onun için," parlattığı bıçağına son bir kez daha baktı, onu kapattı ve tekrar kemerine taktı "Yalnızca kitabı ve kızı değil, seni de götüreceğiz yaşlı adam."

Meggie, Fenoglio'nun derin nefes aldığını duydu. Kendi kalbinin ise korkudan atıp atmadığını bilmiyordu.

Basta onları götürecekti. Hayır! diye düşündü kız. Hayır!

"Götürmek mi? Nereye?" diye sordu Fenoglio.

"Ufaklığa sor!" Basta alaylı alaylı Meggie'nin olduğu tarafa baktı. "O daha önce babasıyla birlikte konuğumuz olma

şerefine erişmişti. Konaklama, yemek dahil."

"Ama bu çok saçma!" diye bağırdı Fenoglio. "Kitabı istediğinizi sanıyordum!"

"Eh, yanlış sanmışsın o zaman. Bir kopya daha olduğunu bilmiyorduk bile. Biz yalnızca Büyülü Dil'i almaya gelmiştik. Capricorn, konuklarının vedalaşmadan gitmelerinden hiç hoşlanmaz, ayrıca Büyülü Dil de çok özel bir konuk, öyle değil mi güzelim?" Basta, Meggie'ye göz kırpmıştı. "Ama o burada değil ve benim onu beklemekten daha önemli işlerim var. O nedenle kızını götüreceğim, o zaman kendiliğinden tıpış tıpış gelecek." Basta, Meggie'ye yaklaşarak kızın saçlarını kulağının arkasına itti. "Bu iyi bir yem değil mi?" diye sordu. "İnan bana yaşlı adam, eğer bu ufaklık elindeyse, babası da çantada keklik."

Meggie adamın elini itti. Öfkeden titriyordu.

"Bunu bir daha deneme!" diye fısıldadı Basta kızın kulağına.

Meggie, tam o sırada Yassı Burun'un merdivenleri indiğini görünce rahatladı. Kollarında bir yığın kitapla nefes nefese mutfak kapısında belirdi. "İşte!" dedi, onları masaya bırakırken. "Bunların hepsi de aynı senin gösterdiğin gibi başlıyor." Kitapların yanına bir şeyler karalanmış bir kağıt parçası bıraktı. Kağıdın üzerinde beceriksizce yazılmış bir M ve bir Ü vardı. Harfler sanki onları yazan kişinin büyük çaba harcadığını belli ediyordu.

Basta kitapları masanın üzerine yayarak bıçağıyla da onları birbirinden ayırdı. "Yanlış," dedi adam ve iki kitabı yere itti, kitaplar, sayfaları katlanarak yere düştü. "Şunlar da." İkisi daha yeri boylamıştı, sonunda Basta hepsini yere itti. "Başka kitap olmadığından emin misin?" diye Yassı Burun'a sordu.

"Evet!"

"Yanıldıysan görürsün gününü!" O zaman başı belada olan sen olursun, ben değil!"

Yassı Burun, tedirgin bir şekilde ayağının ucundaki kitaplara baktı.

"Ha, küçük bir değişiklik. Onu da bizimle götüreceğiz!" Basta, bıçağıyla Fenoglio'yu işaret etti. "Patrona o güzel öykülerini anlatması için. İnan, gerçekten çok eğlenceli öyküler. Ayrıca, eğer hâlâ bir yerlerde o kitabı saklıyorsa, evde bunu öğrenecek çok zamanımız olacak. Sen ihtiyarı gözünden ayırma, ben de ufaklığa dikkat edeyim."

Yassı Burun başını sallayarak Fenoglio'yu yerinden kaldırdı. Basta da Meggie'nin kolunu tuttu. Tekrar Capricorn'un yanına gidiyorlardı. Basta onu mutfak kapısına doğru sürüklerken ağlamamak için dudaklarını ısırdı. Hayır. Basta onun gözyaşlarını görmeyecekti, bu zevki ona tattırmayacaktı. En azından Mo'yu yakalayamadılar! diye düşündü. Peki köyden çıkmadan onlarla karşılaşırsak ne olacak? Elinor ile birlikte Mo da adamların kucağına düşerse ne olacak?

Meggie, bir an önce oradan gitmek istedi ama Yassı Burun açık olan kapının önüne dikildi. "Şu küçük kız ile dolapta zırlayan çocuk ne olacak?" diye sordu.

Pippo'nun ağlaması birden kesilmiş, Fenoglio'nun yüzü de Basta'nın gömleğinden daha beyaz bir hal almıştı.

"Eee, ihtiyar, sence onlarla ne yapacağım?" diye alayla sordu Basta. "Madem ki hakkımda her şeyi biliyorsun."

Fenoglio'nun dili tutulmuştu. Herhalde Basta'ya yakıştırdığı tüm kötülükler aklından geçmişti.

Basta, bir iki dakika süresince adamın yüzünde gördüğü

korkunun keyfini çıkardı, sonra Yassı Burun'a döndü. Çocuklar burada kalacak," dedi. "Bir tanesi yeter."

Fenoglio konuşmakta güçlük çekti. "Paula eve gidin!" diye bağırdı, Yassı Burun onu koridora doğru sürüklerken. "Duydunuz mu? Hemen eve gidin. Annenize de birkaç gün seyahate gideceğimi söyleyin! Tamam mı?"

"Kaldıkları yere tekrar uğrayalım," diye emir verdi Basta, dışarıya çıktıklarında. "Babana bir mesaj bırakmayı unuttum. Nerede olduğunu bilmek hakkı, öyle değil mi?"

Nasıl bir mesaj bırakacaksın iki harfi yan yana getiremiyorsun, diye düşündü Meggie ama ona söylemedi elbette. Oraya giderken hep babasıyla karşılaşmalarından korktu. Ama evin önüne geldiklerinde, dar sokakta yalnızca yaşlı bir kadın yürüyordu.

"Tek bir söz söylersen dönüp iki çocuğun da boğazını keserim!" diye fısıldadı Basta, Fenoglio'ya, kadın onu görüp adımlarını yavaşlatınca.

"Merhaba Rosalia," dedi Fenoglio çatallaşmış sesiyle. "Bak, yine evimde oturan kiracılar var. Ne güzel değil mi?"

"Rosalia'nın yüzündeki kuşku gitmişti. Bir iki saniye sonra da sokağın sonunda kaybolmuştu. Meggie, kapıyı açtı ve Basta ile Yassı Burun'u Mo ile kendisinin huzurlu hissettikleri eve ikinci kez aldı.

Koridora girince aklına duman rengi kedicik geldi. Endişeyle etrafa bakındı ama onu göremedi. "Kedinin çıkması gerek," dedi kız, yatak odasına girdiklerinde. "Yoksa açlıktan ölür."

Basta camı açtı. "Şimdi dışarıya çıkabilir," dedi.

Yassı Burun öfkeyle ofladı ama bu kez Basta'nın batıl inançlarıyla ilgili bir yorum yapmadı.

"Giyecek bir şeyler alabilir miyim?" diye sordu Meggie.

Yassı Burun yalnızca domuz gibi homurtulu bir ses çıkardı. Fenoglio ise mutsuz bir şekilde kendi üstüne baktı. "Aslında ben de giyecek bir iki şey alsam iyi olur," dedi ama onu dikkate alan olmadı. Basta mesaj bırakmakla meşguldü. Dilini dişlerine dayayarak dikkatlice ismini dolabın üstüne kazıyordu bıçağıyla. BASTA. Mo için bu mesaj yeterliydi.

Meggie aceleyle sırt çantasına bir iki şey tıktı. Üstündeki Mo'nun kazağını da çıkarmadı. Elinor'un kitaplarını da giysilerin arasına koymak üzereyken Basta elinden aldı.

"Onlar burada kalacak!" dedi.

Basta'nın arabasına doğru giderken Mo ile karşılaşmadılar.

Tüm o uzun yol boyunca onunla hiç karşılaşmadılar.

Yakın Takip

"Onu rahat bırak," dedi Merlin."Seni yakından tanıyınca belki dost olmak isteyecektir. Bu, baykuşlarda öyle hemen olmaz."
T. H. White, Camelot Kralı

Toz Parmak, Capricorn'un köyüne doğru baktı. Dokunacak kadar yakındaydı. Kimi pencerelerde gökyüzünün yansıması görülüyordu, bir evin çatısında da kara ceketlilerden biri kırılan kiremitleri değiştiriyordu. Toz Parmak, adamın eliyle alnındaki teri sildiğini gördü. Salaklar, bu sıcakta bile ceketlerini çıkarmıyorlardı; kara giysileri olmadan akıp gitmekten korkuyorlardı. Kargalar da güneş çıktı diye kara tüylerini çıkarmaz ya üstünden; onlar da bir karga sürüsünden başka bir şey değildi zaten. Keskin gagalarıyla ölü eti didiklemeye bayılan leş yiyicileriydi onlar.

Farid, saklanmak için Toz Parmak'ın seçtiği yerin köye bu kadar yakın olmasından ilk önce rahatsız olmuştu. Toz Parmak çocuğa, etraftaki tepeler de dahil, burasının niçin her yerden daha güvenli bir yer olduğunu anlatmıştı. Kömürleşmiş duvarlar artık pek görünmüyordu. Sütleğenler, katırtırnakları ve dağ kekiği isten kararmış duvarların aralarına tırmaklarını geçirip yeşil dallarıyla tüm bu acıları ve felaketi örtmüştü. Terk edilmiş köye el koyar koymaz Capricorn'un adamları bu evi ateşe vermişti. Bu evde oturan yaşlı bir kadın başka bir yere gitmeyi reddetmişti; oysa Capricorn yeni karargahına bu ka-

dar yakında bir tanık istemiyordu. O da onları, kargalarını, kara adamlarını kadının üstüne salmıştı. Onlar da derme çatma kümesi ve içinde yalnızca tek bir odanın olduğu evi ateşe vermişti. Büyük emeklerle oluşturulan sebze bahçelerini çiğnemiş, en az sahibinin yaşında olan eşeği de vurmuşlardı. Gecenin koruyucu karanlığında gelmişlerdi her zamanki gibi, o gece Ay daha da parlaktı. Böyle anlatmıştı Capricorn'un hizmetçi kızlarından biri Toz Parmak'a. Yaşlı kadın evinden fırlayıp ağlamış, bağırmış, çağırmıştı. Sonra adamların hepsini lanetlemişti, bunu yaparken de yalnızca birinin, ateşten korktuğu için biraz kenarda duran ve gömleği ay ışığında bembeyaz parıldayan Basta'nın yüzüne bakmıştı. Belki de kadın bu gömleğin altında belli bir masumiyetin, iyi bir yüreğin saklı olduğunu düşünmüştü. Yassı Burun, Basta'nın talimatı üzerine kadının ağzını kapatmıştı. Sonra da kadın birden ölmüştü. Cansız bedeni darmadağın edilen sebzelerin üzerine yığılmıştı. O günden beri Basta'nın kömürleşmiş duvarlarından sütleğenlerin fışkırdığı bu yerden daha çok ürktüğü bir yer yoktur. Toz Parmak haklıydı, Capricorn'un köyünü gözlemek için buradan daha iyi bir yer olamazdı.

Toz Parmak, evinin önündeki palamut ağaçlarından birine çıkmış oturuyordu. Ağacın dalları onu, yolu bu tepeye düşenlerin meraklı bakışlarından gizliyordu. Saatlerdir elinde dürbünle ağacın üstünde oturuyordu; hareket etmeden park yerini ve evleri gözlüyordu. Farid'e de evin arkasındaki çukurda kalmasını söylemişti. Çocuk istemeye istemeye dediğini yapmıştı. Yakılmış evin kalıntıları onu ürkütüyordu. "Ruhu hâlâ buradadır," diye söyleniyordu çocuk sürekli. "Yaşlı kadının ruhu. Ya bir cadıysa?"

Toz Parmak ise buna yalnızca gülüyordu. Bu dünyada ha-

yaletler yoktu. Ya da en azından ortaya çıkmıyorlardı. Evin arkasındaki çukur o kadar güvenliydi ki gece ateş yakmaya bile cesaret etti. Çocuk bir tavşan yakalamıştı, tuzak kurmada çok ustaydı; ayrıca Toz Parmak'tan da daha acımasızdı. Çocuk bir tavşan yakaladığında adam zavallı hayvanın öldüğünden emin olunca yanına geliyordu. Farid için bu duygu yabancıydı. Belki de çok sık aç kalmıştı.

Toz Parmak bir iki ince dal ile ateş yakarken çocuk onu büyük bir hayranlıkla izliyordu! Çocuk ateşle oynarken bütün parmaklarını yakmıştı. Burnunu ve dudaklarını da ısırmıştı ateş ama Toz Parmak onu sürekli pamuk ve ince dallardan meşale yaparken ya da kibrit ile oynarken yakalıyordu. Bir keresinde ateşle oynarken kuru otları tutuşturmuştu. Toz Parmak da o zaman çocuğu yakalayıp, itaat etmeyen bir köpek gibi, gözlerinden yaşlar gelene kadar sarsmıştı. "İyi dinle, bir daha söylemeyeceğim! Ateş tehlikeli bir hayvandır!" diye bağırmıştı ona. "O senin dostun değil. Yanlış bir hareket yaparsan seni öldürür, yerini düşmanlarına söyler!"

"Ama senin dostun o!" diye ağlamıştı çocuk sesinde bir inatla.

"Saçma! Benim aklım havalarda değil senin gibi. Ben rüzgara dikkat ederim! Sana yüz kez söyledim: Rüzgar varsa ateş yakma. Şimdi toz ol ve Gwin'i ara."

"Yine de senin dostun!" diye mırıldanmıştı çocuk uzaklaşırken. "En azından sana sansardan daha çok itaat ediyor."

Bunda haklıydı işte. Yine de bu bir anlama gelmiyordu çünkü bir sansar her zaman yalnızca kendine itaat eder. Ateş de kendi dünyasındaki kadar itaat etmiyordu ona. O dünyada adam istediğinde ateş çiçek şeklini alıyordu. Geceleri onun için

ağaç gibi dallara ayrılıp üstüne kıvılcımlar yağdırırdı ateş. Ateş çatırdayan sesiyle bağırıp fısıldar, onunla dans ederdi. Burada ise hem uysal hem inatçıydı, onları besleyen elleri ara sıra ısıran sessiz, vahşi bir hayvandı o. Yalnızca bazı günler, yalnızlığını paylaşan tek şey ateş olduğunda onun fısıldadığını duyar gibi oluyordu ama onun sözcüklerini hiç anlamıyordu.

Belki de çocuk haklıydı. Ateş onun dostuydu ama aynı zamanda Capricorn'un onu öbür yaşamından yanına getirtmesinin de sorumlusuydu "Bana ateşle oynamayı göster! demişti Capricorn, adamları Toz Parmak'ı yanma getirdiklerinde. Toz Parmak da söylediğini yapmıştı. Ona ne çok şey öğrettiğine hâlâ pişmandı çünkü Capricorn ateşin dizginlerini bırakmaya ve ateş tıka basa doyduktan sonra geri çekmeye bayılıyordu. Ondan kaçamayan her şeyin, ekinlerin ve ahırların, evlerin üstüne salıyordu ateşi.

"Hâlâ dönmedi mi?" Farid ağacın kabuklu gövdesine yaslanmıştı. Çocuk bir yılan kadar sessizce sokuluyordu insanın yanına. Toz Parmak, böyle yaptığı her seferinde irkiliyordu.

"Evet!" diye yanıt verdi. "Şans bize güldü sonunda." Buraya geldikleri gün Capricorn'un arabası park yerinde duruyordu ancak öğleden sonra adamlarından ikisi gümüş rengi arabayı ayna gibi parlayana kadar silmişti ve karanlık olmadan da adam arabaya binip gitmişti. Capricorn, dolaşmayı seviyordu, şoförüne sahildeki köylere ya da kendi ifadesiyle karargahlarından birine gitmesini söylüyordu. Bu karargahlar da çoğu zaman yalnızca bir iki adamın can sıkıntısı içinde nöbet tuttuğu ormandaki bir kulübeden başka bir şey değildi. Capricorn da Toz Parmak gibi araba kullanmayı bilmiyordu. Adamlarından bazıları öğrenmişti ama sürücü belgeleri yoktu çünkü bunun için okuma yazma

bilmek gerekiyordu.

"Evet, bu gece tekrar köye ineceğim," dedi Toz Parmak. "Uzun sürmez Capricorn döner, ayrıca Basta da her an geri gelebilir." Onlar buraya geldiklerinde Basta'nın arabası park yerinde değildi. Yoksa Yassı Burun ile birlikte hâlâ elleri kolları bağlı o yıkıntı evde miydi?

"Tamam! Ne zaman yola çıkıyoruz?" Farid'in sesi çok hevesli gelmişti, ona kalsa hemen gidebilirlerdi. "Güneş batar batmaz mı? O saatte hepsi kilisede yemekte olur."

Toz Parmak, dürbününe konan bir sineği kovdu. "Ben yalnız gidiyorum. Sen burada kalıp eşyalarımıza bakacaksın."

"Hayır!"

"Evet. Tehlikeli olacak. Birini ziyaret edeccğim, bunun için Capricorn'un evinin arkasındaki avluya gitmem gerek."

Farid ona şaşkın gözlerle baktı. Gözleri simsiyahtı ve onlarla şimdiye kadar çok şey görmüş geçirmiş gibi bakıyordu. "Evet, buna şaşırdın değil mi?" Toz Parmak içten içe gülümsedi. "Capricorn'un evinde arkadaşlarımın olacağı aklına gelmezdi."

Çocuk omzunu silkip köye doğru baktı. Bir araba park yerine doğru gidiyordu, tozlu bir kamyonetti bu. Arabanın üstü açık yük kısmında iki keçi vardı.

"Köylünün biri yine iki keçisinden olmuş!" diye mırıldandı Toz Parmak. "Onları vererek akıllı davranmış, yoksa en geç akşama ahırın kapısında bir not bulacaktı."

Farid merakla ona baktı.

"*Yarın kırmızı horoz ötecek* yazacaktı bu notta. Capricorn'un adamlarının yazabildiği tek cümle buydu. Bazen de not yerine yalnızca ölü bir horoz asarlar kapıya. Bunun anlamını herkes anlar."

"Kırmızı horoz mu?" çocuk başını salladı. "Bu lanet gibi bir şey mi?"

"Hayır, Tanrım, sen de Basta gibi konuşmaya başladın." Toz Parmak sessizce güldü.

Capricorn'un adamları arabadan indi. Daha kısa olanının elinde tıka basa dolu iki naylon torba vardı, diğeri ise keçileri indiriyordu. "Kırmızı horoz ateşi simgeler, ahırlara, zeytin ağaçlarına saldıkları ateşi. Bazen de bu horoz evin çatısında ya da çok inatçı kişilere denk gelince çocuk odalarında öterdi. Her insanın yürekten bağlı olduğu bir şey vardır."

Adamlar, keçileri çekiştirerek köye götürüyordu. İçlerinden biri Cockerell'di, Toz Parmak onu aksamasından tanımıştı. Toz Parmak bu işlerden Capricorn'un haberinin olup olmadığını ve ara sıra da kendi keseleri için mi çalıştıklarını, hep merak etmişti.

Farid yakaladığı bir çekirgeyi avucunun içine almış, parmaklarının arasından onu izliyordu. "Ben yine de geleceğim," dedi.

"Hayır."

"Korkmuyorum ki!"

"Bu daha da kötü."

Capricorn tutsaklar kaçtıktan sonra kilisenin önüne, birkaç evin çatısına ve park yerine projektörler yerleştirtmişti. Bu da köye görünmeden girmeyi güçleştiriyordu. Toz Parmak daha ilk gece köye girmiş, yara izi dolu yüzüne de hemen tanınmamak için is karası sürmüştü.

Capricorn, nöbetçileri de artırmıştı. Tüm bunlar Büyülü Dil'in ona sağladığı hazineler yüzündendi. Gerçi onlar çoktan Capricorn'un evinin bodrum katında kaybolmuştu bile; hep-

sini oradaki büyük kasalara koymuş ve kilitlemişti. Altınını paylaşmayı pek sevmezdi. Masaldaki ejderha gibi onları biriktiriyordu. Bazen parmağını bir yüzük ile süslüyor ya da beğendiği bir hizmetçi kızın boynuna bir kolye takıyordu. Ya da Basta'yı ona yeni bir av tüfeği alması için görevlendiriyordu.

"Kiminle buluşacaksın?"

"Sana ne bundan."

Farid elindeki çekirgeyi bıraktı. Uzun, zeytin yeşili bacaklarıyla zıplayarak oradan kaçtı hayvan.

"Bir kadınla," dedi Toz Parmak. "Capricorn'un hizmetçilerinden biri. Bana daha önce de yardımı dokunmuştu."

"Şu sırt çantanda resmi olan kız mı?"

Toz Parmak elindeki dürbünü indirdi. "Sırt çantamın içinde neler olduğunu nereden biliyorsun?"

Farid, söylediği her düşüncesiz söz için dayak yemeye alışkın biri gibi başını önüne eğdi.

"Kibrit aramıştım."

"Bir daha parmaklarının sırt çantamda gezindiğini görürsem, Gwin'e onları ısırıp koparmasını söylerim."

Farid sırıttı. "Gwin beni asla ısırmaz."

Bunda haklıydı çocuk. Sansar, ona bayılıyordu.

"Sahi, nerelerde şu vefasız?" Toz Parmak dalların arasından bakıyordu. "Onu dünden beri görmedim de."

"Sanırım bir dişi buldu." Farid bir dal ile yerdeki kuru yaprakları karıştırıyordu. Ağaçların altında her yerde bunlardan vardı. Gece kaldıkları yere yaklaşan herkesi ele verirdi bu yapraklar. "Bu gece beni de götürmezsen, sessizce peşinden gelirim."

"Eğer peşimden gelirsen her yerini morartırım."

Farid başını eğip ifadesiz bir yüzle çıplak ayaklarına baktı. Sonra da, arkasına kamp kurdukları duvarlara doğru baktı.

"Şimdi yine yaşlı kadının hayaleti filan diye başlama yine!" dedi Toz Parmak öfkeyle. "Sana kaç kez söyleyeceğim? Tehlikeli olan her şey karşıda, o evlerde. Eğer karanlıktan korkarsan çukurda ateş yak."

"Hayaletler ateşten korkmaz," çocuğun sesi yalnızca bir fısıltıdan ibaretti.

Toz Parmak derin bir iç çekerek gözetleme yerinden aşağıya indi. Farid de neredeyse Basta gibiydi bu konuda. Lanetten, merdivenlerden ve kara kedilerden korkmuyordu ama her yerde hayaletler görüyordu ve yalnızca oralarda bir yerde sert toprağın altında uyuyan yaşlı kadının hayaleti de değildi gördükleri. Farid başka hayaletler de görüyordu, bir sürü hayalet. Bunlar zavallı ölümlü oğlan çocuklarının yüreğini söken ve yiyen azgın, korkunç güçlere sahip hayaletlerdi. Toz Parmak'ın dediği gibi o hayaletlerin, onu döven ve tekmeleyen haydutlarla birlikte kitapta kaldıklarına, onun peşinden gelmediklerine inanmak istemiyordu bir türlü. Bu gece burada yalnız kalsa, korkudan ölürdü herhalde.

"Peki o zaman, sen de gel bakalım," dedi Toz Parmak. "Ama hiç ses çıkarmayacaksın, tamam mı? Çünkü aşağıdakiler hayalet değil, elinde bıçak ve silahlar olan canlı kanlı insanlar."

Farid, minnet duygusu içinde zayıf kollarıyla adama sarıldı.

"Tamam tamam, anladık!" dedi Toz Parmak onu sertçe iterken. "Hadi göster bakalım, tek el üstünde durmayı öğrenmiş misin?"

Farid hemen sözünü dinledi. Önce sağ, sonra sol elinin üzerin-

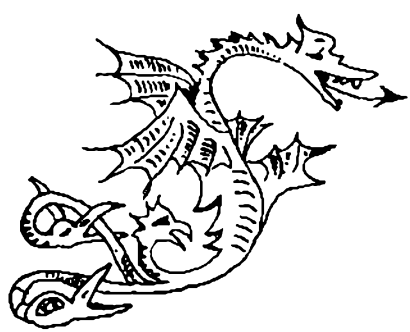
de dengede durmaya çalıştı, çıplak bacaklarını havaya dikerek. Üç saniye sonra bir çiçeğinin sert yapraklarının üstünde buldu kendini ama hemen toparlanıp yeniden denedi.

Toz Parmak, bir ağacın altına oturdu.

Bu çocuktan kurtulmanın zamanı gelmişti. Ama nasıl? Bir köpeğe bir iki taş atarak kendinden uzaklaştırırdın ama bir çocuktan... Niçin Büyülü Dil'in yanında kalmamıştı ki? O, çocuk bakmaktan daha iyi anlardı. Ayrıca onu buralara getiren de oydu. Ama nedense, çocuk onun peşinden gelmişti.

"Ben bir Gwin'e bakayım," dedi Toz Parmak ve ayağa kalktı.

Tek bir söz söylemeden peşinden gitti Farid.

Yine Aynı Kabus

Kadın kral ile konuştu ve içten içe kralın, oğluna bu geziyi yasaklamasını ümit etti. Ama o yalnızca şunu söyledi: "Şekerim, macera küçükler için bile çok yararlı bir şeydir. Maceralar insanın kanına işler, onları daha sonraları hiç anımsamayacak olsak bile."
Eva Ibbotson, 13. Peron'un Sırrı

Meggie'nin, o bulutlu, yağmurlu günde yeniden gördüğü Capricorn'un köyü ona pek de tehlikeli bir yer gibi gelmemişti. Evler yeşil tepelerin arkasından bakımsız bir şekilde belirmişti. Güneş ışığı bile evlerin yaşını ortaya çıkarmıyordu; Meggie bunların, kaçtıkları gece o kadar ürkütücü görünen evler olduğuna inanamıyordu.

"İlginç!" diye fısıldadı Fenoglio, Basta arabayı park yerine doğru sürerken. "Burasının *Mürekkep Yürek* için uydurduğum yerlerden birine çok benzediğini biliyor musun? Tamam, belki burada bir şato yok ama etraftaki manzara hemen hemen aynı; ayrıca köyün yaşı da yaklaşık olarak aynı. Ayrıca *Mürekkep Yürek*'in bizim Orta Çağımızdan pek de farklı olmayan bir dünyada geçtiğini biliyor musun? Bir iki şey ekledim elbette. Perileri ve devleri örneğin ve bazı şeyleri de katmadım ama ..."

Meggie artık onu dinlemiyordu. Aklı sürekli, Capricorn'un hücresinden kaçtıkları o gecedeydi. O zaman bu park yerini, kiliseyi ve tepeyi bir daha görmemeyi umut etmişti.

"Hadi, kıpırdayın!" diye homurdandı Yassı Burun, arabanın

kapısını açarken."Yolu unutmamışsındır herhalde, öyle değil mi?"

Doğru, bugün her şey çok daha farklı görünse de Meggie, yolu çok iyi anımsıyordu. Fenoglio, bir turist gibi sokaklara merakla bakıyordu. "Bu köyü tanıyorum ben!" diye fısıldadı Meggie'ye. "Yani bu köyle ilgili şeyler duymuştum. Bu köy hakkında birçok üzücü öykü anlatılır. Geçen yüzyılda yaşanan deprem, sonra en son savaş..."

"Çeneni kapat!" diye sözünü kesti Basta. "Fiskoslardan hoşlanmam."

Fenoglio ona öfkeli bir şekilde baktı sustu. Kilisenin önüne gelene kadar hiç sesini çıkarmadı.

"Hadi, kapıyı açın. Daha ne bekliyorsunuz?" diye hırladı Yassı Burun. Bunun üzerine Meggie ile Fenoglio da ağır ahşap kapıyı açtılar. Yüzlerine çarpan serin hava, Mo ve Elinor ile kiliscye geldikleri günkü gibi boğucu kokuyordu. Kilisenin içinde değişen bir şey yoktu. Bu kasvetli günde kırmızı duvarlar daha da ürkütücü görünüyordu, Capricorn heykelinin yüzündeki ifade de sanki her zamankinden daha fazla kötülük yansıtıyordu. Kitapları yaktıkları variller de hâlâ aynı yerde duruyordu ancak basamakların sonunda duran Capricorn'un koltuğu orada değildi. Tam o sırada adamlarından ikisi basamakların sonuna doğru yeni bir koltuk taşımakla meşguldü. Meggie'nin hiç anımsamak istemediği saksağana benzeyen o yaşlı kadın onların yanında duruyor ve sabırsız bir sesle talimatlar veriyordu.

Basta, kilisenin orta kısmında diz çökmüş yerleri silen iki kadını kenara iterek sunağın basamaklarına doğru yürüdü. "Capricorn nerede Mortola?" diye yaşlı kadına seslendi uzaktan. "Ona haberlerim var. Çok önemli haberler."

Yaşlı kadın başını ona çevirmedi bile. "Sağa doğru, aptallar!" diye emretti hâlâ koltuğu yerleştirmeye uğraşan iki adama. "Hah, oldu işte." Sonra bezgin bir yüzle arkasını döndü.

"Seni daha erken bekliyorduk," dedi.

"Ne demek istiyorsun yani?" Basta'nın sesi yüksek çıkmıştı ama Meggie sesinde bir tedirginlik hissetti. Sanki yaşlı kadından korkuyor gibiydi. "Şu lanet olası kıyıda kaç köy olduğunu biliyor musun? Ayrıca Büyülü Dil'in hâlâ buralarda olduğundan da emin değildik. Ama ben burnuma her zaman güvenirim," başıyla Meggie'nin olduğu tarafı işaret etti "Ben görevimi tamamladım."

"Öyle mi?" Basta'nın yüzüne bakmadan Yassı Burun'un yanında duran Meggie ile Fenoglio'ya baktı. "Ben yalnızca kızı ve yaşlı bir adamı görüyorum. Babası nerede?"

"Orada değildi! Ama nasıl olsa gelecek. Ufaklık en sağlam yem."

"Peki onun burada olduğunu nasıl bilecek?"

"Ona bir not bıraktım!"

"Sen ne zamandan beri yazabiliyorsun?"

Meggie, Basta'nın omuzlarının öfkeden gerilmeye başladığını gördü. "Ona ismimi bıraktım, değerli minik kızının nerede olduğunu anlamak için daha fazla sözcüğe gerek yok. Capricorn'a, onları kafeslerden birine kapatacağımı söyle," dönerek Meggie ile Fenoglio'nun yanına gitti.

"Capricorn burada değil, ne zaman geleceğini de bilmiyorum.!" diye arkasından bağırdı Mortola. "O dönene kadar da burada benim dediğim olacak ve bana göre de sen son zamanlarda görevlerini istenildiği gibi yerine getirmiyorsun."

Basta aniden, ensesini bir şey ısırmış gibi döndü ama Mor-

tola etkilenmeden konuşmaya devam ediyordu.

"Önce Toz Parmak'a anahtarlarını kaptırıyorsun, sonra köpeklerimizi kaybediyorsun, seni dağlarda aramak zorunda kalıyoruz, şimdi de bu. Bana anahtarları ver," diyerek elini uzattı.

"Ne?" Basta, sınıfın önünde dayak yiyen bir çocuk gibi kızardı.

"Beni çok iyi anladın. O anahtarları ben taşıyacağım: Kafeslerin, mahzenin ve benzin deposunun anahtarlarını."

Basta kıpırdamadı. "Buna hakkın yok!" diye mırıldandı. "Onları bana Capricorn verdi ve ancak o geri alabilir." Tekrar arkasını döndü.

"Zaten alacak onları!" diye bağırdı arkasından Mortola. "Döner dönmez de raporunu bekliyor. Belki o Büyülü Dil'i niçin getirmediğini daha iyi anlayabilir."

Basta yanıt vermedi. Meggie ile Fenoglio'yu kolundan tutarak kapıya doğru sürükledi. Mortola arkasından bir şeyler daha söyledi ama Meggie ne dediğini anlamadı. Basta da yüzünü bir daha kadına dönmedi. Kızı, Fenoglio ile birlikte beş numaralı hücreye kapattı, Farid'in kaldığı hücreye. "Burada baban gelene kadar bekleyebilirsiniz!" dedi Meggie'yi içeri iterken.

Kız, aynı kabusu tekrar görüyormuş gibi hissetti. Tek fark, şimdi yerlerde küflü saman bile yoktu ve tavanda asılı olan ampul çalışmıyordu. Onun yerine duvarın bir açıklığından gün ışığı sızıyordu dışarıdan.

"Aman ne güzel!" dedi Fenoglio, derin bir iç çekerek çıplak yere çökerken. "Bir ahır. Ne kadar sıradan. Capricorn'un tutsakları için en azından bir zindanının olduğunu düşünmüştüm."

"Ahır mı?" Meggie, sırtını duvara yasladı. Yağmurun kapalı kapıya vurduğunu duyuyordu.

"Elbette. Sen ne bulacağını sandın? Eskiden evler hep böyle yapılırmış; aşağıda hayvanlar, yukarıda insanlar yaşarmış. Dağlardaki bazı köylerde bu hâlâ böyledir. Sabahları hayvanları otlatmaya götürürler, geçtikleri tüm sokaklar da üstünden buhar tüten pislik yığınlarıyla dolar ve ekmek almaya giderken insanlar onların üstüne basarlar." Fenoglio, burnundan bir kıl çekerek, böyle sert bir şeyin burnunda nasıl büyümüş olduğuna şaşırmış gibi inceleyerek yere üfledi. "Oldukça ürkütücü sayılır," diye mırıldandı. Capricorn'un annesini de tam öyle düşünmüştüm. O burnu, birbirine yakın gözleri, kollarını kenetleme şekli ve çenesini öne çıkarması."

Meggie ona şaşkın şaşkın baktı. "Capricorn'un annesi mi? Saksağan mı?"

"Saksağan! Ona böyle mi diyorsun?" Fenoglio usulca güldü. "Öykümdeki lakabı da bu. Gerçekten şaşırtıcı. Kendini ondan koru. Çok da iyi bir kişiliğe sahip değil."

"Ben onu kahya sanmıştım."

"Hımm, sanırım onu öyle bilmen gerekiyor. Bir süre için bu küçük sırrımızı kendine sakla, tamam mı?"

Meggie, başını salladı, pek bir şey anlamasa da. Zaten o ihtiyar kadının kim olduğu da o kadar önemli değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bu kez gece gelip kapılarını açan bir Toz Parmak yoktu. Her şey boşunaydı, sanki hiç kaçmamışlardı. Kilitli kapının önüne giderek ellerini kapıya dayadı. "Mo, buraya gelecek!" diye fısıldadı. "Ondan sonra bizi burada sonsuza kadar tutsak edecekler."

"Dur bakalım!" Fenoglio doğrulup ona doğru yürüdü.

Sarılarak kızı göğsüne bastırdı; o da yüzünü adamın ceketine gömdü. Ceketin kumaşı sertti ve pipo tütünü kokuyordu. "Aklıma bir şeyler gelir!" dedi Meggie'ye. "O alçakları yaratan benim ne de olsa. Onları bu dünyadan tekrar kovamazsam çok ayıp olur. Babanın aklına bir şey gelmişti ama..."

Meggie, gözyaşlarından sırılsıklam olmuş yüzünü kaldırıp umutla adamın yüzüne baktı ama yaşlı adam başını salladı. "Önce bana Capricorn'un babanla niçin ilgilendiğini söyle. Okumadaki yeteneğiyle mi ilgili?"

Meggie başını sallayarak gözlerinin yaşını sildi. "Mo'nun ona eski bir dostunu getirmesini istiyor..."

Fenoglio ona bir mendil verdi. Kız mendille burnunu silerken mendilin içinden tütün kırıntıları döküldü. "Bir dostunu mu? Capricorn'un hiç dostu yoktur." Yaşlı adam kaşlarını çattı. Sonra Meggie onun derin bir nefes aldığını gördü.

"O kim?" diye sordu. Fenoglio yalnızca kızın yanağındaki gözyaşını sildi. "Umarım yalnızca bir kitapta karşılaşacağın biri," diye kaçamak bir yanıt verdi. "Capricorn yakında döner," diye ekledi ve arkasını dönüp bir o yana bir bu yana yürümeye başladı. "Onunla karşı karşıya gelince nasıl davranacağımı düşünmem gerek."

Ancak Capricorn gelmedi. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı ve onları bu hapishaneden çıkarmak için hâlâ kimse gelmemişti. Yemek bile getirmemişlerdi onlara. Gecenin havası duvarlardan içeri girmeye başlayınca içerisi de soğumaya başladı. Isınmak için sert zemine çöküp birbirlerine sokuldular.

"Basta'nın hâlâ batıl inançları var mı?" diye sordu Fenoglio.

"Evet, çok fazla," diye yanıt verdi Meggie. "Toz Parmak onun bu huyuyla çok dalga geçer."

"Bu iyi," diye mırıldandı Fenoglio. Daha fazlasını söyleyemedi.

Capricorn'un Hizmetçisi

Anne ve babamı hiç görmediğimden, gözümde dış görünüşlerini canlandırırken, nedense mezar taşları bana ilham vermişti. Babamın mezar taşındaki harflerin şekli babamın geniş omuzlu, siyah dalgalı saçlı ve esmer tenli, tıknaz bir adam olduğuna ilişkin garip bir düşünceye kapılmama neden olmuştu. "Aynısı Georgiana için yukarıdakinin eşi" yazısının şekil ve hatlarından da çocuksu bir şekilde annemin çilli ve hastalıklı bir kadın olduğunu çıkarmıştım.
Charles Dickens, Büyük Umutlar

Gece, artık en kara halini aldıktan sonra yola çıktı Toz Parmak. Gökyüzü hâlâ bulutluydu ve tek bir yıldız bile görünmüyordu. Yalnızca Ay bulutların arasından ara sıra yüzünü gösteriyordu, adeta mürekkep denizinde ince bir dilim limon gibi.

Toz Parmak, böyle bir karanlık gece için şükrediyordu ama Farid yüzüne bir dal değse sıçrıyordu.

"Lanet olsun, seni sansarın yanında bırakmalıydım!" diye kızdı ona Toz Parmak. Dişlerinin birbirine çarpması bizi sonunda ele verecek. Önüne bak! İşte orada senin korkman gereken şeyler! Bunlar hayalet değil, tüfek, onlardan korkacaksın."

Önlerinde, birkaç adım ötede Capricorn'un köyü görünüyordu. Yeni kurulan projektörler gri renkli evlerin arasını gün gibi aydınlatıyordu.

"Bir de elektriğin bir nimet olduğunu söylerler!" diye fısıldadı Toz Parmak, park yerinin kenarından usulca geçerken.

Park edilmiş arabaların arasında bir nöbetçi bezgin bezgin dolaşıyordu. Esneyerek sırtını, bugün Cockerell'in keçileri getirmiş olduğu kamyonete dayadı ve kulağına kulaklık taktı.

"Çok güzel! Böylece, bir ordu gelse duymaz!" diye fısıldadı Toz Parmak. "Basta burada olsaydı adamı tek bir lokma ekmek vermeden Capricorn'un ahırlarına tıkardı."

"Çatıların üstünden yürüsek nasıl olur?" Farid'in yüzünde korkudan eser kalmamıştı. Farid için elinde tüfeği olan nöbetçi, kafasındaki hayaletler kadar tehlikeli değildi. Toz Parmak bu kadar umursamazlığa yalnızca başını sallıyordu. Ama şu çatıların üstünde yürüme fikri pek de fena değildi. Park yerine bitişik olan bir evin duvarını asma ağacı sarmıştı. Üzüm asması yıllardır budanmamıştı. Nöbetçi, dinlediği müziğin ritmine göre sallanarak park yerinin karşısına geçince Toz Parmak, asmanın iyice kalınlaşmış dallarından tutunarak kendini yukarıya çekti. Çocuk ondan daha da iyi tırmanıyordu. Çatıya ulaşınca gururla elini Toz Parmak'a uzattı. Sokak kedileri gibi sessizce bacaların, antenlerin ve ışığını yalnızca aşağıya veren, arkasındaki karanlığa dokunmayan projektörlerin yanından geçtiler. Bir kez, Toz Parmak'ın çizmelerinin altında bir kiremit yerinden oynadı ama yere düşüp parçalanmadan yakalamayı başardı.

Kiliseye ve Capricorn'un evinin bulunduğu meydana geldiklerinde çatının kenarındaki oluktan aşağıya kaydılar. Toz Parmak, bir an, boş bir meyve sandığının arkasına gizlenerek nöbetçi var mı diye etrafa bakındı. Yalnızca meydan değil, Capricorn'un evinin yanından geçen o dar sokak da gün gibi aydınlıktı. Kilisenin önündeki çeşmenin yanında kara bir kedi oturuyordu. Bunu Basta görseydi kalp krizinden giderdi an-

cak Toz Parmak'ı Capricorn'un evinin önündeki nöbetçiler daha çok kaygılandırıyordu. Kapının önünde iki nöbetçi birden bekliyordu. İçlerinden biri, iri yarı bir adamdı, dört yıl önce kuzeyde bir kentte son gösterisini yaparken Toz Parmak'ın izini bulmuştu. Adam onu iki arkadaşıyla birlikte yakalayıp buraya getirmişti, Capricorn da kendi yöntemleriyle ona Büyülü Dil'in ve kitabın yerini sormuştu.

İki nöbetçi kavga ediyordu. Kavgalarına o kadar dalmışlardı ki Toz Parmak bu fırsattan yararlanıp hızlı adımlarla Capricorn'un evinin önünden geçen dar sokağa girdi. Farid de onun canlı gölgesiymiş gibi peşinden gitti. Capricorn'un evi, kocaman, hantal bir yapıydı; belki de bir zamanlar köyün belediye sarayı, bir manastır ya da bir okuldu. Pencerelerin hepsi karanlıktı ve sokakta başka nöbetçi de yoktu. Ama Toz Parmak yine de dikkati elden bırakmıyordu. Nöbetçilerin, sırtlarını karanlık kapılara dayamayı sevdiklerini biliyordu. Böylece, tıpkı geceleri kargaların görünmez olduğu gibi görünmez oluyorlardı kara giysileri içinde. Toz Parmak, Capricorn'un köyü hakkında hemen hemen her şeyi biliyordu. Capricorn onu Büyülü Dil'i ve kitabı bulması için buraya getirteli az dolaşmamıştı bu dar sokaklarda. Sıla hasreti artık dayanılmaz olduğu zamanlar hep dönüp dolaşıp buraya, ezeli düşmanlarının yanına geliyordu, kendini o kadar yabancı hissetmemek için. Basta'nın bıçağından korkması bile onu buradan uzaklaştıramamıştı.

Toz Parmak, yerden yassı bir taş alıp Farid'i yanına çağırdı; sonra taşı sokağa doğru attı. Hiçbir kıpırdanma olmadı. Umduğu gibi nöbetçi volta atıyordu. Toz Parmak, bunu değerlendirip arkasında Capricorn'un bahçesinin bulunduğu yüksek duvara tırmandı. Kimi zaman dağlardan gelen soğuk rüzgardan koru-

yan bu duvarın ardındaki bahçeyi, sebze, meyve ağaçları, küme küme değişik otlar süslüyordu. Toz Parmak burada, hizmetçi kızlar bahçeyle uğraşırken onları az eğlendirmemişti. Bahçede projektör de, nöbetçi de yoktu. Zaten kim sebze çalmak isterdi ki? Ayrıca eve yalnızca avludan, geceleri kilitli, demirli bir kapıdan girilebiliyordu. Bunun dışında duvarın hemen arkasında da köpeklerin barınakları vardı ama Toz Parmak duvardan atladığında gördüğü kadarıyla içinde köpekler yoktu. Köpekler, tepelerden dönmemişti. Köpekler, Toz Parmak'ın sandığından daha akıllı çıkmıştı anlaşılan, Basta da onların yerine başka köpek almamıştı henüz. Aptallık etmişti. Aptal Basta.

Toz Parmak, çocuğa onu izlemesi için eliyle işaret vererek bakımlı bahçenin içinden geçip demirli kapının önüne geldi. Farid kalın demirleri görünce adamın yüzüne baktı. Toz Parmak işaret parmağını dudağına götürmüş ikinci kattaki pencereye bakıyordu. Gece simsiyah görünen panjurlar açıktı. Toz Parmak kedi gibi miyavlamaya başladı. Miyavlaması o kadar gerçekçi olmuştu ki birkaç kediden yanıt geldi ama pencerede bir kıpırdama yoktu. Toz Parmak sessizce lanetler okuyarak bir süre geceyi dinledi ve sonra da yırtıcı bir kuşun sesini taklit etti. Farid birden sıçrayarak evin duvarına yapıştı. Bu kez pencerede bir kıpırdanma görüldü. Bir kadın başını çıkardı. Toz Parmak el sallayınca, o da ona el salladı ve tekrar kayboldu.

"Öyle bakıp durma!" diye kızdı Toz Parmak, Farid'in endişeli bakışını görünce. "Ona güvenebiliriz. Kadınların çoğu Capricorn ve adamlarından hoşlanmaz, hatta bazıları burada zorla tutuluyor. Ama hepsi de korku içinde. İşini kaybetmekten korkuyorlar, onun hakkında ya da burada yaşananlarla il-

gili konuşurlarsa ailelerinin evlerini yakacaklarından ya da elinde bıçağıyla üstlerine Basta'yı salacağından korkuyorlar... Resa'nın böyle bir korkusu yok, onun ailesi yok." Artık yok, diye ekledi içinden.

Demirlerin arkasındaki kapı açıldı ve pencerede gördükleri kadın, Resa, endişeli bir yüzle demirlerin arkasında belirdi. Koyu sarı saçların çevrelediği yüzü çok solgundu.

"Nasılsın?" Toz Parmak demirlere yaklaşarak elini demirlerin arasından içeri soktu. Resa, hafif bir gülümsemeyle adamın elini sıktı ve başıyla çocuğa işaret etti.

"Bu Farid." Toz Parmak sesini alçalttı. "Peşimden geldi denebilir. Ama ona güvenebilirsin. O da Capricorn'dan en az bizim kadar nefret ediyor."

Resa başını sallayarak adama endişeyle baktı ve geldiğine içten içe kızdı.

"Evet, biliyorum, tekrar buraya gelmem pek akıllıca bir iş değil. Olanları duydun mu?" Toz Parmak sesindeki gururu gizleyememişti. "Benimle istedikleri her şeyi yapabileceklerini sandılar ama hiç de öyle değil. Hâlâ kitabın bir kopyası var ve ben o kitabı alacağım! Bana öyle bakma. Capricorn'un onu nerede sakladığını biliyor musun?"

Resa başını salladı. Arkalarında bir hışırtı duyunca hemen arkasını döndü Toz Parmak; oysa yalnızca sessiz avludan geçen bir fareydi bu. Resa, sabahlığının cebinden bir kalemle bir parça kağıt çıkardı. Ağır ağır, düzgün bir şekilde yazdı. Toz Parmak'ın büyük harfleri daha rahat okuyabildiğini biliyordu. Ona, kendisiyle konuşabilmesi için okuma yazmayı öğreten de kendisiydi.

Toz Parmak, harflerin anlamını sökene kadar bir süre

geçmişti her zamanki gibi. Adam, bu örümcek bacağını andıran işaretlerin anlamını sökerek onları anlamlı sözcükler haline getirip içlerindeki sırrı çözünce kendisiyle gurur duyuyordu. "*Etrafa bakacağım*," diye okudu sessizce. "Tamam. Ama çok dikkatli ol. Güzel boynunu tehlikeye atmanı istemem." Sonra tekrar kağıda baktı. "*Basta'nın anahtarları şimdi Saksağan'da* ile ne demek istiyorsun?"

Kağıdı tekrar kadına verdi. Farid, Resa'nın yazı yazan elini, birini büyücülük yaparken izliyormuş gibi büyük bir şaşkınlıkla izledi. "Sanırım ona da öğretmen gerek!" dedi Toz Parmak demirlerin arasından. "Seni nasıl izlediğini görüyor musun?"

Resa başını kaldırıp Farid'e gülümsedi. Çocuk utanarak başka tarafa baktı. Resa, elini yüzünde gezdirdi.

"Onun güzel bir çocuk olduğunu mu söylüyorsun?" Farid, utancından ne tarafa bakacağını şaşırırken Toz Parmak alayla dudağını büktü. "Peki ben nasılım? Ay kadar güzel miyim? Hımm, bu kompliman hakkında ne düşünsem? Bununla yüzümün yara iziyle dolu olduğunu mu ima etmek istiyorsun?"

Resa, elini ağzına götürdü. Onu güldürmek çok kolaydı; küçük bir kız gibi gülüyordu. Yalnızca gülerken duyuluyordu sesi.

Gecenin sessizliğini silah sesleri bozdu. Resa demirleri kavradı, Farid ise ürkerek duvarın dibine çöktü. Toz Parmak onu tekrar ayağa kaldırdı. "Bu bir şey değil!" diye fısıldadı. "Nöbetçiler yine kedi vuruyor. Bunu canları sıkılınca hep yaparlar."

Çocuk ona şaşkın şaşkın baktı ama Resa yazmaya devam ediyordu. "*Anahtarları elinden aldı kadın*," diye okudu Toz Parmak. "Ceza olarak. Bu Basta'nın hiç de hoşuna gitmemiştir.

Bu anahtarla hep övünürdü, Capricorn'un gözbebekleriymiş gibi bakardı onlara."

Resa, kemerinden bir bıçak çekiyormuş gibi yaparak yüzünü astı. Toz Parmak buna kahkaha atacaktı neredeyse. Hemen etrafına bakındı ancak duvarların arasındaki avlu mezar kadar sessizdi. "Basta'nın öfkelenmesini anlarım," diye fısıldadı Toz Parmak. "Capricorn'un gözüne girmek için her şeyi yapıyor, boğaz kesiyor, yüzleri çiziyor, karşılında gördüğü de bu."

Resa, tekrar bir parça kağıt aldı. Toz Parmak, yazdıklarını çözene kadar yine uzun bir zaman geçti. "Demek Büyülü Dil'den haberin oldu. Onun kim olduğunu mu bilmek istiyorsun? Yani, ben olmasaydım hâlâ Capricorn'un hücrelerinden birinde hapis olacaktı. Daha ne söyleyeyim? Farid'e sor. Çocuğu olgun bir elmayı koparır gibi öyküsünden koparıp getirdi. Şansımız var ki, çocuğun sürekli zırvaladığı şu et yiyen hayaletlerden birini getirmedi. Doğru, çok iyi bir okuyucu, Darius'tan çok daha iyi. Gördün ya, Farid aksamıyor, yüzü de sanırım hep böyleydi, sesini de kaybetmedi; şu an pek fark edilmese de."

Farid ona kötü kötü baktı.

"Büyülü Dil kime mi benziyor? Sana şu kadarını söyleyeyim, Basta onun yüzünü henüz güzelleştirmedi."

Tam üstlerindeki panjurlardan biri gıcırdadı. Toz Parmak, iyice demirlere yaslandı. Yalnızca rüzgardır diye düşündü ilk önce, rüzgardan başka bir şey değildir. Farid korkudan kocaman açılmış gözlerle baktı. Herhalde bu gıcırdama sesi onun için yine iblis anlamına geliyordu ama üstlerindeki pencereye yaslanmış olan etten kemikten biriydi: Mortola ya da takma adıyla Saksağan. Tüm hizmetçi kızlar onun emrinde çalışıyordu. Saksağan'ın gözünden ve kulağından hiçbir şey

kaçmazdı, kadınların geceleri yatak odalarında birbirlerine fısıldadıkları sırlar bile. Capricorn'un para kasaları bile hizmetçi kızların odasından daha geniş bir yerdeydi. Capricorn'un evindeki kızların hepsi de odalarda dörder dörder kalıyorlardı. Kızlardan biri de Capricorn'un adamlarından biriyle birlikteydi ve onunla terk edilmiş evlerden birinde yaşıyordu.

Saksağan, pencerenin pervazına dayanmış serin gece havasını içine çekiyordu. Uzun bir süre boyunca burnu havada pencerenin önünde durdu. Toz Parmak, kadının o cılız boynunu sıkmamak için kendini zor tuttu. Neyse ki sonunda bedeninin her köşesini temiz havayla doldurmuş olmalıydı ki geri çekilip pencereyi kapattı.

"Şimdi gitmem gerek ama yarın akşam yine geleceğim. Belki o zamana kadar kitabın yeri konusunda bir şeyler öğrenmiş olursun!" Toz Parmak, bir kez daha Resa'nın elini sıktı. Elleri çamaşır yıkamaktan, temizlik yapmaktan sertleşmişti. "Biliyorum, daha önce de söylemiştim ama yine de dikkatli ol ve Basta'dan uzak dur."

Resa, omzunu silkti. Böyle gereksiz bir öğüde başka ne yapabilirdi ki? Köydeki hemen hemen tüm kadınlar Basta'dan uzak duruyordu ama o onlardan pek uzak durmuyordu.

Toz Parmak, Resa odasına dönene kadar demir kapının önünde bekledi. Elindeki bir mumla ona pencereden işaret verdi kadın.

Park yerindeki nöbetçinin başında hâlâ kulaklıklar vardı. Dalgın bir şekilde arabaların arasında dans ediyordu, öne uzattığı ellerinde de tüfeğini tutuyordu, sanki kolunda bir kız varmış gibi. Nöbetçi, bir ara tekrar onların olduğu yöne doğru baktı, ama gecenin karanlığı Farid ile Toz Parmak'ı çoktan

yutmuştu bile.

Saklandıkları yere dönerken kimseyle karşılaşmadılar, önlerinden yalnızca açlıktan gözlerinin feri sönmüş bir tilki geçti. Yakılmış evin duvarlarının arasında da Gwin oturmuş bir kuşu yiyordu. Karanlıkta kuşun tüyleri ışıl ışıldı.

"Her zaman dilsiz miydi?" diye sordu çocuk, Toz Parmak ağaçların altına, uyumak için uzandığında.

"Ben onu tanıdığımdan beri," diye yanıtladı Toz Parmak ve ona sırtını döndü. Farid de onun yanına uzandı. Baştan beri böyle uyuyordu çocuk. Toz Parmak ondan ne kadar uzağa kaçsa da, sabah onu yine yanında buluyordu.

"Sırt çantandaki o resim," dedi çocuk. "Onun resmi."

"Ne olmuş?"

Çocuk bir şey söylemedi.

"Eğer ona göz koyduysan," dedi Toz Parmak alayla, "Bunu unut. O, Capricorn'un en sevdiği hizmetçi kızlardan. Capricorn'un kahvaltısını bile o götürüyor, sonra ona giyinirken yardım ediyor."

"Ne zamandan beri onun yanında?"

"Beş yıldır," diye yanıtladı Toz Parmak. "Ve tüm bu yıllar boyunca bir kez bile köyü terk etmesine izin vermedi Capricorn. Evden bile nadiren çıkabiliyor. İki kez kaçmayı denedi ama ikisinde de pek uzağa gidemedi Bir seferinde de onu yılan ısırdı. Capricorn'un onu nasıl cezalandırdığını bana hiç anlatmadı ama o zamandan beri kaçmayı aklından çıkardığını biliyorum."

Tam arkalarında bir hışırtı duydular ama bu yalnızca Gwin'di. Çocuğun karnına zıplarken bir yandan da yalanıp duruyordu. Farid, gülerek hayvanın üstündeki bir kuş tüyünü aldı.

Ulwin, sanki çocuğu özlemiş gibi heyecanla çenesini, burnunu koklayıp durdu; sonra tekrar karanlıkta kayboldu.

"Gerçekten çok sevimli bir sansar!" diye fısıldadı Farid.

"Hiç de değil," dedi Toz Parmak, ince battaniyeyi iyice üstüne çekerken. "Belki de bir kız gibi koktuğun için seni seviyordur."

Farid, buna yalnızca susarak yanıt verdi.

"Ona çok benziyor," dedi çocuk Toz Parmak tam uykuya dalmak üzereyken. "Büyülü Dil'in kızına. Aynı ağız, aynı gözler ve aynı onun gibi gülüyor."

"Saçma!" dedi Toz Parmak. "En küçük bir benzerlik yok. Yalnızca ikisinin gözleri de mavi, hepsi bu. O da buralarda sık görülen bir şey. Hadi uyu artık."

Çocuk sözünü dinledi. Toz Parmak'ın verdiği kazağa sarındı ve ona sırtını döndü. Kısa bir süre sonunda bir bebeğinki kadar düzenli nefes alıp vermeye başlamıştı. Oysa Toz Parmak'ın gözüne bütün gece uyku girmemiş, karanlığa bakıp durmuştu.

Sırlar

"Şövalye ilan edilecek olursam da," dedi Wart hülyalara dalarak ateşe bakarken, "O zaman dünyadaki tüm kötülükleri bana göndermesi için Tanrı'ya dua ederdim, yalnızca bana. Tüm kötülükleri yendiğimde artık kötülük diye bir şey kalmazdı, onlara yenildiğim zaman da yalnızca ben bunun acısını çekerdim." "Bu oldukça cüretkar bir düşünce olurdu," dedi Merlin, "Ve onlara yenilirdin. Bunun için de acı çekerdin."
T. H.White, Camelot Kralı

Capricorn, Meggie ile Fenoglio'yu kilisede kabul etti, yanında da bir düzine kadar adamı vardı. Mortola'nın gözetiminde yerleştirilen yeni, simsiyah deri koltukta oturuyordu. Değişiklik olsun diye bu kez takım elbisesi kırmızı değil, pencereden içeri sızan sabah güneşi kadar sarıydı. Onları çok erken saatte getirtmişti. Dışarıda, tepelerin üstünde hâlâ sis vardı ve güneş bu sisin içinde bulanık suyun içindeki bir top gibi yüzüyordu.

"Alfabenin tüm harfleri adına!" diye fısıldadı Fenoglio. Meggie ile birlikte, peşlerinde Basta kilisenin orta kısmında yürürken. "Tıpatıp düşündüğüm gibi. Bir bardak su kadar renksiz. Evet, evet, tam böyle düşünmüştüm onu."

Adam hızlanmaya başladı, sanki bir an önce kendi yarattığını yakından görmek istiyordu. Meggie, adamın adımlarına zor yetişiyordu. Adam basamaklara varmadan Basta onu tuttu. "Hey, ne oluyor sana?" diye söylendi. "Ağır ol, ayrıca önün-

dc eğil, tamam mı?"

Fenoglio ona yalnızca aşağılayıcı bir şekilde baktı ve dimdik durdu. Basta tam elini kaldıracaktı ki Capricorn küçük bir işaret verdi, Basta da azarlanan bir çocuk gibi elini indirdi. Capricorn'un koltuğunun yanında da, kollarını kanat gibi arkada kenetlemiş Mortola duruyordu.

"Doğrusunu istersen Basta, babasını getirmemekle ne yaptığını sandığını merak ediyorum!" dedi Capricorn, bakışı Meggie'den kaplumbağa yüzlü Fenoglio'ya kayınca.

"Size söyledim ya, orada yoktu." Basta'nın kırılmış olduğu sesinden anlaşılıyordu. "Orada öylece göldeki bir kurbağa gibi onu mu bekleyecektim? Çok yakında kendiliğinden gelecek zaten! Kızına ne kadar bağlı olduğunu hepimiz gördük. Bıçağıma iddiasına girerim ki bugün, en geç de yarın buraya damlayacaktır."

"Bıçağına mı? Kısa bir süre önce de onu kaybetmiştin." Mortola'nın sesindeki alay, Basta'nın dudaklarını ısırmasına neden oldu.

"Gücünü kaybediyorsun Basta!" dedi Capricorn. "Şu boş kafan düşüncelerini bulandırıyor. Ama artık getirdiğin diğer konuğa gelelim."

Fenoglio, gözünü ondan ayıramıyordu. Capricorn'un yüzünü, sanki yaptığı bir tabloyu yıllar sonra tekrar gören bir sanatçı gibi süzüyordu. Yüz ifadesine bakılırsa da gördüğü şeyden hoşnuttu. Meggie, adamın gözlerinde korkudan eser görmüyordu; yalnızca merak ve hoşnutluk görüyordu, kendinden hoşnuttu. Bu bakış ise Capricorn'un hiç hoşuna gitmiyordu, bunu da görebiliyordu kız. Ona, o şekilde, yaşlı adamın yaptığı gibi korkusuzca bakılmasına alışkın değildi.

"Basta, bana hakkınızda garip şeyler anlattı bay..."

"Fenoglio."

Meggie, Capricorn'un yüzünü izliyordu. Hiç bu ismi okumuş muydu acaba, *Mürekkep Yürek*'in kapağının üstünde, kitabın adının tam üstünde?

"Sesi de tam düşündüğüm gibi!" diye fısıldadı Fenoglio kıza. Aslan kafesinin önünde büyük bir hayranlıkla duran bir çocuğu andırıyordu. Tek fark Capricorn bir kafeste değildi. Capricorn'un bir işareti üzerine Basta dirseğiyle sert bir şekilde adamın sırtını dürttü. Yaşlı adam bir an nefes alamadı.

"Benim yanımda fısıldanmasından hiç hoşlanmam," diye açıkladı Capricorn, Fenoglio nefes almaya çalışırken. "Söylediğim gibi, Basta bana çok heyecanlı bir öykü anlattı. Şu kitabın yazarı olduğunuzu iddia etmişsiniz... Hani adı neydi?"

"*Mürekkep Yürek.*" Fenoglio ağrıyan sırtını ovuşturdu. "Kitabın adı *Mürekkep Yürek* çünkü yüreği kötülükten kapkara olan birinden söz ediyor. Kitabın adını hâlâ çok severim."

Capricorn kaşlarını kaldırdı ve gülümsedi. "Ooo, bunu nasıl anlamalıyım? Kompliman olarak mı? Sonuçta sözünü ettiğiniz o öykü benim öyküm."

"Hayır değil. Benim öyküm. Siz yalnızca içinde geçiyorsunuz."

Meggie, Basta'nın Capricorn'un yüzüne baktığını gördü ama o belli belirsiz başını salladı. Fenoglio da şimdilik zarar görmedi.

"Demek öyle, ilginç. Demek ki bu yalanından vazgeçmiyorsun." Capricorn, bacağını diğerinin üzerinden indirerek ayağa kalktı. Ağır adımlarla basamakları indi.

Fenoglio Meggie'ye anlamlı anlamlı gülümsedi.

"Ne gülüyorsun öyle?" Capricorn'un sesi, Basta'nın bıçağı kadar keskinleşmişti. Tam Fenoglio'nun önünde durdu.

"Ah, yalnızca bir an karakter olarak, sana kendini beğenmişliği uygun gördüğümü anımsadım, kendini beğenmişlik ve" Fenoglio, sözüne devam etmeden önce anlamlı bir şekilde duraksadı. "Başka zaaflar ama bunları adamlarının yanında dile getirmesem daha iyi olur, değil mi?"

Capricorn, onu bitmeyecekmiş gibi uzun bir süre sessizce süzdü. Sonra gülümsedi. Çok hafif, solgun bir gülümsemeydi, dudaklarını çok hafif bir şekilde kaldırmaktan ibaret bir gülümseme; gözleriyse bu ara Fenoglio'yu tümden unutmuş gibi kilisenin içinde fıldır fıldır dolaşıyordu. "Sen küstah yaşlı bir adamsın," dedi sonunda. "Üstelik bir yalancısın. Ama küstahlığın ve sahtekarlığınla Basta'yı etkilediğin gibi, beni de etkileyebileceğini sanıyorsan, seni düş kırıklığına uğratmış olacağım. Öne sürdüğün şeyler çok gülünç, aynı kendin gibi. Basta'nın seni buraya getirmesi de çok aptalca bir davranıştı. Şimdi bir de senden bir şekilde kurtulmak zorundayız."

Basta'nın rengi soldu. Başını içine çekerek, aceleyle Capricorn'a doğru yürüdü. "Peki ya yalan söylemiyorsa?" diye Capricorn'a çıkıştığını duydu Meggie. "Bu ikisi, yaşlı adama dokunursak hepimizin öleceğini söyledi."

Capricorn ona öyle küçümseyerek baktı ki Basta dayak yemiş gibi geriye bir adım attı.

Oysa Fenoglio, onları eğlenerek izliyordu. Meggie'ye göre yaşlı adam tüm bunları sanki kendisi için özel olarak sahnelenmiş bir tiyatro eseriymiş gibi izliyordu. "Zavallı Basta!" dedi Capricorn'a. "Ona yine haksızlık ediyorsun çünkü haklı. Ya yalan söylemiyorsam? Ya sizi yaratan kişi gerçekten bensem?

Bana el sürdüğünüzde hepiniz birden yok mu olacaksınız? Her şey bunun böyle olacağını gösteriyor."

Capricorn buna güldü ama Meggie adamın her ne kadar umursamazlık maskesi ardında bunu gizlemeye çalışsa da Fenoglio'nun dediklerini göz ardı etmediğini ve dediklerinden huzursuzluk duyduğunu hissetti

"İddia ettiğim kişinin ta kendisi olduğumu sana kanıtlayabilirim!" dedi Fenoglio ona yalnızca Basta ve Meggie'nin duyabileceği kadar sessiz bir şekilde. "Bunu burada, adamlarının ve kadınların yanında mı yapayım? Onlara ailen hakkında bilgi vereyim mi?"

Kilise sessizliğe bürünmüştü. Hiç kimse kıpırdamıyordu, ne Basta, ne de basamakların önünde bekleyen adamlar. O sırada masaların altında yerleri silen kadınlar bile doğrulup yüzlerini Capricorn ve yaşlı adama doğru çevirdiler. Mortola hâlâ koltuğun yanında dikiliyordu; sanki o zaman aşağıda konuşulanları daha iyi duyabilirmiş gibi çenesini uzatmıştı.

Capricorn sessizce kol düğmelerini inceledi. Açık renk gömleğinin üstünde kan damlaları gibi duruyorlardı. Sonra renksiz gözlerini tekrar Fenoglio'ya çevirdi. "Ne söyleyeceksen söyle yaşlı adam! Ama canını seviyorsan yalnızca benim duyacağım şekilde söyle." Çok sessiz konuşuyordu ama Meggie sesinde zorla bastırılmış öfkeyi sezinleyebiliyordu. Ondan hiçbir zaman şimdiki kadar korkmamıştı.

Capricorn, Basta'ya bir işaret verdi; o da istemeye istemeye bir iki adım uzaklaştı.

"Ufaklığın duymasında bir sakınca yoktur herhalde?" Fenoglio, ellerini Meggie'nin omuzlarına koydu. "Yoksa ondan da mı korkuyorsun?"

Capricorn, Meggie'nin yüzüne bakmadı bile. O, yalnızca kendisini yaratmış olan bu yaşlı adamı görüyordu. "Hadi konuş bakalım, pek bir şey söyleyeceğini sanmasam da! Bu kilisede hayatını kurtarmak için yalanlar söylemiş olan ilk kişi sen değilsin ama böyle boş boş konuşmaya devam edersen Basta'ya boynuna güzel zehirli bir yılan asması için talimat veririm. Böyle özel durumlar için evde her zaman birkaç tane bulundururum da."

Bu tehdit de Fenoglio'yu çok fazla etkilemedi.

"Peki!" dedi adam, sanki daha fazla izleyici olmadığı için üzülmüş gibi etraftakilere göz atarken. "Nereden başlasam? Önce genel bir şey söyleyeyim. Bir yazar hiçbir zaman karakterleri hakkında bildiği her şeyi kitabına yazmaz. Okuyucu her şeyi bilmek zorunda değil. Bazı bilgilerin yazar ve yarattığı karakterler arasında bir sır olarak kalması daha iyidir. Örneğin onun," Basta'yı işaret etti "Sen onu bulana kadar çok mutsuz bir çocuk olduğunu hep biliyordum. Şu harika kitapta ne güzel de yazıyordu? *Çocukları nefret edilen biri olduklarına inandırmak korkunç kolay bir şeydir.* Basta'da bundan emindi. Sen de zaten ona tersini söylemedin, hayır! Niçin söyleyecektin ki bunu zaten? Ama çocuk birden bağlanabileceği birini bulmuştu, ona ne yapması gerektiğini söyleyen birini. Kendine bir Tanrı bulmuştu, Capricorn, sen ona çok kötü davranmış olsan da ama tüm Tanrıların iyi olduğunu kim söyleyebilir ki? Tanrıların çoğu katı ve acımasız, öyle değil mi? Kitaba bunların tümünü yazmadım. Bunu bilmem yetiyordu. Ama Basta hakkında yeterince konuştuk, sana gelelim artık."

Capricorn, gözlerini Fenoglio'dan ayırmıyordu, yüzü taş kesilmişti sanki.

"Capricorn." Fenoglio'nun sesi neredeyse şefkatle söylemişti bu ismi. Capricorn'u görmüyordu bile artık, sanki sözünü ettiği kişinin önünde durduğunu, artık başka bir dünyada, kitaptaki bir dünyada yaşamadığını unutmuştu. "Onun başka bir ismi daha var elbette ama onu kendisi bile anımsamıyor. On beş yaşından beri kendisine, doğduğu aydaki burç konumuna göre Capricorn (Oğlak) diye hitap edilmesini istiyor. Ulaşılması güç Capricorn, gizemli Capricorn, doymak bilmez Capricorn, duruma göre ya Tanrı ya da şeytan olmayı seven Capricorn. Peki bu şeytanın bir annesi var mı?" Fenoglio ilk kez tekrar Capricorn'un gözlerine baktı. "Senin annen var."

Meggie, Saksağan'a baktı. Basamakların kenarına kadar gelerek kemikli ellerini yumruk yapmış konuşulanları anlamaya çalışıyordu ama Fenoglio çok sessiz konuşuyordu.

"Sen onun asil bir aileden geldiği söylentisini yaydın," diye devam etti. "Hatta bazen onun bir kral kızı olduğunu anlatmak çok hoşuna gider. Baban için de annenin babasının sarayında silah yapan demirci ustası olduğunu iddia ediyorsun. Gerçekten güzel bir öykü. Sana benim yazdıklarımı anlatayım mı?"

Meggie, Capricorn'un yüzünde, ilk kez korkuya benzer bir şey gördü ismi, başı sonu belli olmayan bir korku. Bunun ardında da kocaman, kara bir gölge gibi nefret duruyordu. Meggie, şundan çok emindi: Capricorn o an Fenoglio'yu öldürmek için can atıyordu ama korku, nefretinin elini kolunu bağlıyor, onu daha da büyütüyordu.

Fenoglio da bunu görmüş müydü?

"Evet, hadi anlat bakalım öykünü. Neden olmasın?" Capricorn'un gözleri bir yılanınki kadar donuklaşmıştı.

Fenoglio, torunlarından biri gibi muzip muzip güldü. "Pe-

ki, devam edelim. Demirci ustası olayı da elbette yalandı." Meggie, yaşlı adamın hâlâ içten içe eğlendiğini sezinliyordu. Küçük bir kedi yavrusuyla oynuyormuş gibiydi yaşlı adam. Kendi yarattığı bir varlığı hiç mi tanımıyordu? "Capricorn'un babası basit bir nalbanttı," diye devam etti, Capricorn'un gözlerindeki o buz gibi öfkeden hiç etkilenmeden. "Adam oğlunu sıcak kömürlerle oynatıyor ve bazen de demirleri döver gibi dövüyordu. Acıma için dayak, gözyaşları için zaten dayak ve her 'yapamıyorum', 'başaramıyorum' için yine dayak. 'Güçlü olan kazanır!' İşte bunları öğretiyordu oğluna. 'Kuralları güçlü olan koyar, yalnızca güçlü olan, onun için kuralları sen koymaya bak.' Capricorn'un annesi de dünyadaki tek değişmeyen gerçeğin bu olduğuna inanıyordu. Sonra kadın oğluna gece gündüz, bir gün en güçlü kişi olacağını söylüyordu. Kendisi bir prenses değildi, elleri, dizleri yıpranmış bir hizmetçiydi. Kadın oğlunu gölgesi gibi izliyordu, oğlu artık ondan utanarak kendisine yeni bir anne ve baba yarattıktan sonra bile. Kadın, onun acımasızlığına hayrandı ve etrafa saldığı korkuyu görmek hoşuna gidiyordu. Sonra, onun mürekkep gibi kapkara yüreğini seviyordu kadın. Evet, yüreğin bir taş gibi, Capricorn, kara bir taş, bir kömür parçasından daha duygulu değil; sen de bununla çok gurur duyuyorsun."

Capricorn, yine kol düğmeleriyle oynamaya başlamıştı; onlara öyle dalmıştı ki sanki dikkatini vermesi gereken şey Fenoglio'nun sözleri değil de o küçük kırmızı metal parçalarıydı. Yaşlı adam susunca, Capricorn dikkatle ceketinin kolunu bileğine kadar çekti ve üstündeki bir tüyü silkeledi. Aynı anda sanki öfkesini, nefretini ve korkusunu da silkelemişti çünkü o ifadesiz soluk yüzünde bunlardan eser kalmamıştı.

"Bu gerçekten olağanüstü bir öykü yaşlı adam," dedi kısık bir sesle. "Sevdim öyküyü. Sen iyi bir uydurmacısın; bu nedenle seni burada tutacağım. Şimdilik. Öykünden bıkana kadar."

"Burada mı tutacaksın?" Fenoglio, dimdik ayağa kalktı. "Burada kalmak niyetinde değilim! Ne..."

Ama Capricorn adamın ağzını kapadı. "Tek sözcük daha söyleme!" diye bağırdı ona. "Basta bana üç torunundan söz etti. Eğer canımı sıkarsan ya da bana anlattığın bu yalanları adamlarıma anlatırsan, Basta'dan bir iki yavru yılanı hediye paketine sarıp torunlarının kapısına koymasını rica edebilirim. Yeterince anlaşıldı mı acaba?"

Fenoglio, başını eğdi, sanki Capricorn sessizce söylediği bir iki söz ile boynunu kırmıştı, öylece öne düşmüştü başı. Başını tekrar kaldırdığında yüzündeki her kırışıkta korkunun izlerini görmek mümkündü.

Kendinden hoşnut bir gülümsemeyle ellerini ceplerine soktu Capricorn. "Evet, siz yufka yürekliler, hepiniz bir şeylere çok bağlısınız," dedi. "Çocuklara, torunlara, kardeşlere, ana babaya, köpeklere, kedilere, kanaryalara... Bunu hepiniz yapıyorsunuz. Köylüler, dükkan sahibi kişiler, hatta polislerin bile bağlı olduğu bir ailesi ya da en azından bir köpeği var. İşte şunun babasını bak!" Capricorn aniden Meggie'yi gösterince kız sıçradı. "Buraya gelecek; oysa ne kendini ne de kızını buradan bir daha bırakmayacağımı çok iyi biliyor. Yine de gelecek. Dünya düzeni ne kadar harika kurulmuş, öyle değil mi?"

"Evet!" diye mırıldandı Fenoglio. "Harika." Kendi eserine ilk kez hayranlıkla değil, tiksintiyle bakıyordu yaşlı adam. Capricorn'un da daha çok hoşuna gitmişti bu.

"Basta!" diye bağırdı onu eliyle çağırarak. Basta ağırdan

ılarak geldi. Hâlâ kırılmış görünüyordu. "İhtiyarı daha önce Darius'u hapsettiğimiz odaya götür!" diye emretti Capricorn. "Kapının önüne de bir nöbetçi dik."

"Onu senin evine mi götürmemi istiyorsun?"

"Evet, neden olmasın? Ne de olsa babam gibi bir şey olduğunu ileri sürüyor. Ayrıca öyküleri beni eğlendiriyor."

Basta omzunu silkerek Fenoglio'nun kolunu kavradı. Meggie, korkuyla yaşlı adama baktı. Birazdan Capricorn'un penceresi olmayan, kapısı kilitli hücresinde yapayalnız kalacaktı. Ama Basta adamı götürmeden, Fenoglio kızın elini tuttu. "Kız da yanımda kalsın," dedi Capricorn'a. "Onu yapayalnız, tek başına o deliğe tıkamazsın."

Capricorn umursamaz bir şekilde ona sırtını döndü. "Nasıl istersen. Zaten babası yakında gelir."

Evet, Mo gelecek. Meggie, Fenoglio onu yanında götürürken başka bir şey düşünemiyordu. Yaşlı adam elini kızın omzuna atmıştı; sanki onu Capricorn ile Basta ve diğerlerinden koruyabilecekmiş gibi. Ama koruyamazdı. Peki Mo onu koruyabilecek miydi? Elbette koruyamayacaktı o da. Belki de, diye düşündü. Belki de yolu bulamaz! O buraya gelmemeli. Yine de gelmesinden başka bir şey istemiyordu. Hiçbir şey.

Farklı Hedefler

Faber, burnunu kitaba soktu. "Kitapların Hint cevizi ya da başka yabancı bir baharat gibi koktuğunu biliyor muydunuz? Çocukken bu kokuları koklamaya bayılırdım."
Ray Bradbury, Fahrenheit 451

Farid, arabayı gördü.

Araba yoldan geçerken Toz Parmak ağaçların altına uzanmıştı. Düşünmeye çalışıyordu ama Capricorn'un döndüğünü öğrendiğinden beri sağlıklı bir şekilde düşünemiyordu. Capricorn dönmüştü ve kitabı nerede arayacağını hâlâ bilmiyordu. Yaprakların gölgesi yüzüne düşüyordu, güneş de dalların arasından beyaz sıcak iğnelerini batırıyordu, alnı ateş gibi yanıyordu. Basta ile Yassı Burun da dönmüştü elbette, ne sanmıştı ki? Sonsuza kadar gelmeyeceklerini mi? "Canını niçin sıkıyorsun Toz Parmak?" diye fısıldadı yapraklara doğru. "Buraya tekrar gelmemeliydin. Tehlikeli olduğunu biliyordun." Ayak sesleri duydu, giderek yaklaşan hızlı ayak sesleri.

"Gri bir araba!" Farid, o kadar hızlı koşmuştu ki yanına çimenlere diz çöktüğünde nefes nefeseydi. "Sanıyorum Büyülü Dil'di!"

Toz Parmak ayağa kalktı. Çocuk ne dediğini çok iyi biliyordu. Şu pis kokulu teneke böcekleri gerçekten ayırt edebiliyordu.

Accleyle Farid'in peşinden köprünün görüldüğü yere gitti. Capricorn'un köyüne giden yolun o kısmı uyuşuk bir yılan gibi

kıvrılıyordu. Büyülü Dil'in yolunu kesmek için fazla zamanları kalmamıştı. Büyük adımlarla tepeden aşağıya koştular. İlk önce Farid yola çıktı. Toz Parmak çevikliğiyle hep övünürdü ama çocuk ondan daha hızlıydı, bir karaca kadar hızlıydı, bacakları da o kadar inceydi. Ateşle de artık bir köpek yavrusuyla oynar gibi oynuyordu. Kendini bazen o kadar kaptırıyordu ki, Toz Parmak ona ara sıra yanan bir kibritle köpeğin dişlerinin ne kadar sıcak olduğunu anımsatıyordu.

Büyülü Dil, Toz Parmak ile Farid'i sokak ortasında görünce aniden frene bastı. Günlerdir uyumamış gibi yorgun görünüyordu. Yanında da Elinor oturuyordu. O da nereden çıkmıştı? O evine dönmemiş miydi, kitap mezarına? Ayrıca Meggie neredeydi?

Toz Parmak'ı görüp arabadan inerken, Büyülü Dil'in yüzü gerilmişti. "Başka kim olabilir?" diye bağırdı, ona doğru yürürken. "Onlara nerede olduğumuzu *sen* söyledin! Başka kim olabilir? Capricorn sana bu kez ne sözü verdi?"

"Kime ne söylemişim?" Toz Parmak geri çekildi. "Ben kimseye bir şey anlatmadım! Çocuğa sor."

Büyülü Dil çocuğun yüzüne bakmadı bile. Kitap kurdu da arabadan inmişti. Öfkeli bir yüzle arabanın yanında duruyordu kadın.

"Bir şeyler anlatmış olan varsa, o da sensin!" diye karşılık verdi Toz Parmak. "İhtiyara benden söz ettin; oysa söz etmeyeceğine söz vermiştin."

Büyülü Dil duraksadı. Çok kolay suçluluk duygusuna kapılabiliyordu.

"Arabayı şu ağaçların altına saklasanız iyi olur." Toz Parmak parmağıyla yolun kenarını gösterdi. "Her an Capricorn'un

adamlarından biri buradan geçebilir. Yabancı araba görmekten pek hoşlanmazlar."

Büyülü Dil arkasını dönüp yola doğru baktı. "Ona inanmıyorsun ya?" diye seslendi Elinor. "Yerinizi söyleyen oydu elbette, başka kim olabilir? Adam, ağzını açar açmaz yalan söylüyor."

"Basta, Meggie'yi götürdü." Büyülü Dil'in sesi çok boş gelmişti, her zamankinden çok farklı; sanki kızıyla birlikte sesinin tınısı da yok olup gitmişti. "Fenoglio'yu da götürmüşler dün sabah, ben Elinor'u havaalanından almaya gittiğimde. O zamandan beri şu lanet olası köyü arıyoruz. Bu yamaçlarda bu kadar çok terk edilmiş köy olduğunu bilmiyordum. Ancak yoldaki bariyere geldiğimizde doğru yolda olduğumuzu anlayabildim."

Toz Parmak susarak gökyüzüne baktı. Birkaç kuş güneye doğru gidiyordu, Capricorn'un adamları gibi kapkaraydı kuşlar. Kızı buraya getirdiklerini görmemişti; zaten park yerini bütün gün gözlememişti.

"Basta birkaç gündür yoktu, sizleri aradığı aklıma gelmişti," dedi adam. "Seni de yakalamadıkları için şanslısın."

"Şans mı?" Elinor hâlâ arabanın yanındaydı. "Ona yoldan çekilmesini söyle!" diye seslendi Büyülü Dil'e. "Yoksa onu ezip geçeceğim! O baştan beri bu kundakçılarla birlikti."

Büyülü Dil, Toz Parmak'ı süzerken ona inanıp inanmama konusunda karar veremiyordu. "Capricorn'un adamları Elinor'un evine girmiş," dedi sonunda. "Kütüphanesindeki tüm kitapları bahçede yakmışlar."

Toz Parmak, kendi kendine buna pek de üzülmediğini itiraf etti. Bu kitap delisi kadın ne sanmıştı? Capricorn'un onu

unutacağını mı? Omzunu silkerek ifadesiz bir yüzle Elinor'a baktı. "Böyle olacağı belliydi," dedi.

"Belli miydi?" Elinor'un sesi çatallaşmaya başlamıştı. Kavgacı bir köpek gibi üstüne yürüdü adamın. Farid araya girdi ama kadın onu kabaca iterek sıcak asfaltın üzerine düşürdü. "Bu oğlanın gözlerini ateş yutma numaralarınla ve renkli toplarınla boyayabilirsin, kibrit yiyen!" diye saldırdı Toz Parmak'a. "Ama bana işlemez! Kütüphanemdeki kitaplardan bir kamyon dolusu külden başka bir şey kalmadı! Polisler de bu kundaklama harikası esere hayranlık duydular. 'Dua edin ki evinizi yakmamışlar Bayan Loredan! Çimenlerin üstündeki yanık lekesinin dışında bahçeniz de zarar görmemiş.' Ben evi ne yapayım? Lanet olası çimenleri ne yapayım? En değerli kitaplarımı yaktılar!"

Toz Parmak, hemen yüzünü başka tarafa çevirmiş olsa da kadının gözlerine dolan yaşları gördü ve içinde acıma duygusu gibi bir şey kıpırdadı. Belki de kadın kendisine sandığından da çok benziyordu. Onun dünyası da kağıt ve mürekkepten oluşuyordu, kendisininki gibi. Belki de o da bu gerçek dünyada kendisini yabancı hissediyordu. Ama bu acıma duygusunu belli etmedi, onu alay ve aldırmazlığın ardına gizledi, kadının da çaresizliğini öfkenin ardına gizlediği gibi. "Ne sandınız? Capricorn nerede oturduğunuzu biliyordu. Kaçınca peşinize adamlarını salacağı belliydi. O her zaman kinci olmuştur."

"Demek öyle, peki nerede oturduğumu kimden öğrenmişti? Senden mi?" Elinor ona tam yumruk atmaya yeltenirken Farid kadının kolunu tuttu. "O hiçbir şey söylemedi!" diye bağırdı. "Hiçbir şey. O yalnızca bir şey çalmak için burada."

Elinor kolunu indirdi.

"Demek doğru!" Büyülü Dil yanına geldi. "Kitabı almak için buraya geldi. Bu çılgınlık!"

"Ne olmuş, ya sen? Sen ne yapmayı düşünüyorsun?" Toz Parmak ona öfkeyle baktı. "Öylece Capricorn'un kilisesine girip, kızını geri vermesini mi rica edeceksin?"

Büyülü Dil susmuştu.

"Kızı sana vermeyecek, bunu biliyorsun!" diye devam etti Toz Parmak. "O yalnızca bir yem; onu yediğin an ikiniz de Capricorn'un tutsağı olacaksınız, belki de ömrünüzün sonuna kadar."

"*Ben* polisi de getirecektim!" Elinor sonunda kolunu Farid'in esmer ellerinden kurtarmıştı. "Ama Mortimer karşı çıktı."

"Akıllı düşünmüş! Capricorn Meggie'yi dağlara gönderirdi, siz de onu bir daha göremezdiniz."

Büyülü Dil, yamaçların arkasında yükselen kara dağlara baktı.

"Ben kitabı alana kadar bekleyin!" dedi Toz Parmak. "Bu gece yine köye gireceğim! Bu kez kızını geçen sefer gibi kurtaramam çünkü Capricorn nöbetçileri üç misli artırdı; ayrıca tüm köy de kuyumcu vitrini gibi aydınlık içinde ama en azından onu nerede tuttuklarını öğrenebilirim. Bu bilgiyle de istediğini yaparsın. Bu çabamın karşılığı olarak da beni geri götürmeyi tekrar denersin. Olmaz mı?"

Bu öneri Mo'ya mantıklı gelmişti ama kısa bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Hayır!" dedi. "Hayır, üzgünüm, daha fazla bekleyemem. Meggie nerede kaldığımı merak etmiştir bile. Bana ihtiyacı var." Bunları söyleyerek arkasını dönüp arabaya doğru gitti.

Ama arabaya binmeden önce Toz Parmak yolunu kesti. "Ben

de çok üzgünüm," dedi, Basta'nın bıçağını çekerken. "Biliyorsun, şu aletlerden hiç hoşlanmam ama bazen insanları kendi aptallıklarından korumak gerekir. Capricorn seni ve büyülü sesini hapsetsin diye tuzağa düşen bir tavşan gibi tıpış tıpış köye gitmene izin veremem. Bu kızına bir yarar sağlamaz, hele bana hiç yarar sağlamaz."

Farid de Toz Parmak'ın işareti üzerine bıçağını çekmişti. Bıçağı, deniz kenarındaki o kasabadaki çocuktan almıştı; küçücük gülünç bir şeydi ama onu Elinor'un sırtına öyle bir şekilde dayamıştı ki kadın yüzünü buruşturdu. "Ulu Tanrım, şimdi de beni mi keseceksin, küçük piç kurusu?" diye saldırdı çocuğa.

Farid geri sıçradı ama yine de bıçağı elinden bırakmadı.

"Arabayı yoldan çek, Büyülü Dil!" diye emir verdi Toz Parmak. "Aklına da kötü şeyler gelmesin. Çocuk, sen tekrar yanımıza dönene kadar bıçağı kitap aşığı arkadaşının göğsüne dayamaya devam edecek."

Büyülü Dil onu dinledi. Elbette. Başka ne yapabilirdi ki? İkisini de derme çatma kamplarından bir iki adım ötede, yakılmış evin arkasındaki ağaçlara bağladılar. Elinor, Gwin'in sırt çantasından kuyruğu çekiştirildiğinde bağırdığından daha fazla bağırıyordu.

"Bırakın şunu!" diye kızdı Toz Parmak. "Capricorn'un adamlarının bizi bulması hiç birimizin işine gelmez."

Bunun yararı olmuştu. Anında sustu kadın. Büyülü Dil başını ağaca yaslayarak gözlerini yummuştu.

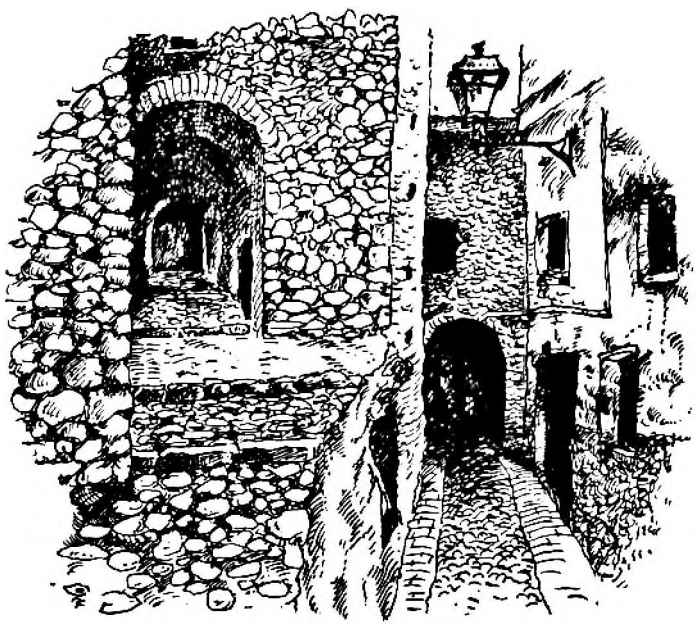
Farid, tekrar attığı düğümleri dikkatlice kontrol etti, sonra Toz Parmak onu işaret ederek çağırdı. "Ben gece köye girerken sen de onların başında nöbet tutacaksın," dedi. "Yine hayalet filan diye de başlama. En azından bu kez yalnız değilsin."

Farid, adam sanki elini ateşe tutmuş gibi acıyla ona baktı. "Ama onlar bağlı!" diye karşı geldi. "Onların başında niçin durayım? Şimdiye kadar düğümlerimi açabilen olmadı, yemin ederim! Lütfen. Seninle gelmek istiyorum! Seni kollarım ya da nöbetçileri oyalarım. Capricorn'un evine bile girebilirim! Ben Gwin'den sessizim!"

Ama Toz Parmak başını salladı. "Hayır!" dedi sert bir şekilde. "Bugün yalnız gideceğim. Attığım her adımda peşimden gelmesini istediğim birine ihtiyacım olursa kendime bir köpek alırım."

Sonra çocuğu bırakıp gitti.

Sıcak bir gündü. Yamaçların üstündeki gökyüzü masmaviydi ve tek bir bulut yoktu. Havanın kararmasına daha birkaç saat vardı.

Capricorn'un Evinde

Düşümde bazen hiç bilmediğim karanlık evlerin arasından geçerim. Tanımadığım, karanlık, korkunç evler. Karanlık odalar, beni saran, nefesim kesilene kadar...
Astrid Lindgren, Mio Canım Mio

Duvarları beyaz badanalı odada ranza şeklinde iki metal karyola, bir dolap, pencerenin önünde bir masa, bir sandalye ve üzerinde yalnızca bir mum olan ahşap bir raf vardı. Meggie, pencereden yolun ya da en azından park yerinin gözükebileceğini umut etmişti ama yalnızca avlu gözüküyordu. Capricorn'un hizmetçilerinden bazıları bahçede yaban otlarını ayıklıyorlar, köşede de telle çevrili bir kümeste tavuklar bir şeyler didikleyip duruyorlardı. Avluyu çevreleyen duvar çok yüksekti, hapishane duvarı gibi yüksek.

Fenoglio, alttaki yatağa oturmuş umutsuzca tozlu zemine bakıyordu. Ahşap yer döşemesi yürüyünce gıcırdıyordu. Kapının önünde Yassı Burun söylenip duruyordu.

"Neymiş? Git başka birisini bul, lanet olsun! Seve seve karşı köye gidip birisinin kapısının önüne benzinli çaput atayım ya da penceresine ölü bir horoz asayım. Hadi Cockerell'in geçen ay yapmak zorunda kaldığı gibi şeytan maskesiyle pencerelerin önünde dolaşayım. Ama yaşlı bir adamla küçük bir kızı beklemek için ağaç olana kadar bekleyemem ya burada! Git o çocuklardan birini çağır, onlar araba yıkamaktan başka bir şey yapacakları için memnun olurlar."

Ama Basta ikna olmuyordu. "Akşam yemeğinden sonra yerine başka biri geçecek!" demiş ve oradan uzaklaşmıştı. Meggie, adamın adımlarının uzaklaştığını duyuyordu, uzun koridora doğru; merdivene kadar beş kapı vardı, sonra hemen solda giriş kapısı vardı. Kız yolu aklında tutmuştu. Ama Yassı Burun'dan nasıl kurtulacaktı? Tekrar pencerenin önüne geldi. Dışarıya bakınca bile başı dönüyordu. Hayır, oradan aşağıya inemezdi. Düşüp boynunu kırardı.

"Pencereyi kapatma sakın!" dedi Fenoglio kıza. "İçerisi o kadar sıcak ki, birazdan eriyeceğiz."

Meggie, adamın yanına oturdu. "Kaçacağım!" diye fısıldadı. "Karanlık olur olmaz." Yaşlı adam ona şaşkın şaşkın baktı, sonra başını salladı. "Delirdin mi sen? Bu çok tehlikeli!"

Dışarıda, koridorda Yassı Burun hâlâ kendi kendine söyleniyordu.

"Tuvalete gitmem gerektiğini söyleyeceğim." Meggie, sırt çantasına sarıldı. "Sonra koşmaya başlayacağım."

Fenoglio kızın omuzlarını tuttu. "Hayır!" diye yineledi ısrarla. "Hayır, bunu yapmayacaksın! Aklımıza daha iyi bir şeyler gelir! Bir şeyler düşünmek benim mesleğim, unuttun mu?"

Meggie, dudaklarını ısırdı. "Tamam tamam!" diye mırıldandı. Sonra ayağa kalkıp tekrar pencereye yöneldi.

Dışarıda hava kararmaya başlamıştı bile.

Yine de deneyeceğim diye düşündü Meggie, Fenoglio derin bir iç çekerek dar yatağına uzanırken. Ben yem olmayacağım! Onlar Mo'yu da yakalamadan kaçacağım buradan.

Havanın kararmasını beklerken kafasına yüzüncü kez hep o aynı soru takılıyordu: Mo nerede kalmıştı? Mo niçin gelmemişti?

Kuşku

"Bunun bir tuzak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kont.
"Aksi kanıtlanmadan hepsi bir tuzak sayılır benim için," dedi Prens. "Onun için hâlâ hayattayım."
William Goldman, Prenses Gelin

Güneş battıktan sonra bile hava hâlâ çok sıcaktı. Karanlıkta tek bir yaprak kıpırdamıyor, ateşböcekleri de kurumuş otların üstünde dans edip duruyordu Toz Parmak Capricorn'un köyüne gitmek için yola koyulduğunda.

Bu gece park yerinde iki nöbetçi dolaşıyordu. İkisinin de başında kulaklık yoktu bugün; bu nedenle Toz Parmak da Capricorn'un evine değişik bir yoldan yaklaşmaya karar verdi. Köyün karşı tarafında, yüz yıl önce meydana gelen ve köyün en son sakinlerini de göç etmeye zorlayan depremden tümüyle yok olmuş sokaklar vardı. Büyük hasar gördüklerinden, Capricorn bunları tekrar temizleme zahmetine girişmemişti. Yıkılan duvarların molozları yolları tıkamıştı ve oralarda dolaşmak çok da tehlikesiz sayılmazdı. Aradan yıllar geçmiş olsa bile hâlâ ara sıra bir şeyler çöküyor, yıkılıyordu. Yıkılan bazı evlerin içindeki masalarda, çoktan gitmiş olan köylülerden kalan eşyalar kalmıştı ve Capricorn'un adamları bu bölgeye ayak basmıyordu. Burada projektörler yoktu, nöbetçi de pek uğramıyordu.

Toz Parmak'ın seçtiği yolda diz boyu kırılmış kiremit ve taş yığınları vardı. Yürürken bu yığınlar ayağının altından

kayıyordu. Ayaklarının çıkardığı gürültüden tedirgin olarak durdu ve geceye kulak verdi. Yıkılmış evlerin arasında dolaşan bir nöbetçi gördü. Hemen en yakın duvarın arkasına çöktü; ağzı da korkudan kurumuştu. Duvarın aralarında yan yana kırlangıç yuvaları vardı. Yaklaşan nöbetçi kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu. Toz Parmak onu tanıyordu, uzun yıllardan beri Capricorn'un yanındaydı. Basta onu başka bir ülkenin başka bir köyünden getirmişti. Zaten Capricorn da her zaman bu tepelerde yaşamamıştı. Başka yerlerde de yaşamışlardı. Burası gibi terk edilmiş köyler, evler, çiftliklerde; hatta bir kez de bir şatoda yaşamışlardı. Ama günün birinde öyle bir an geliyordu ki Capricorn'un ustaca ördüğü korku ağı kopuyor ve tüm olanlar polisin dikkatini çekmeye başlıyordu. Bir gün yine öyle olacaktı.

Nöbetçi durup bir sigara yaktı. Duman, Toz Parmak'ın burnuna gelmişti. Başını çevirdi ve taşların arasında beyaz cılız bir kedinin oturduğunu gördü. Donmuş gibi oturuyor ve yemyeşil gözleriyle ona bakıyordu. "Şıst!" dedi. "Hiç tehlikeli görünüyor muyum? Hayır ama şu dışarıdaki adam sırayla önce seni sonra beni vurur." Yeşil gözleriyle dik dik bakıyordu adama. Beyaz kuyruğu bir o yana bir bu yana sallanmaya başlamıştı. Toz Parmak tozlu çizmelerine, taşların arasında duran eğri büğrü bir demir parçasına baktı; kedinin gözlerine bakmaktan kaçınıyordu çünkü hayvanlar gözlerinin içine bakılmasından hiç hoşlanmaz. Gwin'in gözlerine baktığında, hep iğne gibi sivri dişlerini gösteriyordu.

Nöbetçi ağzında sigarayla yine şarkısını mırıldanmaya başladı ve arkasını dönerek oradan uzaklaştı. Toz Parmak'a bu süre, sanki ömür boyu bu yıkık duvarların arkasında bekleye-

ekmiş gibi uzun geldi. Toz Parmak ayak sesleri iyice uzaklaşmadan kıpırdamaya cesaret edemedi. Bacakları uyuşmuş bir şekilde doğrulunca kedi hırlayarak kaçtı. O da kalbinin yavaş çarpmasını bekleyerek uzun süre öylece kimsesiz evlerin arasında kaldı.

Toz Parmak başka nöbetçiyle karşılaşmadı ve sonunda Capricorn'un duvarından atladı. Burnuna buram buram kekik kokusu geldi, genelde gündüzleri ağır bir şekilde havada olurdu bu koku. Bu sıcak gecede ise sanki her şey daha keskin kokuyordu, domates ve kıvırcıklar bile. Tam evin önünde zehirli bitkiler yetişiyordu. Onları Saksağan kendi elleriyle yetiştiriyordu. Köydeki bazı ölüm olaylarında hep zakkum ya da baldıran otu kokusu vardı.

Resa'nın kaldığı odanın penceresi her zamanki gibi açıktı. Toz Parmak, Gwin'in öfkeli sesini taklit edince ona pencereden biri el salladı sonra tekrar kayboldu. Demir kapıya yaslanarak bekledi adam. Gökyüzü yıldızlarla doluydu, sanki bugün gecenin karanlığı için hiç yer yoktu. Eminim bir şeyler öğrenmiştir diye düşündü ama bana Capricorn'un o kitabı kasalardan birine koyduğunu söylerse ne yaparım?

Demirlerin arkasındaki kapı açıldı. Her açıldığında, gece gece rahatsız edildiği için şikayet ediyormuş gibi gıcırdıyordu. Toz Parmak arkasını dönünce yabancı bir yüzle karşı karşıya geldi. On beş, on altı yaşlarında genç bir kızdı. Yanakları, hâlâ bir çocuğunki gibi tombul tombuldu.

"Resa nerede?" Toz Parmak demir parmaklıkları sıktı. "Ona ne oldu?"

Kız korkudan donmuştu. Sanki hiç yüzü kesilmiş birini görmemiş gibi adamın yara izlerine bakıyordu.

"Seni o mu gönderdi?" Toz Parmak'ın içinden kollarını parmaklıkların arasına sokup şu aptal kızı sarsmak geldi. "Hadi konuşsana. Bütün gece burada bekleyemem." Resa'dan yardım istememeliydi. Bu işi kendisi yapmalıydı. Onu nasıl da tehlikeye atabilmişti? "Onu yakaladılar mı? Hadi konuşsana artık!"

Kız birden adamın arkasına bakıp bir adım geriledi. Toz Parmak, kızın ne gördüğünü görmek için arkasını döndü ve Basta ile yüz yüze geldi.

Kulaklarına ne olmuştu? Basta, adımlarının sessizliği ile ünlüydü ama yanında duran Yassı Burun bu konuda hiç de usta değildi. Basta birini daha getirmişti, Mortola yanında duruyordu. Demek ki geçen gece yalnızca temiz hava almak için çıkarmamıştı başını pencereden. Yoksa ona ihanet eden Resa mıydı? Bu düşünce ona acı veriyordu.

"Buraya bir kez daha gelmeye cesaret edeceğin aklıma gelmezdi doğrusu!" diye mırıldandı Basta, adamı eliyle demir parmaklıklara doğru iterken. Toz Parmak, demir çubukları sırtında hissetti.

Yassı Burun, bir çocuğun bayram sevinciyle gülümsemesi gibi ağzı kulaklarında ona bakıyordu. Birini korkutmak için izin aldığında hep böyle gülüyordu.

"Güzel Resa'mızla işin ne senin?" Basta bıçağını çekince, Toz Parmak'ın alnında korkudan boncuk boncuk terlerin belirdiğini gören Yassı Burun'un gülümsemesi daha da yayıldı. "Ben hep söylerim zaten," diye devam etti Basta, bıçağı Toz Parmak'ın göğsünden yavaş yavaş yukarıya doğru kaydırırken. "Toz Parmak Resa'ya aşık, elinden gelse onu gözleriyle yutacak ama öbürleri bana inanmadı. Yine de iyi cesaret buraya gelmen, korkağın tekiyken."

"Eee, aşık işte," dedi Yassı Burun gülerek.

Ama Basta yalnızca başını salladı. "Hayır, yalnızca aşkından buralara gelmez o pis parmak; balık gibi soğuk biri o. O, kitap için geldi, değil mi? Sen hâlâ uçuşan o perileri, pis kokulu iblisleri özlüyorsun."

Basta, neredeyse şefkatle Toz Parmak'ın gırtlağına dokundu bıçağın ucuyla.

Toz Parmak nefes almayı unuttu. Nasıl nefes alındığını anımsayamadı.

"Odana git!" diye bağırdı Saksağan, adamın arkasındaki kıza. "Hâlâ ne duruyorsun orada?" Toz Parmak elbisesinin hışırtısını duydu, sonra arkasındaki kapı kapandı.

Basta'nın bıçağı hâlâ adamın gırtlağındaydı. Tam bıçağı biraz yukarıya doğru kaydırmaya başlarken Saksağan adamın kolunu tuttu. "Yeter artık!" dedi sertçe. "Bu oyunları bırak Basta."

"Doğru, patron onu canlı getirmemizi istedi!" Yassı Burun'un sesinden, bu emri pek uygun bulmadığı anlaşılıyordu.

Basta, son bir kez bıçağı Toz Parmak'ın boynunda gezdirdi; sonra hızlı bir hareketle bıçağın sustasını geri çekti.

"Çok yazık!" dedi Basta. Toz Parmak adamın nefesini teninde hissetti. Basta'nın nefesi nane kokuyordu, taze ve keskin nane. Söylenene göre, bir zamanlar öpmek istediği bir kız ağzının koktuğunu söylemişti. Kız bunu söylemekle pek iyi yapmamıştı ama o günden beri Basta sabahtan akşama kadar nane çiğniyordu. "Seninle hep çok iyi oynadık Toz Parmak," dedi, elinde kapattığı bıçağıyla geri çekilerek.

"Onu kiliseye götür!" diye emretti Mortola. "Ben Capricorn'a haber vereyim."

"Patronun o dilsiz kız arkadaşına çok kızdığını biliyor musun?" dedi Yassı Burun, Toz Parmak'ı Basta ile aralarına alırken. "O her zaman onun gözbebeği gibi bir şeydi."

Bir an için Toz Parmak kendisini çok iyi hissetti.

Demek ki Resa ihanet etmemişti.

Ama yine de ondan yardım istememeliydi. Hiçbir zaman.

Sessiz Sözcükler

Onun gözyaşlarını seviyordu, bu nedenle güzel parmaklarını uzatıp onlara dokundu. Sesi o kadar az geliyordu ki, önce ne dediğini anlayamadı. Sonra ne dediğini anladı. Çocuklar yine perilere inanmaya başlayınca iyileşebileceğini düşündüğünü söyledi.
James M. Barrie, Peter Pan

Meggie, bunu gerçekten denedi.

Hava kararır kararmaz kapıyı yumruklamaya başladı. Fenoglio uykusundan sıçradı ama onu durdurana kadar kız nöbetçiye tuvalete gitmesi gerektiğini söylemişti bile. Yassı Burun'un yerine gelen nöbetçi, can sıkıntısını yanlışlıkla içeri giren minik kelebekleri elindeki bir gazete ile öldürerek geçiren kısa bacaklı, kepçe kulaklı bir adamdı. Meggie'yi koridora çıkardığında beyaz duvara bir düzine kadarını yapıştırmıştı bile.

"Benim de geldi!" diye bağırdı Fenoglio; belki de bu şekilde Meggie'ye bu planından vazgeçmesini söylemek istiyordu. Nöbetçi yüzüne kapıyı kapatmıştı bile. "Sırayla!" diye homurdandı yaşlı adama. "Kendini tutamazsan da pencereden dışarıya işersin."

Meggie'yi tuvalete götürürken yine eline gazeteyi aldı. Yolda üç kanatlı böceği ve yorulmadan oradan oraya uçuşan bir kelebeği öldürdü. Sonunda aşağıya giden merdivenlerden önceki en son kapıyı açtı kıza. Yalnızca bir iki adım! diye düşündü

Meggie. O basamakları ondan çok daha hızlı inerim.

"Lütfen Meggie, şu kaçma ile ilgili fikrinden vazgeç!" diye sürekli kulağına fısıldamıştı Fenoglio. "Yolunu şaşırırsın. Dışarıda kilometreler boyunca insana rastlayamazsın! Baban bu düşündüklerini bilse seni pataklardı herhalde."

Hiç de yapmazdı diye düşünmüştü Meggie. Ama, klozet ile bir kovadan başka bir şey olmayan o küçük yere girince cesaretini biraz kaybetmişti. Dışarısı çok karanlıktı, korkunç karanlık. Ayrıca Capricorn'un giriş kapısına kadar uzun bir yol vardı.

Yine de denemeliyim, diye düşündü kapıyı açmadan.

"Denemeliyim,"

Nöbetçi onu daha beşinci basamakta yakaladı. Bir çuval gibi kapıp geri götürdü. "Bir daha denersen seni patrona götürürüm!" dedi onu odaya iterken.

"Eminim onun aklına senin için güzel bir ceza gelir."

Neredeyse yarım saat boyunca içini çekerek ağladı kız, yanında da Fenoglio mutsuz bir şekilde başını eğmiş önüne bakarken. "Tamam, bitti!" diye homurdandı adam sürekli ama hiçbir şey tamam değildi, bitmemişti.

"Bir lambamız bile yok!" diye içini çekerek söylendi kız. "Kitaplarımı da aldılar."

Bunun üzerine Fenoglio elini yastığının altına sokup bir el feneri çıkardı. "Onu yatağın altında buldum," diye fısıldadı. "Birkaç kitap ile birlikte. Sanki onları biri oraya saklamış gibi geldi bana."

Darius, okuyucu. Meggie, ufak tefek, cılız adamın ellerinde yığınla kitapla Capricorn'un kilisesinde hızlı hızlı yürüdüğünü çok iyi anımsıyordu. Capricorn onu bu küçük boş odada ne kadar süre tutmuştu acaba?

"Dolabın içinde de bir yün battaniye vardı. Onu yatağının üstüne koydum," diye fısıldadı Fenoglio. "Ben yukarıdaki yatağa çıkamadım. Denediğimde yatak denizdeki bir gemi gibi sallanmaya başladı."

"Ben zaten yukarıda yatacağım." Meggie, koluyla gözyaşlarını sildi. Artık ağlamak istemiyordu. Zaten bunun bir yararı da yoktu.

Fenoglio, battaniye ile birlikte Darius'un kitaplarından da koymuştu kızın yatağına. Meggie, onları büyük bir dikkatle yan yana koydu. Hemen hemen hepsi de yetişkinler içindi. Yıpranmış bir polisiye roman, yılanlarla ilgili bir kitap, Büyük İskender ile ilgili bir kitap ve Odysseia. Çocuk kitabı olarak yalnızca bir masal kitabıyla *Peter Pan vardı. Peter Pan'ı* da en az altı kez okumuştu.

Dışarıda nöbetçi hâlâ gazetesiyle oraya buraya vuruyor, Fenoglio da huzursuz bir şekilde dar yatakta dönüp duruyordu. Meggie, uyuyamayacağını biliyordu. Denemesine bile gerek yoktu. Yabancı kitaplara bir kez daha göz attı. Her biri kapalı bir kapı. Hangisinden içeri girmeliydi? Hangisinden geçince her şeyi unuturdu, Basta'yı ve Capricorn'u, *Mürekkep Yürek*'i, kendisini, her şeyi? Polisiye romanı ve Büyük İskender'i bir kenara koydu. Biraz duraksayıp Odysseia'yı aldı. Oldukça yıpranmış bir kitaptı; Darius onu çok seviyordu herhalde. Hatta bazı yerlerinin altını çizmişti adam. Bir cümlenin altını da o kadar bastırarak çizmişti ki, kağıt neredeyse yırtılmıştı: *Ama dostlarını kurtarmıyor, ne kadar da çaba harcıyor.* Meggie, kararsızca yıpranmış sayfaları çevirdi, sonra onu kapatıp bir kenara koydu. Hayır. Bu öyküyü de yeterince tanıyordu ve kahramanlarından da en az Capricorn'un adamlarından

korktuğu kadar korkuyordu. Hâlâ yanağından akmakta olan bir gözyaşını silerek diğer kitaplara dokundu. Masallar. Masalları pek sevmiyordu ama bu kitap çok güzel görünüyordu. Meggie, kitabın sayfalarını çevirince hışır hışır sesler geldi. Sayfalar çok inceydi, üzerileri de minik harflerle kaplıydı. Kitabın içinde perilerin, cücelerin görkemli resimleri vardı, öyküler ise büyük güçlere sahip devasa, hatta ölümsüz kahramanlardan söz ediyordu ama hepsi de sinsi yaratıklardı. Devler insanları yiyor, cüceler altına doymuyor, periler de kötü yürekli ve kinciydi. Hayır. Meggie, el fenerini son kitaba tuttu. *Peter Pan.*

Bu kitaptaki peri de pek iyi yürekli değildi ama bu kitabın içinde onu bekleyen dünya bildiği bir dünyaydı. Belki de böyle karanlık bir gece için en uygun kitap buydu. Dışarıda bir kuş ötüyordu, onun dışında Capricorn'un köyü sessizliğe bürünmüştü. Fenoglio, uykusunda bir şeyler mırıldandı, sonra horlamaya başladı. Meggie, batan battaniyenin altına girip sırt çantasından Mo'nun kazağını çıkardı ve başının altına koydu.

"Lütfen!" diye fısıldadı, kitabı açarken. "Lütfen beni buradan götür, yalnızca bir saat ya da iki saat için, ama lütfen beni buradan götür, çok uzaklara." Dışarıda nöbetçi kendi kendine bir şeyler homurdanıyordu. Herhalde canı sıkılıyordu. Adam, kapılarının önünde volta atarken ahşap döşemeler gıcırdıyordu.

"Buradan uzağa!" diye fısıldadı Meggie. "Lütfen beni buradan uzağa götür! Lütfen!"

Parmağıyla kumlu kağıdın üzerindeki satırları izledi, gözleriyse harflerin peşinden gidiyordu, başka, daha soğuk bir yere, başka bir zamana, kapıların kilitli olmadığı, ortalıkta kara giysili adamların dolaşmadığı bir yere. "*Peri tam içeri girmişti ki,*

pencere açıldı," diye fısıldadı Meggie. Gıcırdamasını duyabiliyordu. *"Minik yıldızlar üfleyerek açmıştı pencereyi ve Peter Pan birden içeride bulmuştu kendini. Yolun bir kısmında Tinker Bell'i taşımıştı ve ellerinde hâlâ peri tozu vardı."* Toz Parmak'ın perileri neden özlediğini çok iyi anlıyorum. Ama bunu düşünmemesi gerekiyordu. Toz Parmak'ı düşünmek istemiyordu. Yalnızca Tinker Bell ile Peter Pan'ı ve yatağında yatıp uçarak odasına giren, yaprak ve örümcek ağlarıyla örtünmüş o çocuktan habersiz Wendy'yi düşünmek istiyordu. *"Tinker Bell,"* diye usulca seslendi, *çocukların uyuduğundan emin olunca, "Tink, neredesin?" Bir çanağın içindeydi ve bunun keyfini çıkarıyordu; daha önce hiç bir çanağın içine girmemişti.* Tinker Bell. Meggie, bu ismi iki kez fısıldadı, bu ismi söylemeyi hep sevmişti. Dilin hafif bir şekilde dişlere itilmesi, sonra insanın dudağından bir öpücük gibi dökülen yumuşacık B harfi. *"Hadi gel ve bana gölgemi nereye koyduklarını bilip bilmediğini söyle." Sanki minik altın çanlardan gelen, en tatlı tınılar yanıt verdi ona. Bu perilerin diliydi. Sıradan çocuklar bunu duyamaz ama onları duyabilseniz bu sesleri eskiden beri tanıdığınızı anlardınız.* Tinker Bell gibi uçabilseydim, diye düşündü Meggie, o zaman pencereye çıkar, uçar giderdim buradan. O zaman yılanlara aldırmaz ve Mo buraya gelmeden onu bulurdum. Yolunu şaşırmış olmalı. Evet. Öyle olmalı. Ama, ya başına bir şey gelmişse... Meggie, başını salladı, sanki böyle yaparak yine kafasına giren o düşünceleri kovabilirmiş gibi. *Tinker Bell, Peter'in gölgesinin o büyük sandıkta olduğunu söyledi. "Peri sandıkla komodini kastetmişti, Peter de çekmecelere zıpladı ve içindekileri iki eliyle ..."*

Meggie, bir an duraksadı. Odada ışıklı bir şey vardı. El fe-

nerini söndürdü ama odada hâlâ o ışık vardı ...*Kandil ışığından bin kez daha parlak.*

"Ve bir saniye için dinlendiğinde," diye okumaya devam etti Meggie, *"Gördün mü: O bir..."* O sözcüğü söylemedi. Yalnızca gözleriyle ışığı izledi; ne kadar da hızlı bir o yana bir bu yana uçuşuyordu telaşla, bir ateşböceğinden daha hızlı ve büyüktü.

"Fenoglio!" Kapının önündeki nöbetçiden ses soluk gelmiyordu. Belki de uyumuştu. Meggie, parmağıyla Fenoglio'nun omzuna dokumak için yatağından sarktı. "Fenoglio, baksana!" Adam gözlerini açana kadar salladı onu kız. Ya camdan dışarıya uçarsa?

Meggie, yatağından aşağıya kaydı. Pencereyi öyle aceleyle kapatmıştı ki az daha perinin parlayan kanatlarından birini sıkıştıracaktı. Ürkerek geri kaçtı peri. Meggie, perinin çınlayarak kızdığını duyar gibi oldu.

Fenoglio, uyku mahmuru gözleriyle uçuşan şeye baktı. "Bu nedir?" diye sordu boğuk bir sesle. "Mutasyona uğramış bir ateşböceği mi?"

Meggie, periyi gözünden ayırmadan yatağa döndü. Peri, giderek daha hızlı bir şekilde uçuyordu daracık odanın içinde, yolunu şaşırmış bir kelebek gibi; tavana doğru kapıya doğru, sonra pencereye doğru uçuyordu. Hep pencereye doğru. Meggie, kitabı Fenoglio'nun kucağına koydu.

"Peter Pan." Adam bir kitaba baktı, sonra periye, sonra yine kitaba.

"Bunu yapmak istemedim!" diye fısıldadı Meggie. "Gerçekten."

Peri tekrar pencereye doğru uçtu, bir daha ve bir daha.

"Hayır!" Meggie yanına gitti. "Oradan çıkamazsın! Anla-

mıyorsun bunu." Bu bir periydi. Elinden daha büyük olmayan, una daha büyüyordu. Bu bir kızdı, Tinker Bell'di, damarlı bir yapraktan giysisi yakışmıştı ona.

"Biri geliyor!" Fenoglio, aceleyle doğrulunca başını ranzaya çarptı. Haklıydı. Koridorda ayak sesleri duyuluyordu, acele-yle, kararlı bir şekilde gelen ayak sesleri. Meggie, tekrar pence-re tarafına koştu. Bu ne anlama geliyordu? Gecenin yarısıydı. Mo geldi! diye düşündü kız. Geldi sonunda. Yüreği sevinçten kıpır kıpırdı; oysa hiç de sevinmek istemiyordu buna.

"Onu sakla!" diye fısıldadı Fenoglio. "Çabuk, sakla onu.!"

Meggie ona şaşkın şaşkın baktı. Elbette. Peri. Onu bulma-malıydılar. Meggie onu yakalamaya çalıştı ama hep elinden kaçıyor ve tavana uçuyordu. Orada, görünmez camdan bir ışık gibi duruyordu.

Ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. "Sen buna nöbet tutmak mı diyorsun?" Bu Basta'nın sesiydi. Meggie bir inleme duydu; herhalde nöbetçiyi tekmeleyerek uyandırmıştı.

"Hadi, aç kapıyı, sonsuza kadar zamanım yok."

Biri kapının kilidine anahtarı soktu. "Bu yanlış anahtar hor-layan sersem! Capricorn kızı bekliyor, ona niçin bu kadar bek-lemek zorunda kaldığını anlatacağım."

Meggie, yatağına tırmandı. Yatağın üstünde ayağa kalkınca yatak sallandı. "Tinker Bell!" diye fısıldadı kız. "Lütfen! Bu-raya gel!" Ama kız ona elini ne kadar dikkatle uzatsa da, peri tekrar pencereye uçtu ve tam o sırada da Basta kapıyı açtı.

"Hey, bu da nereden geldi?" diye sordu adam, açık kapının önünde dururken. "Bu uçuşan şey de ne?"

Meggie ile Fenoglio sesini çıkarmadı. Zaten ne söyleyebi-lirlerdi ki?

"Susmanın size bir yarar sağlayacağını sanmayın!" Basta ceketini çıkarıp onu sol eline aldı ve ağır ağır pencereye doğru yürüdü. "Kapının önünde dur, olur ya elimden kaçarsa!" diye emretti nöbetçiye. "Eğer onu kaçırırsan kulaklarını keserim."

"Onu rahat bırak!" Meggie, aceleyle yataktan indi ama Basta ondan hızlıydı. Ceketini perinin üstüne attı ve Tinker Bell, ışığı söndürülen bir mum gibi söndü. Ceket yere düştüğünde, kara kumaşın altında hafif bir kıpırdanma gözlendi. Basta onu dikkatle kaldırarak bir çuval gibi tuttu ve Meggie'nin önünde durdu. "Peki şekerciğim, anlat bakalım," dedi adam abartılı bir şekilde ağır ağır konuşarak.

"O... Birden belirdi."

Basta nöbetçiye baktı. "Hiç buralarda daha önce peri gibi bir şey gördün mü?" diye sordu.

Nöbetçi, hâlâ üstünde birkaç kanlı kelebek kanadı yapışmış olan gazeteyi yerden kaldırarak, kapının çerçevesine vurdu. "Hayır ama görseydim, ona ne yapacağımı çok iyi bilirdim!" dedi adam.

"Haklısın, o küçük şeyler sivrisinek gibi rahatsız edici. Ama şans getirdikleri söylenir." Basta, başını tekrar Meggie'ye çevirdi. "Hadi, anlat bakalım artık! Nereden geldi o? Bak, bir kez daha sormayacağım."

Meggie, gözlerini Fenoglio'nun kucağından düşen o kitaba çevirdi istemeden. Basta da aynı yere bakarak kitabı yerden aldı.

"Bak sen şuna!" diye mırıldandı kitabın kapağındaki resme bakarken. Resmi çizen Tinker Bell'i çok iyi çizmişti. Gerçekte resimdekinden biraz daha solgundu ve biraz daha küçük ama Basta onu hemen tanıdı. Islık çalarak kitabı Meggie'nin

burnunun önüne tuttu. "Şimdi bana onu şu ihtiyarın buraya getirdiğini söylemeye kalkışma!" dedi adam. "Onu sen getirdin. Buna bıçağıma iddiaya girerim. Bunu sana baban mı öğretti, yoksa babana mı çektin? Neyse fark etmez zaten." Kitabı pantolonunun beline sıkıştırarak Meggie'nin kolunu tuttu. "Hadi gel bakalım, Capricorn'a bunu anlatalım. Aslında seni yalnızca eski bir tanıdığını görmek için götürecektim ama eminim böyle heyecan verici haberlere itirazı olmaz Capricorn'un."

"Babam mı geldi yoksa?" Meggie hiç itiraz etmeden onu götürmelerine izin verdi.

Basta başını sallayarak alaylı alaylı kızı inceledi. "Hayır, o hâlâ ortaya çıkmadı!" dedi adam. "Demek ki kendi canı seninkinden kıymetliymiş. Yerinde olsam onun yüzüne bakmazdım bir daha."

Meggie, iki duyguyu birden yaşıyordu; diken gibi batan düş kırıklığı ve rahatlama.

"Doğruyu söyleyecek olursam beni de düş kırıklığına uğrattı," diye devam etti Basta. "Ne de olsa geleceğine başım üstüne iddiaya girmiştim ama artık ona ihtiyaç kalmadı, öyle değil mi?" Adam ceketini salladı. Meggie, bunun üzerine çaresiz çınlama sesleri duyduğunu sandı.

"İhtiyarı yine içeriye kilitle!" diye emretti Basta nöbetçiye. "Geri döndüğümde seni sakın bir daha horlarken görmeyeyim!"

Sonra Meggie'yi koridordan aşağı götürdü.

Hainlere Verilen Ceza

"Ya sen?" diye öğrenmek istedi Loboş. Peki sen, Krabat korkmuyor musun?"
"Sandığından da fazla," dedi Krabat. "Ve yalnızca kendim için de değil."
Otfried Preussler, Krabat

Kendi gölgesi Meggie'yi kötü bir hayalet gibi izliyordu, Basta ile kilisenin önündeki meydandan geçerken. Projektörlerin gözleri kamaştıran ışığı altında Ay, eskimiş bir kağıt fener gibi görünüyordu.

Kilisenin içi o kadar aydınlık değildi. Capricorn'un heykeli karanlığın içinden soluk bir şekilde sırıtıyordu, gölgeler onu yutmuştu sanki. Sütunların arası da o kadar karanlıktı ki, sanki gece projektörlerden kaçmış buraya saklanmıştı. Yalnızca Capricorn'un oturduğu yerde tek bir lamba vardı. Adam, canı sıkılmış bir şekilde koltuğuna kurulmuştu; üzerinde de tavus kuşu tüyleri gibi pırıldayan bir sabahlık vardı. Bu kez de Saksağan adamın arkasında duruyordu. Loş ışıkta siyah bir elbisenin üstünde solgun bir yüzden ibaretti kadın. Basamakların ucunda duran bir varilde ateş yanıyordu. Ateşin dumanı Meggie'nin gözlerini yakmıştı. Alevlerin saçtığı titrek ışık duvarların ve sütunların üstünde dans ediyordu, sanki kilise alevler içindeydi.

"Bezi çocuklarının penceresinin altına koyun, son bir ikaz olarak!" Capricorn'un sesi Meggie'ye kadar ulaşmıştı, adamın

sessiz konuşmasına karşın. "Bezi iyice, doyana kadar benzin ile ıslatın," diye talimat verdi, iki adamıyla birlikte basamakların ucunda duran Cockerell'e. "O salak sabah sabah benzinin kokusunu alırsa, sabrımın tükenmekte olduğunu anlar belki."

Cockerell hafifçe başını eğerek karşılık verdi bu emre, sonra topuğunun üstünde dönerek diğer iki adama da onu izlemeleri için işaret verdi. Adamların yüzü isten simsiyah olmuştu, üçünün de ceketlerinin düğme deliklerinde birer horoz tüyü vardı. "Ah, Büyülü Dil'in kızı!" diye hırladı Cockerell aksayarak Meggie'nin yanından geçerken. "Bak sen, baban seni hâlâ almaya gelmedi mi? Demek ki seni çok fazla özlememiş."

Diğer iki adam da buna güldü. Meggie'nin elinde olmadan, kan beynine sıçramıştı.

"Sonunda!" diye bağırdı Capricorn, Basta kızla merdivenin başına geldiğinde. "Niye bu kadar uzun sürdü?" Saksağan'ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme göründü. Öne doğru uzattığı alt dudağı ince yüzüne bir hoşnutluk ifadesi vermişti. Bu hoşnutluk ifadesi, Meggie'yi, Capricorn'un annesi olarak alışkın olduğu o karanlık ifadesinden çok daha fazla ürküttü.

"Nöbetçi anahtarı bulamadı!" diye yanıt verdi Basta öfkeyle. "Sonra bir de şunu yakalamam gerekiyordu." Ceketini kaldırınca, peri tekrar kıpırdamaya başladı. Perinin çaresiz kurtulma çabaları ile elbisenin altı kabarıp duruyordu.

"Ne demek oluyor bu?" Capricorn'un sesi pek de sabırlı gelmiyordu.

"Artık yarasa yakalamaya mı başladın?"

Basta'nın dudakları öfkeden çizgi gibi olmuştu ama bir karşılık vermedi, yalnızca sessizce elini siyah kumaşın içine soktu. İçinden lanetler okuyarak periyi çıkardı. "Lanet olsun

şu pırıltılı şeylere!" diye kızdı. "Ne kadar güçlü ısırdıklarını unutmuşum!"

Tinker Bell, çaresizce tek kanadını çırpıp duruyordu, diğer kanadı ise Basta'nın parmakları arasındaydı. Meggie, ona bakamadı. O küçük kırılgan şeyi kitaptan çıkardığı için çok utanıyordu. Hem de çok utanıyordu.

Capricorn iğrenerek periye baktı. "Bu da nereden çıktı? Bu hangi türdenmiş? Böyle kanatları olanını görmemiştim."

Basta, *Peter Pan'ı* kemerinden çıkarıp basamaklara koydu. "Sanırım buradan çıktı," dedi adam. "Kapağındaki resme bir bak, içinde de resimleri var. Şimdi bil bakalım onu kitaptan kim çıkardı." Tinker Bell'i o kadar sıktı ki, peri güçlükle nefes alabildi; adam öbür elini de Meggie'nin omzuna koydu. Kız, adamın elini omzundan indirmeye çalışınca omzunu daha sıkı tuttu.

"Ufaklık mı?" Capricorn'un sesinden şaşırdığı belli oluyordu.

"Evet, üstelik en az babası kadar iyi yapıyor bu işi. Şu periye bir bak!" Basta, periyi ince bacaklarından tutup havaya kaldırdı. "Gayet iyi görünüyor, sence de öyle değil mi? Uçabiliyor, lanetler okuyor ve çın çın ses çıkarıyor, şu aptal şeylerin yaptığı her şeyi yapıyor işte."

"İlginç. Gerçekten, bu çok ilginç." Capricorn, oturduğu koltuktan kalktı ve sabahlığının kemerini daha da sıkarak basamakları indi. Basta'nın basamaklara koyduğu kitabın yanında durdu. "Demek ki ailede var bu yetenek!" diye mırıldandı, eğilip kitabı alırken. Kaşlarını çatarak kitabın kapağını inceledi. "Peter Pan," diye okudu. "Bu, eski okuyucumun en çok değer verdiği kitaplardan biri. Evet, hatırlıyorum, bir kez ba-

na o kitaptan okumuştu. İçindeki korsanlardan birini getirmesini istemiştim ama başarısız olmuştu. Odama pis kokulu balıklar ve paslı bir çapa getirmişti. Ceza olarak ona o balıkları yedirmemiş miydik?"

Basta güldü. "Ama o daha çok, elinden kitaplarını aldığın için mızmızlandı. Bunu saklamış olmalı."

"Evet saklamış olmalı." Capricorn, düşünceli bir ifadeyle Meggie'ye doğru adım attı. Adam, elini kızın çenesinin altına koyup soluk gözlerinin içine bakmaya zorladığında kızın içinden o parmakları ısırmak geldi. "Görüyor musun, Basta, bana nasıl da bakıyor?" dedi alayla. "Aynı babası gibi dik kafalı, öyle değil mi. Bu bakışını babana saklasan iyi olur, ufaklık. Babana çok kızgın olmalısın, öyle değil mi? Neyse, bundan sonra nerede kaldığı umurumda değil. Bugünden itibaren benim yeni, olağanüstü yetenekli okuyucum sensin ama sen... Sen ondan nefret ediyor olmalısın, seni yüzüstü bıraktığı için, değil mi? Bunun için utanman gerekmez. Nefret, bazen tahrik edici olabilir. Ben de babanı hiçbir zaman pek sevmedim."

Capricorn, sonunda kızın çenesini bırakınca Meggie başını yana çevirdi. Yüzü utanç ve öfkeden yanıyordu; ayrıca adamın parmaklarını hâlâ teninde hissediyordu, sanki parmakları leke bırakmıştı.

"Basta sana seni bu geç saatte neden buraya getirdiğini söyledi mi?"

"Burada birini görecekmişim." Meggie, kararlı ve korkusuz bir sesle konuşmaya çalıştı ama bunu başaramadı. Gırtlağına yerleşen ağlama isteği, yalnızca bir fısıldamaya izin veriyordu.

"Doğru!" Capricorn, Saksağan'a bir işaret verdi. Başını

hafifçe eğerek basamakları indi ve sütunların arkasındaki karanlıkta kayboldu. Kısa bir süre sonra Meggie'nin başının üstünde bir gıcırdama sesi duyuldu. Ürkerek başını kaldırıp yukarı bakınca, karanlıkta bir şeyin indiğini gördü: Bir ağdı bu, hayır iki adet ağ, şu balıkçı gemilerinde gördüğü ağlardan. Meggie'nin başından belki beş metre yukarıda asılı kaldı ağlar. Meggie o zaman ağların içinde insanların olduğunu anladı; meyve ağacı ağlarına yanlışlıkla takılan kuşlar gibi. Meggie'nin başı yukarıya bakınca bile dönmeye başladı, yalnızca bir iki ipin tuttuğu ağların içinde sallanmak nasıldır acaba?

"Eee, eski dostunu tanımadın mı?" Capricorn, ellerini sabahlığının ceplerine soktu. Tinker Bell de hâlâ kırılmış bir oyuncak bebek gibi Basta'nın parmakları arasındaydı. Çıkardığı tedirgin çınlama sesi duyulan tek sesti. "Evet!" Capricorn'un sesindeki hoşnutluğu duymamak olanaksızdı. "İşte, anahtarları çalıp tutsakları kurtaran pis hainlerin sonu budur."

Meggie, adamın yüzüne bakmadı. Yalnızca Toz Parmak'ı görüyordu. Evet, elbette. Toz Parmak'tı bu.

"Hey Meggie," diye seslendi yukarıdan, "Solgun görünüyorsun." Adam vurdumduymaz görünmek için elinden geleni yapıyordu ama Meggie sesindeki korkuyu sezinledi. Seslerden çok iyi anlıyordu kız. "Baban sana selam söylememi istedi! Yakında seni almaya gelecekmiş. Ayrıca yalnız da gelmeyecek."

"Tam bir masalcı olacaksın böyle devam edersen, ateş yiyen!" diye bağırdı Basta başını kaldırarak. "Ama anlattığın bu öyküye ufaklık bile inanmaz. Daha iyi şeyler uydurman gerek!"

Meggie, Toz Parmak'a baktı. Ona inanmayı çok istiyordu.

"Hey Basta, o zavallı periyi bırak artık!" diye bağırdı ezeli düşmanına. "Onu bana gönder, uzun süreden beri onlardan görmedim." diye seslendi Toz Parmak

"İşine gelir tabi. Hayır, onu kendime saklayacağım!" diye yanıt verdi Basta ve Tinker Bell'in minik burnuna parmağını bastı. "Perileri evde tutunca uğursuzlukları uzaklaştırdıklarını duydum. Belki onu şu büyük şarap şişelerinden birinin içine koyarım. Sen hep peri dostuydun. Onlar ne yer? Onu sinekle mi besleyeyim?"

Tinker Bell, kollarını adamın parmaklarına dayayarak kanadını kurtarmaya çalıştı. Hatta bunu başardı da ancak Basta bu kez de perinin bacaklarını tuttu. Ne kadar çırpınsa da kendini kurtaramadı peri ve sessiz bir çınlamayla sonunda pes etti. Işığı da sönmekte olan bir mumdan fazla değildi artık.

"Kızı neden buraya getirttiğimi biliyor musun Toz Parmak?" diye seslendi Capricorn yukarıdaki tutsağına. "Gerçekten de bir şeyler biliyorsan bize babası ve nerede olduğu konusunda bildiklerini anlatman için; seni ikna etmesini isteyecektik, gerçi buna da pek inanmıyorum ya. Ama artık bu bilgiye de ihtiyacım yok. Kızı, babasının yerini alacak, tam da zamanında! Çünkü ben senin cezan için özel bir şey yapmaya karar verdim. Çok etkileyici, unutulmaz bir şey! Sonunda bu bir hainin hakkı, öyle değil mi? Ne demek istediğimi anladın mı? Hayır? O zaman bırak sana yardım edeyim. Yeni okuyucum senin onuruna *Mürekkep Yürek*'ten okuyacak. Ne de olsa senin en sevdiğin kitap bu; gerçi kitaptan getirmesini istediğim şeyden hoşlandığın pek söylenemez ya. Sen ona yardım etmeseydin, babası şimdiye kadar eski dostumu getirmişti bile ama şimdi bunu kızı yapacak. Hangi dosttan söz ettiğimi anladın mı?"

Toz Parmak, yara izi dolu yüzünü ağlara yasladı. "Evet, çok iyi anladım. Onu hiç unutur muyum," dedi Meggie'nin güçlükle duyabileceği kadar sessiz bir şekilde.

"Neden yalnızca ateş tükürenin cezasından konuşuyorsunuz?" Saksağan tekrar sütunların arkasından belirmişti. "Şu dilsiz güvercinimizi unuttunuz mu? Onun ihaneti de en az Toz Parmak'ınki kadar ağır." Nefretle ikinci ağa baktı kadın.

"Evet evet, elbette!" Capricorn'un sesinden ne kadar üzüldüğü anlaşılıyordu. "Ne büyük israf ama yapacak başka bir şey yok."

Meggie, Toz Parmak'ın arkasındaki ikinci ağın içindeki kadının yüzünü göremiyordu. Yalnızca koyu kahverengi saçlarını, mavi elbisesinin kumaşını ve ipleri sıkıca tutan ince ellerini görüyordu.

Capricorn derin bir iç çekti. "Gerçekten büyük yazık!" dedi Toz Parmak'a dönerek. "İlle de onu mu seçmen gerekiyordu? Senin için orayı burayı karıştırması için kızlardan başka birini ikna edemez miydin? Şu beceriksiz Darius onu kitaptan buraya getirdiğinden beri ona karşı bir tutkum vardı. Hatta buraya gelmesinin sesine mal olması da beni hiç rahatsız etmemişti. Hayır, gerçekten etmemişti, aptallık bu ya, ona bu yüzden daha da güvenebileceğimi sanmıştım. Saçlarının eskiden altın renginde olduğunu biliyor musun?"

"Evet, bunu hatırlıyorum," diye yanıt verdi Toz Parmak kısık bir sesle. "Ama senin yanında olunca karardılar."

"Saçma!" Capricorn kızarak kaşlarını çattı. "Belki biraz peri tozu denemeliyiz. Biraz peri tozu serpince pirinç levha bile altına benzermiş, belki kadın saçı için de yararlı olur?"

"Buna değmez artık!" dedi Saksağan alayla. "İdam edilir-

ken güzel görünmesini istiyorsan başka elbet."

"Yok canım." Capricorn birden arkasını dönerek tekrar basamaklara doğru yürüdü. Meggie bunu fark etmedi. Yukarıya, yabancı kadına bakıyordu. Capricorn'un sözleri alev alev yakmıştı onu. Altın rengi saçlar... Beceriksiz okuyucu... Hayır bu olamazdı. Tekrar yukarıya bakarak iplerin arkasındaki yüzü daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı ama o yüzü gizleyen gölgeler kapkaraydı.

"Peki." Capricorn, derin bir iç çekerek tekrar koltuğuna oturdu. "Hazırlıklar için ne kadar zamana ihtiyacımız var? Ne de olsa hepsi belli bir program içinde gerçekleşmeli."

"İki gün." Saksağan basamakları çıkarak tekrar adamın arkasındaki yere geçti. "Eğer öbür yerlerdeki adamları da çağıracaksan."

Capricorn kaşlarını çattı. "Doğru, neden olmasın? Ders olsun diye ara sıra bir gösteri sunmak iyi olur. Son zamanlarda disiplin diye bir şey kalmadı." Bu sözcükleri söylerken Basta'ya bakınca, adam başını eğdi; son günlerdeki olumsuzlukların hepsi sanki kurşun gibi ağır bir şekilde onun omuzlarına binmişti. "Demek ki, öbür gün," diye devam etti Capricorn. "Karanlık olur olmaz. Darius daha önce kıza bir test yaptırsın. Okuyarak bir şeyler daha getirtsin; perinin bir rastlantı olmadığından emin olmak istiyorum."

Basta, Tinker Bell'i tekrar ceketine sarmıştı. Perinin çaresiz seslerini duymamak için Meggie kulaklarını tıkamak isterdi. Titremesini engellemek için dudaklarını iyice sıkarak Capricorn'a baktı.

"Senin için okumayacağım!" dedi. Kızın sesi yabancı birinin sesi gibi yankılandı kilisede. "Tek bir söz bile! Sana altın

filan getirmeyeceğim, hele bir... Cellat, asla!" Cellat sözcüğünü sanki Capricorn'un yüzüne tükürmüştü.

Adam bezgin bezgin sabahlığının kuşağıyla oynuyordu. "Onu yerine götür!" diye emretti Basta'ya. "Geç oldu. Kızın uyuması gerek."

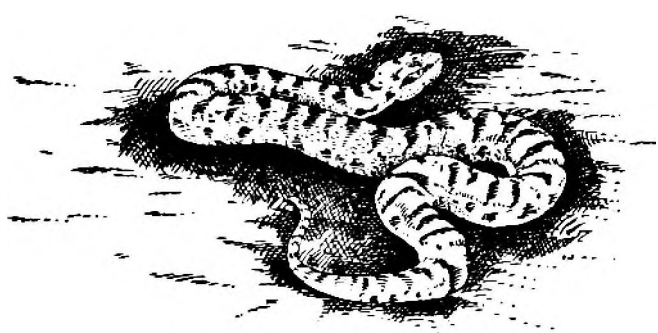
Basta, kızı sırtından itti. "Hadi, duydun işte. Kıpırda biraz."

Meggie, son bir kez Toz Parmak'a bakarak Basta'nın önünden yürüdü. İkinci ağın altına geldiklerinde tekrar başını kaldırdı. Yabancı kadının yüzü hâlâ karanlıktı ama gözlerini tanımış gibiydi, ince bir burun... Saçları da daha açık renk olsa...

"Hadi, devam et!" diye bağırdı Basta.

Meggie dediğini yaptı ama dönüp dönüp yukarıya baktı. "Dediğini yapmayacağım!" diye bağırdı neredeyse kapıya vardıklarında. "Söz veriyorum! Ona hiç kimseyi getirmeyeceğim. Hiçbir zaman!"

"Tutamayacağın sözler verme!" diye fısıldadı, Basta kapıyı açarken. Sonra onu aydınlanmış meydana doğru götürdü.

Gecenin Kara Atı

Eğildi ve minik Sophie'yi yeleğinin cebinden çıkardı. İşte karşısındaydı çıplak ayakları ve geceliği ile. Kız titreyerek, girdaplar oluşturan sis bulutlarına ve hayalet gibi görünen buhar tabakasına baktı. "Biz neredeyiz?" diye sordu kız. "Düşler ülkesindeyiz," dedi GuRie. Biz, düşlerin geldiği yerdeyiz."
Roald Dahl, Minik Sophie ile Dev

Basta, Meggie'yi kapıdan içeri ittiğinde Fenoglio yatağına uzanmıştı.

"Ona ne yaptınız?" diye çıkıştı Basta'ya, aceleyle ayağa kalkarak. "Kızın rengi bembeyaz olmuş!"

Ama Basta çoktan kapıyı kapatıp gitmişti bile. "İki saat sonra nöbet değişimi var!" dediğini duydu Meggie, nöbetçiye.

Fenoglio ellerini kızın omzuna koyarak endişeyle yüzüne baktı. "Eee? Söylesene! Senden ne istiyorlarmış? Baban burada mı?"

Meggie başını salladı. "Toz Parmak'ı yakalamışlar," diye yanıt verdi. "Ve bir kadını."

"Ne kadını? Tanrım, senin kafan çok karışmış." Fenoglio onu yatağa götürdü. Meggie, adamın yanına oturdu.

"Sanırım, o benim annem," diye fısıldadı.

"Annen mi?" Fenoglio ona şaşkınlıkla baktı. Geçirdiği uykusuz geceden gözleri kanlanmıştı.

Meggie, dalgın dalgın elbisesini düzeltti. Kumaşı kirlenmiş ve kırışmıştı. Günlerdir gece gündüz bu elbiseyi giyiyordu.

"Saçları daha koyu," diye mırıldandı. "Zaten Mo'daki fotoğrafı da dokuz yıl önce çekilmiş. Capricorn, Toz Parmak'a yaptığı gibi onu da ağın içine hapsetmiş. İki gün sonra ikisi de idam edileceklermiş; bunun için de *Mürekkep Yürek'in* içinden Capricorn'un onu adlandırdığı gibi, şu dostu getirecekmişim. Mo'dan da aynı şeyi istemişti, sen bana onun kim olduğunu anlatmak istememiştin ama artık kim olduğunu söylemen gerek!" Yalvarırcasına baktı Fenoglio'ya.

Yaşlı adam gözlerini yumdu. "Ulu Tanrım!" diye mırıldandı.

Dışarısı hâlâ karanlıktı. Ay, tam pencerelerinin önündeydi. Ay'ın önünden yırtık pırtık bir elbiseye benzeyen bir bulut geçti aceleyle.

"Sana yarın anlatayım," dedi Fenoglio. "Söz veriyorum."

"Hayır! Şimdi anlat."

Düşünceli düşünceli, kıza baktı. "Bu gece anlatılacak bir öykü değil. Sonra kabus görürsün."

"Bana anlat!" diye yineledi Meggie.

Fenoglio içini çekti. "Aman! Bu bakışı torunlarımdan tanıyorum," dedi adam. "Peki tamam." Kızın yatağına çıkmasına yardım ederek Mo'nun kazağını başının altına koydu, sonra üstüne battaniyeyi örttü. "Sana *Mürekkep Yürek'te* yazılı olduğu gibi anlatacağım," dedi usulca. "O satırları neredeyse ezbere biliyorum, o zamanlar o yazdıklarımla çok gururlanıyordum..." Sözcükleri geceye fısıldamadan önce hafifçe öksürdü: "*Oysa insanları Capricorn'dan daha çok korkutan biri vardı. Ona Gölge diyorlardı. Ancak Capricorn onu çağırdığında ortaya çıkardı. Kimi zaman ateş gibi kırmızı, kimi zaman da yuttuğu her şeyi çevirdiği külün rengindeydi. Alev nasıl odunun için-*

den çıkıyorsa, o da birden topraktan çıkıyordu. Parmakları ölüm getiriyordu, hatta nefesi. Efendisinin ayaklarının önünde doğruluyordu, sessiz ve yüzü olmadan; av peşindeki bir köpek gibi koklayarak efendisinin ona kurbanı göstermesini bekliyordu." Fenoglio alnını silerek pencereye baktı. Anlatmaya devam edene kadar uzun bir süre geçmişti. Sanki geçmiş zamana ait bu sözcükleri önce belleğine çağırması gerekiyordu. *"Derler ki,"* diye devam etti sonunda sessizce, *"Capricorn, Gölge'yi kurbanlarının küllerinden yaratmış, ateş ve dumanın yarattığı her şeyden çok iyi anlayan bir cin ya da bir cücenin yardımıyla. Kesin bir şey kimse bilmiyordu çünkü Capricorn'un, Gölge'ye hayat verenleri öldürttüğü söylenir. Herkesin bildiği tek bir şey vardı: Onun ölümsüz, karşı konulmaz ve efendisi gibi acımasız olduğu."*

Fenoglio susmuştu.

Meggie de hızlı çarpan yüreğiyle karanlığa bakıyordu.

"Evet Meggie," dedi Fenoglio sonunda sessizce. "Sanırım, Gölge'yi çağırmanı istiyor. Bunu başarırsan da Tanrı bizi korusun. Dünyada birçok canavar var ama bunların hepsi insan ve hepsi de ölümlü. Bunun yanında bu gezegende bir de ölümsüz bir canavarın kol gezip korku ve dehşet saçmasına neden olmak istemem. Baban yanıma geldiğinde aklında bir plan vardı, sana daha önce söz etmiştim. Belki de bu tek şansımız ama hâlâ bunun yararlı olacağından ve bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Düşünmem gerek, fazla zamanımız kalmadı. Senin de şimdi uyuman gerek. Ne demiştin? Öbür gün mü olacaktı tüm bunlar?"

Meggie, başını salladı. "Hava kararır kararmaz!" diye fısıldadı.

Fenoglio, yorgun ellerini yüzüne götürdü. "O kadını merak etme," dedi. "Bunu duymak hoşuna gider mi bilmiyorum ama sanırım o senin annen olamaz, bunu ne kadar istesen de. Buraya nasıl gelmiş olabilir?"

"Darius!" Meggie, yüzünü Mo'nun kazağına gömmüştü. "Şu beceriksiz okuyucu. Bunu Capricorn söyledi. Onu buraya getiren de o; gelirken de sesini kaybetmiş. O döndü, bundan eminim ve Mo'nun bundan haberi yok! O hâlâ onun kitapta olduğunu düşünüyor ve..."

"Yani, eğer haklıysan, onun hâlâ kitapta olmasını tercih ederdim," dedi Fenoglio, derin bir iç çekerek battaniyeyi tekrar kızın omuzlarına örterken. "Hâlâ yanıldığını düşünüyorum ama istediğine inan! Hadi şimdi uyu."

Ancak Meggie uyuyamıyordu. Yüzü duvara dönük kendi kendini dinliyordu. Yüreğinde endişe ve sevinç birbirine karışıyordu, adeta birbirine geçen boyalar gibi. Gözlerini kapatır kapatmaz ağları görüyordu ve içlerindeki iki yüzü, Toz Parmak'ın yüzünü ve o eski bir fotoğraf gibi bulanık yüzü görüyordu. Bu resmi ne kadar netleştirmeye çalışsa da, her seferinde yine bulanık hale geliyordu.

Sonunda Meggie uykuya daldığında, dışarıda şafak sökmek üzereydi ama en kötü düşleri beraberinde götürmüyordu gece. Alacakaranlıkta kabuslar daha da büyür ve her saniyeyi bir ömür kadar uzatır. Tek gözlü devler ve dev örümcekler girdi gizlice Meggie'nin uykusuna ve cehennem köpekleri, çocukları yiyen cadılar, harfler diyarında şimdiye kadar karşılaştığı tüm canavarlar. Mo'nun ona yaptığı sandığın içinden beliriyor ve kızın en sevdiği kitaplarının arasından çıkmaya çalışıyorlardı. Meggie için harflerin henüz bir anlam kazanmadığı yıllarda

Mo'nun ona aldığı resimli kitaplardan bile canavarlar çıkıyordu. Cırtlak renkleriyle, uzun tüyleriyle dans edip duruyorlardı. Meggie'ye, kocaman ağızlarıyla sırıtıyor ve sivri küçük dişlerini gösteriyorlardı. İşte her zaman çok korktuğu sırıtan kedi, şuradan gelenler de Mo'nun çok sevdiği için atölyesine resimlerini astığı Vahşi Adamlardı. Dişleri ne kadar da büyüktü! Toz Parmak onların arasında çıtır bir ekmek gibi bir anda yok olurdu. Tam içlerinden biri tabak kadar kocaman gözleri olan, tırnaklarını çıkarmıştı ki, renksiz hiçlikten bir yaratık belirdi; bir alev gibi çıtırdayarak, kül renginde ve başsız; Vahşi Adam'ı yakalayarak onu binlerce kağıt parçasına ayırdı.

"Meggie!"

Canavarlar birden yok oldu, güneş Meggie'nin yüzünü aydınlattı. Yatağının yanında Fenoglio duruyordu. "Düş gördün."

Meggie, yatağında doğruldu. Yaşlı adamın yüzünden tüm gece boyunca gözüne uyku girmediği anlaşılıyordu; sanki uykusuzluktan yüzündeki kırışıklıklar daha da artmıştı. "Babam nerede Fenoglio?" diye sordu kız. "Niçin gelmiyor hâlâ?"

Farid

Çünkü o hırsızlar köy yollarında kol gezer, köylere ve kentlere sızar ve orada yaşayanlara musallat olurlar. Bir kervanı soyduktan ya da bir köye saldırdıktan hemen sonra da ganimeti buraya, insanların bakışlarından uzak bu ıssız gizli yere getirirlerdi.
Ali Baba ve Kırk Haramiler Masalı

Farid, gözleri acıyana kadar gecenin karanlığına bakıp durdu ama Toz Parmak gelmedi bir türlü. Bazen aşağıya sarkan dalların arasından yaralı yüzünü görür gibi oluyordu. Bazen de kuru yaprakların üstünde adamın neredeyse sessiz adımlarını duyduğunu sanıyordu ama her seferinde yanıldığını anlıyordu. Farid, geceyi dinlemeye alışkındı. Birçok gece geçirmişti böyle, sayısız gece ve böylece gözlerinden çok kulaklarını dinlemeyi öğrenmişti. O zamanlar, kendi dünyasında etrafındakiler sarı ve kahverengiyken, gözleri onu birkaç kez yanıltmıştı ama kulaklarına hep güvenirdi.

Yine de bu geceyi, geceler içinde en uzun süren bu geceyi Farid boşuna dinlemişti. Toz Parmak dönmemişti. Yamaçlarda gün doğmaya başlarken Farid iki tutsağın yanına giderek onlara su, arta kalan kuru ekmekten bir parça ve birkaç zeytin verdi.

"Hadi Farid, bizi çöz artık!" dedi Büyülü Dil, çocuk adamın ağzına bir parça ekmek verirken. "Toz Parmak'ın şimdiye kadar dönmüş olması gerekirdi, bunu biliyorsun."

Farid bir şey söylemedi. Kulakları Büyülü Dil'in sesini sevi-

yordu. Bu ses onu kendi, yoksul yaşamından buraya getirmişti ama Toz Parmak'ı daha çok seviyordu, nedenini kendisi de bilmiyordu. Ayrıca Toz Parmak ona tutsakların başında nöbet tutmasını söylemişti. Onları çözmekten hiç söz etmemişti.

"Dinle beni, sen akıllı bir çocuksun," dedi kadın. "Onun için bir an kafanı kullan, olmaz mı? Capricorn'un adamları gelip bizi bulana kadar burada oturmayı mı düşünüyorsun? Onlara çok güzel bir görüntü sergileyeceğiz doğrusu. Bağlı olduklarından kendisine yardım etmek için ellerini kıpırdatamayan iki tutsağı bekleyen bir çocuk. Gülmekten ölecek adamlar."

Adı neydi kadının? Elinor. Bu adı aklında tutmakta zorlanıyordu Farid. Kadının adı çocuğun dilinin üstünde taş gibi ağırlık yapıyordu. Bu ad çok uzaklardaki bir büyücü kadının adı gibi geliyordu ona. Kadın onu ürkütüyordu, kadın ona bir erkek gibi, çekinmeden, korkusuzca bakıyordu, sesi de bazen öfkeli bir aslanın sesi gibi çok yüksek çıkabiliyordu...

"Köye gitmemiz gerek Farid!" dedi Büyülü Dil. "Toz Parmak'a ne olduğunu ve kızımın nerede olduğunu öğrenmemiz gerek."

Aa, tabii, o kız... Açık renk gözleri olan o kız, iki küçük parça gökyüzü, gökten düşmüş ve koyu kirpikler tarafından hapsedilmiş. Farid, elindeki bir sopayla toprağı didikleyip duruyordu. Tam çocuğun ayak parmaklarının yanından, bir karınca kendinden büyük bir ekmek kırıntısını taşıyordu.

"Belki de bizi anlamıyordur!" dedi Elinor.

Farid başını kaldırıp ona öfkeyle baktı. "Her şeyi anlıyorum!" İlk andan beri her şeyi anlıyordu; sanki daha önce de bundan başka bir dil tanımamıştı. Çocuk bir an kırmızı kiliseyi anımsadı. Toz Parmak ona onun bir kilise olduğunu anlatmıştı

çünkü Farid daha önce böyle bir yapı görmemişti. Elinde bıçağı olan adamı da anımsadı. Kendi dünyasında bu adamlardan çok vardı. O adamlar bıçaklarını çok sever ve onlarla çok kötü şeyler yaparlardı.

"Seni çözersem kaçıp gidersin." Farid, kararsız bir şekilde Büyülü Dil'e baktı.

"Hayır kaçmam. Yoksa kızımı orada bırakacağımı mı sanıyorsun? Basta ve Capricorn'un yanında?"

Basta ve Capricorn. Evet, bunlar onların adlarıydı. Bıçaklı adam ve su gibi saydam gözleri olan o adam. Bir hırsız, bir katil... Farid onun hakkında her şeyi biliyordu. Akşamları ateşin yanında oturduklarında Toz Parmak ona çok şey anlatmıştı. İç karartıcı öyküler anlatmışlardı birbirine; oysa ikisi de aydınlık öykülerin özlemini çekiyordu.

Artık bu öykü de gün be gün karanlığa bürünüyordu.

"Yalnız gitmem daha doğru." Farid, sopayı toprağa o kadar derin sokmuştu ki, sopa parmaklarının arasında ikiye bölündü. "Ben sessizce yabancı köylere girmekte ustayım, yabancı saraylara, evlere... Bu benim işimdi eskiden. Biliyorsun işte."

Büyülü Dil başını salladı.

"Onlar hep beni gönderirdi," diye devam etti Farid. "Cılız bir çocuktan kim korkar zaten? Kimse kuşkulanmadan her yere girip çıkabiliyordum. Ne zaman nöbet değişimi olur? En iyi kaçış yolu hangisidir? Kasabanın en zengin adamı nerede oturur? Her şey yolunda giderse bana yeterince yiyecek verirlerdi. Ters giden bir şey olunca da beni bir köpek gibi döverlerdi, onlar."

"Onlar mı?" diye sordu Elinor.

"Hırsızlar," diye yanıtladı Farid.

Sustular. Toz Parmak da hâlâ dönmemişti. Farid, köye doğru bakıp güneş ışınlarının yeni çatılarda dolandığını gözledi.

"Peki. Belki de sen haklısın," dedi Büyülü Dil. "Aşağıya tek başına gidip neler olduğunu öğren ama önce bizi çöz. Yakalanırsan sana ancak böyle yardım edebiliriz. Ayrıca böyle eli kolu bağlı oturup yılanların gelmesini izlemek istemiyorum."

Kadın birden ürkerek etrafına bakındı; sanki kuru yaprakların arasında hışırtılar duymuştu. Farid ise düşünceli bir şekilde Büyülü Dil'in yüzünü izledi. Gözleri güven veriyor muydu, bunu öğrenmeye çalışıyordu. Kulakları zaten inanıyordu ona. Sonunda tek bir söz söylemeden ayağa kalkarak Toz Parmak'ın ona armağan ettiği bıçağı çıkardı ve ikisini de çözdü.

"Ah, Yüce Tanrım, kendimi bir daha böyle bağlatmayacağım!" diye konuştu Elinor, kollarını bacaklarını ovarken. "Bir bez bebeğe dönmüş gibiyim, her yerim uyuşmuş. Sen nasılsın Mortimer? Ayaklarını hissediyor musun hâlâ?"

Farid kadına merakla baktı. "Sen onun karısına benzemiyorsun. Annesi misin?" diye sordu Büyülü Dil'in tarafına bakarak.

Elinor'un yüzü öfkeden benek benek oldu. "Ulu Tanrım, hayır! Bunu da nereden çıkardın? Ben o kadar yaşlı mı görünüyorum?" Kadın önüne doğru baktı ve başını salladı. "Haklısın, öyle görünüyorum. Yine de onun annesi değilim. Meggie'nin de annesi değilim, eğer şimdi de bunu soracak olursan. Benim çocuklarım kağıt ve mürekkeptendi ama oradaki," ağaçların arasından görünen Capricorn'un köyünü işaret etti, "Birçoğunu öldürdü. Buna pişman olacak, inan bana."

Farid ona kuşkuyla baktı. Çocuk, Capricorn'un bir kadından

korkacağını hiç düşünemiyordu, hele bir yamacı tırmanırken bile nefes nefese kalan ve yılanlardan korkan bir kadından. Soluk gözlü adam bir şeyden korkuyorsa, o da herkesin korktuğu ölümdür. Ayrıca Elinor, öldürmekte usta olan birine benzemiyordu. Büyülü Dil de öyle.

"Kızın...," diye sordu Farid tedirgin bir şekilde. "Annesi nerede?"

Büyülü Dil, soğumuş olan ateş yerine gidip, isten siyahlaşmış taşların üstünde duran kuru ekmekten bir parça daha aldı. "Yıllar önce gitti," dedi adam. "Meggie daha üç yaşındayken. Senin annen nerede?"

Farid, omzunu silkerek gökyüzüne baktı. O kadar maviydi ki, sanki hiç gece olmamıştı. "Artık gitsem iyi olur," dedi, bıçağı tekrar cebine koyarken, sonra Toz Parmak'ın sırt çantasına doğru uzandı. Gwin de bir iki adım ileride kıvrılmış bir ağacın kökleri arasında uyuyordu. Farid onu kaldırıp sırt çantasına attı. Sansar buna uykulu uykulu karşı geldi ama Farid hayvanın başını okşayıp sırt çantasını kapattı.

"Sansarı niçin götürüyorsun?" diye sordu Elinor şaşırarak. "Kokusu bile seni ele vermeye yeter."

"Belki işime yarar," diye yanıtladı çocuk ve Gwin'in çantadan sarkan kabarık kuyruğunu da içeri tıktı. "O çok akıllı. Köpekten daha akıllı, deveden zaten daha akıllı. Ona söylenen şeyleri anlıyor, belki Toz Parmak'ı bulabilir."

"Farid" Büyülü Dil ceplerini karıştırıp sonunda bir parça kağıt çıkardı. "Meggie'nin nerede tutsak tutulduğunu öğrenebilir misin bilmiyorum," dedi minicik kalmış bir kurşun kalemle kağıda bir şeyler yazarken, "Ama bir şekilde başarırsan, ona bu notu vermeyi dener misin?"

Farid kağıdı alıp inceledi. "Ne yazıyor?" diye sordu.

Elinor kağıdı çocuğun elinden aldı. "Lanet olsun, Mortimer, bu da ne demek şimdi?" diye sordu.

Büyülü Dil gülümsedi. "Bu yazıyla Meggie ile gizli bilgi alışverişinde bulunurduk, o bu yazıyı benden daha iyi biliyor. Onu tanımadın mı? Bir kitaptan alınma. *Biz çok yakındayız,* yazıyor üstünde. *Merak etme. Seni yakında kurtaracağız. Mo, Elinor ve Farid.* Meggie, bu yazıyı okuyabilecek ama başkası okuyamaz."

"Ha!" diye mırıldandı Elinor, Farid'e kağıdı geri verirken. "Peki. Notun yanlış kişilerin eline düşmesi durumunda böylesi daha iyi, bakarsın o kundakçılardan da okuma yazma bilen çıkar."

Farid kağıdı küçücük olana kadar katlayıp pantolonunun cebine koydu. "En geç, güneş şu tepelere çıktığında dönmüş olurum," dedi.

"Dönmezsem..."

"...Seni aramaya gelirim" diye çocuğun cümlesini tamamladı Büyülü Dil.

"Ben de elbette," diye ekledi Elinor.

Farid, bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama sesini çıkarmadı.

Toz Parmak'ın geçen gece gittiği ve sanki onu bekleyen hayaletler tarafından yutulmuş gibi kaybolduğu yoldan gitti.

Penceredeki Haber

Tek başına dil, bizi isimsiz şeylerin ürkütücülüğünden koruyor.
Toni Morrison, 1993 Nobel Ödülü töreninde yaptığı konuşmadan.

Sabah Yassı Burun, Meggie ile Fenoglio'ya kahvaltı getirdi ve bu kez kahvaltı yalnızca zeytinle ekmekten oluşmuyordu. Yassı Burun, masaya ayrıca bir sepet meyve ile içinde minik pastalar olan bir tabak koydu. Meggie yüzündeki sırıtmayı hiç beğenmemişti.

"Hepsi senin için prenses!" diye pis pis gülüp kızın yanağından makas aldı.

"Cılız sesin iyice güçlensin diye. Basta, idamdan söz edeli herkesi bir heyecan sardı. Eh, ben hep söylerim zaten, yaşamda ölü horoz asmaktan ve kedi vurmaktan başka şeyler de olmalı diye."

Fenoglio, Yassı Burun'a tiksintiyle baktı, kalemiyle böyle birini yaratmış olduğuna inanamıyordu.

"Gerçekten de. Çok uzun süreden beri şöyle güzel bir idam izlemedik!" diye devam etti Yassı Burun kapıya doğru yürürken. "Gereğinden fazla sansasyon yaratır, diye düşünüldü hep. Birinin temizlenmesi gerektiğinde de, dikkat aman dikkat! Kaza süsü verin. Eğlenceli mi bu? Hiç değil. Hiç de eskisi gibi değildi, yemek içmek, dans ve müzik, olması gerektiği gibi işte. Ama şimdi tam o eski günlerdeki gibi yapacağız."

Fenoglio, Yassı Burun'un getirdiği kahveden bir yudum aldı, az daha genzine kaçıyordu.

"Eee? Sen böyle şeylerden hoşlanmaz mısın, yaşlı adam?" Yassı Burun alayla adamı süzdü. "İnan bana, Capricorn'un idamları çok özeldir!"

"Bunu kime anlatıyorsun?" diye mırıldandı Fenoglio mutsuz bir şekilde.

Tam o sırada kapı çalındı. Yassı Burun, kapıyı biraz aralık bırakmıştı. Darius, okuyucu başını kapıdan içeri uzattı.

"Özür dilerim!" dedi adam ve aç bir kediye yanaşan zavallı bir kuş gibi ürkek bir şekilde Yassı Burun'a baktı. "Ben... Şey... Kıza deneme yaptıracakmışım. Capricorn'un talimatı."

"Öyle mi? Neyse, umarım bu kez daha yararlı bir şey çağırır. Basta bana periyi gösterdi. Peri tozu bile yok onda, ne kadar sallasan da." Yassı Burun'un Meggie'ye bakışında hem nefret, hem de saygı vardı. Belki de onu cadı gibi bir şey sanıyordu. "İşin bitince kapıyı vur!" diye bağırdı Darius'un yanından geçerken.

Darius, başını sallayarak bir an için kıpırdamadan durdu; sonra çekingen bir ifadeyle masanın başında oturan Meggie ile Fenoglio'nun yanına gitti. Büyük bir istekle meyvelere baktı. Fenoglio ona meyve sepetini uzattı. Çekinerek bir kayısı aldı adam. Adam bu küçük meyveyi yerken ömrü boyunca bir daha böyle bir şey yiyemeyecekmiş gibi kendinden geçti.

"Tanrım, bu yalnızca bir kayısı!" diye alay etti Fenoglio. "Bu bölgede çok az rastlanan bir meyve değil."

Darius, utangaç bir yüz ifadesiyle kayısının çekirdeğini eline çıkardı. "Beni bu odaya kapattıklarında," diye açıkladı çekingen bir ses tonuyla, "Kuru ekmekten başka bir şey vermezler-

di. Kitaplarımı da elimden almışlardı ama bazılarını sakladım. Açlık dayanılmaz olduğunda o kitapların içindeki resimlere bakardım. En güzel resim de şu kayısılı olandı; bazen saatlerce oturup, resimdeki meyvelere bakardım, ağzım sulanırken. O zamandan beri kaysı görünce dayanamıyorum."

Meggie, sepetten bir kaysı daha alıp adamın zayıf ellerine tutuşturdu. "Seni sık sık hapsederler miydi?" diye sordu.

Cılız adam omzunu silkti. "Birini hatalı bir şekilde getirdiğim zamanlar," diye kaçamak bir yanıt verdi. "Yani neredeyse her zaman. Sonra bir gün bundan vazgeçtiler çünkü beni korkutarak okumamın hiç de daha iyi duruma gelmediğini anladılar. Tam tersi... Örneğin Yassı Burun," sesini alçaltarak tedirgin bir şekilde kapıya baktı. "Yassı Burun'u, Basta bıçağıyla yanımda dururken okuyarak çağırdım. Yani..." Üzgün bir şekilde omuzlarını kaldırdı.

Meggie, ona acıyarak baktı. Sonra duraksayarak sordu: "Hiç kadın getirdin mi?"

Fenoglio ona tedirgin bir şekilde baktı.

"Elbette," diye yanıt verdi Darius. "Mortola'yı getirdim! Kadın onu yaşlandırdığımı ve gevşemiş bir sandalye gibi titrek hale getirdiğimi söyledi ama bence onda pek hata yapmadım. Şansımdan Capricorn da öyle düşündü."

"Daha genç kadınlar?" Meggie, bu soruyu sorarken ne Darius'un ne de Fenoglio'nun yüzüne baktı. "Daha genç kadınları da kitaptan çıkardığın oldu mu?"

"Ah, pek anımsamıyorum!" Darius içini çekti. "Mortola'yı getirdiğim gündü. Capricorn o zamanlar daha kuzeyde, terk edilmiş, yarı harap bir çiftlikte yaşıyordu, o civarlarda da pek fazla kız yoktu. Ona yakın oturuyordum, kız kardeşimin

evinde. Öğretmen olarak çalışıyordum ama boş zamanlarımda kitapçılarda, okullarda, çocuk partilerinde ve bazen de sıcak yaz akşamları bir meydanda ya da kafede insanlara kitap okuyordum. İnsanlara kitap okumayı çok seviyordum..." Unuttuğu mutlu günleri tekrar görecekmiş gibi bakışları pencereye kaydı. "Bir köy panayırında kitap okurken, Basta'nın dikkatini çekmişim, sanırım Doktor Dolittle'dı okuduğum kitap, birden o kuş belirdi. Eve giderken Basta beni sahipsiz bir köpekmişim gibi yakalayıp Capricorn'un yanına götürdü. Önce babana yaptırdığı gibi altın getirmemi istedi," dedi üzgün bir şekilde Meggie'ye bakarak. "Sonra kitaptan Mortola'yı getirmemi istedi, daha sonra da hizmetçilerini getirmemi emretti. Korkunçtu." Darius, titreyen parmaklarıyla gözlüklerini kaldırdı. "O kadar korkuyordum ki. Bu şekilde nasıl okuyabilir insan? Üç kez denememi istedi. Ah, onlara o kadar acıyordum ki!" Adam elleriyle yüzünü gizledi, yaşlı bir adamın elleri gibi kemikliydi elleri. Meggie, bir an adamın ağladığını sandı ve öbür soruyu sormadan önce biraz bekledi ama sonunda dayanamayıp sordu.

"Şu Resa diye çağırdıkları hizmetçi," diye sordu kız yüreği ağzında, "O da aralarında mıydı?"

Darius, ellerini yüzünden çekti. "Evet, o rastlantı sonucu geldi, kitapta adı bile geçmiyordu," diye yanıt verdi adam boğuk bir sesle. "Capricorn aslında başka birini istemişti ama birden bire Resa karşımızda belirdi. Onu görünce, bu kez bu işi hatasız yaptığımı sandım. Çok güzeldi, gerçek olmayacak kadar güzeldi neredeyse, altın saçları ve hüzünlü gözleri vardı. Sonra onun konuşamadığını fark ettik. Neyse, Capricorn'u pek rahatsız etmedi bu, hatta hoşuna bile gitmiştir." Büyük bir çaba harcayarak cebinden kırışmış bir mendil çıkardı. "Bir zaman-

lar çok daha iyiydim!" diye burnunu çekti. "Ama şu korkuyla yaşamak... Alabilir miyim?" Hüzünlü bir gülümsemeyle bir kaysı daha alıp ağzına attı. Sonra koluyla dudaklarına bulaşan meyve suyunu sildi, hafif öksürdü ve bakışlarını Meggie'ye çevirdi. Kalın gözlük camının arkasında gözleri tuhaf bir şekilde iri gözüküyordu.

"Şu, şeyde... Eğlencede, Capricorn'un düzenleyeceği," dedi, bakışlarını yere indirip parmaklarını tedirgin bir şekilde masanın kenarına sürerken. "Senin de bildiğin gibi *Mürekkep Yürek'ten* okuyacaksın. O güne kadar kitap gizli bir yerde korunuyor. Yerini yalnızca Capricorn biliyor. O nedenle sen de o kitabı ancak... Şey, o eğlencede görebileceksin. Yeteneğini kanıtlamak için, Capricorn'un istediği gibi, son bir sınama olarak başka bir kitabı kullanacağız. Neyse ki bu köyde birkaç başka kitap daha var, çok fazla değil gerçi, neyse işte, bana uygun kitabı seçme görevi verildi." Tekrar başını kaldırıp Meggie'ye hafifçe gülümsedi. "Bu kez altın ya da ona benzer bir şey aramak zorunda kalmadığım için şanslıyım. Capricorn yalnızca yeteneğini kanıtlamanı istiyor, bu nedenle de," masanın üstüne küçük bir kitap koydu, "Bu nedenle sana bunu seçtim."

Meggie, eğilip kitabın kapağına baktı. *Hans Christian Andersen'den Masallar*," diye okudu. Darius'un yüzüne baktı. "O masallar çok güzel."

"Evet!" dedi adam hafifçe. "Hüzünlü ama çok güzel." Kitaba uzanıp Meggie için, sararmış sayfaların arasında bir iki uzun ot sapı olan sayfayı açtı. "Önce en sevdiğim masalı düşündüm, şu bülbüllüyü, belki onu biliyorsundur?"

Meggie başını salladı.

"Yalnız, dün kitaptan çıkardığın, peri, Basta'nın onu hapset-

tığı çanağın içinde hiç de mutlu değil," diye devam etti Darius. "Ben de o zaman şu Kurşun Asker masalıyla denemenin daha doğru olacağını düşündüm."

Kurşun Asker. Meggie susmuştu. Kağıttan gemisinde o cesur kurşun asker... Birden bire meyve sepetinin yanında belirebileceğini düşündü. "Hayır!" dedi kız. "Hayır. Capricorn'a da söylemiştim. Okuyarak hiçbir şey çağırmayacağım ona, denemek için bile. Ona, artık bunu yapamadığımı söyle. Git, ona denediğimi ama kitaptan hiçbir şey çıkmadığını söyle!"

Darius ona anlayışla baktı. "Bunu yapmayı çok isterdim!" dedi sessizce. "Gerçekten. Ama şu Saksağan..." Yanlış bir şey söylemiş gibi parmağını dudağına bastı. "Ah, özür dilerim, kahyamız, Bayan Mortola demek istedim. Sen ona okuyacaksın. Ben yalnızca uygun metni buldum."

Saksağan. Kadın Meggie'nin gözlerinde canlandı birden, o kuş gözleriyle. Peki dilimi ısırırsam ne olur? diye düşündü. Sımsıkı. Bir kez bunu yanlışlıkla yapmıştı, dili o zaman o kadar şişmişti ki, Mo ile iki gün işaret diliyle konuşmuştu. Yardım ararcasına Fenoglio'ya baktı.

"Dediklerini yap!" dedi adam. Kız ondan bunu beklemiyordu. "Git o ihtiyar kadına oku ama kurşun askerin sende kalmasını koşul olarak öne sür. Ona bir şeyler anlat işte... Onunla oynamak istediğini, canının çok sıkıldığını falan... Sonra bir de birkaç sayfa kağıt ile bir kalem iste. Resim yapmak istediğini söyle. Tamam mı? Bunu kabul ederse devamına bakarız artık."

Meggie, pek bir şey anlamamıştı ama bir şey soramadan kapı açıldı ve Saksağan girdi içeri.

Okuyucu birden kadını görünce telaşla ayağa kalktı ve masadan Meggie'nin tabağını düşürdü. "Ah, özür dilerim, özür dilerim!" diye mırıldandı bir yandan kemikli elleriyle tabağın parçalarını toplarken. Son parçayı toplarken parmağını kesti, kanı ahşap yer döşemesine damladı.

"Ayağa kalk boş kafa!" diye bağırdı ona Mortola. "Okuyacağı kitabı gösterdin mi ona?"

Darius başını sallayarak mutsuz bir şekilde kesilen parmağına baktı.

"Tamam, defol o zaman. Gidip kadınlara mutfakta yardım edebilirsin. Tavukların yolunması gerek."

Darius tiksintiyle yüzünü buruşturdu ama yine de kadının önünde eğilip koridorda kayboldu. Çıkmadan önce son bir kez Meggie'ye anlayışla bakmayı ihmal etmedi adam.

"Hadi bakalım!" dedi Saksağan, sabırsız bir şekilde kıza başıyla işaret vererek. "Okumaya başla! Biraz özen göster."

Meggie, kurşun askeri getirmişti. Sanki pat diye tavandan düşmüştü. *"Korkunç bir hızla olmuştu bu, bacaklarını havaya kaldırdı ve selam verdi elinde süngüsüyle kaldırım taşlarının arasında."*

Meggie, onu alamadan Saksağan kaptı. Asker ona ürkerek bakarken, kadın onu inceledi boyalı bir parça ağaç gibi. Sonra da kabaca örülmüş yün hırkasının cebine koydu.

"Lütfen! Onu alabilir miyim?" diye yalvarmaya başladı kız, Saksağan kapıya doğru yönelirken. Fenoglio, onu korumak istercesine kızın arkasına geçti ama Saksağan o donuk kuş gözleriyle yalnızca Meggie'ye baktı. "Sizin... Sizin işinize yaramaz ki o," diye kekeledi Meggie. "Canım sıkılıyor. Lütfen."

Duygusuz bir ifadeyle kıza baktı Saksağan. "Capricorn onu

gördükten sonra geri alabilirsin!" dedi ve kayboldu.

"Kağıt!" diye bağırdı Fenoglio. "Kağıt ve kalemi unuttun!"

"Özür dilerim!" diye mırıldandı Meggie. Aslında unutmamıştı; yalnızca Saksağan'dan bir şey daha istemeye cesaret edememişti. Zaten yüreği korkudan küt küt atıyordu.

"Ne yapalım, o zaman onları başka bir şekilde almamız gerek," diye mırıldandı Fenoglio. "Sorun onları nasıl alacağımız."

Meggie, pencereye gidip alnını cama dayayarak aşağıya, bahçeye baktı. Capricorn'un hizmetçilerinden birkaçı domates fidelerini kazıklara bağlıyordu. Benim de bunu yapabildiğimi öğrenince Mo ne düşünür acaba? diye aklından geçti. Kimi getirdin Meggie? Zavallı Tinker Bell ve dimdik duran kurşun askeri mi? "Evet" diye mırıldandı Meggie, parmağıyla cama gözükmeyen bir M çizerken. Zavallı peri, zavallı kurşun asker, zavallı Toz Parmak ve aklına yine o kadın geldi, koyu renk saçlı. "Resa," diye fısıldadı. Teresa. Annesinin adı buydu.

Kız, tam pencereye sırtını dönecekti ki göz ucuyla dışarıda pencerenin kenarında bir şeyin hareket ettiğini gördü... Kürklü küçük bir burun. Ürkerek geri kaçtı Meggie. Sıçanlar duvara tırmanabilir miydi? Evet, bunu yapabiliyorlardı. Ama bu bir sıçan değildi, burnu daha basıktı. Aceleyle tekrar pencereye geçti.

Gwin...

Sansar, pencerenin kenarına oturmuş, uykulu gözlerle kıza bakıyordu.

"Basta!" diye mırıldandı Fenoglio arkasında. "Evet, kağıdı bana Basta getirecek. Bu iyi bir fikir."

Meggie, pencereyi yavaşça açtı, çünkü Gwin'in ürkerek aşağıya düşmesini istemiyordu. Bu yükseklikten taş döşeli avluya düşünce, herhalde bir sansarın bile tüm kemiklerini kırılırdı. Yavaşça elini dışarıya uzattı. Gwin'in sırtını okşarken parmakları titriyordu. Sonra, hayvan sivri dişleriyle saldırmadan onu kaptı Meggie ve çabucacık odaya aldı. Endişeyle bahçeye baktı ama hizmetçi kızların hiçbiri bir şey görmemişti. Hepsi de, sırtlarına vuran güneşten giysileri sırılsıklam olmuş bir şekilde önlerine eğilmişlerdi

Gwin'in tasmasının altında kirli bir not vardı, defalarca katlanmış ve bir parça bezle bağlanmıştı.

"Pencereyi niçin açtın? Dışarıdaki hava içeriden sıcak! Biz..." Fenoglio, cümlesini yarıda keserek şaşkın bir şekilde Meggie'nin kolundaki hayvana baktı. Hemen parmağını dudağına götürerek onu ikaz etti kız. Sonra kıpır kıpır olan Gwin'i göğsüne bastırarak tasmasından notu çıkardı. Sansar kızarak öfkeli sesler çıkardı ve bir kez daha kızın parmağını ısırmak istedi. Uzun süre kucakta tutulmasından hoşlanmıyordu hayvan. Toz Parmak'ı bile ısırıyordu, adam bunu yaptığında.

"Kolundaki ne, bir sıçan mı?" Fenoglio biraz yaklaştı. Meggie, sansarı bıraktı, hayvan da hemen pencereye fırladı.

"Bir sansar!" diye bağırdı şaşkın bir şekilde. "O da nereden çıktı?" Meggie ürkerek kapıya baktı ama anlaşılan nöbetçi bir şey duymamıştı. Fenoglio elini ağzına kapayarak Gwin'i büyük bir şaşkınlıkla inceledi. Meggie, gülmemek için kendini zor tuttu.

"Boynuzları var!" diye fısıldadı adam.

"Elbette. Çünkü sen onu öyle yarattın!" diye fısıldadı kız da.

Gwin, hâlâ pencerenin kenarında oturuyordu. Huzursuz bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu güneşte. Aslında gün ışığını hiç sevmiyordu hayvan, bütün günü uyuyarak geçiriyordu. Buraya nasıl gelmişti?

Meggie, tekrar camdan dışarıya baktı ama aşağıda hizmetçilerden başka kimse yoktu. Aceleyle tekrar pencereden çekildi ve notu açtı.

"Bir haber mi?" Fenoglio da kızın arkasından nota baktı.

"Babandan mı geldi?"

Meggie, başını salladı. Yazıyı hemen tanımıştı, her zamanki gibi düzgün yazılmamış olsa da. Kalbi göğüs kafesinin içinde dans etmeye başlamıştı. Büyük bir özlemle gözleriyle harfleri izledi, sanki bu harflerin sonunda Mo onu bekliyordu.

"Söylesene, ne yazıyor orada? Tek bir sözcük bile okuyamıyorum!" diye fısıldadı Fenoglio.

Meggie gülümsedi. "Bu Elf alfabesi!" diye fısıldadı. "Yüzüklerin Efendisi'ni okuduğumdan beri Mo ile birlikte bu harfleri gizli yazı olarak kullanıyoruz ama sanırım biraz formdan düşmüş. Bir sürü hatta yapmış."

"Tamam da, ne yazmış?"

Meggie notu okudu.

"Farid de kim?"

"Bir oğlan çocuğu. Mo, onu 1001 Gece Masalları'ndan getirdi ama bu da ayrı bir öykü. Sen onu gördün, Toz Parmak ile birlikteydi, adam senden kaçtığında." Meggie, notu katladı ve tekrar pencereden baktı. Hizmetçi kızlardan biri ayağa kalkmıştı. Kız ellerindeki çamuru silerek yüksek duvara baktı; sanki duvarın üstünden uçup gitmeyi düşlüyordu. Gwin'i buraya kim getirmişti? Mo mu? Yoksa sansar kendiliğinden mi

burayı bulmuştu? Bu pek mümkün görünmüyordu. Biri onu yönlendirmeden güpegündüz ortalıkta dolaşmazdı herhalde.

Meggie, notu elbisesinin koluna sakladı. Gwin, hâlâ pencerenin kenarında oturuyordu. Uykulu bir şekilde gerinerek dışarıdaki duvarı koklayıp duruyordu. Belki de bazen oraya konan güvercinlerin kokusunu almıştı. "Ona ekmek ver ki kaçmasın dedi Meggie, Fenoglio'ya; sonra yatağına gidip sırt çantasını indirdi. Kalem neredeydi? Yanına bir kurşun kalem almıştı. Hah, işte oradaydı. Küçücük kalmıştı açmaktan. Ama kağıdı nereden bulacaktı? Darius'un kitaplarından birini alıp bir sayfayı dikkatlice kopardı. Şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bir kitaptan sayfa koparmamıştı ama bunu yapmak zorundaydı.

Yere diz çöküp, Mo'nun notu yazdığı harflerle yazmaya başladı. Bu harfleri uykusunda bile yazabilirdi: "*Biz iyiyiz ve bunu artık ben de yapabiliyorum Mo! Okuyarak Tinker Bell'i getirdim, yarın da karanlık olunca Capricorn için Mürekkep Yürek'ten Gölgeyi getirecekmişim, Toz Parmak'ı öldürmesi için.*" Resa'dan söz etmemişti. Annesini gördüğünü sandığından ve Capricorn'a bakılırsa onun da en fazla iki gün daha yaşayacağından hiç söz etmemişti. Böyle bir haber bir nota sığmazdı, kağıt ne kadar büyük olursa olsun.

Gwin, büyük bir iştahla Fenoglio'nun ona verdiği ekmeği kemiriyordu. Meggie, kağıdı katlayıp, hayvanın tasmasına bağladı. "Kendine iyi bak!" diye fısıldadı Gwin'e. Sonra geri kalan ekmeği Capricorn'un bahçesine attı. Dünyada bundan daha kolay bir şey yokmuş gibi duvardan aşağıya indi sansar. Kızlardan biri çığlık attı hayvan bacaklarının arasından geçince. Öbür kadınlara bir şeyler söyledi, herhalde Capricorn'un

tavuklarına bir şey olmasından korkuyordu ama Gwin duvardan atlamıştı bile.

"İyi, çok iyi, baban geldi demek!" diye fısıldadı Fenoglio açık pencerenin önünde, duran Meggie'nin yanına giderken. "Dışarıda bir yerlerde. Çok güzel. Kurşun askeri de geri alacaksın. Her şey iyiye gidiyor işte, kim demiş?" Adam, burnunun ucunu kaşıyarak gözünü kamaştıran güneşe doğru baktı. "Şimdi de," diye mırıldandı adam, "Basta'nın batıl inancından yararlanacağız! İyi ki ona bu zaafı vermişim! Akıllıca bir hamle."

Meggie neden söz ettiğini anlamamıştı ama umurunda değildi artık. Düşünebildiği tek şey vardı: Mo gelmişti!

Kasvetli Bir Yer

"Jim, eski dostum," dedi Lukas kalın bir sesle, "Oldukça kısa bir geziydi bu. Artık sen de benim kaderimi paylaşacağın için çok üzgünüm." Jim yutkundu. "Biz arkadaş değil miyiz?" diye karşılık verirken titrememeleri için dudaklarını usulca ısırdı.
Michael Ende, Jim Knopf ve Makinist Lukas

Toz Parmak, Capricorn'un onu ve Resa'yı idama kadar o lanet olası ağın içinde sallandıracağını tahmin etmişti ama orada yalnızca çok uzun bir gece geçirmişlerdi. Sabah olunca, güneş kilisenin kırmızı duvarlarına ışık saçmaya başladığında Basta onları indirdi. Bu korkunç bir iki saniye için Toz Parmak, Capricorn'un onları yine de hızlı bir şekilde, kimse bir şey anlamadan ortadan kaldırabileceğini düşündü. Yere bastığı zaman dizlerinin tutmamasına neden olan şeyin korku mu, yoksa ağın içinde geçirdikleri gece mi olduğunu anlayamadı. Tek bildiği ayakta güçlükle durabildiğiydi.

Basta şimdilik, isteyerek olmasa da onu rahatlatmış, korkusunu hafifletmişti. "Bana kalsa seni orada biraz daha sallandırırdım," dedi adamları Toz Parmak'ı ağın içinden çekerken. "Ama Capricorn, herhangi bir nedenden ötürü şu zavallı yaşamınızın son günlerini mahzende geçirmenize karar verdi."

Toz Parmak, rahatladığını belli etmemek için büyük çaba gösterdi. Demek ki ölüm daha bir iki adım ileride bekliyordu

onları. "Herhalde sizinle pis planlarını konuşurken onu sürekli dinleyen birilerinin olması Capricorn'u rahatsız etmiştir," dedi. "Belki de idama, kendi bacaklarımız üzerinde gitmemizi istiyor." Ağın içinde bir gece daha geçirseydi, Toz Parmak bacakları olduğunu unutacaktı. Bir geceden sonra bile kemikleri öyle ağrıyordu ki, Basta onları mahzene götürürken yaşlı bir adam gibi yürüyordu. Resa da basamakları inerken birkaç kez tökezledi. Onun durumu daha da kötü olmalıydı ama tek bir ses çıkarmadı kadın. Basta kolunu tutmak isteyince de ona öyle soğuk bir şekilde baktı ki, adam bundan vazgeçti.

Kilisenin altındaki mahzen, güneş çatılardaki kiremitleri eritecek kadar sıcak olmasına rağmen nemli ve soğuk bir yerdi. Eski bir kilisenin karnını andıran bu yer küf, fare pisliği ve Toz Parmak'ın hiç bilmek istemediği şeyler kokuyordu. Bu terkedilmiş köye yerleşir yerleşmez, Capricorn, çoktan unutulmuş papazların taştan lahitlerde uyuduğu küçük bölmelerin önüne demir parmaklıklar yaptırmıştı. "Ölüme mahkumlarını tabutların üstünde yatırmaktan daha uygun bir şey olur mu?" demişti o zamanlar Capricorn bir kahkaha atarak. Espri anlayışı her zaman çok farklıydı.

Son basamağa geldiklerinde sabırsızca itti onları Basta. Acelesi vardı, bir an önce gün ışığına çıkmak, ölülerden ve onların hayaletlerinden uzaklaşmak istiyordu. Elindeki feneri duvardaki kancaya asıp ilk hücrenin demir parmaklıklarını açarken elleri titriyordu. Aşağıda elektrik yoktu. Isıtma sistemi ya da dünyanın diğer nimetlerinin hiçbiri yoktu burada; yalnızca lahitler ve taş zeminin üzerinde koşuşan fareler vardı.

"Eh, bize biraz daha arkadaşlık etmeyecek misin?" diye sordu Toz Parmak, Basta onları hücreye iterken. Eski

kubbeli yapının altında dik durmak mümkün olmadığı için başlarını eğmek zorunda kaldılar. "Birbirimize hayalet öyküleri anlatırdık. Bir iki yeni öykü biliyorum."

Basta bir köpek gibi hırladı. "Senin için tabuta gerek kalmayacak, pis parmak!" dedi kapıyı kilitlerken.

"Evet gerek kalmayacak! Belki bir kül kavanozu, belki de reçel kavanozu ama kesinlikle tabut değil." Toz Parmak hücrenin içinde bir adım geri gitti. Bu şekilde Basta ona bıçağıyla ulaşamazdı. "Bakıyorum, yeni bir tılsım asmışsın boynuna!" dedi. Basta neredeyse merdivenlere varmıştı. "Yine bir tavşan ayağı değil mi? Böyle bir şeyin Hayalet Kadınları çektiğini söylememiş miydim sana? Eski dünyamızda onları görebiliyorduk, burada bu ne yazık ki mümkün değil ama yine de varlar, fısıltıları ve buz gibi parmaklarıyla."

Basta, merdivenlerde, ellerini yumruk yapmış bekliyordu; hâlâ sırtı dönüktü onlara. Toz Parmak her seferinde Basta'yı bir iki sözcükle korkutmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırıyordu. "Kurbanlarını nasıl aldıklarını hatırlıyor musun?" diye usulca devam etti. "Kulağına ismini fısıldarlar: Basta! Sonra üşümeye başlarsın ve...

"Yakında senin adını fısıldayacaklar pis parmak!" diye araya girdi Basta titreyen bir sesle. "Yalnızca senin adını." Sonra peşinde Hayalet Kadınlar varmış gibi aceleyle merdivenlerden çıktı.

Sonunda adamın ayak sesleri duyulmaz oldu ve Toz Parmak sessizlik, ölüm ve Resa ile baş başa kaldı. Görünüşe göre onlardan başka tutsak yoktu. Bazen Capricorn, yalnızca korkutmak amacıyla zavallı birini buraya tıkıyordu ama buraya gelip adlarını lahitlerin üzerine kazıyanların çoğu herhangi bir

karanlık gecede ortadan kayboluyor ve onları bir daha gören olmuyordu.

İkisinin dünyaya veda etmesi, biraz ses getireceğe benziyordu.

Benim son gösterim denilebilir, diye düşündü Toz Parmak. Belki de bu arada her şeyin yalnızca bir kabus olduğunu ve tekrar eve dönebilmem için ölmem gerektiğini fark ederim? Rahatlatıcı bir düşünce. Kendisi de buna inanabilseydi.

Resa, lahitin üstüne oturmuştu. Taştan, basit bir lahitti. Kapağı yerinden oynamıştı ve bir zamanlar üzerinde yazılı olan isim artık okunmuyordu. Resa'yı ölülere bu kadar yakın olmak pek rahatsız etmişe benzemiyordu.

Toz Parmak için öyle değildi. Basta gibi hayaletlerden ya da Hayalet Kadınlardan korkmuyordu. Onlardan biri gelse saygıyla selamlardı onu. Hayır. O yalnızca ölümden korkuyordu. Ölümün nefes alışını duyuyordu burada, ölüm öyle derin nefes alıyordu ki ona hava kalmıyordu. Göğsünde kocaman çirkin bir hayvan oturuyormuş gibi hissediyordu. Belki de o ağın içinde asılı olmak o kadar da kötü değildi. En azından nefes alacak hava vardı.

Resa'nın onu izlediğini fark etti. Kadın onu eliyle yanına çağırdı, sonra lahitin kapağını tıklattı. Toz Parmak duraksayarak yanına oturdu. Elini elbisesinin cebine götürerek bir mum çıkardı ve yanıt beklercesine adamın yüzüne tuttu. Evet, elbette kibriti vardı. Kibrit gibi küçük bir şeyi Basta ve diğer salaklardan saklamak bir çocuk oyuncağıydı.

Resa, yanan mumun eriyen kısmından bir damla lahite dökerek mumu üzerine yerleştirdi. Mumları, yanan mumları ve taşları seviyordu kadın. Her zaman birkaç başka şeyle birlik-

te cebinde her ikisinden de bulunurdu. Belki de bugün mumu yalnızca onun için yakmıştı kadın, onun ateşi ne kadar sevdiğini bildiği için.

"Çok üzgünüm, kitabı kendim aramam gerekirdi," dedi Toz Parmak parmağını alevin üstünden geçirirken.

"Affet beni."

Kadın, adamın ağzını kapadı. Bu, affedilecek bir şeyin olmadığı anlamına geliyordu. Ne kadar güzel, sözsüz bir yalan. Elini adamın ağzından çekti, Toz Parmak da hafifçe öksürdü. "Sen... Onu bulamadın, değil mi?" Bunun artık bir anlamı yoktu ama bunu bilmek zorundaydı.

Resa üzgün bir şekilde başını sallayarak omzunu silkti.

"Evet, tahmin etmiştim." Adam içini çekti.

Bu sessizlik korkunçtu, binlerce sesten daha korkunç.

"Bana bir öykü anlat Resa!" dedi Toz Parmak sessizce ve kadına yanaştı. Lütfen! diye içinden ekledi. İçimdeki korkuyu at. Korku göğsümü sıkıyor. Bizi başka yerlere, daha güzel yerlere götür.

Resa bu konuda ustaydı. Sonsuz sayıda öykü biliyordu. Toz Parmak'a bunları nereden öğrendiğini anlatmamıştı hiç ama o bunu biliyordu. Ona bu öyküleri kimin okuduğunu çok iyi biliyordu çünkü onu Capricorn'un evinde ilk kez gördüğünde hemen tanımıştı yüzünü. Büyülü Dil ona kadının fotoğrafını defalarca göstermişti.

Resa, cebinden bir parça kağıt çıkardı. Ceplerinde yalnızca kolyeler ve taşlar yoktu. Nasıl Toz Parmak her zaman yanında ateş yakmak için bir şey taşıyorsa, Resa'nın da yanında her zaman biraz kağıt ve kalem bulunurdu. Küçücük kalmış bir mum, bir kalem ve biraz kirli kağıt... Bunlar Capricorn'un adamlarına

kadının elinden alacak kadar tehlikeli gelmemişti anlaşılan.

Öykülerini anlatırken bazen yalnızca bir cümle yazardı. Toz Parmak da bu cümleyi tamamlamak zorunda kalırdı. Böylece öykü daha çabuk anlatılmış olur ve sürprizlerle gelişirdi. Ama bu kez ona öykü anlatmak istemiyordu; oysa buna her zamankinden çok ihtiyacı vardı adamın.

"O kız kim?" diye yazdı Resa.

Elbette. Meggie. Yalan mı söyleseydi? Neden olmasın? Ama bunu yapmadı, nedenini kendisi de bilmiyordu. "Büyülü Dil'in kızı. Kaç yaşında mı? Sanırım on iki."

Resa'nın gözleri aynı Meggie'nin gözleriydi. Belki biraz daha yorgunlardı.

"Büyülü Dil kime mi benziyor? Sanırım bunu bana daha önce de sormuştun. Yüzünde benim gibi yara izi yok." Gülümsemeye çalıştı ama Resa ciddiyetini bozmadı. Mumun titrek ışığı kadının yüzünde yansıyordu. Onun yüzünü benimkinden iyi tanırsın, diye düşündü Toz Parmak ama bunu sana söylemeyeceğim. O kocaman bir dünyayı aldı elimden, ben de karısını elinden alsam çok mu olur?

Kadın ayağa kalkıp elini kafasının biraz üstüne tuttu.

"Evet. Uzun boylu. Senden uzun, benden de uzun." Niçin yalan söylemiyordu ki? "Evet saçları koyu renk ama ben şimdi ondan söz etmek istemiyorum!" Sesinin kızgın çıktığını kendi de anlamıştı. "Lütfen!" Kadını elinden tutarak yanına çekti. "Bana bir öykü anlatsan daha iyi olur. Birazdan mum sönecek, Basta'nın bize bıraktığı ışık da yalnızca şu lanet olası tabutları görmeye yeter ama harfleri okumaya yetmez."

Kadın, düşünceli bir şekilde ona baktı, düşüncelerini okumak istercesine, dile getirmediği sözcükleri adamın ağzından

çekmek istercesine. Ama Toz Parmak yüzünü gizlemesini çok iyi biliyordu, Büyülü Dil'den çok daha iyi. Geçit vermiyordu yüreğine. Meraklı bakışlara karşı yüreğinde bir kalkan vardı. Onun yüreği başkalarını ne ilgilendiriyordu ki?

Resa, tekrar kağıdın üzerine eğilip bir şeyler yazmaya başladı.

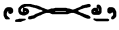
"Kulak ver, dikkat et ve dinle çünkü yaşanan buydu ve gerçekleşen, başa gelen, evcil hayvanlar vahşi hale geldiğinde. Köpek vahşileşmişti, at vahşileşmişti, inek vahşileşmişti, koyun vahşileşmişti ve domuz vahşileşmişti. Tahmin edemeyeceğin kadar vahşileşmişlerdi ve kendi vahşi halleriyle vahşi ormanlarda dolaşmaya başlamışlardı. Ama vahşi hayvanlar içinde en vahşi olanı kediydi. O kendi başına kaldı çünkü onun için her yer birdi." Resa, her zaman adamın hangi öyküye ihtiyaç duyduğunu biliyordu. Kadın da bu dünyada bir yabancıydı, kendisi gibi. Büyülü Dil'e ait olması inanılır gibi değildi.

Farid'in Raporu

"Peki o zaman," dedi Zoff. "Daha iyi bir planı olduğuna inanan biri varsa bunu daha sonra anlatsın," demek istiyorum.
Michael de Larrabeiti, Borribleler 2 - Wendellerin Labirentinde

Farid döndüğünde, Büyülü Dil onu merakla bekliyordu. Elinor, yüzü öğle sıcağında kızarmış bir şekilde ağaçların altında uyuyordu ama Büyülü Dil hâlâ Farid'in onu bıraktığı yerde duruyordu. Çocuğu, yamacı tırmanırken görünce içi rahatladı.

"Silah sesleri duyduk!" diye uzaktan seslendi Farid'e. "Seni bir daha göremeyeceğimizi sandık."

"Kedileri vuruyorlar," diye yanıt verdi Farid ve kendini otların üstüne bıraktı. Büyülü Dil'in merak etmesi onu mahcup etmişti. Merak edilmeye hiç alışkın değildi. *Niçin o kadar uzun sürdü? Nerelerde sallandın?* Bu türden karşılamalara alışkındı o. Toz Parmak'ın yüzü de her zaman kapalı olmuştu, kilitli bir kapı gibi geçit vermezdi. Ama Büyülü Dil'in yüzünden her şey okunuyordu; endişe, sevinç, öfke, acı, sevgi. Gizlemek istese bile, şimdi, Farid gittiğinden beri dilini yakan o soruyu içinde saklaması gibi.

"Kızın iyi," dedi Farid. "Notunu da aldı. Capricorn'un evinin birinci katında tutsak edilmesine karşın iyi ama Gwin tırmanmada çok usta, Toz Parmak'tan bile iyi, bu da önemli bir şey." Büyülü Dil'in rahatlayarak nefes aldığını duydu, Fa-

rid o an, omzundaki tüm yükü almıştı.

"Notuna bir yanıt bile aldım." Farid, Gwin'i sırt çantasından çıkarıp kuyruğunu tuttu ve tasmasından Meggie'nin notunu çıkardı.

Büyülü Dil, kağıdı sanki yazılanların silinmesinden korkuyormuş gibi büyük bir özenle açtı.

"Kağıt," diye mırıldandı. "Bir kitaptan yırtmış olmalı."

"Ne yazıyor?"

"Okumaya çalıştın mı?"

Farid, başını salladı ve cebinden bir parça kuru ekmek çıkardı. Gwin, bir ödülü hak etmişti. Ama sansar birden kayboldu. Herhalde şu çok özlediği gündüz uykusuna yatmıştı.

"Sen okuma yazma bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Zaten bu yazıyı çok az insan okuyabilir. Benim kullandığım yazı. Gördün ya, onu Elinor bile okuyamamıştı." Büyülü Dil, kağıdı düzeltti. Kağıt, çöldeki kum gibi mat sarıydı. Okumaya başladı ve birden başını kaldırdı. "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Bir bu eksikti."

"Ne oldu?" Farid, sansar için sakladığı ekmeği ısırdı. İyice sertleşmişti; yenisini çalmak zorunda kalacaklardı.

"Meggie de yapabiliyor!" Büyülü Dil başını şaşkınlıkla sallayarak elindeki kağıda baktı.

Farid, dirseklerini yerdeki otlara dayadı. "Onu biliyorum zaten, hepsi ondan konuşuyor... Onları gizlice dinledim. Onun da senin gibi büyücülük yaptığını ve Capricorn'un artık senin gelmeni beklemediğini konuşuyorlar. Sana ihtiyacı yok artık."

Büyülü Dil, bu hiç aklına gelmemiş gibi çocuğun yüzüne baktı. "Haklısın," diye mırıldandı. "Artık onu hiç bırakmazlar.

Kendi isteğiyle yani." Kızının yazdığı harflere baktı. Farid için onlar kumdaki yılan izlerine benziyordu.

"Başka ne yazıyor?"

"Toz Parmak'ı yakaladıklarını ve onu öldürmesi için kitaptan birini getirmesini istediklerini, yarın akşam." Notu elinden indirerek eliyle saçlarını sıvazladı.

"Evet, bunu da konuşuyorlardı." Farid, kurumuş bir ot sapını alıp minik parçalara böldü. "Onu kilisenin altındaki mahzene hapsetmişler. Başka ne yazıyor kağıtta? Capricorn için kimi getireceğini yazmıyor mu kızın?"

Büyülü Dil başını salladı ama Farid onun bu konuda anlattığından daha fazla şey bildiğini anlamıştı.

"Bana söyleyebilirsin! Bu bir cellat, değil mi? Kelle uçurmakta usta olan biri."

Büyülü Dil, onu duymamış gibi sustu.

"Daha önce de öyle bir şey gördüm," dedi Farid. "Bana çekinmeden anlatabilirsin. Eğer cellat kılıcını ustaca kullanırsa her şey çok çabuk oluyor."

Büyülü Dil ona bir süre şaşkın şaşkın baktı, sonra başını salladı. "Cellat değil," dedi adam. "En azından kılıcı olan bir cellat değil. İnsan bile değil."

Farid'in rengi soldu. "İnsan değil mi?"

Büyülü Dil başını salladı. Tekrar konuşana kadar epey bir süre geçti. "Ona Gölge diyorlar," dedi cansız bir sesle. "Kitapta nasıl anlatıldığını tam olarak anımsamıyorum, bildiğim tek şey, o zaman kafamda onu yanan külden bir yaratık olarak canlandırmış olduğum, kül rengi ve sıcak, yüzü belirsiz."

Farid ona baktı. Bir an için keşke sormasaydım diye düşündü.

"Onlar... Hepsi de idamı sevinçle bekliyor," diye duraksayarak anlattı Farid. "Kara ceketlilerin keyfi yerinde. Toz Parmak'ın buluştuğu kadını da öldürecekler. Onun için kitabı bulmaya çalışmış." Çıplak ayaklarını toprağa gömdü. Toz Parmak yılanlar yüzünden; onu ayakkabılara alıştırmaya çalışmıştı, ama yürüdükçe sanki biri parmaklarını tutuyor gibi oluyordu; o da sonunda ayakkabıları ateşe attı.

"Hangi kadın? Capricorn'un hizmetçilerinden biri mi?" Büyülü Dil merakla ona baktı.

Farid başını salladı. Çıplak ayaklarını ovuşturuyordu. Karınca ısırıklarıyla doluydu ayakları. "Konuşamıyor, balık gibi sessiz. Toz Parmak, sırt çantasında onun resmini taşıyor. Ona daha önce de yardım etmişti herhalde. Sanırım ona aşık."

Farid için köyde dolaşmak pek sorun olmamıştı. Ondan çok fazla büyük olmayan çok çocuk vardı köyde. Çocuklar kara ceketlilerin arabalarını yıkıyor, çizmelerini siliyor, silahlarını temizliyorlardı, aşk mektupları taşıyorlardı. Kendi dünyasında o da aşk mektubu taşımıştı daha önce. Çizme silmemişti ama silah temizlemişti ve deve pisliği toplamıştı. Arabaları parlatmak herhalde daha kolaydı.

Farid, gökyüzüne baktı. Minik bulutlar geçiyordu, balıkçıl tüyleri gibi bembeyaz, akasya çiçekleri gibi kabarık. Bu gökyüzünde ne çok bulut vardı. Farid bunu seviyordu. Geldiği dünyanın gökyüzü hep çıplaktı.

"Hemen yarın akşam," diye mırıldandı Büyülü Dil. "Ne yapsam? Onu Capricorn'un evinden nasıl çıkarsam acaba? Belki gece gizlice oraya gidebilirim, siyah bir takım elbise gerek..."

"Sana bir tane getirdim." Farid, sırt çantasından önce ceketi, sonra pantolonu çıkardı. "Çamaşır ipinde asılıydı, oradan

çaldım. Elinor için de bir elbise var!"

Büyülü Dil ona büyük bir hayranlıkla bakınca Farid kızardı. "Sen ne yaman çocukmuşsun böyle! Belki de Meggie'yi o köyden nasıl çıkaracağımı *sana* sormalıyım?"

Farid utanarak gülümsedi ve başını eğdi. Ona sormak? Şimdiye kadar onun fikrini hiç kimse sormamıştı. O hep izleri süren, bilgileri toplayan olmuştu. Planları ise hep başkaları yapmıştı: Bunlar soygun, saldırı, intikam planlarıydı. Ona bunlar sorulmazdı. İtaat etmediği zaman dövülürdü. "Biz yalnızca iki kişiyiz, onlar ise en az yirmi kişi," dedi çocuk. "Pek kolay olmayacak..."

Büyülü Dil, kamp kurdukları yerde, Elinor'un ağacın altında uyuduğu yere baktı. "Elinor'u saymıyor musun? Bu bir hata. O benden çok daha savaşçı ve şu an da oldukça öfkeli."

Farid gülümsedi. "Peki. O zaman üç!" dedi. "Yirmiye karşı üç"

"Evet, biliyorum, kulağa pek iyi gelmiyor." Büyülü Dil derin bir iç çekerek ayağa kalktı. "Hadi, öğrendiklerini Elinor'a da anlatalım," dedi ama Farid otların içinde oturmaya devam etti. Çocuk kuru dallardan birini aldı. Burada bunlardan ne çok vardı. Kendi dünyasında bunun gibi odunlar için çok uzaklara gitmek gerekiyordu. Neredeyse altın kadar değerliydi. Farid odunu inceledi, parmaklarıyla ağacın kabuğuna dokunarak Capricorn'un köyüne baktı.

"Ateş bize yardım edebilir," dedi çocuk.

Büyülü Dil onun ne demek istediğini anlamadı "Nasıl yani?"

Farid, dallardan birini eline aldı, sonra bir tane daha. Ağaçların kendilerine fazla geliyormuş gibi attığı kuru dalların hep-

sini üst üste koydu.

"Toz Parmak ateşin nasıl yola getirileceğini öğretti bana Onu doğru zamanda, doğru yerde kullanırsak..."

Büyülü Dil o dallardan birini eline alarak okşadı. "Ateşi ser best bıraktıktan sonra onu nasıl geri çağıracaksın? Bu yamaç lara çoktandır yağmur yağmadı. Gözünü açıp kapamadan te peler yanmaya başlar."

Farid omzunu silkti. "Yalnızca rüzgar uygun olmazsa."

Ama Büyülü Dil başını salladı. "Hayır!" dedi kararlı bi şekilde. "Bu tepelerde ancak aklıma başka bir şey gelmez se ateşle oynarım. Bu gece köye gidelim. Nöbetçileri atlatırı belki. Belki birbirlerini o kadar iyi tanımıyorlardır ve beni d kendilerinden biri sanırlar. Daha önce de ellerinden kurtulmay başarmıştık. Bu kez de başarırız belki."

Çok fazla belki var," dedi Farid.

"Biliyorum!" diye yanıtladı Büyülü Dil. "Biliyorum."

Basta İçin Birkaç Yalan

"Şuraya bak!" diye bağırdı kadın. "Yere tükürüyor ve onu lanetliyorum. Karanlık işler onun konusuymuş. Eğer Laird'i görürsen, çekinme söyle ona, Jennet Clouston'un bu laneti bin iki yüz on dokuzuncu kez okuduğunu söyle, onu, evini barkını, kümesini ahırını, hizmetçi ve konuklarını, ana baba, genç kız ve çocuğu, hepsini lanetlediğini söyle; de ki karanlık işler onun konusu!"
Robert L. Stevenson, Kaçırıldı

Fenoglio, bir iki cümleyle nöbetçiyi Basta ile hemen konuşması gerektiğine ikna etmişti. Yaşlı adam yetenekli bir yalancıydı. Örümcek daha ağını örmeden o hiç yoktan öyküler uyduruyordu.

"Ne istiyorsun ihtiyar?" diye sordu Basta kapının önüne geldiğinde. Elindeki kurşun askeri Meggie'nin eline tutuştururken "Al bakalım küçük cadı!" dedi. "Bana kalsa onu ateşe atardım ama artık beni dinleyen yok ki."

"Ateş" sözcüğünü duyunca kurşun asker birden sıçradı, minik bıyıkları titredi, gözleri de o kadar çaresiz bir şekilde baktı ki Meggie'nin içi sızladı. Korumak için ellerinin içine aldığında onun kalp atışlarını hissetti. Askerin öyküsünün sonunu anımsadı: *O zaman kurşun asker eriyip bir topak haline geldi. Hizmetçi kız ertesi sabah külleri boşaltmaya geldiğinde onu buldu. Asker minik kurşun bir yürek haline gelmişti.*

"Evet, seni dinleyen yok artık, ben de aynı şeyi görüyorum!" Fenoglio, bir babanın oğluna şefkatle baktığı gibi bakıyordu.

Bir bakıma da öyle sayılırdı aslında. "Ben de zaten bunun için seninle konuşmak istedim." Çok gizli bir sır veriyormuş gibi sesini iyice alçalttı. "Seninle bir konuda pazarlık yapmak istiyorum."

"Pazarlık mı?" Basta onu korku ve kibir karışımı bir bakışla süzdü.

"Evet, pazarlık," diye yineledi Fenoglio sessizce. "Canım sıkılıyor! Senin uygun ifadenle bir yazıcıyım ben, başkaları yaşamak için nasıl ekmek ve suya ya da başka şeylere ihtiyaç duyuyorsa benim de kağıt kaleme ihtiyacım var. Sen bana kağıt getir Basta, ben de senin tekrar anahtarlarına kavuşmana yardım edeyim. Biliyorsun işte, şu Saksağan'ın elinden aldığı anahtarlara."

Basta bıçağını çıkardı. Sustalısını çekince kurşun asker o kadar titremeye başladı ki, süngüsü minik ellerinden kaydı. "Nasıl olacakmış bu?" diye sordu Basta, bir yandan bıçağın ucuyla tırnaklarını temizlerken.

Fenoglio, ona doğru eğildi: "Sana küçük bir muska yazacağım. Mortola'yı birkaç hafta yataklara düşürecek bir muska; o zaman senin de Capricorn'a anahtarların gerçek efendisinin sen olduğunu kanıtlayacak zamanın olur. Böyle bir büyü elbette hemen göstermez etkisini, biraz zaman ister ama inan bana, etkisini göstermeye başlayınca da..." Fenoglio, etkileyici bir şekilde kaşlarını kaldırdı.

Basta, öfkeyle burnunu kıvırdı. "Daha önce bunu örümceklerle denedim, maydanoz ve tuzla. Ama ihtiyara etkisi olmadı."

"Maydanoz ve örümcekler! Fenoglio sessizce güldü. "Sen bir aptalsın Basta. Ben çocuk oyunlarından söz etmiyorum.

Harflerden söz ediyorum. Onlardan daha güçlü hiçbir şey yok, iyilik için de, kötülük için de, inan bana." Fenoglio sesini iyice kısıp fısıldamaya başladı, "Ben seni de harflerden yarattım, Basta! Seni ve Capricorn'u."

Basta bir an ondan uzaklaştı. Korku ile nefret kardeştir ve Meggie bu iki kardeşi Basta'nın yüzünde gördü. Başka bir şey daha gördü yüzünde: Yaşlı adama olan inancını. Dediği her sözcüğe inanıyordu. "Sen bir büyücüsün!" diye ağzından çıktı birden Basta'nın. "Sen ve şu kız; şu lanet olası kitaplar gibi ikinizi de yakmalı ve kızın babasını da." Aceleyle yaşlı adamın ayaklarının önüne üç kez tükürdü.

"Haa, tükürmek. Bunun neye yararı olacak? Nazara mı?" diye alay etti Fenoglio. "Şu yakmayla ilgili söylediğin pek yeni bir düşünce değil Basta ama sen zaten hiçbir zaman yeni düşüncelerin adamı değildin. Neyse, pazarlık işine ne diyorsun?"

Basta, kurşun askere bakıp duruyordu, sonunda kız onu arkasına sakladı. "Peki öyle olsun!" diye söylendi. "Ama her gün neler karaladığını kontrol edeceğim, tamam mı?"

Bunu nasıl yapacaksın ki, diye düşündü Meggie. Okumayı bilmiyorsun. Basta, düşündüklerini okumuş gibi kızın yüzüne baktı. "Hizmetçi kızlardan birini tanıyorum," dedi. "O benim yerime okur, onun için oyun oynamaya kalkışma sakın, anladın mı?"

"Elbette!" Fenoglio heyecanla başını salladı. "Haa, bir de kalem getirirsen fena olmaz. Siyah bir kalem mümkünse."

Basta, bir kalemle bir tomar beyaz daktilo kağıdı getirdi. Fenoglio, çok önemli bir iş yapıyormuş gibi ciddi bir ifadeyle

masaya oturdu, önüne bir kağıt koydu, onu katladı ve düzgün bir şekilde altı parçaya böldü. Her parçanın üstüne, süslü püslü, güç okunan, beş harfi yazdı. Sonra minik kağıt parçalarını büyük bir özenle katlayarak, her birinin üzerine bir kez tükürdü ve Basta'ya uzatarak, onları ne şekilde saklayacağını açıkladı: "Üçünü uyuduğu yere, üçünü de yemek yiyip çalıştığı yere saklayacaksın. Ancak bu şekilde üç gün üç gece sonra istenilen şey gerçekleşir. Ama lanetlenen kadın bu kağıtlardan birini bulacak olursa lanet hemen sana döner."

"Ne demek yani?" Basta, Fenoglio'nun kağıtlarına, ona veba bulaştıracaklarmış gibi korkuyla baktı.

"Eee, sen de onları kadının bulamayacağı şekilde sakla!" diye karşılık verdi Fenoglio onu kapıya doğru iterken.

"Eğer etkisi olmazsa ihtiyar," diye bağırdı Basta, arkasından kapıyı kapatmadan, "Toz Parmak'ın yüzünü süslediğim gibi süsleyeceğim yüzünü." Basta gidince, Fenoglio da yüzünde mutlu bir gülümsemeyle sırtını kapıya yasladı.

"Ama etkisi olmayacak ki!" diye fısıldadı Meggie.

"Ne olmuş? Üç gün uzun bir süre," diye yanıtladı Fenoglio tekrar masaya otururken. "Umarım üç güne de gerek kalmaz. Ne de olsa, yarın akşam yerine getirilecek bir idamı engellemeye çalışacağız, öyle değil mi?"

Adam, günün geri kalan kısmını ya havaya bakarak ya da durmadan yazarak geçirdi. Masada, giderek daha çok beyaz kağıt, sabırsızca yazdığı büyük harflerle dolmaya başladı.

Meggie onu rahatsız etmedi. Kurşun askerle birlikte pencerenin önüne oturup yamaçlara doğru bakarak, Mo'nun yaprak ve dallarla dolu çalılıkların hangi köşesinde gizlendiğini düşündü. Bacaklarını dümdüz uzatmış olan kurşun asker de

kızın yanına oturmuş ürkek gözlerle ona tümüyle yabancı olan bu dünyayı izliyordu. Belki aşık olduğu kağıttan balerin kızı düşünüyordu, belki de hiçbir şey düşünmüyordu. Tek bir söz söylemiyordu.

Gecenin Karanlığında

Hizmetçiler çiçek de getiriyordu her öğle vakti. Ormanda kırlarda toplanabilecek en güzel ve en asil çiçeklerdi bunlar, yığınlarla meşe ağacının çiçekleri, katırtırnakları ve su rezenesinin çiçekleri.
Evangeline Walton, Mabinogi'nin Dört Dalı

Dışarıda hava çoktan kararmıştı ama Fenoglio hâlâ yazıyordu. Masanın altında yırttığı ya da buruşturup attığı sayfalar vardı. Harflerin kağıttan kaymasını engellemek istercesine özenle masanın üstüne koyduğu kağıtlardan fazlaydı masanın altındakiler. Hizmetçi kızlardan biri, ufak tefek, cılız bir kız onlara akşam yemeğini getirdiğinde, Fenoglio özenle kenara koyduğu sayfaları yatağının altına sakladı. O akşam Basta tekrar gelmedi. Herhalde fazlasıyla Fenoglio'nun kağıtçıklarını saklamakla meşguldü.

Meggie, dışarıda her yer kapkaranlık olup tepeler gökyüzüyle birleştiğinde uyumaya gitti. Pencereyi açık bıraktı ve Mo onu duyabilecekmiş gibi karanlığa "İyi geceler!" diye fısıldadı. Kurşun askeri de yanına alıp yatağına çıktı. Küçük askeri yastığının yanına koydu. "İnan bana, senin durumun Tinker Bell'in durumundan çok daha iyi!" diye fısıldadı. "O şimdi Basta'nın yanında çünkü Basta perilerin şans getirdiğine inanıyor. Sonra biliyor musun, buradan çıkınca, söz veriyorum, sana aynı öykündeki gibi kağıttan bir balerin yapacağım."

Buna da bir yanıt vermedi asker. Yalnızca kıza mutsuz göz-

leriyle bakıp belli belirsiz başını salladı. O da mı sesini kaybetti, diye düşündü Meggie. Yoksa zaten hiç konuşmuyor muydu? Ağzı sanki şimdiye kadar hiç açılmamışa benziyordu. Şimdi kitap elimde olsaydı okurdum ya da ona balerini getirmeye çalışırdım. Ama kitabı öteki kitaplarla birlikte Saksağan almıştı elinden.

Kurşun asker sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapadı. Hayır, balerin yalnızca kalbini kırar, diye düşündü Meggie uykuya dalmadan önce. Kızın en son duyduğu şey Fenoglio'nun kaleminin sesiydi, siyah ipliklerden karmaşık bir desen oluşturan dokumacı mekiği gibi kağıdın üstünde harften harfe gidiyordu kalemi...

O gece, düşünde canavarlar görmedi Meggie. Tek bir örümcek bile girmedi düşüne. Odası Elinor'un evindeki odaya benzemesine karşın kendini evinde hissediyordu. Mo da oradaydı ve annesi. Elinor'a benziyordu ama Meggie onun Capricorn'un kilisesinde Toz Parmak'ın yanında asılı olan kadın olduğunu biliyordu. İnsan düşünde çok şey bilir, özellikle de gözlerine güvenmemesi gerektiğini. İnsan yalnızca bilir. Tam annesinin yanına, Mo'nun kitaplığının arasında duran kanepeye oturmak üzereyken biri adını fısıldadı: "Meggie!" Sürekli tekrarladı. "Meggie!" Bunu duymak istemiyordu, bu düşün bitmesini istemiyordu ama o ses acımasızca sürdürdü çağrısını. Meggie, o sesi tanıyordu. İstemeye istemeye gözlerini açtı.

Fenoglio, yatağının yanında duruyordu, parmakları mürekkeple, açık olan pencereden içeri sızan gece gibi kapkara boyanmıştı.

"Ne oldu? Uyumak istiyorum." Meggie ona sırtını döndü. Düşüne dönmek istiyordu. Belki hâlâ oradaydı, kapattığı

gözkapaklarının arkasında bir yerde. Belki kirpiklerine bir parça mutluluk yapışmıştı, altın tozu gibi. Masallarda düşler böyle şeyler bırakmıyor muydu geriye? Kurşun asker de uyuyordu, başı önüne düşmüştü.

"Bak, bitirdim sonunda!" diye fısıldadı Fenoglio, nöbetçinin horlamasının içeriden bile duyulmasına karşın. Masanın üstünde, mumun titrek ışığı altında bir tomar yazılmış kağıt duruyordu.

Meggie, esneyerek yatağında doğruldu.

"Bu gece bir şey denememiz gerek!" dedi Fenoglio sessizce. "Öykülerin akışı değiştirilebilir mi, senin sesin ve benim sözcüklerimle, bunu öğreneceğiz. Küçük askerimizi geri göndermeyi deneyeceğiz." Aceleyle yazdığı kağıtları getirerek kızın kucağına koydu. "Bunu benim yazmadığım bir öyküyle denememiz pek uygun değil ama ne yapalım? Ne kaybederiz?"

"Geri göndermek mi? Ama onu geri göndermek istemiyorum ki!" dedi Meggie telaşla. "Dönerse ölecek. Çocuk onu sobanın içine atacak, o da eriyecek. Balerin de yanacak." *Balerinden geri kalan da yalnızca pul kadar küçük bir parça kağıttı, o da simsiyah yanmıştı.*

"Hayır, hayır!" Fenoglio sabırsızca kızın kucağındaki kağıtlara vuruyordu parmağıyla. "Ben ona yeni bir öykü yazdım, mutlu bir sonla bitiyor. *İşte bu* babanın fikriydi: Öyküyü değiştirmek! Onun amacı anneni geri getirmekti, *Mürekkep Yürek'i* değiştirip annenin geri gelmesini sağlamaktı.

Ama bu düşündüğümüz gerçekten olursa Meggie, yani basılmış bir öyküyü sözcükler ekleyerek değiştirebilirsek, o zaman öykünün her şeyini değiştirebiliriz. Kimin çıkacağını, kimin gireceğini, öykünün nasıl biteceğini, kimi mutlu, kim mut-

suz edeceğini. Anlıyor musun? Yalnızca bir deneme Meggie! Kurşun asker kaybolursa, inan bana o zaman *Mürekkep Yürek*'i de değiştirebiliriz! Bunu nasıl yapacağımızı düşünmem gerek ama şimdi oku lütfen. Lütfen!" Fenoglio, yastığın altından el fenerini çıkarıp Meggie'nin eline tutuşturdu.

Kız tedirgin bir şekilde ışığı sık yazılmış ilk sayfaya tuttu. Dudaklarının kuruduğunu hissetti. "Gerçekten mutlu sonla mı bitiyor?" Diliyle dudaklarını yalayıp uyuyan kurşun askere baktı. Hafif bir horlama duyar gibiydi.

"Evet, evet, gözlerini yaşartacak mutlu bir son yazdım." Fenoglio, sabırsızca başını sallıyordu. "Balerinle o saraya taşınıp sonsuza değin mutlu bir hayat yaşayacaklar... Eriyip giden yürek yok, yanan kağıt yok, yalnızca mutlu bir aşk var."

"Yazın zor okunuyor."

"Ne? O kadar da çaba göstermiştim!"

"Neyse."

Yaşlı adam içini çekti.

"Tamam," dedi Meggie. "Deneyeceğim."

Her bir harf, ama her biri çok önemli, diye düşündü kız. Bırak onları çınlasınlar, ses çıkarsınlar, fısıldasınlar, hışırdasınlar ve yuvarlansınlar. Sonra okumaya başladı kız.

Üçüncü cümlede kurşun asker dimdik oturdu. Meggie bunu göz ucuyla görmüştü. Bir an için şaşırdı, dili bir sözcüğe takıldı, o cümleyi tekrar okudu. Ondan sonra minik askere bakmaya cesaret edemedi. Fenoglio elini koluna koydu.

"Gitti!" diye fısıldadı. "Meggie, o gitti!"

Adam haklıydı. Yatak boştu.

Fenoglio, öyle şiddetle sıktı ki, kızın kolu acıdı. "Sen gerçekten küçük bir sihirbazsın!" diye fısıldadı. "Ama ben de fena

değildim, değil mi? Hiç de fena değildim." Hayranlıkla mürekkeple boyanmış ellerine baktı. Sonra ellerini çırparak yaşlı bir ayı gibi küçücük odada dans etmeye başladı. Sonunda Meggie'nin yatağına geldiğinde nefes nefeseydi. "İkimiz, Capricorn'a çok kötü bir sürpriz hazırlayacağız!" diye fısıldadı, yüzündeki her bir kırışığa bir gülümseme yerleştirirken. "Hemen işe koyulacağım! Evet! O istediğini alacak. Ona Gölge'yi getireceksin. Ama onun o eski dostu oldukça değişmiş olacak, bunun için elimden geleni yapacağım! Ben, Fenoglio, sözcüklerin ustası, mürekkep sihirbazı, kağıt büyücüsü. Capricorn'u ben yarattım ben yok edeceğim, sanki hiç yaşamamış gibi. İtiraf etmeliyim ki en iyisi de bu olurdu! Zavallı Capricorn! Yeğenine bir çiçek kadın yaratan büyücünün başına gelenler onun da başına gelecek. O öyküyü biliyorsun değil mi?"

Meggie, kurşun askerin oturduğu yere bakıyordu. Onu özlemişti. "Hayır!" diye mırıldandı. "Ne çiçek kadını?"

"Bu çok eski bir öykü. Sana kısaca anlatacağım. Uzun olanı daha güzel ama gün ağarmak üzere. Bir zamanlar Gwydion adında bir büyücü yaşarmış; onun da dünyada her şeyden çok sevdiği bir yeğeni varmış ama annesi bu oğlanı lanetlemiş."

"Neden?"

"Bunu anlatmak çok uzun sürer. Onu lanetlemiş işte. Bir kadına dokunur dokunmaz ölecekmiş. Bu durum büyücünün içini sızlatıyormuş. Çok sevdiği yeğeni sonsuza kadar yalnızlığa mı mahkum olacakmış? Hayır. Çünkü o bir büyücüymüş? Kendini üç gün üç gece büyü odasına kapatmış ve çiçeklerden, su rezenesi çiçeği, katırtırnağı ve meşe ağacının çiçeklerinden bir kadın yaratmış. Ondan daha güzel bir kadın yaratılmamıştı hiç. Gwydion'un yeğeni de görür görmez ona aşık olmuş. Ama Blo-

deuwedd, kadının adı buymuş, yeğeninin başına dert olmuş. Kadın başka birine aşık olmuş ve ikisi bir olup büyücünün yeğenini öldürmüşler."

"Blodeuwedd!" Yabancı bir meyvenin tadına bakar gibi söyledi Meggie bu adı. "Bu çok üzücü. Ona ne oldu sonra? Ceza olarak öldürdü mü onu büyücü?"

"Hayır. Gwydion onu bir baykuşa çevirdi, o günden beri de baykuşlarının sesi ağlayan bir kadının sesine benzer."

"Güzel! Hüzünlü ve güzel," diye mırıldandı Meggie. Hüzünlü öyküler niçin aynı zamanda da güzel olur? Gerçek yaşamda böyle değildir. "Tamam. Çiçek kadının öyküsünü biliyorum artık," dedi. "Ama Capricorn ile ne ilgisi var?"

"İlgisi mi? Blodeuwedd ondan bekleneni yapmadı. İşte biz de bunu sağlayacağız. Senin sesin ve benim sözcüklerim, güzel, yepyeni sözcükler. Bunlar Capricorn'un Gölge'sinin ondan bekleneni *yapmamasını* sağlayacak!" Fenoglio, hiç ummadığı bir yerde taze bir marul yaprağı bulan kaplumbağa gibi mutlu görünüyordu.

"Peki tam olarak *ne* yapmasını isteyeceğiz?"

Fenoglio kaşlarını çattı. Yüzündeki mutluluk silinmişti. "Bunun üzerinde çalışıyorum hâlâ," dedi öfkeyle ve alnına dokundu. "İşte burada. Bu zaman ister."

Dışarıda sesler yükseldi, erkek sesleri. Duvarın arka tarafından geliyordu bu sesler. Meggie, aceleyle yatağından çıkıp, açık duran pencereye koştu. Ayak sesleri duydu, acele, tökezleyen, kaçan adımlardı bunlar; sonra silah sesleri geldi. Pencereden iyice sarktı, az daha düşüyordu ama yine de bir şey göremedi. Gürültü, kilisenin önündeki meydandan geliyordu sanki "Hey hey, dikkatli ol!" diye seslendi Fenoglio ve kızı omuzlarından

tuttu. Tekrar silah sesleri duyuldu. Capricorn'un adamları birbirlerine bir şeyler söylüyordu. Sesleri öfkeli, heyecanlı geliyordu. Neler konuştuklarını niçin anlamıyordu sanki? Korkuyla Fenoglio'ya baktı, bu gürültüde belki o bir şeyler anlamıştı, sözcükler, isimler...

"Ne düşündüğünü tahmin ediyorum ama emin ol o baban değildir!" diye onu rahatlatmaya çalıştı. "Gece vakti Capricorn'un evine gelecek kadar çılgın değildir herhalde!" Şefkatle kızı pencereden çekti. Sesler kayboldu. Hiçbir şey olmamış gibi gece yine sessizliğe büründü.

Hızla çarpan yüreğiyle yatağına döndü Meggie. Fenoglio ona yardım etti.

"Bırak da o Capricorn'u öldürsün!" diye fısıldadı kız. "Gölge'nin onu öldürmesini sağla." Söylediği bu sözlerden kendi de korktu. Ama pişman değildi.

Fenoglio, alnını ovdu. "Haklısın, bunu bir an önce yapmam gerek değil mi?" diye mırıldandı.

Meggie, Mo'nun kazağını alıp ona sımsıkı sarıldı. Evin bir yerlerinde kapılar kapandı, ayak sesleri yankılandı. Sonra yine sessizlik oldu. Bu sessizlik ürkütücü geliyordu. Ölüm sessizliği diye düşündü Meggie. Bu sözcük aklından gitmiyordu bir türlü.

"Peki Gölge seni dinlemezse ne olacak?" diye sordu. "O çiçek kadın gibi? O zaman ne olacak?"

"Bunu..." diye yanıt verdi Fenoglio ağır ağır, "Aklımıza hiç getirmesek daha iyi."

Tek Başına

"Ah, niçin Hobbit oyuğumda kalmadım sanki!" dedi zavallı Bay Beutlin, Bombur'un sırtında içi dışına çıktığında.
J. R. R.Tolkien, Hobbit

Elinor silah seslerini duyunca telaşla ayağa fırladı. Karanlıkta ayakları kendi battaniyesine takıldı. Boylu boyunca diken gibi sivri otların üzerine düştü. Tekrar ayağa kalkmak isterken ellerine dikenler battı. "Aman Tanrım, aman Tanrım, onları yakaladılar!" diye ağlamaya başladı gece karanlığında ortalıkta dolaşıp çocuğun onun için çaldığı gülünç elbiseyi ararken. Hava o kadar karanlıktı ki kadın kendi ayaklarını bile zor görüyordu. "İşte olacağı buydu," diye söyleniyordu. "Beni niçin götürmediler sanki lanet olası aptallar, gözcülük yapabilirdim, ben dikkat ederdim." Sonunda elbiseyi bulup titreyen elleriyle başından geçirmeye çalışırken aniden durdu.

Ne kadar sessizdi. Ölüm sessizliği.

Onları vurdular, diye geçirdi içinden. Onun için o kadar sessiz. Öldüler. Gittiler. Kanlar içinde evin önündeki meydanda yatıyorlar, ikisi de, aman Tanrım. Şimdi ne olacak? Ağlamaya başladı. Hayır, Elinor, gözyaşı yok. Ne oluyor sana? Git onları bul, hadi git.

Tökezleyerek yola çıktı. Bu doğru yön müydü acaba?

"Sen gelemezsin Elinor!" böyle demişti Mortimer. Farid'in onun için çaldığı takım elbisenin içinde o kadar farklı

görünmüştü ki ama bu maskaralığın amacı da buydu zaten. Çocuk ona bir tüfek bile bulmuştu.

"Ama neden?" diye karşılık vermişti kadın. "Şu gülünç elbiseyi bile giyerim!"

"Bir kadın göze batar Elinor! Kendin de gördün işte. Gece sokaklarda tek bir kadın göremezsin. Yalnızca nöbetçiler var. Çocuğa sor istersen."

"Ona sormak istemiyorum! Niçin bana da bir erkek elbisesi çalmadı? O zaman erkek kılığına girerdim!"

Buna bir yanıt verememişlerdi.

"Elinor, lütfen, eşyalarımızın yanında duracak biri gerek!"

"Eşyalarımız mı dedin? Toz Parmak'ın pis sırt çantasını mı kastediyorsun?" Öfkeyle tekme atmıştı çantaya. Kendilerini ne kadar da akıllı sanmışlardı! Ama kıyafet değiştirmeleri fayda etmemişti. Onları kim tanımıştı? Basta, Yassı Burun ya da o aksak bacak mı? "Gün doğarken döneriz, Elinor! Meggie ile birlikte." Yalancı! Adamın sesinden kendisinin de buna inanmadığını anlamıştı kadın. Elinor'un ayağı bir ağaç köküne takıldı, dikenli bir çalıya tutundu sonra ağlayarak dizlerinin üstüne çöktü. Katiller! Katil ve kundakçılar. Böyle haydutlarla işi neydi kendisinin? O gün, Mortimer birden bire kapısına gelip kitabı saklamasını istediğinde anlamalıydı. Niçin hayır dememişti o zaman? Ateş yiyeni görür görmez alnında kırmızı kalemle bela yazılı olduğunu hemen görmemiş miydi? Ama o kitap, evet o kitap. Her zamanki gibi kitaba dayanamamıştı işte...

O pis kokulu sansarı götürdüler! diye düşündü kadın, kendini toparlarken. Ama beni götürmediler. Şimdi öldüler işte. "Polise gidelim!" Bunu kaç kez söylemişti! Ama Mortimer

hep aynı yanıtı vermişti. "Hayır Elinor, Capricorn, köye bir polis ayak basar basmaz Meggie'yi yok eder. Basta'nın bıçağı da dünyanın tüm polislerinden daha hızlı, inan bana." Bunu söylerken kaşlarının arasında uzunlamasına küçük bir çizgi oluşmuştu. Kadın onu bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Şimdi ne yapmalıydı? Böyle tek başına.

Kendine gel Elinor! diye kendi kendine çıkıştı kadın. Sen her zaman yalnızdın, bunu unuttun mu? Kafanı yor biraz. Kıza yardım etmek zorundasın, babasının başına gelenler bir yana. Kızı o kırk kez lanet olası köyden çıkarmalısın, bunu senden başka yapacak kimse kalmadı. Yoksa kızın başını kaldırmaya korkan ve beyimizin temizliğini yemeğini yapmak için yaşayan o ürkek hizmetçi kızlardan biri mi olmasını istiyorsun? Belki ara sıra Capricorn'a kitap okur, adamın canı isterse, sonra büyüdüğünde... Güzel bir kız...

Elinor'un midesi bulandı. "Hemen bir tüfek bulmalıyım," diye fısıldadı, "ya da bir bıçak, büyük, keskin bir bıçak, onunla gizlice Capricorn'un evine girebilirim. Şu biçimsiz elbisenin içinde beni kim tanıyabilir?" Mortimer onun yalnızca iki kitap kapağı arasındaki dünyadan anladığını sanıyordu ama ona gösterecekti!

"Ama nasıl?" diye fısıldadı. "O gitti Elinor, kitapların gibi gitti."

Birden bire yüksek sesle hıçkırmaya başladı ve kendisi de bundan ürkerek eliyle ağzını kapattı. Ayağının altında bir dal çıtırdayarak kırıldı. Capricorn'un köyündeki bir evin ışığı söndü. Çok haklıydı. Dünya korkunçtu, gaddar ve acımasızdı, kötü bir kabus gibi karanlıktı. Yaşanacak bir yer değildi. Yalnızca

kitaplarda barınıyordu acıma duygusu, teselli, mutluluk ve aşk. Kitaplar onları açan herkesi severdi, güven ve dostluk verirdi. Karşılık olarak da hiçbir şey istemezlerdi, terk etmezlerdi, hiçbir zaman, onlara ne kadar kötü davranılsa bile. *Ölümün gözüyle aşk, hakikat, güzellik ve bilgelik.* Bunu kim söylemişti? Herhangi başka bir kitap delisi, adını anımsayamıyordu, ama sözcükleri unutmamıştı. Sözcükler ölümsüzdür, biri gelip onları yakmadığı sürece, hatta o zaman bile...

İlerlemeye devam etti. Gece Capricorn'un köyündeki ışık puslu ve soluktu. Park yerinde, arabaların yanında o katillerden üçü baş başa vermiş duruyordu. "Evet konuşun bakalım!" diye fısıldadı Elinor. "Övünün bakalım kanlı parmaklarınızla ve kömürleşmiş yüreklerinizle, onları öldürdüğünüze pişman olacaksınız." Hangisi daha iyi olurdu? Hemen aşağı inmek mi, yoksa sabahı beklemek mi? İki seçenek de çılgınlıktı, köşeyi bile dönemeden yakalanırdı. Üç adamdan biri çevresine bakınmaya başladı, Elinor da bir an onu gördüklerini sandı. Geri giderken dengesini kaybedip son anda bir daldan tutundu. Arkasında bir hışırtı duydu ve ne olduğunu anlayamadan biri eliyle ağzını kapattı. Bağırmak istedi ama el çok güçlü bir şekilde bastırıyordu dudaklarına.

"Demek buradasın. Seni ne zamandan beri aradığımı biliyor musun?"

Bu olamazdı. Bu sesi bir daha duymayacağından o kadar emindi ki.

"Özür dilerim ama bağıracağından çok emindim! Gel!" Mortimer elini kadının ağzından çekerek peşinden gitmesini işaret etti. Şu an hangisini yapmayı tercih edeceğinden emin değildi Elinor: Boynuna sarılmak mı, yoksa bir tokat atmak mı?

Adam, Capricorn'un köyündeki evler ağaçların ardında artık neredeyse görünmez hale gelince durdu. "Niçin kamp yerinde kalmadın? Böyle karanlıkta dolanıp duruyorsun... Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

Artık bu kadarı fazlaydı. O kadar hızlı yürümüştü ki, Elinor hâlâ nefes nefeseydi. "Tehlikeli mi?" Öfkeli olunca sessiz konuşmak çok güç oluyordu. "Tehlikeden mi söz ediyorsun? Silah seslerini ve bağrışmaları duydum! Öldüğünüzü sandım! Sizi vurduklarını, delik deşik ettiklerini sandım..."

Adam elini yüzüne götürdü. "Yok canım, hiçbiri nişan almasını bilmediği için şanslıyız," dedi.

Elinor onun bu kadar rahat olmasına inanamıyor, içinden onu tutup iyice sarsmak geliyordu.

"Demek öyle? Çocuktan ne haber?"

"O da iyi, alnındaki bir çiziğin dışında. Ateş etmeye başladıklarında, sansar elinden kaçtı o da peşinden gitti. O ara kurşun alnını sıyırmış. Onu yukarıda, kampta bıraktım."

"Peki sansar? Sizin tek derdiniz o mu, o ısırgan, kokmuş sansar? Bu gece ömrümden on yıl gitti!" Elinor'un sesi yine yükselmeye başlamıştı. Hemen sesini alçalttı. "Şu korkunç elbiseyi giydim!" diye mırıldandı. "Gözümün önüne yaralı, kanlar içinde geldiniz... Evet, bakma bana öyle!" diye bağırdı. "Ölmemiş olmanız bir mucize. Seni dinlememeliydim. Polise gitmeliydik... Bu kez artık bize inanmak zorundalar, biz..."

"Yalnızca şanssızlıktı Elinor!" diye araya girdi adam. "İnan bana. Terslik bu ya, evin önünde nöbet tutan Cockerell'di. Başkası olsa beni tanımazdı."

"Yarın farklı mı olacak? Belki nöbetçi o zaman Basta ya da Yassı Burun olacak! Ölürsen bunun kızına ne yararı olacak?"

Mortimer kadına sırtını döndü. "Ama ölmedim ben, Elinor!" dedi. "Ve Meggie'yi bir idamda başrol oynatmadan çıkaracağım oradan."

Kampa döndüklerinde Farid uyuyordu bile. Mortimer'ın alnına sardığı kanlı bez, tıpkı Capricorn'un kilisesindeki sütunların arkasında belirdiğinde başında olan sarığa benziyordu.

"Olduğundan kötü görünüyor," diye fısıldadı Mo. "Ama inan bana, onu tutmasaydım sansarın peşinden köyün yarısını dolaşacaktı. Ayrıca bizi son anda görmeselerdi eminim kiliseye Toz Parmak'ı görmeye giderdi."

Elinor başını sallayıp iyice battaniyesine sarıldı. Gece çok sessizdi, başka yerde olsalardı buna herhalde huzur dolu bir gece denebilirdi.

"Onlardan nasıl kurtuldunuz?" diye sordu kadın.

Mortimer oğlanın yanına oturdu. Elinor, adamın omzunda hâlâ Farid'in onun için çaldığı tüfeğin olduğunu yeni fark etmişti. Adam onu omzundan indirerek yere, otların üstüne koydu. "Bizi fazla izlemediler," diye yanıtladı. "Niçin izlesinler? Tekrar geleceğimizi biliyorlar. Yalnızca beklemeleri yeter."

Ve bu kez Elinor da olacaktı, buna yemin etmişti. Bir kez daha bu geceki gibi her şey ve herkes tarafından terk edilmiş hissetmek istemiyordu kendini. "Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?" dedi.

"Farid köyü ateşe vermemizi öneriyor. Şimdiye kadar bunu tehlikeli bulmuştum ama zaman akıp gidiyor.

"Ateş?" Bu sözcük sanki dilini yakmıştı Elinor'un. Kitaplarının kül olduğunu gördükten sonra bir kibrit bile onu korkutmaya yetiyordu.

"Toz Parmak çocuğa ateşle ilgili epey şey öğretmiş, ayrıca

en aptal biri bile ateş yakabilir. Capricorn'un evini ateşe verirsek..."

"Delirdin mi sen? Ateş yamaçlara yayılırsa?"

Mo, başını eğip eliyle tüfeğe dokundu. "Biliyorum," dedi. "Ama başka çıkar yol göremiyorum. Yangın heyecan yaratacak, Capricorn'un adamları onu söndürmekle meşgul olacaklar ve o kargaşada Meggie'ye ulaşmaya çalışacağım. Farid de Toz Parmak'la ilgilenecek."

"Bu çok çılgınca!" Bu kez Elinor kendini tutamamıştı, sesi oldukça yüksek çıkmıştı. Farid uykusunda bir şeyler mırıldandı, elini başındaki sargıya götürdü, sonra arkasını döndü.

Mo, çocuğun üstünü örttü ve tekrar ağaca yaslandı. "Yine de öyle yapacağız Elinor," dedi. "İnan, bu konuyu çok düşündüm. Başka yol yok. Hiçbir şey fayda etmezse de o lanet olası kilisesini ateşe vereceğim. Altınlarını ateşle eritip topaklar haline getireceğim, sonra da o kahrolası köyü yakıp yıkacağım. Ben kızımı geri istiyorum."

Bunun üzerine Elinor bir şey demedi. Uzanıp uyuyor gibi yaptı; oysa gözüne uyku girmiyordu. Şafak sökmeye başlarken de Mortimer'ı biraz uyumaya ve nöbeti kendisine bırakmaya ikna etti. Adam hemen uykuya daldı. Mortimer'ın nefesi düzenli gelmeye başlayınca Elinor üzerindeki gülünç elbiseyi çıkardı, kendi elbiselerini giydi. Dağılmış saçlarını taradı ve bir not yazdı. *Yardım çağırmaya gidiyorum. Öğleye doğru dönerim. Lütfen ben gelmeden bir şey yapmayın. Elinor.*

Uyanır uyanmaz bulması için notu adamın yarı açık eline koydu. Çocuğun yanından geçerken sansarın da geri döndüğünü gördü. Hayvan çocuğun yanına kıvrılmış ellerini yalıyordu. Kadın Farid'in üstüne eğilip sargısını düzeltince, hayvan kara

gözleriyle Elinor'a baktı. Korkunç küçük canavar, onu hiçbir zaman sevemeyecekti ama çocuk bu hayvanı bir köpekmiş gibi seviyordu. İç çekerek tekrar doğruldu. "İkisine de iyi bak, tamam mı?" diye fısıldadı ve yola koyuldu. Araba hâlâ ağaçların altına sakladıkları yerdeydi. Gizlemek için iyi bir yerdi. Ağaçlar o kadar sıktı ki kendisi bile önce arabayı görmeden önünden geçti. Hemen arabaya binip motoru çalıştırdı. Elinor bir süre endişeyle ortalığı dinledi ama sanki başka bir gün olmayacakmış gibi neşeli cıvıltılarıyla günü doyasıya selamlayan kuşların sesinden başka ses yoktu.

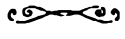
Mortimer ile geçtikleri en yakın köy buraya arabayla yarım saat uzaktaydı. Orada mutlaka bir karakol olmalıydı.

Saksağan

Oysa onlar onu sözcüklerle uyandırdı, keskin, parlak silahlarıyla.
T. H. White, Merlin'in Kitabı

Meggie, koridorda Basta'nın sesini duyduğunda sabahın erken saatleriydi. Hizmetçi kızlardan birinin getirdiği kahvaltıya elini sürmemişti. Geçen gece olanları, silah seslerinin ne anlama geldiğini sordu ama hizmetçi kız ona yalnızca korku dolu gözlerle bakıp başını sallayarak aceleyle kapıdan çıktı. Herhalde onu cadı sanıyordu.

Fenoglio da kahvaltı etmemişti. Yazıyordu, dur durak bilmeden yazıyordu. Sayfalar dolusu yazıyor, sonra yazdığını yırtıyor, yeniden yazıyor, bir sayfayı kenara koyuyor, yeni bir sayfaya başlıyor, kaşlarını çatıp o sayfayı da buruşturup atıyor ve yeniden başlıyordu. Saatlerdir böyle devam ediyordu; yalnızca üç sayfayı yırtmamıştı. Yalnızca üç sayfa. Basta'nın sesini duyunca aceleyle o üç sayfayı yastığının altına sakladı, buruşturup attıklarını da yatağının altına itti. "Meggie, çabuk! Bana yardım et, onları toplayalım!" diye fısıldadı. "O sayfaları görmemeli. Birini bile."

Meggie, adamın dediğini yaptı ama düşündüğü tek bir şey vardı: Basta niçin gelmişti? Ona bir şey mi söyleyecekti? Artık Mo'yu beklemek zorunda olmadığını söylerken kızın yüzünün aldığı şekli mi görmek istiyordu?

Basta içeri girdiğinde, Fenoglio tekrar masaya oturmuştu,

önünde de aceleyle bir iki sözcük karaladığı boş bir kağıt vardı.

Meggie, nefesini tuttu; sanki böylece sözcükleri de tutabilecekti; birazdan Basta'nın dudaklarından dökülüp yüreğini dağlayacak olan sözcükleri.

Fenoglio kalemi bir kenara bırakıp kızın yanına geçti.

"Bir şey mi var?" diye sordu yaşlı adam.

"Onu alacakmışım," dedi Basta. "Mortola onu görmek istiyor." Adamın sesi öfkeliydi; sanki böyle önemsiz bir iş yapmak gururuna dokunuyordu.

Mortola? Saksağan? Meggie, Fenoglio'nun yüzüne baktı. Bu ne anlama geliyordu? Yaşlı adam çaresizce omzunu kaldırdı.

"Minik güvercin akşam okuyacağı bölüme bir göz atacak," diye açıkladı Basta. "Darius gibi kekeleyip işi berbat etmemesi için." Sabırsızca Meggie'yi eliyle çağırdı. "Hadi gel bakalım."

Meggie, ona doğru bir adım attı ama sonra birden durdu. "Önce bu gece neler olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi kız. "Silah sesleri duydum."

"Haa o sesler?" Basta gülümsedi. Dişleri de en az gömleği kadar beyazdı. "Sanırım baban seni ziyaret etmek istedi ama Cockerell buna izin vermedi."

Meggie, hâlâ kaskatı kesilmiş duruyordu. Basta kızın kolundan tutup onu sertçe çekti. Fenoglio onların peşinden gitmeye çalıştı ama Basta kapıyı adamın yüzüne kapattı. Fenoglio arkadan bir şeyler söyledi ama Meggie ne dediğini anlayamadı. Kulakları uğulduyordu, kanının gereğinden hızlı bir şekilde damarlarından aktığını hissediyordu.

"Kaçmayı başarabildi, eğer bu seni teselli edecekse," dedi

Basta, merdivenlere doğru yürürken. "Ama bu yine de bir şey demek değil. Kediler de bunu başarıyor, Cockerell onlara ateş ettiğinde ama sonunda bir köşede ölmüş olarak çıkıyorlar ortaya."

Meggie tüm gücüyle adamın bacağına tekme attı. Sonra fırlayıp merdivenleri inmeye başladı ama Basta onu hemen yakaladı. Acıdan yüzünü buruşturarak kızın saçlarını kavradı ve yanına çekti. "Bunu sakın bir daha deneme, tatlım!" diye bağırdı. "Dua et ki akşamki şenliğimizde başrol oynuyorsun; yoksa şuracıkta o cılız boynunu kırardım."

Meggie bunu bir daha denemedi. İstese bile yapamazdı çünkü buna olanak yoktu. Basta, kızın saçlarını bırakmadı. İtaat etmeyen bir köpek gibi arkasından sürükledi. Acıdan Meggie'nin gözleri yaşarmıştı ama Basta'nın görmemesi için yüzünü çevirdi.

Basta onu bodrum kata indirdi. Capricorn'un evinin bu kısmına hiç ayak basmamıştı kız. Tavan oldukça alçaktı, hatta Mo ve Elinor ile birlikte onları ilk kapattıkları hücreninkinden bile alçaktı. Duvarlar beyaza boyanmıştı, evin üst katları gibi; ayrıca burada da sayısız kapı vardı. Kapıların bazıları yıllardır açılmamışa benziyordu. Bazılarının önünde de büyük kilitler vardı. Meggie, Toz Parmak'ın anlattığı para kasalarını, sonra Mo'nun Capricorn'un kilisesine getirdiği altınları düşündü. Onu vuramamışlardır. Eminim vuramamışlardır. Aksak bacak nişan almasını bilmez ki.

Sonunda bir kapının önünde durdular. Bu kapı başka tür bir ağaçtan yapılmıştı, kaplan postu gibi güzel bir desene sahipti. Bodrumu aydınlatan ampulün ışığında kapının ahşabı hafif kırmızı parlıyordu.

"İnan bana!" diye fısıldadı Basta Meggie'ye kapıyı vurmadan önce. "Bana yaptığın terbiyesizliği Mortola'ya da yaparsan, seni açlıktan ipleri kemirene kadar kilisedeki o ağlardan birinde tutar. Onun yüreğinin yanında benimki küçük kızlar uyuyamayınca yanlarına konulan oyuncak hayvanların yüreği kadar yumuşak." Adamın nane kokan nefesini yüzünde hissetti Meggie. Bir daha nane kokan bir şeyi yiyemeyeceğini düşündü.

Saksağan'ın odası, içinde dans edilebilecek kadar genişti. Duvarlar kilisenin duvarları gibi kırmızıydı ama pek boş duvar yoktu. Duvarlar altın çerçeveler içinde fotoğraflarla doluydu, insan ve ev fotoğrafları. Fotoğraflar küçük bir meydanda biriken insan kalabalığı gibi duruyordu. Fotoğrafların tam ortasında, diğerleri gibi altın bir çerçeve içinde Capricorn'un portresi vardı. Bu portreyi kim yaptıysa, kilisedeki heykeli yapan kişi gibi işin ustası değildi. Capricorn'un resimdeki yüzü gerçeğinden daha yuvarlak ve yumuşaktı, garip bir şekilde kadınsı dudaklarıysa biraz kısa ve geniş kaçmış burnunun altında değişik bir meyve gibi duruyordu. Ressam gözlerini çok iyi yakalamıştı. Gerçek yaşamdaki gibi cansız bir ifadeyle Meggie'ye bakıyorlardı. İç organlarının nasıl olduğunu görmek için karnını yarmayı düşündüğü kurbağaya bakan bir adam gibi bakıyordu. Meggie hiçbir yüzün, acıma duygusu taşımayan bir yüz kadar ürkütücü olamayacağını Capricorn'un köyünde öğrenmişti.

Saksağan, oğlunun portresinin tam altında, kadifemsi yeşil yüksek bir koltukta kaskatı bir şekilde oturuyordu. Sürekli iş yapmaya alışmış ve oturunca huzursuzluk duyan biri gibi oturuyordu orada. Ama belki de bazen bedeni onu bu şekilsiz,

kendine çok büyük gelen koltuğa oturmaya zorluyordu. Meggie kadının bacaklarının şiş olduğunu gördü. Sivri dizlerinin altında şekilsiz kütükler gibi sarkıyorlardı. Kızın bakışını fark edince dizlerini eteğiyle örttü Saksağan.

"Buraya niçin geldiğini anlattın mı ona?" derken ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Meggie, kadının kalkarken bir sehpadan destek aldığını ve dudaklarını sıktığını gördü. Basta, onun bu zayıf yönlerini görmekten hoşlanıyor gibiydi. Saksağan adamın yüzüne bakıp buz gibi bakışıyla yok edene kadar dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. Sabırsız bir şekilde eliyle işaret ederek Meggie'yi yanına çağırdı. Hemen harekete geçmeyince Basta sırtından itti kızın.

"Gel buraya, sana bir şey göstereceğim." Saksağan, ağır ama kararlı adımlarla, narin ayaklarına göre gereğinden fazla ağır görünen bir komodine doğru yürüdü. Komodinin üstünde, iki tane soluk sarı lambanın arasında küçük ahşap bir kutu duruyordu. Kutunun etrafı minik deliklerden oluşan bir desenle süslenmişti.

Saksağan, kapağını açınca Meggie geri sıçradı. Kutunun içinde iki yılan vardı, kertenkele kadar inceydiler, uzunlukları da Meggie'nin kolunun yarısı kadardı.

"Odamı hep sıcacık tutuyorum ki bu ikisi uyuklamasın!" dedi Saksağan, kutunun üst çekmecesini açıp bir eldiven çıkarırken. Eldivenler sağlam siyah deriden ve çok sertti, kadın onları güçlükle zayıf ellerine geçirdi. Dostun Toz Parmak, zavallı Resa'ya kötü bir oyun oynadı, kitabı aramasını söyleyerek," diye devam etti bir yandan da elini kutunun içine sokup yılanlardan birini yassı kafasının arkasından kavrarken.

"Hadi gel bakalım!" diye bağırdı Basta'ya ona kıvranan

yılanı uzatırken. Meggie, adamın yüzünden tüylerinin diken diken olduğunu anladı ama yine de yaklaştı ve yılanı aldı. Adam, kıvranan ve dönen pullu bedenini kendinden uzak tuttu.

"Görüyorsun işte, Basta yılanlardan hoşlanmıyor!" dedi Saksağan gülümseyerek. "Onları hiçbir zaman sevmemişti ama bu bir şey ifade etmez. Bildiğim kadarıyla Basta bıçağından başka hiçbir şeyi sevmez. Ayrıca yılanların uğursuzluk getirdiğine inanır, bu da çok saçma tabii." Mortola, Basta'ya ikinci yılanı da uzattı. Yılan ağzını açınca zehirli minik dişlerini gördü Meggie. Bir an için Basta'ya neredeyse acıyacaktı.

"Eee, ne diyorsun? Bu onu saklamak için iyi bir yer değil mi?" diye sordu Saksağan ve elini üçüncü kez kutuya soktu. Bu kez içinden bir kitap çıkardı. Renkli dış kapağını tanımasa da Meggie, hangi kitap olduğunu tahmin edebiliyordu. "Bu kutuda şimdiye kadar değerli çok şey sakladım," diye devam etti Saksağan. "Onun varlığından kimsenin haberi yok, Basta ve Capricorn dışında. Zavallı Resa tüm odalarda kitabı arayıp durdu, çok cesur bir kız ama bu kutu aklına gelmedi. Oysa yılanları çok sever, onun gibi yılanlardan korkmayan birine az rastladım ama daha önce onu bir yılan ısırmıştı. Öyle değil mi Basta?" Saksağan elinden eldiveni çıkarıp alaylı bir şekilde Basta'ya baktı. "Basta onu reddeden kadınları yılanla korkutmayı çok sever. Resa'da bunun pek bir yararını göremedi. Nasıl olmuştu? Yılanı alıp senin kapının önüne koymamış mıydı Basta?"

Basta yanıt vermedi. Elindeki yılanlar hâlâ kıvrılıp duruyordu. Bir tanesi kuyruğunu adamın koluna dolamıştı.

"Onları tekrar kutuya koy!" diye emretti Saksağan. "Ama dikkat et." Sonra elinde kitapla koltuğuna döndü. "Otur!" diye emrederek koltuğunun yanındaki tabureyi işaret etti.

Meggie, kadının dediğini yaptı. Belli etmeden etrafına bakındı. Mortola'nın odası ağzına kadar dolu bir hazine sandığını anımsatıyordu. Her şeyden gereğinden fazla vardı; gereğinden fazla altın şamdan, lamba, halı, tablo, vazo, porselen biblo, ipekten çiçekler ve altın çanlar.

Saksağan kıza alaylı bir şekilde baktı. Kadın, siyah, çirkin elbisesiyle başka bir kuşun yuvasına konmuş bir guguk kuşunu andırıyordu. Bir hizmetçi için çok görkemli bir oda, değil mi?" dedi kadın kendinden emin bir şekilde. "Capricorn kıymetimi biliyor."

"Sana bodrumda bir oda vermiş!" diye yanıt verdi Meggie. Oysa sen onun annesisin."

Bazen sözcükleri niçin yutmayız ya da onları yakalayıp tekrar dudaklarımızın arasına sokamayız? Saksağan ona tüm nefretiyle baktı, öyle ki Meggie kadının kemikli ellerini boğazında hissetti birden. Ama Mortola öylece oturuyor, boş kuş gözleriyle kıza bakıyordu. "Bunu sana kim anlattı? O yaşlı büyücü mü?"

Meggie, dudaklarını ısırarak Basta'ya baktı. Adam büyük bir olasılıkla bir şey duymamıştı, ikinci yılanı kutuya koymakla meşguldü. Capricorn'un bu küçük sırrını biliyor muydu acaba? Kız bu konuya daha fazla kafa yormadan kucağına kitabı koydu kadın.

"Bu konuda burada ya da başka bir yerde birine bir şey söylersen," diye uyardı Saksağan, "O zaman bir sonraki yemeğini kendi ellerimle hazırlayacağım. Yemeğin sosuna bir parça itboğan özü, birkaç porsukağacı iğnesi ya da birkaç baldıran tohumu nasıl olur, hoşuna gider mi? İnan bana, o yemek sana hiç yaramaz. Artık okumaya başla."

Meggie, kucağındaki kitaba baktı. Capricorn onu havaya kaldırdığında dış kapağındaki resmi tanıyamamıştı Meggie. Ama şimdi ona daha yakından bakma olanağı vardı. Resimde, Capricorn'un köyünün etrafındaki yamaçları andıran bir manzara vardı. Resmin ortasında bir yürek vardı, kırmızı alevlerle çevrili kapkara bir yürek.

"Hadi aç onu artık!" diye bağırdı Saksağan.

Meggie, dediğini yaptı ve üstünde boynuzlu sansarın oturduğu K harfiyle başlayan sayfayı açtı. Elinor'un kütüphanesinde durup aynı sayfaya bakalı ne kadar zaman geçmişti acaba? Uzun bir süre, bir ömür?

"O yanlış sayfa. Birkaç sayfa daha çevir!" diye emir verdi Saksağan.

"Köşesi kıvrılmış sayfaya kadar."

Meggie, sessizce dediğini yaptı. Bu sayfada resim yoktu, yanındaki sayfada da. Hiç düşünmeden sayfanın kıvrılmış olan köşesini tırnağıyla düzeltti. Mo, katlanmış kitap sayfalarından nefret ederdi.

"Ne oluyor?" Aynı yeri bir daha bulamamamı mı istiyorsun?" diye iğneleyici bir şekilde sordu. "İkinci paragraftan başla ama sakın sesli okuyayım deme. Gölge'nin birden odamda belirmesi işime gelmez."

"Peki nereye kadar? Bu akşam nereye kadar okuyacağım?"

"Ne bileyim ben?" Saksağan öne eğilip sol bacağını ovdu. "Başka zamanlarda onları çağırmak için, şu perileri, kurşun askerleri filan, ne kadar okuman gerekiyor?"

Meggie başını eğdi. Zavallı Tinker Bell. "Bu hiç belli olmuyor," diye mırıldandı. "Duruma göre değişiyor. Bazen çok ça-

buk oluyor, bazen sayfalar sonra, bazen de hiç olmuyor."

"O zaman tüm bölüme göz at, o kadarı yeter herhalde! Ayrıca 'hiç olmuyor' diye bir şey de duymak istemiyorum!" Saksağan bu kez diğer bacağını ovdu. İki bacağı da sargılıydı, giydiği koyu renk çorapların altından bandajlar belli oluyordu. "Ne bakıyorsun öyle?" diye bağırdı Meggie'ye. "Bana bunun için de kitaptan bir şey getirebilir misin? İçinde yaşlılığa ve ölüme çaresi olan bir öykü biliyor musun küçük cadı?"

"Hayır," diye fısıldadı Meggie.

"O zaman öyle aptal aptal bakma da kitabı oku. Her sözcüğe iyice bak. Bu akşam bir kez bile kekelemeni, dilinin dolaşmasını ya da yanlış okumanı istemiyorum, anlaşıldı mı? Bu kez Capricorn istediğini elde etmeli. Bunun için elimden geleni yapacağım."

Meggie, gözlerini harflerin üstünde gezdirdi. Okuduğundan tek bir sözcük anlamıyordu; aklından Mo ve gece duyduğu silah sesleri çıkmıyordu. Ama yine de okuyormuş gibi yaptı, sayfa üstüne sayfa. Mortola da gözünü ondan ayırmıyordu. Sonunda Meggie başını kaldırıp kitabı kapattı. "Bitti," dedi.

"O kadar çabuk mu?" Saksağan ona şaşkın şaşkın baktı.

Meggie, yanıt vermedi. Basta'ya bakıyordu. Canı sıkılmış bir şekilde Mortola'nın koltuğuna yaslanmıştı. "Bu akşam bunu okumayacağım," dedi. "Siz babamı vurdunuz, bu gece. Bunu bana Basta söyledi. Tek bir sözcük bile okumayacağım."

Saksağan Basta'ya döndü. "Ne demek bu?" diye öfkeyle sordu. "Ufaklığın o aptal yüreğini incitirsen daha iyi mi okur sanıyorsun? Babasını ıskaladığınızı söyle, hadi."

Yaramazlık yaparken annesi tarafından yakalanan bir çocuk gibi başını eğdi Basta. "Ona söyledim zaten," diye

homurdandı. Cockerell hedefi hiç tutturamaz ki. Babası sıyrık bile almadı."

Meggie, rahatlayarak gözlerini yumdu. Kendini çok huzurlu ve iyi hissetti. Her şey yolundaydı, yolunda olmayanlar da yakında yoluna girecekti.

Mutlu olmak, cesaretini artırmıştı. "Bir şey daha var!" dedi. Onlardan korkması için bir neden yoktu ki? Ona ihtiyaçları vardı. Onlara Gölge'yi getirebilecek tek kişiydi, ondan başka kimse yoktu; Mo dışında ve onu da henüz yakalayamamışlardı. Zaten onu hiçbir zaman yakalayamayacaklardı, hiçbir zaman.

"Başka neymiş?" Saksağan, geriye doğru sımsıkı taradığı saçını sıvazladı. Meggie'nin yaşındayken neye benziyordu acaba? O zaman da dudakları öyle ince miydi?

"Toz Parmak'ı bir kez daha görebilirsem okuyacağım. İdamdan..." Cümleyi tamamlamadı.

"Niçin?"

Onu kurtarmaya çalışacağımızı söylemek için, diye düşündü Meggie, ayrıca annem onun yanında olduğu için ama bunları kendine sakladı. "Ona çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diye yanıtladı. "Ne de olsa bize o zaman yardım etmişti."

Mortola, alaylı bir şekilde dudağını büzdü. "Ne kadar acıklı!" dedi. Ben onu bir kez olsun yakından görmek istiyorum, diye düşündü Meggie. Belki de o değildir. Belki...

"Hayır dersem ne olacak?" Saksağan, onu küçük bir yavru fareyle oynayan kedi gibi süzdü.

Ama Meggie, bu soruyu bekliyordu zaten. "O zaman dilimi ısırırım!" dedi. "Öyle sıkı ısırırım ki, dilim şişer ve akşam okuyamam."

Saksağan koltuğuna yaslanarak güldü. "Bunu duydun mu Basta? Ufaklık çok akıllı."

Basta yalnızca başını salladı.

Mortola, Meggie'yi adeta saygıyla süzdü. "Sana şunu söyleyeyim. O saçma isteğini yerine getireceğim. Ama akşamki okuman ile ilgili olarak şu fotoğraflarıma bakmanı istiyorum."

Meggie, etrafa bakındı.

"Onlara iyi bak. Tüm o yüzleri görüyor musun? Her biri Capricorn'u kendine düşman etti ve hiç birini de bir daha gören olmadı. Şu fotoğraflarda gördüğün evler, onlar da yerinde yok artık, ateş onları yuttu. Akşam okurken bu fotoğrafları düşün küçük cadı. Eğer kekeleyip durursan ya da ağzını açmamak gibi bir düşünceye kapılırsan, o zaman senin yüzün de en kısa zamanda böyle güzel bir altın çerçevenin içinden bakacak. Ama işini iyi yaparsan babana gitmene izin veririz. Neden olmasın? Bu gece bir melek gibi oku ve tekrar babana kavuş! Bana anlatılanlara göre babanın sesi her sözcüğü kadife ve ipeğe, et ve kemiğe dönüştürürmüş. Sen de öyle okuyacaksın, şu aptal kafa Darius gibi titreyip kekelemeyeceksin. Beni anladın mı?"

Meggie ona baktı. "Anladım!" dedi sessizce, Saksağan'ın yalan söylediğini bile bile.

Onu asla bırakıp Mo'ya göndermezlerdi; babasının onu alması gerekecekti.

Toz Parmak Basta'ya Karşı

"Yine de bir gün şarkılarda öykülerde adımız geçecek mi bilmek isterdim. Biliyorum, zaten bir öykünün içindeyiz; ama kaleme alınarak demek istiyorum, şöyle şöminenin başında anlatılan ya da kırmızı veya siyah harflerle yazılmış kocaman, kalın bir kitaptan okunan, yıllar sonra. Ve insanlar şöyle diyecek: "Hadi biraz Frodo ve yüzüğünü dinleyelim!" Ve sonra ekleyecekler: "İşte bu benim en sevdiğim öykü."
J. R. R. Tolkien, Yüzüklerin Efendisi

Basta, Meggie'yi karşıya, kiliseye götürürken hiç durmadan söylenip durdu. "Dilini ısırmakmış? Ne zamandan beri ihtiyar bu numaralara inanıyor? Ve şu şımarık kızı mahzene kim götürecek? Basta, başka kim olabilir? Burada ben neyim acaba? Buradaki tek erkek hizmetçi mi?"

"Mahzen?" Meggie, tutsakların hâlâ ağların içinde sallanıyor olduğunu düşünmüştü ancak kilisenin içine girdiklerinde onlardan eser yoktu, Basta da onu sütunların arasında iterek durdu.

"Evet, mahzen!" diye bağırdı kıza. "Ölülerin ve yakında ölmüş olacakların saklandığı yer. Oradan aşağıya. Hadi çabuk ol, Bayan Büyülü Dil'e çocuk bakıcılığı yapmaktan başka işlerim de var."

Adamın gösterdiği basamaklar dimdik karanlığa iniyordu. Basamaklar yıpranmış ve düzensizdi, Meggie'nin ayağı her iki basamakta bir takıldı. Aşağısı o kadar karanlıktı ki, ba-

samakların bittiğini fark etmedi, ayağıyla bir sonraki basamağı yoklarken Basta onu kabaca öne doğru itti. "Bu da ne demek yine?" diye lanetler savurduğunu duydu. "Şu lanet olası fener niye sönmüş yine?" Bir kibrit yandı ve karanlığın içinden Basta'nın yüzü belirdi.

"Ziyaretçin var Toz Parmak!" dedi alayla, bir yandan feneri yakarken. "Büyülü Dil'in küçük kızı seninle vedalaşmak istiyor. Babası seni bu dünyaya getirdi, o da bu akşam bu dünyayı terk etmeni sağlayacak. Bana kalsa onu buraya getirmezdim ama Saksağan son günlerde iyice yufka yürek oldu. Ufaklık seni gerçekten seviyor olmalı. Bu senin o güzel yüzünün hatırına değildir herhalde?" Basta'nın kahkahası çirkin bir şekilde nemli duvarlarda yankılandı.

Meggie, Toz Parmak'ın bulunduğu parmaklıklara doğru yürüdü. Kız, adama bir an baktıktan sonra gözünü onun arkasına kaydırdı. Capricorn'un hizmetçisi taş bir lahdin üstünde oturuyordu. Basta'nın yaktığı fener fazla ışık vermiyordu ama kadının yüzünü görmeye yetiyordu. Mo'nun fotoğrafındaki yüzdü bu. Yalnızca bu yüzü çevreleyen saçlar daha koyuydu ve gülümsemesinden de eser kalmamıştı.

Meggie, parmaklıklara yaklaşınca annesi başını kaldırdı, dünyada ondan başka kimse yokmuş gibi gözünü ondan ayıramadı.

"Mortola buna izin mi verdi?" dedi Toz Parmak. "İnan-ması güç."

"Ufaklık dilini ısıracağını söyledi." Basta hâlâ merdivenin yanındaydı. Boynunda tılsım olarak taşıdığı tavşan ayağıyla oynayıp duruyordu.

"Senden özür dilemek istedim." Meggie bunu Toz Par-

mak'a söylüyor ama hâlâ lahdin üzerinde oturan annesine bakıyordu.

"Niçin?" Toz Parmak o tuhaf gülümsemesini takındı.

"Bu akşam için. Okuyacağım ya."

Fenoglio'nun planını bunlara nasıl anlatabilirdi? Nasıl?

"Peki, işte özür diledin!" dedi Basta sabırsızca. "Hadi gel, buradaki hava minik sesini kısacak sonra."

Ama Meggie ona dönmedi. Demir parmaklıkları sımsıkı tuttu, tüm gücüyle sıkabildiği kadar sıkı. "Hayır," dedi kız. "Biraz daha kalmak istiyorum." Belki aklına bir şeyler gelirdi, kuşku yaratmayacak bir iki cümle... "Ben bir şey daha getirdim kitaptan," dedi Toz Parmak'a. "Bir kurşun asker."

"Öyle mi!" Toz Parmak yine gülümsedi. Çok tuhaftı, bu kez adamın gülümsemesi ona ne garip ne de yapmacık gelmişti. "Eee, o zaman akşam her şey yolunda gider, değil mi?"

Düşünceli bir şekilde kıza baktı, Meggie de ona gözleriyle anlatmaya çalıştı: "Sizi kurtaracağız. Her şey Capricorn'un beklediğinden farklı olacak! İnan bana!"

Toz Parmak hâlâ kıza bakıyordu. Onu anlamaya çalışıyordu. Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Sonra Basta'ya baktı. "Hey Basta, peri nasıl?" diye sordu. "Hâlâ yaşıyor mu, yoksa senin varlığın onu öldürdü mü?"

Meggie, annesinin tedirgin bir şekilde ona doğru geldiğini gördü, sanki kırılmış cam üstünde yürüyordu.

"Yaşıyor!" diye yanıt verdi Basta homurdanarak. "Çın çın ötüp duruyor, insanın gözüne uyku girmiyor. Eğer böyle devam ederse Yassı Burun'a onun boynunu kırmasını söyleyeceğim, hani şu arabasının üstüne sıçan güvercinlere yaptığı gibi." Meggie, annesinin, elbisesinin cebinden bir parça kağıt çıkarıp onu

gizlice Toz Parmak'ın eline tutuşturduğunu gördü.

"O da size en az on yıl uğursuzluk getirir," dedi Toz Parmak. "İnan bana. Bilirsin, periler konusunda uzman sayılırım. Hey, dikkat et, arkanda bir şey var..."

Basta, ensesini bir şey ışırmışçasına aniden arkasını döndü. Toz Parmak da bu arada parmaklıkların arasından Meggie'ye çabucak kağıt parçasını verdi.

"Lanet olsun!" diye küfretti Basta. "Bunu bir daha deneme, tamam mı?" Meggie kağıdı tam eline alırken Basta arkasını döndü. "Bir not! Bak sen şuna."

Meggie elini sımsıkı tuttuysa da, Basta kızın parmaklarını kolayca açtı. Sonra kızın annesinin yazdığı minicik harflere baktı.

"Hadi oku!" diye hiddetlendi ve notu yüzüne tuttu.

Meggie başını salladı.

"Oku dedim!" Basta'nın sesi ürkütücü bir hal almıştı. "Yoksa senin yüzüne de şu arkadaşınınki gibi güzel bir desen mi çizeyim?"

"Oku gitsin Meggie," dedi Toz Parmak. "O piç kurusu içmeyi ne kadar sevdiğimi biliyor."

"Şarap mı?" Basta kahkaha attı. "Ufaklıktan şarap mı istedin? Bunu nasıl becerecekmiş?"

Meggie, nota bakıyordu. Her sözcüğü belleğine kazıdı. *Dokuz yıl uzun bir süre. Tüm doğum günlerini kutladım. Düşündüğümden çok daha güzelsin.*

Basta'nın kahkaha attığını duydu.

"Evet, bu sana çok uygun, Toz Parmak," dedi. Korkunu şarabın içinde boğabileceğini sanıyorsun. Ama bunun için koca bir fıçı bile yetmez."

Toz Parmak omzunu silkti. "Denemeye değerdi." Bunu söylerken gereğinden fazla hoşnut görünmüştü.

Basta kaşlarını çatıp adamın yara izi dolu yüzünü inceledi. "Diğer yandan," dedi adam ağır ağır, "Akıllı bir köpektin sen. Bir şişe şarap için de orada gereğinden fazla harf var. Sen ne diyorsun tatlım?" Kağıdı tekrar Meggie'nin burnunun önüne tuttu. "Bunu bana hemen okuyacak mısın, yoksa onu Saksağan'a mı göstereyim?"

"Meggie, adam bir şey anlamadan elinden notu kapıp arkasına sakladı.

"Ver onu küçük canavar!" diye bağırdı. "Ver onu bana, yoksa o küçük parmaklarını keserek alırım."

Ama Meggie, sırtı parmaklıklara değene kadar geri çekildi.

"Hayır!" dedi, bir eliyle demiri tutup, diğer eliyle notu uzatırken. Toz Parmak hemen anladı. Kız, onun kağıdı elinden aldığını hissetti.

Basta, Meggie'nin yüzüne şiddetle vurunca başı demirlere çarptı. Saçını bir el okşadı, uyuşmuş gibi etrafa bakınırken annesiyle yüz yüze geldi. Birazdan anlayacak diye düşündü kız, birazdan her şeyi öğrenecek. Oysa Basta'nın gözü yalnızca Toz Parmak'ın, parmaklıkların arkasında elinde aç bir kuşun gagasının önünde sallandırılan bir solucan gibi salladığı kağıdı görüyordu.

"Eee, ne olacak şimdi?" dedi Toz Parmak, bir adım geri giderken. "İçeri girmeye cesaretin var mı, yoksa kızla böyle boğuşmaya devam etmeyi mi tercih edersin?"

Basta, hiç ummadığı bir anda tokat yiyen bir çocuk gibi donup kaldı. Sonra Meggie'nin kolundan tutup onu kendine çekti.

Boğazında soğuk bir şey hissetti kız. Bunun ne olduğunu anlamak için görmesi gerekmiyordu.

Annesi bağırdı ve Toz Parmak'ın elinden notu almaya çalıştı ama adam notu daha da yukarı kaldırdı. "Biliyordum zaten!" dedi adam. "Sen bir korkaksın Basta! Buraya geleceğine bir çocuğun boğazına bıçak dayıyorsun. Şimdi Yassı Burun yanında olsaydı, geniş omuzları ve etli yumruklarıyla ama burada değil işte. Hadi gelsene, elinde bıçağın var nasıl olsa! Benim yalnızca ellerim var, onları da kavga etmek için kullanmayı pek sevmediğimi bilirsin."

Meggie, Basta'nın elinin gevşediğini hissetti. Bıçak artık tenine değmiyordu. Yutkunarak nefesini tuttu. Boğazından ılık ılık kan akıyormuş gibi hissetti ama hiçbir şey yoktu. Basta onu şiddetli bir şekilde itince düşüp kendini soğuk nemli zeminde buldu. Basta pantolonunun cebinden bir demet anahtar çıkardı. Öfkeden, uzun süre koşmuş gibi nefes nefeseydi. Titreyen parmaklarla anahtarı hücrenin kilidine soktu.

Toz Parmak onu cansız bir ifadeyle izliyordu. Meggie'nin annesine geri çekilmesini söyledi, kendisi de geri çekildi, elleri dans ederken. Adamın yüzünden korkup korkmadığı belli olmuyordu; yalnızca yara izleri her zamankinden biraz daha koyulaşmıştı.

"Ne yapıyorsun?" dedi adam Basta hücreye girip bıçağını çekince. "Çek şunu. Beni öldürürsen Capricorn'un hevesi kursağında kalır. Seni hiçbir zaman affetmez." Evet, korkuyordu. Meggie, bunu adamın sesinden anlamıştı, sözcükler gereğinden hızlı dökülüyordu dudaklarından.

"Öldürmekten söz eden de kim?" diye hırladı Basta, arkasından hücrenin kapısını kapatırken.

Toz Parmak, taş lahite kadar geri geri gitti. "Haa, demek yüzümü biraz daha süslemek istiyorsun?" Neredeyse fısıldıyordu. Artık sesinde başka bir şey daha vardı, nefret, tiksinti, öfke. "Bu kez o kadar kolay olacağını sanma," dedi sessizce. "O günden beri bazı pratik bilgiler edindim."

"Yok ya?" Basta ile arasında yalnızca bir adım vardı. "Peki neymiş bunlar? Dostun ateş burada değil sana yardım etmek için. Şu kokmuş sansarın bile yanında değil."

"Benim düşündüğüm şey sözcüklerdi!" Toz Parmak elini lahde koydu. "Sana anlatmadım mı? Periler bana birini lanetlemeyi öğrettiler. Kesikler içindeki yüzüme acıdılar, ayrıca dövüşmede de pek becerikli olmadığımı biliyorlardı. Seni lanetliyorum Basta, şu lahitin içinde yatan ölünün kemikleri adına seni lanetliyorum. Eminim orada ortadan kaldırdığınız biri yatıyordur, haksız mıyım?"

Basta yanıt vermedi ama suskunluğu sözcüklerden daha fazla şey söylüyordu.

"Doğru, elbette. Böyle eski bir tabut çok iyi bir saklama yeri." Toz Parmak, elinin ısısıyla içindeki ölüyü canlandırmak istercesine parmaklarını tabutun kapağında gezdirdi. "Hayaleti peşini bırakmasın Basta!" dedi soğuk bir sesle. "Attığın her adımda ismimi kulağına fısıldasın..."

Meggie, Basta'nın elinin boynundaki tavşan ayağına gittiğini gördü.

"O şey de sana yardım edemez!" Toz Parmak'ın eli hâlâ tabutun üstündeydi. "Zavallı Basta! Isınmaya başladın mı? Bacakların titremeye başladı mı?"

Basta ona bıçağı salladı ama Toz Parmak kolayca kenara çekildi.

"Bana kıza verdiğin notu ver!" Basta bunu adama bağırarak söyledi ama Toz Parmak notu pantolonunun cebine soktu. Meggie, cansız bir bebek gibi öylece duruyordu. Göz ucuyla annesinin, elini elbisesinin cebine soktuğunu gördü. Elini tekrar çıkardığında elinde gri, kuş yumurtasından büyük olmayan bir taş vardı.

Toz Parmak ellerini lahitin üzerine sürüp Basta'ya doğru uzattı. "Bu ellerle dokunayım mı sana?" diye sordu. "Öldürülmüş birinin tabutuna dokununca ne olur? Hadi söyle. Sen bu işlerden anlarsın," dedi ve bir dansçının eşinin etrafında dönmesi gibi yana doğru bir hamle yaptı.

"Bana dokunmaya kalkışırsan o kokmuş parmaklarını keserim!" diye bağırdı Basta, öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle. "Teker teker tüm parmaklarını ve dilini." Yine bıçağını salladı ama yalnızca havayı kesmiş oldu, Toz Parmak yine kenara çekildi. Giderek daha hızlı bir şekilde Basta'nın etrafında zıplamaya başladı, çömeldi, geri çekildi, tekrar ileri kaydı ancak bu abartılı dansıyla birden kendi tuzağına düştü. Arkasında boş duvar, sağında parmaklıklar vardı, Basta da üstüne doğru geliyordu.

O anda Meggie'nin annesi elini kaldırdı. Taş, Basta'nın kafasına isabet etti. Adam, ne olduğunu anlamadı, onun kim olduğunu anımsamaya çalışır gibi, kadına baktı, sonra elini kanayan alnına götürdü. Meggie, Toz Parmak'ın bunu nasıl becerdiğini anlamadı ama bir anda Toz Parmak'ın elinde Basta'nın bıçağını gördü. Basta şaşkınlık içinde o çok değerli bıçağına dikti gözlerini, vefasızlık yapıp kendi göğsüne yönelmiş olmasına inanamıyordu.

"Eee, onu göğsünde hissetmek nasılmış?" Toz Parmak,

bıçağının ucunu yavaş yavaş Basta'nın karnına doğru indirdi. "Etinin ne kadar yumuşak olduğunu hissediyor musun? İnsanın bedeni çok kırılgan bir şey, yerine de yenisini alamazsın. Şu kedi ve sincaplara neler yapıyordunuz? Yassı Burun hep bayıla bayıla anlatırdı ya..."

"Ben sincap peşinde koşmadım." Basta'nın sesi kısık geliyordu. Bembeyaz gömleğine bir karış kadar yaklaşmış olan bıçağa bakmamaya çalışıyordu.

"Ha, doğru ya. Anımsadım birden. Sen o işlerden o kadar zevk duymuyorsun."

Basta'nın yüzü bembeyazdı. Biraz önce öfkeden kıpkırmızı olan yüzünden eser kalmamıştı. Korkunun rengi kırmızı değil. Korkunun yüzü bir ölünün yüzü gibi soluk. "Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?" dedi. Güçlükle nefes alıyordu, boğuluyor gibiydi. "Bu köyden canlı çıkabileceğine inanıyor musun? Daha meydanı geçmeden sizi vururlar."

"Gölge'yle buluşmaktansa onu yeğlerim," diye yanıt verdi Toz Parmak. "Ayrıca içinizden kimse iyi ateş edemiyor."

Meggie'nin annesi adamın yanına geldi. Parmağıyla havaya bir şeyler yazıyor gibiydi. Toz Parmak elini cebine sokup kadına kağıt parçasını verdi. Basta, bakışlarıyla onu kendine çekebilirmiş gibi gözleriyle kağıdı izledi. Resa, kağıda bir şeyler yazıp Toz Parmak'a uzattı. Adam kaşlarını çatarak kadının yazdığını okudu. "Karanlığı beklemek mi? Hayır ben beklemek istemiyorum. Ama kızın burada kalması belki daha iyi olur." Meggie'nin yüzüne baktı. "Capricorn, ona bir şey yapmaz. Ne de olsa onun yeni Büyülü Dil'i, zaten yakında babası da gelip onu kurtarır." Toz Parmak, kağıt parçasını cebine koyup bıçağın ucunu adamın gömlek düğmelerine dokundurarak yukarıya doğru

kaydırdı. Bıçağın metal ucu düğmelere değdikçe klik diye ses çıkarıyordu. "Hadi Resa merdivenlere git," dedi adam. "Ben şu işi bitireyim, ondan sonra da masum bir çift gibi Capricorn'un meydanından sallana sallana çekip gideriz."

Çekinerek hücrenin kapısın açtı Resa. Parmaklığın önüne geçip Meggie'nin elini tuttu. Parmakları soğuk ve biraz sertti, bir yabancının elleri gibiydi ama yüzü çok tanıdıktı, fotoğrafındaki kadar neşeli görünmese de o kadar gençti o.

"Resa! Onu yanımızda götüremeyiz!" Toz Parmak, Basta'nın kolunu tutup sırtını duvara doğru itti. "Dışarıda onu vururlarsa babası beni öldürür. Şimdi arkanı dön ve kızın gözlerini kapat, yoksa görmesini mi istiyorsun..." Elindeki bıçak titriyordu. Resa, endişeyle ona bakıp, hiddetle başını salladı ama Toz Parmak onu görmezlikten geldi.

"Sertçe bıçaklayacaksın pis parmak!" diye bağırdı Basta. "Öldürmek kolay bir iş değil. Ustalaşmak için çok antrenman yapman gerek."

"Saçmalama!" Toz Parmak, adamın yakasından tutup bıçağı çenesinin altına dayadı, Basta'nın kilisede Mo'ya yaptığı gibi. "Her aptal öldürebilir. Çok kolay, bir kitabı ateşe atmak kadar kolay, bir kapıyı kırıp içeri girmek kadar kolay ya da bir çocuğu korkutmak kadar kolay bir şey."

Meggie titremeye başladı, nedenini kendisi de bilmiyordu. Annesi parmaklıklara doğru bir adım attı ama Toz Parmak'ın taşlaşmış yüzünü görünce durdu. Sonra arkasını dönüp Meggie'nin yüzünü göğsüne bastırarak ona sarıldı. Kadının kokusu Meggie'ye tanıdık geldi, çoktandır unuttuğu bir koku gibi. Gözlerini yumarak hiçbir şey düşünmemeye çalıştı, ne Toz Parmak'ı, ne bıçağı ne de Basta'nın bembeyaz yüzünü. Sonra bir

an, kısacık korkunç bir an tek bir şey istedi: Basta'nın cansız bedenini yerde serili görmek, yere atılmış cansız bir oyuncak gibi, çirkin, aptal ve korkunç bir oyuncak gibi... Bıçak, Basta'nın beyaz gömleğine çok yaklaşmıştı ancak Toz Parmak birden elini adamın pantolon cebine sokup anahtarları çıkardı ve bir adım geri gitti. "Aslında haklısın, ben öldürmekten anlamam," dedi, bir yandan geri geri yürüyerek hücreden çıkarken."

"Bu saatten sonra da senin için öğrenecek değilim."

Basta'nın yüzüne bir sırıtma yayıldı, ama Toz Parmak bunu dikkate almadı. Parmaklığın kapısını kilitleyip Resa'nın elini tutarak onu merdivenlere doğru çekti. "Bırak onu!" diye sıkıştırdı kadını, hâlâ Meggie'nin elini tuttuğunu görünce. "İnan bana, ona bir şey yapmazlar, o bizimle gelemez!" Ama Resa yalnızca başını sallayarak kolunu Meggie'nin omzuna attı.

"Hey Toz Parmak!" diye bağırdı Basta. "Bıçağı kullanmayacağını biliyordum. Bana bıçağımı geri ver. Nasıl olsa işine yaramıyor!"

Toz Parmak onu dinlemedi bile. "Gelmezsen seni öldürecekler," dedi Resa'ya ama kadın elini bıraktı.

"Hey, yukarıdakiler!" diye bağırdı Basta. "Buraya gelin! Alarm! Tutsaklar kaçıyor!"

Meggie, ürkerek Toz Parmak'a baktı. "Niçin ağzını bağlamadın?"

"Neyle prensesim?" diye çıkıştı.

Resa, Meggie'yi kendine doğru çekip saçlarını okşadı.

"Vuracaklar, vuracaklar işte, hepinizi de vuracaklar!" Basta'nın sesi çatallaşmaya başlamıştı. "Heeeeey! Alarm!" diye bağırarak demir parmaklıkları salladı.

Yukarıda sesler duyuldu.

Toz Parmak son kez Resa'ya baktı. Sonra sessizce lanetler okuyarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla basamakları çıktı.

Meggie, adamın yukarıdaki kapıyı açtığını duymamıştı bile. Kulağına gelen tek şey Basta'nın bağırış çağırışlarıydı. Kız çaresizce adama doğru yürüdü, onu dövmek istiyordu, parmaklıkların arasından bağıran o yüzün ortasına bir tokat indirmek istiyordu. Tekrar adımlar duyuldu, uzaktan gelen sesler... Ne yapmalıydı? Birisi hızla merdivenlerden aşağıya indi. Yoksa Toz Parmak geri mi gelmişti? Ama karanlığın içinden ortaya çıkan yüz onun yüzü değildi, Yassı Burun'un yüzüydü. Peşinden Capricorn'un adamlarından biri daha geldi paldır küldür. Çok genç görünüyordu, yüzü yuvarlak ve tüysüzdü; tüfeğini hemen Meggie ile annesine doğrulttu.

"Hey Basta! Parmaklıkların arkasında işin ne?" diye sordu Yassı Burun şaşırarak.

"Kapıyı aç kahrolası boş kafa!" diye bağırdı ona Basta parmaklıkların arasından. "Toz Parmak kaçtı."

"Toz Parmak?" Yassı Burun koluyla yüzünü sildi. "Bu çocuk haklıydı o zaman. Ateş tüküreni sütunların arkasında gördüğünü söylemişti."

"Peşinden gitmedin mi peki? Sen gerçekten göründüğün kadar aptal mısın ya?" Basta arasından geçirmek ister gibi yüzünü parmaklıklara dayadı.

"Hey hey, ne dediğine dikkat et tamam mı?" Yassı Burun iyice parmaklıklara yaklaşarak büyük bir keyifle Basta'yı süzdü. "Demek seni yine oyuna getirdi o pis parmak. Bu Capricorn'un hiç hoşuna gitmeyecek."

"Hadi, biri peşinden gitsin!" diye bağırdı Basta. "Yoksa Capricorn'a kaçmasına izin verdiğini söylerim!"

Yassı Burun, cebinden bir mendil çıkarıp gürültülü bir şekilde burnunu sildi. "Yok ya? Peki parmaklıkların arkasında olan kim, sen mi, ben mi? Zaten fazla uzağa gidemez. Park yerinde iki nöbetçi var, meydanda da üç, ayrıca onun yüzünü tanımamak da mümkün değil, sayende, öyle değil mi?" Kahkahası köpek havlaması gibi geliyordu kulağa. "Biliyor musun, bu görüntü hiç de kötü gelmedi bana! Yüzün parmaklıkların arasına çok yakıştı. Parmaklıkların arkasında öyle canının istediği gibi insanın burnunun önünde bıçağınla oynayıp duramazsın."

"Şu lanet olası kapıyı aç artık!" diye bağırdı Basta. "Yoksa o çirkin burnunu keserim."

Yassı Burun kollarını önünde kenetledi. "Ben kapıyı açamam ki," dedi adam sözcükleri uzatarak. "Pis parmak anahtarları da götürmüş. Yoksa onları bir yerde görüyor musun?"

Yardım istercesine, Meggie ile annesine hâlâ silahı doğrultmakta olan çocuğa döndü. Çocuk da kafasını sallayınca Yassı Burun, o basık yüzünün tümünü dolduracak şekilde sırıttı. "Hayır, o da anahtarı hiçbir yerde görmüyor. Eh, ben de Mortola'ya bir gideyim. Belki onda yedek bir anahtar vardır."

"Sırıtmayı bırak!" diye bağırdı Basta. "Yoksa o sırıtmanı yüzünden bıçakla kazırım."

"Ne demezsin! Bıçakçığını da göremiyorum. Yoksa Toz Parmak yine çaldı mı bıçağını? Böyle devam ederse iyi bir koleksiyona sahip olacak." Yassı Burun, Basta'ya sırtını dönüp onun yanındaki hücreyi işaret etti. "Kadını oraya kapat ve ben anahtarları getirene kadar başında dur," dedi. "Ben önce şu küçük büyücüyü yerine götüreyim."

Meggie, karşı geldi; Yassı Burun onu kaldırıp omzuna attı. "Sahi, bu ufaklığın burada işi ne?" diye sordu. "Capricorn'un

bundan haberi var mı?"

"Git Saksağan'a sor!" diye söylendi Basta.

"Tanrı korusun," diye homurdandı Yassı Burun, Meggie ile basamakları çıkarken Yassı Burun onu bir çuval patates gibi taşırken. Meggie, çocuğun annesini tüfeğinin ucuyla öbür hücreye ittiğini gördü. En son, gördüğü şey basamaklar, kilise ve tozlu meydandı.

"Umarım o minik sesin de senin gibi zayıf değildir!" diye homurdandı adam onu Fenoglio ile birlikte hapsettikleri odanın önünde indirdiğinde. "Yoksa güçsüz bir Gölge'yi çağırırsın, gerçekten gelirse eğer."

Meggie, ona yanıt vermedi.

Yassı Burun kapıyı açtığında kız hiçbir şey söylemeden Fenoglio'nun yanından geçerek yatağına çıktı ve başını Mo'nun kazağına gömdü.

Elinor'un Şanssızlığı

Sonra Charley, ona karakolun tam yerini tarif ederek yanına da kapıya giden yoldan dümdüz yürümesi, sonra sağ taraftaki avludaki merdivenleri çıkıp kapıdan içeri girmesi, içeri girmeden de mutlaka şapkasını çıkarması gerektiğini söyleyerek talimatlar verdi. Bundan sonra yalnız yürümesini isteyip vedalaştıkları yerde onu bekleyeceğine söz verdi.
Charles Dickens, Oliver Twist

Elinor bir saatten fazladır yoldaydı; sonunda karakolu olan bir kasaba buldu. Deniz, daha çok uzaklardaydı ama tepeler alçalmaya başlamıştı bile, yamaçlarda da Capricorn'un köyünü çevreleyen çalılıklar yerine üzüm bağları vardı. Çok sıcak bir gün olacağa benziyordu, son günlerden çok daha sıcak, bu şimdiden hissediliyordu. Elinor arabadan indiğinde uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Evlerin üstünde yükselen gökyüzü hâlâ maviydi ama çok daha koyu bir maviydi, derin suların mavisi. Uğursuzluk alameti...

Saçmalama Elinor, diye geçirdi aklından soluk sarı renge boyanmış karakol binasına doğru yürürken. Yalnızca fırtına geliyor, hepsi bu, sen de şimdi Basta gibi batıl inançlı biri mi olacaksın?

Elinor içeri girdiğinde küçük odada yalnızca iki memur vardı. Ceketlerini sandalyelerinin arkasına asmışlardı. Hava o kadar boğucuydu ki vantilatör olmasına karşın, yağmurda ıslanmış gibi terlemişlerdi.

Bu iki kişiden daha genç olanı geniş yüzü ve küçücük burnuyla bir köpeği andırıyordu. Adam daha Elinor anlatmaya başlar başlamaz gülmeye başlayarak bu yörenin şarabını biraz fazla kaçırdığı için mi yüzünün kızarmış olduğunu sordu. Öbür adam onu sakinleştirmeseydi Elinor adamın sandalyesine tekme atacaktı. Öbürü, zayıf, uzun boylu, melankolik bir bakışı ve alnına doğru seyrelen koyu renk saçları olan bir adamdı.

"Kes şunu!" diye arkadaşını ikaz etti. "Bırak da en azından öyküsünü sonuna kadar anlatsın." Adam hareketsiz bir yüz ifadesiyle Elinor'un Capricorn'un köyünü ve kara ceketli adamlarını anlatmasını dinledi, kadın kundaklamalardan ve ölü horozlardan söz etmeye başlayınca alnını kırıştırdı, sonunda sıra Meggie ve planlanan idama gelince kaşlarını çattı. Kitap ve bu idamın nasıl gerçekleşeceği konusunda bir şey anlatmadı elbette. Zaten kendisi de iki hafta öncesine kadar bu öyküye inanmazdı.

Kadın raporunu bitirince onu dinleyen memur bir süre sustu. Adam masasındaki kalemleri topladı, bir iki kağıdı üst üste koydu ve kadına düşünceli bir şekilde baktı. "Evet, ben bu köyü duymuştum," dedi.

"Elbette, herkes bilir o köyü!" diye alay etti öbürü. "Şeytanın köyü, yılanların bile uğramadığı lanetli köy. Kilisenin duvarları kanla kırmızıya boyanmış, sokaklarda da aslında hayalet olan ve ceplerinde ateş taşıyan kara adamlar dolaşır. Onların yanına yaklaşmak bile yeter. Anında yok olursun. Puff!" Ellerini kaldırıp başının üzerinde şaklattı.

Elinor, onu buz gibi bir bakışla süzdü. Adamın meslektaşıysa gülümsüyordu; sonra derin bir iç çekerek ayağa kalktı ve ağır ağır ceketini giydi. Elinor'a onu izlemesi için işaret etti. "Ben

oraya gidip bir bakacağım!" dedi.

"Yapacak daha iyi bir işin yoksa!" diye arkasından bağırdı öbürü ve yüksek sesle gülmeye başladı. Elinor az daha dönüp onu sandalyesinden düşürecekti. Kısa bir süre sonra, bir polis arabasında oturuyordu. Önlerinde yine tepelerin arasından geçen o bol kıvrımlı yol vardı. Yüce Tanrım, bunu niçin daha önce yapmadım ki, diye düşündü yol boyunca. Artık her şey yoluna girecek, her şey. Hiç kimse vurulmayacak ya da idam edilmeyecek, Meggie babasına kavuşacak, Mortimer da kızına. Evet, her şey çok güzel olacak! Elinor sayesinde! İçinden şarkı söyleyip dans etmek geldi; bunları pek iyi beceremese de. Yaşamı boyunca kendisinden bu kadar hoşnut olmamıştı. Bir de gerçek yaşamla baş etmesini bilmediğini söylerler.

Yanındaki polis hiç konuşmadı. Adam yalnızca yola bakıyor ve her virajı Elinor'un yüreğini hoplatacak bir hızla alıyordu, ara sıra da kulak memesini ovuşturuyordu. Yolu iyi biliyor gibiydi. Yol ikiye ayrıldığında bir kez bile tereddüt etmedi, hiçbir yol ayrımında yanlış yolu seçmedi. Elinor, Mo ile birlikte o köyün yolunu ne kadar çok aradıklarını anımsadı. Birden bire aklına endişe verici şeyler geldi.

"Onlardan çok fazla var!" dedi kadın kararsız bir sesle. Soldaki uçuruma çok yaklaştıklarında virajı geniş bir şekilde alarak. "Şu Capricorn'un çok adamı var. Ve hepsi de silahlı, hedefi pek iyi tutturamasalar da. Biraz takviye güç isteseniz iyi olmaz mı?" Filmlerde hep öyle olmaz mıydı, şu yalnızca suçlular ve polislerle ilgili gülünç filmlerde. O filmlerde hep takviye istenirdi.

Polis, elini seyrek saçlarına götürerek aynı şekilde düşündüğünü göstermek için başını salladı. "Tabii tabii!" dedi, dalgın

bir ifadeyle eline telsizi alırken. "Takviyenin zararı olmaz ama şimdilik arka planda kalsınlar. Alt tarafı yalnızca bir iki soru soracağız."

Telsizle beş adam istedi. Elinor'a göre Capricorn'un kara ceketlilerine karşı yeterli değildi ama hiç yoktan iyiydi. En azından çaresiz bir baba, Arap bir çocuk ve etine dolgun bir kitap koleksiyoncusu kadından iyidir.

"İşte orada!" dedi kadın, Capricorn'un köyü uzakta, koyu yeşilin arasında belli belirsiz boz bir renkte belirdiğinde.

"Evet, tahmin ettiğim gibi!" diye yanıt verdi polis ve ondan sonra hep sustu. Park yerindeki nöbetçiye hafifçe selam verdiğinde Elinor aklına kötü bir şey getirmek istemedi. Ancak Capricorn'un yanına gittiklerinde, o içi kırmızıya boyalı kilisede, polis onu sanki sokakta bulmuş da şimdi gerçek sahibine iade ediyormuş gibi teslim ettiğinde anladı kadın hiçbir şeyin yolunda gitmediğini. Her şey boşunaydı, diye düşündü, her şeyi mahvettim, ne kadar aptalmışım.

"Hakkınızda hiç de iyi şeyler söylemiyor," dediğini duydu polisin. Adam kadının yüzüne bakmamaya çaba gösteriyordu. "Çocuk kaçırmadan falan da söz etti. Bak bu kundaklama işinden farklı bir şey..."

"Bu saçmalık!" diye yanıt verdi Capricorn, dile getirilmeyen soruya. "Ben çocukları severim, bana pek yaklaşmasalar da. Yalnızca işlere engel olurlar."

Polis, başını salladı ve mutsuz bir şekilde ellerine baktı. "İdam gibi bir şeyden söz etti..."

"Gerçekten mi?" Capricorn, Elinor'a bu kadar düş gücüne hayret edercesine baktı. "Biliyorsun, böyle bir şeye ihtiyacım yok. İnsanlar zaten her dediğimi yapıyor, daha katı tedbirler

uygulamama gerek yok ki."

"Elbette!" diye mırıldandı polis başını sallayarak. "Elbette."

Adam, bir an önce oradan uzaklaşmak için acele ediyordu. Polisin hızlı, ritmik ayak sesleri uzaklaştıktan sonra basamakta oturmakta olan Cockerell gülmeye başladı. "Üç küçük çocuğu var, öyle değil mi? Evet, tüm polislerin küçük çocukları olmalı. Bunun işi çok kolaydı, Basta yalnızca iki kez okulun önünde göründü, o kadar. Ne dersin? Ne olur, ne olmaz diye bir de evini mi ziyaret etsek? İyi ilişkilerimizi tazelemek için? Adam yanıt beklercesine Capricorn'un yüzüne baktı ama o başını salladı.

"Hayır, sanırım buna gerek yok! Onun yerine bu konuğumuza ne yapacağımızı düşünelim. Hakkımızda böyle kötü şeyler anlatanlara ne yaparız?"

Adamın soluk gözleri üzerine yönelince dizlerinin bağı çözüldü Elinor'un. Şimdi Mortimer beni herhangi bir kitabın içine göndermeyi önerse hiç düşünmeden kabul ederdim, diye geçirdi aklından. Seçmeye bile gerek duymazdım!

Arkasında kara ceketlilerden üç ya da dört tanesi vardı, yani kaçmak anlamsızdı. Yapacağın tek şey başın dik olarak kaderine boyun eğmek Elinor! diye düşündü. Ama böyle bir şeyi yapmak, kitaplardan okumak kadar kolay değildi.

"Mahzene mi, ahırlara mı?" diye sordu Cockerell kadına doğru yürürken. Mahzen mi? diye düşündü Elinor. Burayla ilgili Toz Parmak bir şeyler söylememiş miydi? Pek iyi şeyler değildi...

"Mahzen mi? Neden olmasın? Ondan kurtulmamız gerek, kim bilir başımıza başka kimi sarar." Capricorn elini ağzına götürüp esnedi. "O zaman Gölge'ye bu akşam biraz daha iş

çıkacak. Bu onun hoşuna gidecek."

Elinor bir şeyler söylemek istedi. Herhangi bir şey, kahra manca bir şey ama hiçbir şey söyleyemiyordu. Dili uyuşmuş bir şekilde ağzında duruyordu. Cockerell kadını gülünç heykelin yanına kadar sürüklediğinde Capricorn arkadan seslendi.

"Ona Büyülü Dil'i sormayı unuttum!" dedi. "Sor bakalım nerede olduğunu biliyor muymuş?"

"Hadi, anlat bakalım!" diye bağıdı Cockerell ve sözcüklerin ağzından dökülmesini sağlamak için kadını ensesinden tutup sarstı. "Hangi delikte o?"

Elinor dudaklarını sıktı. Çabuk Elinor, çabuk iyi bir yanıt ver, diye düşündü kadın ve birden bire dili çözüldü.

"Bunu niçin bana soruyorsun?" diye bağırdı, hâlâ sanki gereğinden fazla yıkanmaktan solmuş ya da dışarıdaki meydanı deli gibi yakan güneş onun tüm rengini almış gibi soluk bir yüzle koltuğunda oturan Capricorn'a. "Bunun yanıtını sen daha iyi biliyorsun. O öldü. Adamların onu vurdu, onu ve o çocuğu." Yüzüne bak Elinor, diye düşündü kadın. Kararlı bir şekilde gözlerine bak, eskiden seni yanlış bir kitapla yakaladığında babanın gözlerine baktığın gibi. Bir iki damla gözyaşı da fena olmaz. Hadi, kitaplarını aklına getir, yakılan tüm kitaplarını! Yaşadığın şu son geceyi düşün, o korkuyu, çaresizliği, tüm bunların yararı olmazsa da kendini çimdikle!

Capricorn ona düşünceli bir şekilde baktı.

"Demiştim size!" diye seslendi Cockerell adama. "Onları vurduğumuzdan emindim!"

Elinor hâlâ Capricorn'un gözlerine bakıyordu, sahte gözyaşı perdesinden adam bulanık görünmeye başlamıştı.

"Neyse, bakacağız," dedi adam usulca. "Adamlarım za-

ten yamaçlarda kaçan bir tutsağı arıyorlar. O iki cesedi nerede aramaları gerektiğini söylersin herhalde, değil mi?"

"Onları gömdüm, nereye gömdüğümü de size söylersin değilim." Elinor, gözyaşlarının burnunun kenarından aktığını hissetti. Dünyadaki tüm harflerin adına Elinor, diye düşündü kadın. Yanlış mesleği seçmişsin.

"Gömdün, demek." Capricorn, sol elindeki yüzüklerle oynadı. Üç yüzük vardı o elinde; onları sanki izin almadan yerlerini değiştirmişler gibi kaşlarını çatarak düzeltti.

"Onun için polise gitmiştim!" dedi Elinor. "Onların öcünü almak için, onların ve kitaplarımın."

Cockerell kahkaha attı. "Kitaplarını gömmen gerekmedi değil mi? Ne de güzel yandılar, en iyi cins yakacak odun gibi, sayfaları da solgun parmakçıklar gibi titreyip durdu." Cockerell ellerini havaya kaldırıp kadının taklidini yaptı. Elinor tüm gücüyle adamın yüzüne yumruk attı, yine de hırsını alamamıştı. Cockerell'in burnundan kan gelmeye başladı. Adam, eliyle kanı sildi; böyle kırmızı bir şeyin burnundan nasıl çıkabildiğinin şaşkınlığı içindeydi. "Şuna bir bakar mısın!" dedi, Capricorn'a kanlı parmaklarını gösterirken. "Göreceksin, o kadın Gölge'yi Basta'dan daha çok uğraştıracak."

Cockerell onu kolundan tutup mahzene doğru götürürken, adamın yanında başı dimdik yürüdü Elinor. Ancak bir iki basamaktan sonra simsiyah bir boşluk gibi görünen merdivenleri görünce bir an cesareti kırıldı. Mahzen, elbette, şimdi anımsamıştı, ölüme mahkum olanlara ayrılan yer. En azından öyle kokuyordu burası, küflü ve nemli, ölümün parfümü gibi işte.

Elinor, Basta'nın zayıf siluetini parmaklıklara yaslanmış görünce gözlerine inanamadı önce. Cockerell'in biraz önce

söylediği cümleyi yanlış anladığını sanmıştı ama oradaydı işte. Basta, bir hayvan gibi kafese tıkılmıştı. Gözlerinde aynı korku, aynı çaresizlik vardı. Elinor'u görmek bile onu neşelendirmedi. Adam onu ve Cockerell'i görmüyordu bile, onların içinden bakıp geçiyordu yalnızca. Onlara korku duyduğu iki hayaletmiş gibi bakıyordu.

"Bunun işi ne burada?" diye sordu Elinor. "Artık birbirinizi mi hapsetmeye başladınız?"

Cockerell omzunu silkti. "Ona anlatayım mı?" diye sordu Basta'ya ama ondan aynı boş bakışın dışında bir yanıt alamadı. "Önce Büyülü Dil'in kaçmasına neden oldu, şimdi de Toz Parmak'ın. İşte insanın patronuyla arası böyle bozulur; onun gözbebeği olduğuna ne kadar inansa da. Eh, kundaklama işini de yıllardan beri pek kıvıramıyordu zaten." Basta'nın düştüğü durumdan büyük bir keyif aldığını gizlemeden süzüyordu onu adam.

Bayan Loredan, artık vasiyetini düşünmenin zamanı geldi, diye düşündü Elinor, Cockerell onu iteklemeyi sürdürürken. Capricorn en sadık köpeğini bile öldürtebiliyorsa onların gözünün yaşına hiç bakmazdı.

"Hey, biraz daha neşeli bakabilirsin!" diye seslendi Cockerell, Basta'ya, ceketinin cebinden bir anahtar çıkarırken. "Bak, artık sana eşlik eden iki kadın var."

Basta, alnını parmaklıklara dayadı. "O ateş yiyeni hâlâ yakalayamadınız mı?" diye sordu cansız bir ses tonuyla. Sesi bağırmaktan kısılmış gibiydi.

"Hayır ama bu şişko Büyülü Dil'i vurduğumuzu söylüyor. Ölmüş diyor onun için. Anlaşılan Yassı Burun sonunda bir şey vurabildi. Eee, kedilerle yeterince antrenman yaptı ne de olsa."

Cockerell'in açtığı kapının arkasında bir şey kıpırdamıştı. Karanlıkta, sırtını tabuta benzeyen bir şeye dayamış, bir kadın oturuyordu. Elinor önce kadının yüzünü seçemedi. Kadın ayağa kalktı.

"Sana arkadaş geldi Resa!" diye bağırdı Cockerell, Elinor'u kapıdan içeri iterken. "Biraz sohbet edersiniz!"

Ağır adımlarla oradan uzaklaşırken kahkaha atıyordu adam.

Oysa Elinor, gülsün mü, ağlasın mı, bilemiyordu. Sevgili yeğeniyle başka bir yerde karşılaşmayı yeğlerdi.

Gizli Sığınak

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Fiver mutsuz bir şekilde.
"Şu an burada bir tehlike yok ama geliyorum diyor... Geliyorum."
Richard Adams, Irmağın Kenarında

Farid ellerindeki meşaleleri tam yakacağı sırada ayak sesleri duydu.

Bu meşaleler, Toz Parmak'ın gösterilerde kullandığı meşalelerden daha büyük ve daha sağlam olmalıydı çünkü uzun süre yanmaları gerekiyordu. Büyülü Dil'in saçlarını da kısaltmıştı çocuk, Toz Parmak'ın ona armağan ettiği bıçakla. Artık saçları fırça gibiydi; bu da Büyülü Dil'in görüntüsünü biraz olsun değiştirmişti. Farid ona, daha esmer görünmesi için yüzüne hangi toprağı sürmesi gerektiğini de öğretmişti. Bu kez onları kimse tanımamalıydı. İki kişinin sesini duyuyorlardı. Seslerden biri kızıyordu, diğeri gülüp bir şeyler söylüyordu. Ancak ne konuştuklarını anlayacak kadar yakında değillerdi henüz.

Büyülü Dil meşaleleri topladı. Çocuk onu sert bir şekilde sırt çantasına tıkınca Gwin, Farid'in parmaklarına saldırdı. "Nereye Farid, nereye?" diye fısıldadı Büyülü Dil.

"Ben biliyorum!" Farid, sırt çantasını omzuna atarak, onu kömürleşmiş duvar kalıntılarının yanma götürdü. Kararmış taşlara tırmanarak, bir zamanlar bir pencerenin olduğu yerden, duvarın arkasında kurumuş otların bulunduğu yere atlayıp çö-

meldi. Yerdeki bir kapağı kenara çekti. Metal kapak ateşt
büzüşmüştü, üstü de bitkilerle kaplıydı. Minik beyaz çiçekl
kar gibi kaplamıştı tenekenin üstünü. Farid bu kapağı yine üst
ne atlayarak bulmuştu. Her zaman içine kapanık ve suskun b
olan Toz Parmak ile burada geçirdiği o uzun saatlerde, sessizli
bozmak ve can sıkıntısını gidermek için duvardan otların ü
tüne, otlardan duvarın üstüne zıplayıp durmuştu. İşte o zam
keşfetmişti kapağın altındaki çukuru. Kapağın üstüne atlayın
daha değişik bir sesin geldiğini fark etmişti. Belki de bu yera
bölmesi erzak depolamak için kullanılan bir yerdi ama en
bir kez sığınak olarak da kullanıldığı kesindi.

Büyülü Dil, karanlıkta iskelete dokununca irkildi. Bir yeti
kine ait olamayacak kadar küçük görünüyordu. Yerin altında
bu dar hücrede çok huzurlu görünüyordu iskelet, sanki ora
derin bir uykuya dalmak için girmişti. Belki de o kadar huzu
lu göründüğü için Farid ondan korkmamıştı. Burada bir hay
let olsa, bile hüzünlü, solgun bir hayalet olacağından emin
çocuk, böyle bir hayaletten de korkulmazdı.

Farid kapağı tekrar deliğin üzerine kapatınca aşağısı olduk
daralmıştı. Büyülü Dil iri bir adamdı. Bu hücre için gereğind
fazla iriydi. Adamın yüreği de en az Farid'in yüreği kadar hız
atsa da yakınlığı çocuğu rahatlatıyordu. Her ikisi de öyle y
yana durmuş yukarıdaki sesleri dinlerken, çocuk bir yandan
her bir yürek atışını duyuyordu.

Sesler giderek yaklaşıyordu ama çok net anlaşılmıyordu. To
rak, sesleri başka bir dünyadan geliyormuş gibi değiştiriyord
Bir ara, birisi kapağın üzerine bastı. Farid korkudan Büyü
Dil'in kolunu sıktı. Tepelerindeki sesler yok olana kadar
adamın kolunu bırakmadı. Sessizliğe güvenmeleri epey bir si

re aldı; bu süre Farid'e o kadar uzun geldi ki bir iki kez iskeletin kıpırdadığını sanarak başını çevirdi.

Büyülü Dil kapağı dikkatlice açıp dışarıya göz attığında onların gerçekten gitmiş olduğunu gördü. Yalnızca cırcır böcekleri bıkmak usanmak bilmeden ötüp duruyor, kömürleşmiş duvardan da ürkerek bir kuş uzaklaşıyordu.

Her şeyi toplayıp götürmüşlerdi; battaniyelerini, Farid'in geceleri salyangoz kabuğu gibi içine büzüştüğü kazağı, hatta Büyülü Dil'in güç bela vurulmaktan kurtuldukları gece, çocuğun alnına sardığı kanlı bezi bile.

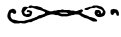
"Ne yapalım?" dedi Büyülü Dil tekrar daha önce ateş yaktıkları yere geldiklerinde. "Bu gece zaten battaniyelere ihtiyacımız olmayacak." Farid'in siyah saçlarını okşadı. "Sen olmasan ne yapardım ben, uzman izci, uzman tavşan avcısı, uzman sığınak bulucu?" dedi.

Farid ise başını eğip çıplak ayaklarına bakarak utangaç bir şekilde gülümsedi.

Küçük Peri

Kız, Tinker Bell'in buna sevineceğini düşündüğünü söylediğinde çocuk sordu: "Tinker Bell kim?"
"Ama Peter!" dedi kız şaşkınlık içinde. Kız ona açıklamaya çalışsa da anımsayamıyordu çocuk.
"Onlardan o kadar çok var ki," dedi sonunda. "Sanırım o ölmüştür artık."
Sanırım haklıydı çünkü periler pek uzun yaşamaz ama minicik oldukları için o kısacık ömürleri onlara o kadar kısa gelmez.
James M. Barrie, Peter Pan

Capricorn'un adamları, Toz Parmak'ı yanlış yerde aramışlardı. Toz Parmak köyden çıkmayı başaramamıştı. Zaten bunu denememişti bile. Basta'nın evindeydi.

Capricorn'un evinin hemen arkasındaki sokaktaydı ev, içinde yalnızca kedi ve sıçanların yaşadığı terk edilmiş evlerle çevriliydi. Basta komşu istemiyordu. Capricorn dışında hiç kimseyi istemiyordu. Toz Parmak, Capricorn izin verse, Basta'nın onun eşiğinde yatmaya razı olduğundan çok emindi ama adamlarının hiçbiri onun evinde oturmuyordu. Yalnızca orada nöbet tutuyorlardı, hepsi bu. Yemeği kilisede yiyorlardı, gece de köydeki sayısız boş evlerden birbirinde uyuyorlardı, bu değişmeyen bir kuraldı. Adamların çoğu sık sık ev değiştiriyordu, bir o evde, bir bu evde yaşıyorlardı; evin çatısı mı akıyor, hemen başka bir eve geçiyorlardı. Yalnızca Basta, buraya geldiklerinden beri hep aynı evde kalmıştı. Toz Parmak, Basta'nın bu evi özellikle önünde kılıç otu yetiştiği için seçtiğinden emindi. Ne de ol-

sa bu bitkinin tüm kötülükleri uzak tuttuğuna inanılırdı; Basta'nın yüreğindeki kötülüğü saymazsak.

Ev, köydeki evlerin çoğu gibi gri renk taşlardan yapılmıştı, Basta'nın sürekli kapalı tuttuğu panjurlarsa siyaha boyanmıştı. Bunların üstüne de, kılıç otunun sarı çiçekleri gibi kötülüğü uzak tutması için işaretler çizmişti. Toz Parmak bazen, Basta'nın lanetlerden ve uğursuzluktan korkmasının nedenini kendi içindeki karanlıktan korkmasına bağlıyordu çünkü tüm dünyayı da kendi gibi sanıyordu.

Toz Parmak'ın, Basta'nın evine kadar gelmeyi başarması büyük şanstı. Kiliseden çıkar çıkmaz, Capricorn'un adamlarının arasında bulmuştu kendini. Doğal olarak onu hemen tanımışlardı. Evet, bunun için Basta elinden geleni yapmıştı zaten. Ama Toz Parmak, adamların şaşkınlığından yararlanıp dar sokaklardan birine kaçmayı başarmıştı. Neyse ki, Toz Parmak bu lanet olası köyün her köşesini çok iyi tanıyordu. Önce park yerine gidip oradan yamaçlara tırmanmayı aklından geçirmişti; sonra birden Basta'nın boş evi gelmişti aklına. Duvarlardaki deliklerden geçmiş, bodrumlara gizlenmiş ve hiç bir zaman kullanılmayan balkonların parmaklıkları arkasına saklanmıştı. Söz konusu saklanmak olunca Gwin'den bile daha iyiydi. Gerek bu köyde, gerek başka yerlerde her zaman en gizli ve bilinmeyen yerleri araştırma merakı bu kez işine yaramıştı.

Basta'nın evine ulaştığında nefes nefeseydi. Herhalde bu köyde kapısını kilitleyen tek kişi Basta idi ama kilit hiç sorun değildi. Toz Parmak, yürek atışları sakinleşene kadar tavan arasında saklandı ama zemindeki tahtalar çürümüş olduğundan, her an aşağıya düşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Basta'nın mutfağında yeterince yiyecek vardı; açlıktan midesinden ses-

ler geliyordu. Onları ağlara astıklarından beri ne Resa'ya, ne de kendisine yiyecek bir şey verilmemişti. Şimdiyse Basta'nın erzaklarıyla midesini doldurmak çifte keyifti.

İyi kötü doyduktan sonra, gelen olursa duymak için panjurlardan birini bir parça açtı ama kulağına gelen tek ses duyulmayacak kadar hafif bir çınlama sesiydi. O zaman birden periyi anımsadı, Meggie'nin perisiz bir dünyaya getirdiği o periyi.

Onu Basta'nın yatak odasında buldu. Odada yalnızca bir yatak ile üstünde düzgün bir şekilde dizilmiş islenmiş tuğlaların durduğu bir komodin vardı. Söylentiye göre Basta, her ne kadar ateşten korksa da, Capricorn'un yaktırdığı her evden bir tuğla alırmış. Demek ki bu hikaye doğruymuş. Taşlardan birinin üzerinde camdan bir sürahi vardı. İçinden ateşböceğinin ışığından daha solgun bir ışık yansıyordu. Peri, yere kozasından henüz çıkmış bir kelebek gibi kıvrılmıştı. Basta, sürahinin ağzına da bir tabak koymuştu; oysa bu zavallı kırılgan şeyin hiç uçabilecek gücü kalmamıştı.

Toz Parmak tabağı aldığında peri başını bile kaldırmadı. Toz Parmak elini camdan hücreye sokup küçük periyi dikkatle çıkardı. Perinin kolları bacakları o kadar narindi ki, Toz Parmak onları parmaklarıyla incitmekten korktu. Onun tanıdığı periler daha farklıydı, daha küçük ama daha güçlü yapıya sahiplerdi, tenleri menekşe rengindeydi, dört tane de kanatları vardı. Bu perinin ten rengi soluk bir insan tenine, benziyordu, kanatları da yusufçuğunki gibi değildi; kelebeğinkini andırıyordu. Bu perinin en sevdiği şey de tanıdığı perilerinkiyle aynı mıydı acaba? Denemeye değerdi çünkü zavallı yarı baygın haldeydi.

Toz Parmak, Basta'nın yatağından yastığı alıp pırıl pırıl temiz mutfak masasına koyarak (Basta'nın evindeki her şey, her

zaman bembeyaz olan gömleği gibi tertemizdi) periyi üstüne yerleştirdi. Sonra bir kaseye süt doldurup yastığın yanına koydu. Peri anında gözlerini açtı. Demek ki duyarlı burunları olması ve sütü sevmeleri konusunda tanıdığı diğer perilerden hiç bir farkı yoktu. Parmağını süte batırıp perinin dudaklarına damlattı. Aç bir kedi gibi hemen yaladı sütü peri. Toz Parmak, peş peşe dudağına süt damlatmayı sürdürdü; sonunda peri yorgun bir şekilde kanatlarını çırparak doğruldu. Yüzüne tekrar renk gelmişti. Üç peri dili bilmesine karşın perinin cansız bir şekilde çıkardığı sesten bir şey anlamıyordu..

"Ne yazık!" diye fısıldadı adam, peri kanatlarını açıp tedirgin bir şekilde tavana doğru havalanırken. "Sana beni görünmez hale getirip getiremeyeceğini ya da beni Capricorn'un eğlence meydanına taşıyacak kadar küçültüp küçültemeyeceğini soramayacağım."

Peri ona doğru şöyle bir baktı, adamın kulağına eğilip anlayamadığı sesler çıkardı, sonra mutfak masasının kenarına oturdu.

Toz Parmak, Basta'nın mutfak masasının yanında duran tek sandalyeye oturdu ve periye baktı. "Olsun," dedi. "Tekrar senin gibi birini görmek çok güzel. Bu dünyada ateş biraz daha neşeli olsaydı, ara sıra da ağaçların arkasından orman cinleri ve cam adamlar çıksaydı, o zaman bu dünyadaki gürültüye, nefrete, kargaşaya ve daha aydınlık gecelere alışabilirdim belki..."

Adam daha uzun süre en büyük düşmanının mutfağında otururak perinin odada uçuşup her şeyi incelemesini (periler çok meraklıdır, bu peri de çok farklı değildi anlaşılan) ve gelip gidip sütten içmesini izledi. Adam kaseye biraz daha süt ekledi. Birkaç kez ayak sesleri duydu ama sesler evin önünden geçip

gitti. İyi ki Basta'nın dostları yoktu. Camdan sızan hava çok ağırdı ve uykusunu getirmişti, bir parçasını gördüğü gökyüzünün de kararmasına birkaç saat vardı. Yani, Capricorn'un eğlencesine katılıp katılmayacağı konusunda düşünmeye epey zamanı vardı.

Neden gidecekti ki? Kitabı başka zaman da alabilirdi, köydeki bu heyecan unutulup tekrar günlük yaşama dönüldüğü zaman. Peki Resa ne olacaktı? Ne mi olacaktı? Gölge gelip onu alacaktı. Bunu değiştiremezdi. Bunu hiç kimse değiştiremezdi, Büyülü Dil bile, eğer bunu deneyecek kadar çılgın biri değilse. Ama ondan haberi yoktu ki onun, kızına da zaten bir şey olmazdı. Ne de olsa artık Capricorn'un en sevdiği oyuncaktı kız. Gölge'nin ona bir şey yapmasına izin vermezdi nasıl olsa.

Hayır, oraya gitmeyeceğim, diye düşündü Toz Parmak, niçin gideyim ki? Onlara yardım edemem. Burada biraz saklanacağım. Yarın da artık Basta diye biri olmayacak, o da bir şey. Belki ben de artık buradan uzaklara, giderim, dönmemek üzere... Hayır. Bunu yapamayacağını biliyordu. Kitap burada olduğu sürece bunu yapamazdı.

Peri, pencerenin yanına gitmişti. Merakla sokağa bakıyordu.

"Yapma. Burada kal!" dedi Toz Parmak. "Dışarısı sana göre bir yer değil, inan bana."

Merakla ona baktı peri. Sonra kanatlarını indirip pencerenin kenarına diz çöktü. Bu havasız odayla dışarıdaki yabancı özgürlük arasında bir seçim yapamıyormuşçasına orada öylece kaldı.

Doğru Cümleler

Korkunç olan da buydu: Bu derinliklerin en derinindeki çamurdan sanki sesler ve haykırmalar geliyordu; sanki şekilsiz toz kıpırdıyor ve günah işliyordu. Ölü olan ve hiçbir şekli olmayan şey yaşamın nimetlerinden hak talep ediyordu.
Robert L. Stevenson, Dr. Jekyll & Mr. Hyde

Fenoglio yazıyor, hiç durmadan yazıyordu ama yastığının altına sakladığı sayfalar bir türlü çoğalmıyordu. İkide bir onları çıkarıyor, bir şeyler karalıyor, içlerinden birini yırtıyor, yenisini ekliyordu. "Hayır, hayır, hayır!" diye kızdığını duyuyordu Meggie. "Hâlâ olmadı, hayır."

"Birkaç saat sonra hava kararacak!" dedi Meggie endişeyle. "Bitiremezsen ne olacak?"

"Bitirdim aslında!" diye çıkıştı adam sinirli sinirli. "Belki on kez bitirdim ama hâlâ memnun değilim," dedi sesini iyice kısarak. "O kadar çok soru var ki: Gölge Capricorn'u öldürdükten sonra sana, bana ya da tutsaklara saldırırsa ne olacak? Ayrıca Capricorn'un ölmesi bir çözüm mü? O öldükten sonra adamları ne olacak? Onlarla ne yapacağım?"

"Ne olacak? Gölge hepsini de öldürmek zorunda!" diye fısıldadı Meggie. "Başka türlü nasıl evimize döneriz ya da annemi kurtarırız?"

Fenoglio'nun hoşuna gitmedi bu yanıt. "Tanrım, ne kadar kalpsiz bir kızsın!" diye fısıldadı. "Hepsini öldürmek!

Bazılarının ne kadar küçük olduğunu görmedin mi?" dedi başını sallayarak. "Hayır, ben seri katil değilim ya, yazarım! Daha kansız bir çözüm gelmeli aklıma."

Yine yazmaya başladı... Tekrar tekrar yazmaya; dışarıda güneş tepelerin doruklarını altın rengine boyayarak batıyordu. Koridorda sesler duydukça yazdıklarını hemen yastığın altına saklıyordu Fenoglio ama o beyaz kağıtlara hiç durmadan yazdıklarını kontrol etmeye gelmedi kimse. Çünkü Basta mahzendeydi.

Can sıkıntısıyla kapının önünde nöbet tutan nöbetçilere bugün sık sık ziyaretçi geldi. Herhalde Capricorn'un diğer merkezlerindeki adamları da idamı izlemek için köye gelmişlerdi. Meggie, kulağını kapıya dayayıp konuşmaları dinledi. Sık sık gülüşüyorlardı, sesleri heyecanlı geliyordu. Herkes sevinçle akşam göreceklerini bekliyordu. İçlerinden biri bile Basta'ya acımıyordu, tam tersi, Capricorn'un eski gözbebeğinin bu gece ölecek olması heyecanı daha da artırıyordu. Kendisinden de söz ediyorlardı. Ona, küçük cadı ve büyücü diyorlardı, ama kızın yeteneğine inanmayanlar da vardı.

Basta'nın celladıyla ilgili olarak da Fenoglio'nun anlattığından ve Saksağan'ın okuttuğu bölümden aklında kalanlardan daha fazla bir şey anlatmıyorlardı. Çok fazla bir şey söylemiyorlardı ama kapının arkasındaki seslerden korkuyu ve onun adını andıklarında hissettikleri ürpertiyi duyabiliyordu. Gölge'yi, hepsi tanımıyordu, yalnızca Capricorn gibi Fenoglio'nun kitabından fırlayanlar biliyordu ama hepsi de onunla ilgili çok şey duymuşlardı. Onun tutsakların üstüne nasıl saldıracağını canlandırıyorlardı gözlerinde, en kara şekliyle. Kurbanlarını nasıl öldürdüğü konusunda farklı görüşler vardı ama dinledikçe daha

da korkunç şeyler anlatılıyordu bu konuda, akşam yaklaştıkça anlatılanlar daha da korkunçlaşıyordu. Sonunda Meggie bu duyduklarına dayanamayıp pencerenin kenarına oturdu ve elleriyle kulaklarını tıkadı.

Saat tam altıydı. Kilisenin çanı çalmaya başlamıştı ki Fenoglio, birden kalemini elinden bırakarak yüzünde mutlu bir ifadeyle kağıda döktüklerini inceledi. "Sonunda buldum!" dedi. "Evet, böyle olacak işte. Böyle çok güzel olacak." Heyecanla Meggie'yi yanına çağırıp kağıdı eline tutuşturdu.

"Oku!" diye fısıldadı endişeyle kapıya doğru bakarak. Yassı Burun dışarıda övünerek bir çiftçinin zeytinyağı stoklarını nasıl zehirlediğini anlatıyordu.

"Hepsi bu mu?" Meggie, şaşırarak tek sayfaya baktı.

"Evet, elbette! Göreceksin daha fazlasına gerek kalmayacak. Önemli olan doğru cümleleri kullanmak. Eee, okusana artık!"

Meggie okumaya başladı.

Dışarıdaki adamlar gülüşüyorlardı. Fenoglio'nun yazdıklarına konsantre olmak çok güçtü. Sonunda başardı. Daha ilk cümleyi bitirmişti ki aniden dışarıda ki sesler kesildi ve koridorda Saksağan'ın sesi yankılandı. "Bu ne, çay partisi mi?"

Fenoglio, aceleyle o değerli kağıdı kaparak yastığın altına sakladı. Tam çarşafı düzeltirken Saksağan kapıyı açtı. "Akşam yemeğin," dedi Meggie'ye, masaya dumanı tüten bir yemek bırakarak.

"Ben ne olacağım?" diye sordu Fenoglio neşeli bir ses tonuyla. Yastığın altına kağıdı saklarken yatak biraz kaymıştı. Bu nedenle sırtını yatağa dayadı ama Mortola'nın onu görecek ha-

li yoktu. Kadının onun bir yalancı olduğunu düşündüğünd emindi Meggie. Kadın mutlaka Capricorn'un onun gibi düşü memesine de öfkeleniyordu.

"Yemeğinin hepsini bitir!" diye emretti Meggie'ye "So ra da üstünü değiştir. Giysilerin çok korkunç; ayrıca da pi lik içinde." Onunla birlikte gelen hizmetçi kızı çağırdı. Ç genç bir kızdı, belki Meggie'den dört, beş yaş daha büyükt Anlaşılan Meggie'nin cadılık güçleriyle ilgili söylenti onu etkilemişti. Kolunun üstünde bembeyaz bir elbise vardı. Elb seyi dolaba asmak için yanından geçerken Meggie'nin yüzü bakmamaya gayret etti.

Meggie, "Ben o elbiseyi istemiyorum!" diye çıkıştı Sa sağan'a. "Ben bunu giyeceğim." Yatağından Mo'nun kazağı çekti ama Mortola elinden aldı.

"Capricorn, seni bir çuvala koyduğumuzu mu sansın? Sen için bu elbiseyi seçti ve bunu giyeceksin. Ya kendin giyers ya da biz sana giydiririz. Hava kararır kararmaz seni alma geleceğim. Elini yüzünü yıka ve saçlarını tara, sokak kedis ne benziyorsun."

Hizmetçi kız yine korku dolu bir yüz ifadesiyle Meggie'n yanından geçti, sanki ona değince teni yanacaktı. Saksağan kı aceleyle dışarı itti ve peşinden yürüdü. "Arkamdan kapıyı k litle!" diye emretti Yassı Burun'a. "O arkadaşlarını da gönde Sana nöbet tutman söylendi."

Yassı Burun bezgin bir ifadeyle kapıya doğru yürüdü. Me gie, kapı kapanmadan önce adamın, Saksağan'ın arkasında alay ettiğini gördü.

Kız, elbisenin yanına gidip beyaz kumaşa dokundu. "Beyaz diye mırıldandı. "Ben beyaz giysi sevmem. Ölümün beyaz k

pekleri var. Mo, bana onlar hakkında bir öykü anlatmıştı."

"Evet evet, ölümün beyaz, kırmızı gözlü köpekleri." Fenoglio, kızın arkasına geçti. "Hayaletler de beyazdır, ayrıca eski zamanlardaki tanrıların kana susamışlığı da beyaz hayvanlarla giderilirdi, sanki masumiyetin tadı tanrıların daha çok hoşuna gidiyordu. Ama hayır. Hayır!" diye ekledi hemen, Meggie'nin korku dolu yüz ifadesini görünce. "Hayır. İnan bana, Capricorn böyle bir şey düşünmemiştir sana bu elbiseyi gönderirken. Bu öyküleri nereden bilsin? Beyaz hem başlangıcın hem de sonun rengidir ve ikimiz," sesini biraz alçalttı, "Sen ve ben, bunun bizim değil Capricorn'un sonu olmasını sağlayacağız." Meggie'yi şefkatle masaya çekip sandalyeye oturttu. Kızın burnuna kızarmış et kokusu geldi.

"Bu ne eti?" diye sordu.

"Dana etine benziyor. Niçin sordun?"

Meggie, tabağı bir kenara itti. "Aç değilim," diye mırıldandı.

Fenoglio anlayışla ona baktı. "Biliyor musun Meggie?" dedi, "Sanırım bir sonraki öyküm senin hakkında olacak. Bizi nasıl kurtardığın hakkında, yalnızca sesinle ilgili. Eminim çok heyecanlı bir öykü olur..."

"Sonu iyi bitiyor mu bari?" Meggie, pencereden dışarıya baktı. Bir ya da en geç iki saat sonra hava kararacaktı. Mo da bu eğlenceye gelirse ne olacaktı? Onları bir kez daha kurtarmaya çalışırsa ne olacaktı? Onun Fenoglio ile birlikte neler planladıklarını bilmiyordu. Ona tekrar ateş ederlerse ne olacaktı? Ya o gece onu gerçekten vurdularsa... Meggie, masaya koyduğu kollarına yüzünü gömdü.

Fenoglio'nun saçlarını okşadığını hissetti. "Her şey yolunda

gidecek Meggie!" dedi sessizce adam. "İnan bana benim öykülerim hep mutlu sonla biter. Ben istersem."

"Elbisenin kolları çok dar!" diye fısıldadı kız. "Saksağan fark etmeden kağıdı oradan nasıl çıkaracağım?"

"Ben dikkatini başka yere çekerim. Bana güven."

"Peki ötekiler? Kağıdı çıkarırken öbürleri de görür."

"Takma kafana. Sen bunu halledersin." Fenoglio, eliyle Meggie'nin çenesini tuttu. İşaret parmağıyla kızın yanağından süzülen gözyaşını silerken. "Her şey çok güzel olacak Meggie!" dedi. "Birazdan sana öyle gelecek olsa da, yalnız değilsin. Ben varım yanında, dışarıda bir yerlerde Toz Parmak var. İnan bana, ben onu kendim kadar iyi tanıyorum, o gelecek, ister kitabı bir kez daha görmek için olsun, ister onu belki geri alabilmek için olsun... Eee sonra baban var ve bir de, anıtın orada Toz Parmak ile buluştuğumuzda sana öyle aşık gözlerle bakan şu çocuk."

"Kes şunu!" Meggie, dirseğini adamın göbeğine dokundurdu ama yine de güldü, oysa gözlerini dolduran gözyaşları hâlâ her şeyin, masanın, kendi ellerinin ve Fenoglio'nun kırışık yüzünün bulanık görünmesine neden oluyordu. Şu son haftalarda sanki ömrünün tüm gözyaşlarını tüketmiş gibi geliyordu Meggie'ye.

"Nedenmiş? Güzel bir çocuk. Onun hakkında babana iyi şeyler söyleyebilirim hemen."

"Kes dedim!"

"Biraz yemek yersen." Fenoglio, tabağı tekrar kızın önüne itti. "Ve şu arkadaşınız, adı neydi kadının..."

"Elinor." Meggie, ağzına bir zeytin atıp ısırınca dişlerinin arasında çekirdeğini hissetti.

"Tamam. Belki o da dışarıda, babanla birliktedir. Tanrım,

böyle düşününce sanki biz çoğunluktayız."

Meggie, az daha zeytin çekirdeğini yutacaktı. Fenoglio, kendinden hoşnut bir şekilde gülümsedi. Mo, kızı güldürebildiğinde kaşlarını kaldırır, niçin güldüğüne çok şaşırmış gibi yapardı. Meggie, babasının yüzünü o kadar net görmüştü ki karşısında, neredeyse ona elini uzatacaktı.

"Yakında babanı göreceksin!" dedi Fenoglio sessizce. "Anneni bulduğunu ve Capricorn'un elinden kurtardığını söylersin ona. Bu da bir şey, öyle değil mi?"

Meggie, yalnızca başını salladı.

Elbisenin boğaz kısmı ve kolları batıyordu. Hiç de bir çocuk elbisesi gibi görünmüyordu, daha çok bir yetişkin elbisesiydi bu, ayrıca Meggie'ye büyük geliyordu. Elbisenin içinde bir iki adım attıktan sonra, eteğine bastı. Kolları dardı ama yine de sinek bacağı kadar ince olan kağıdı kolaylıkla koluna sokabildi. Bir iki deneme yaptı. Kağıdı koluna soktu, geri çıkardı. Sonunda kolunda bıraktı. Ellerini oynatınca ya da kolunu kaldırınca biraz hışırdıyordu.

Saksağan, Meggie'yi almaya geldiğinde ay, soluk bir şekilde kilise kulesinin üstüne doğmuştu, gece ise Ay ışığını yüzünü örten bir peçe gibi önüne almıştı.

"Saçlarını taramamışsın!" diye öfkelendi. Bu kez yanında başka bir hizmetçi vardı, kısa boylu, yüzü ve elleri kırmızı bir kadındı. Anlaşılan bu kadın korkmuyordu Meggie'nin cadı güçlerinden. Hoyratça Meggie'nin saçlarını taramaya başladı, kız acıdan bağıracaktı az daha.

"Ayakkabılar!" dedi Saksağan, elbisenin altından Meg-

gie'nin çıplak ayaklarını görünce. "Niçin hiç kimse ayakkabıları düşünmedi?"

"Onları giyebilir işte." Hizmetçi kız Meggie'nin eskimiş spor ayakkabılarını gösterdi. "Elbise zaten uzun, altından ayakkabılar görünmez bile. Ayrıca cadılar yalın ayak yürümez mi?"

Saksağan ona anında sesinin kesilmesine neden olan bir bakış attı.

"Çok doğru!" dedi bir süreden beri Meggie'yi hazırlayan iki kadını alaylı bir şekilde izlemekte olan Fenoglio. "Öyle yapıyorlar. Onlar hep yalın ayak yürür. Bu önemli günde benim de üstümü değiştirmem gerekir miydi? İdam töreninde ne giyilir ki? Ben, Capricorn'un yanına oturabilirim değil mi?"

Saksağan çenesini uzattı. Çenesi o kadar yumuşak ve küçüktü ki, sanki başka bir yüze aitti. "Öylece gelebilirsin," dedi kadın, Meggie'nin saçına incili bir toka takarken. "Tutsakların üstünü değiştirmeleri gerekmez." Sesindeki alay, zehir gibi damlıyordu.

"Tutsak mı? Bu da ne demek oluyor?" Saksağan biraz geriye giderek Meggie'yi alaylı gözlerle inceledi. "Evet işte oldu," dedi. "Çok tuhaf, saçların böyle açıkken bana birini anımsatıyorsun." Meggie, hemen başını eğdi. Fenoglio da, Saksağan bu konuda daha derinlemesine düşünmeye başlamadan dikkati kendi üzerine çekti.

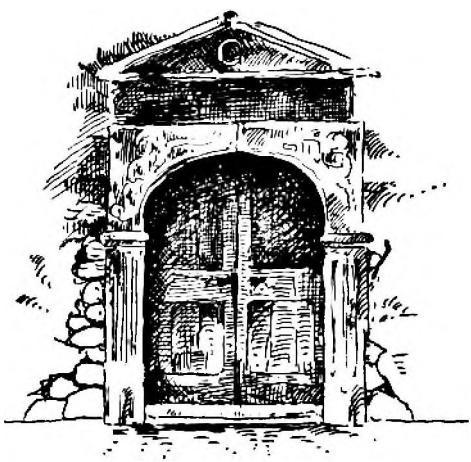
"Ben sıradan bir tutsak değilim, hanımefendi, buna bir açıklık getirelim hemen!" diye söylendi. "Ben olmasam, tüm bunlar da olmazdı, sevimli olmaktan başka her şey olan şahsiyetiniz de dahil!"

Saksağan, adama son bir kez nefretle bakarak Meggie'nin

kolundan tuttu. Neyse ki Fenoglio'nun değerli sözcüklerinin saklı olduğu kolunu tutmamıştı. Bir yandan Meggie'yi kapıya doğru çekiştirirken "Zamanı gelince nöbetçi seni almaya gelecek," dedi kadın.

"Babanın dediğini anımsa!" diye bağırdı Fenoglio, Meggie koridora çıktığında. "Sözcükler, ancak onların tadını dilinde hissedersen canlanır."

Saksağan, Meggie'yi sırtından itti. "Hadi yürü artık!" dedi, arkasından kapıyı kapatırken.

Yangın Var

Baghcera birden ayağa fırladı. "Hayır! Buldum! Hemen vadiye in, insanların kulübelerinin olduğu yere ve onların yetiştirdiği kırmızı çiçeklerden getir. İşte o zaman, zamanı geldiğinde benden ya da Baloo'dan ya da sürüdeki başka birinden çok daha güçlü bir dosta sahip olacaksın. Hadi, git o kırmızı çiçeği al!" Bagheera, kırmızı çiçekle ateşi kastediyordu ama ormanda hiç kimse onun gerçek adını söylemiyordu çünkü hepsi ondan ölümden korkar gibi korkuyordu.
Rudyard Kipling, Ormanın Kitabı

Akşam karanlığı tepelere çöktüğünde yola koyuldular. Gwin'i kampta bıraktılar. Capricorn'un köyüne gittiklerinde başlarına gelenlerden sonra Farid de bunun daha doğru olacağını kabul etti. Büyülü Dil çocuğun önden gitmesine izin verdi. Çocuğun hayaletlerden ve gecenin başka yaratıklarından korktuğunu bilmiyordu. Farid bunu Toz Parmak'tan saklayamamıştı ama Büyülü Dil'den gizlemeyi çok iyi becermişti. Ayrıca Büyülü Dil, Toz Parmak'ın yaptığı gibi çocuğun karanlıktan korkmasıyla alay etmiyordu. Bu yüzden onun yanında çocuğun korkusu azalıyordu. Başka zamanlar bu korkusunu ancak gün ışığı giderebiliyordu.

Farid, büyük bir dikkatle, emin adımlarla dik yamaçtan aşağıya inerken, ağaçlardaki, çalılıklardaki hayaletlerin fısıltısını duydu her geceki gibi ama bu kez ona yaklaşmadılar. Adeta ondan korkmaya başlamışlardı. Çocuk, Toz Parmak'ın ateşe yaptığı gibi, onlara hükmedebiliyordu.

Yangını Capricorn'un evinde çıkarmaya karar verdiler. Böylelikle tepeler hemen tehlikeye girmezdi ama Capricorn'un en değerli varlığı yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olacaktı: Hazine odası.

Bu kez köy her zamanki gibi sessizlik içinde ve bomboş değildi. Arı kovanı gibi hareketliydi. Park yerinde bu kez dört nöbetçi nöbet tutuyordu, boş futbol sahasını çevreleyen tel örgünün etrafına bir dizi araba park edilmişti. Arabaların olduğu yeri projektörler, gözleri alan bir ışıkla aydınlatıyordu. Asfalt ise karanlıkta yere serilmiş açık renk bir halı gibi görünüyordu.

"Demek şenlik orada yapılacak," diye fısıldadı Büyülü Dil, evlere yaklaşırken. "Zavallı Meggie."

Sahanın tam ortasında sahneye benzer bir şey kurulmuştu, tam karşısında da belki Büyülü Dil'in kızının çağıracağı canavar için, belki de tutsaklar için bir kafes duruyordu. Futbol sahasının sol kenarına, tel örgüyü ve köyü arkaya alarak oturmak için uzun ahşap sıralar konulmuştu. Kara ceketlilerin bazıları gece için aydınlık, sıcak bir yer bulmuş kargalar gibi şimdiden oturmuştu bile sıralara.

Önce köye park yerinden girmeyi düşündüler. Bu kalabalıkta onları hemen tanıyamazlardı ama sonra daha uzun, karanlık yoldan gitmeye karar verdiler. Farid, yine önden gidiyordu. Çocuk, her ağacı gizlenmek için kullanıyor, evlerin arkasında kalmaya özen gösteriyordu. Sonunda, köyün terk edilmiş, devlerin ayakları altında çiğnenmişe benzeyen evlerinin bulunduğu yere ulaştılar. Bu gece, burada bile her zamankinden daha fazla nöbetçi kol geziyordu. Sürekli bir girişin gölgesine sığınmak, bir duvarın arkasına gizlenmek ya da boş pencerelerin birinden içe-

ri girip nefeslerini tutarak nöbetçinin geçmesini beklemek zorunda kalıyorlardı. Neyse ki Capricorn'un köyünde çok karanlık köşe vardı, nöbetçiler de hiçbir tehlike olasılığı düşünmedikleri için, can sıkıntısıyla sallana sallana dolaşıyorlardı.

Farid, yanına büyük ve güçlü bir ateş yakmak için gerekli tüm malzemelerin bulunduğu, Toz Parmak'ın sırt çantasını almıştı. Büyülü Dil de alevlerin, taşların arasında yeterince beslenememesi durumu için topladıkları odunları taşıyordu kucağında. Ayrıca Capricorn'un benzin depoları da vardı. Farid bu kokuyu hapsedildikleri o geceden hatırlıyordu. Fıçıların başında genelde kimse yoktu, belki de onlara hiç ihtiyaçları olmayacaktı.

Esintisiz bir geceydi, alevler sakin ve durağan bir şekilde yükselecekti. Toz Parmak'ın uyarısı hâlâ Farid'in kulağındaydı: "Hava rüzgarlıysa sakın ateş yakma. Rüzgar, ateşe bir kez dalar, sonra seni unutur çünkü ateşe nefesini verir, onu canlandırır; sonunda ateş sana saldırır, ısırır ve etini kemiklerinden sıyırır." Ama bugün rüzgar uykudaydı ve ılık suyun kovayı doldurması gibi, durağan hava da boş sokakları dolduruyordu.

Capricorn'un evinin önündeki meydanın boş olacağını ümit etmişlerdi. Ancak dikkatlice karşı taraftaki bir sokaktan çıktıklarında kilisenin önünde Capricorn'un en az yarım düzine adamının olduğunu gördüler.

"Bunlar hâlâ ne yapıyor burada?" diye fısıldadı Farid, Büyülü Dil onu bir kapının önündeki kuytu yere çekerken. "Birazdan şenlik başlayacak."

Capricorn'un evinden iki hizmetçi kız çıktı, ellerinde üst üste dizilmiş tabaklar vardı. Tabakları kiliseye götürüyorlardı, anlaşılan daha sonra başarılı geçen idamın onuruna bir ziya-

fet verilecekti. Hizmetçi kızlar yanlarından geçerken adamlar ıslık çaldı. Adamlardan biri tüfeğin ucuyla kadınlardan birinin eteğini kaldırmaya kalkışınca kadın az daha tabakları elinden düşürecekti. Bu adam, geçen gece geldiklerinde Büyülü Dil'i tanıyan adamdı. Farid, hâlâ yaralı olan alnına dokunup adama bildiği en kötü lanetleri yağdırdı. Vebaya, uyuz illetine yakalanması için beddua etti. Niçin ille de o orada duruyordu sanki? Gerçi tanınmadan onun önünden geçmeyi başarsalar bile, öbür adamlar dolaşıp dururken yangını nasıl çıkaracaklardı?

"Sakin ol!" diye fısıldadı Büyülü Dil çocuğa. "Gidecekler nasıl olsa. Önce Meggie'nin gerçekten evden çıktığına emin olmamız gerekir."

Farid başını sallayarak karşıdaki büyük eve baktı. Pencerelerin ikisinde hâlâ ışık yanıyordu ama bu onun orada olduğu anlamına gelmezdi. "Ben meydana gidip orada olup olmadığına bakıp geleyim," diye fısıldadı Büyülü Dil'e. Belki Toz Parmak'ı da kiliseden çıkarıp kurdukları o kafese koymuşlardı bile. Belki yanına gidip onu kurtarması için en iyi dostu ateşi getirdiklerini fısıldayabilirdi ona.

Gece, kocaman aydınlatma lambalarına karşın, evlerin arasındaki köşeleri gölgesiyle kaplamıştı. Farid, tam bu gölgelere sığınarak oradan uzaklaşmak isterken Capricorn'un evinin kapısı açıldı. Kapıdan, o yaşlı kadın çıktı, yüzü akbabaya benzeyen o kadın. Peşinden Büyülü Dil'in kızını sürüklüyordu. Farid onu o uzun elbisenin içinde az daha tanıyamayacaktı. Onların peşinden de, elinde tüfeğiyle, onlara ateş eden adam çıktı. Etrafına bakınarak cebinden bir deste anahtar çıkarıp kapıyı kilitledi. Sonra kilisenin önünde duran adamlardan bi-

rini yanına çağırdı. Herhalde ona eve bekçilik etmesini söylüyordu. Demek ki diğerleri şenlikteyken evi de bir nöbetçi bekleyecekti.

Farid, yanında duran Büyülü Dil'in tüm kaslarının gerildiğini gördü. Her an yüzü elbisesi kadar bembeyaz olmuş kızının yanına koşacak gibiydi. Bunu yapmaması için adamın kolunu tuttu Farid ama Büyülü Dil onu fark etmedi bile. Dikkatsizce atacağı bir adım onun karanlığın koruyucu kucağından inmesine neden olabilirdi! "Yapma!" Farid endişeyle adamı omzuna zor ulaşabildiği için becerebildiği kadar geri çekti. Şanslarından Capricorn'un adamları o sırada onların tarafına bakmıyordu. Onlar, yaşlı kadının meydandan geçmesini izliyorlardı. Kadın o kadar hızlı yürüyordu ki Meggie birkaç kez elbisenin eteklerine takıldı.

"Çok solgun görünüyor!" diye fısıldadı Büyülü Dil. "Tanrım, ne kadar korktuğunu gördün mü? Belki bu tarafa bakar, belki ona bir işaret verebiliriz..."

"Hayır!" Farid onu hâlâ iki eliyle tutuyordu. "Yangını başlatmamız gerek. Ona ancak böyle yardım edebiliriz Büyülü Dil, seni görürler!"

"Bana Büyülü Dil deyip durma. Bu beni deli ediyor."

Yaşlı kadın, Meggie ile birlikte evlerin arkasında yok oldu. Onları Yassı Burun izliyordu, siyah takım elbise giydirilmiş bir ayı gibi onların peşinden ağır ağır yürüyordu. Sonra diğer nöbetçiler de gitti. Gülüşerek sokakların arasında kayboldular. Gecenin onlara sunacağı şeyi büyük bir sevinçle bekliyorlardı: Korkuyla harmanlanmış ölüm ve bu lanetli köye yeni bir canavarın gelmesi.

Yalnızca Capricorn'un evinin önündeki nöbetçi kalmıştı.

Asık bir yüzle diğerlerinin arkasından bakarak boş bir sigara kutusuna tekme attı, sonra duvara yumruk salladı. Eğlenceyi göremeyecekti. Kilise kulesindeki nöbetçiler uzaktan da olsa şenliği izleyebilirdi ama o...

Evin önünde bir nöbetçi olabileceğini daha önceden düşünmüşlerdi. Farid, Büyülü Dil'e ondan nasıl kurtulabileceklerini açıklamıştı. Büyülü Dil de başını sallayıp onun dediği gibi yapacaklarını söylemişti. Capricorn'un adamlarının ayak sesleri artık duyulmaz olup park yerinden gelen seslerin dışında başka ses kalmayınca, gizlendikleri kuytu yerden çıktılar. Sokağa yeni adım atmış gibi yapıp yan yana nöbetçiye doğru yürüdüler. Adam onlara kuşkuyla baktı, yaslandığı duvardan çekilip omzundaki tüfeği indirdi. Tüfeğin görüntüsü insanı tedirgin ediyordu. Farid, farkında olmadan elini alnına götürdü yine ama en azından nöbetçi aksak bacak, Basta ya da Capricorn'un diğer kanlı köpeklerinden biri gibi onları hemen tanıyabilecek adamlardan biri değildi.

Büyülü Dil, tüfeği umursamadan "Hey, bize yardım etmen gerek!" diye bağırdı ona. "O salaklar Capricorn'un koltuğunu unutmuşlar. Onu aşağıya indireceğiz."

Nöbetçi tüfeğini çekti. "Öyle mi? Bir bu eksikti. O şey öyle ağır ki insanın belini kırar. Siz nereden geldiniz?" Onu nereden tanıdığını anımsamak istercesine Büyülü Dil'in yüzünü incelemeye başladı. Farid'i dikkate almamıştı bile. "Siz şu kuzeyden gelenler misiniz? Orada çok eğlendiğinizi duydum."

"Evet, haklısın." Büyülü Dil nöbetçiye o kadar yaklaştı ki adam bir adım geri attı. "Hadi oyalanma, biliyorsun Capricorn bekletilmekten hiç hoşlanmaz."

Nöbetçi asık bir yüzle başını salladı. "Tamam tamam, gi-

diyorum," dedi homurdanarak. "Zaten burada nöbet tutmanın hiçbir anlamı yok. Onlar ne sanıyor? Ateş yutan buraya gelip altınları mı çalacak? O herif her zaman bir korkaktı, çoktan uzaklara gitmiştir bile..." Büyülü Dil ani bir hareketle tüfeğin sapını adamın başına indirdi ve onu Capricorn'un evinin arkasına, gecenin kapkara olduğu yere sürükledi.

"Ne dediğini duydun mu?" Farid, baygın yatan nöbetçinin ayaklarını bir iple bağlıyordu. Büyülü Dil'den daha iyi anlıyordu bu işten. "Toz Parmak kaçmış! Onu kast etmiştir, başkası olamaz! Çoktan uzaklaşmıştır dedi."

"Evet duydum! Ben de buna sevindim ama kızım hâlâ orada." Büyülü Dil çocuğun eline sırt çantasını tutuşturup etrafa bakındı. Meydan hâlâ bomboştu, Capricorn'un köyünde onlardan başka kimse kalmamıştı. Kilise kulesindeki nöbetçiden de ses çıkmıyordu. Herhalde o da gözünü ışıklandırılmış futbol sahasına dikmişti.

"Farid, Toz Parmak'ın çantasından iki meşale ve ispirto dolu bir şişe çıkardı. Ellerinden kaçmış, diye düşündü. Kolayca kaçmış! Neredeyse sevinçten kahkaha atacaktı.

Büyülü Dil, Capricorn'un evine dönerek pencerelerden içeri baktı, sonra kırılırken ses çıkarmaması için ceketini örterek camlardan birini kırdı. Park yerinden kahkaha ve müzik sesi geliyordu.

"Kibritler! Onları bulamıyorum!" Farid, Toz Parmak'ın eşyalarını karıştırıyordu, sonunda Büyülü Dil sırt çantasını elinden aldı.

"Ver onu!" diye fısıldadı. "Sen meşaleleri hazırla."

Farid, adamın dediğini yaptı. Pamuğu dikkatlice keskin kokulu ispirtoyla ıslattı. Toz Parmak, Gwin'i almak için geri dö-

ner ve beni de götürür, diye düşündü çocuk. Sokaklardan birinden sesler geldi, erkek sesleriydi bunlar. Bir iki saniye için seslerin onlara doğru yaklaştığını sandılar ancak sesler birden uzaklaştı yine, park yerinden gelen ve geceyi pis bir koku gibi saran müzik sesi yutmuştu o sesleri.

Büyülü Dil hâlâ kibrit kutusunu arıyordu. "Kahretsin!" dedi sessizce, elini sırt çantasından çıkarırken. Eline sansar pisliği bulaşmıştı. Parmaklarını en yakın duvara sürüp, elini tekrar sırt çantasına soktu, sonra da çıkardığı kibrit kutusunu Farid'e attı. Çantadan bir şey daha çıkardı. Toz Parmak'ın çantanın içindeki gizli bir cepte sakladığı bir kitapçıktı bu. Farid sık sık karıştırmıştı bu kitabı. Kitapçığa perilerin ve cadıların, cinlerin, su perilerinin ve asırlık ağaçların resimleri yapıştırılmıştı... Büyülü Dil bunlara dikkatle baktı, Farid ikinci meşaleyi hazırlarken. Sonra birden sayfaların arasında duran bir fotoğrafa takıldı gözü. Capricorn'un hizmetçisinin fotoğrafıydı bu; Toz Parmak'a yardım etmeye çalışan ve bunun için bugün ölecek olan hizmetçi kızın fotoğrafı. O da kaçabilmiş miydi acaba? Büyülü Dil gözünü bu fotoğraftan ayıramadı, sanki o an dünyada başka hiçbir şey yoktu.

"Ne oldu?" Farid, kibriti ispirtoya doymuş meşaleye tuttu. Çatırdayarak ve saldırgan bir şekilde yükseldi alevler. Ne kadar da güzeldi! Farid, parmağını yalayıp alevi okşadı. "İşte! Al!" Meşaleyi Büyülü Dil'e uzattı; meseleyi onun camdan atması daha doğru olurdu, ne de olsa o daha büyüktü. Oysa Büyülü Dil öylece durup fotoğrafa bakıyordu.

"Bu, Toz Parmak'a yardım eden kadın işte," dedi Farid. "Yakaladıkları kadın! Galiba Toz Parmak ona aşık. Al!" Büyülü Dil'e bir kez daha meşaleyi uzattı.

Büyülü Dil, çocuğa sanki onu gördüğü bir düşten uyandırmış gibi baktı. "Demek aşık," diye mırıldandı, çocuğun elinden meşaleyi alırken. Sonra fotoğrafı gömleğinin cebine sokup bir kez daha boş meydana baktı, sonra meşaleyi kırık camdan Capricorn'un evinin içine attı.

"Beni kaldır! Nasıl yandığını görmek istiyorum!"

Büyülü Dil çocuğun bu isteğini yerine getirdi. Meşaleyi attıkları oda, büro gibi bir yerdi. Farid, kağıtlar, bir yazı masası ve Capricorn'un duvardaki bir resmini gördü. Alev alev yanan meşale üstü yazılmış kağıtların arasında duruyor ve bu zengin sofra için yalanarak, şapırtılar çıkararak mutluluk fısıltıları saçıyor, sonra tekrar alevlenip masadan perdelere sıçrıyordu. Doymak bilmez ateş koyu renk perdeye tırmanıyordu. Tüm oda kırmızı ve sarı renge bürünmüştü. Kırık camdan süzülen duman Farid'in gözlerini yaktı.

"Gitmem gerek!" Büyülü Dil, çocuğu birden yere indirdi. Müzik dinmişti. Korkunç bir sessizlik hakimdi. Büyülü Dil, park yerine giden sokağa doğru koştu.

Farid, arkasından baktı. Onun başka bir görevi vardı. Alevler camdan dışarı taşana kadar bekledi, sonra tüm gücüyle bağırmaya başladı: Yangın var! Capricorn'un evinde yangın var!" Çocuğun sesi meydana doğru çınladı.

Deli gibi atan yüreğiyle büyük evin köşesine doğru koşarak, kilise kulesine doğru baktı. Nöbetçi ayağa fırlamıştı. Farid, ikinci meşaleyi de yakıp kilisenin girişinin önüne attı. Hava, duman kokmaya başlamıştı bile. Nöbetçi önce dondu kaldı, sonra da çanları çalmaya başladı.

Farid de oradan uzaklaşarak Büyülü Dil'in peşinden koştu.

İhanet, Gevezelik ve Aptallık

Sonunda konuştu adam: "Öleceğim, bunda hiç kuşku yok; bu dar hapishaneden çıkış yolu yok!"
Ali Baba ve Kırk Haramiler masalı

Elinor, kendinden hoşnuttu, gerçekten cesur davranmıştı. Gerçi hâlâ onu bekleyen şeyi tam olarak bilmiyordu. Yeğeni bu konuda bir şeyler bilse de ona fazla bir şey anlatmamıştı ama iyi bir şey olmadığı belliydi.

Adamlar onları mahzenden almaya geldiğinde Teresa da gözyaşı dökmedi. Lanetler okuyamaz, küfür de edemezdi zaten. Sesi, artık giymediği bir giysi gibi yok olup gitmişti. Neyse ki en azından yanında o iki kırışık ve kirli kağıt parçası vardı. Kağıt parçaları dokuz yılda biriken sözcüklerin sığmayacağı kadar küçüktü ama hiç yoktan iyiydi. Kağıtları, tek bir harf sığmayana kadar minik harflerle doldurmuştu. Kendisi ve yaşadıkları hakkında konuşmak istemiyordu hiç. Elinor fısıldayarak anlatmasını istediğinde yalnızca eliyle bu konuda konuşmak istemediğini anlatan bir işaret yapmıştı. Kendisi soru sormak istiyordu, soru üzerine soru, kızı ve kocası hakkında. Basta birlikte ölecek olan bu iki kadının birbirini tanıdığını, hatta kadınlardan genç olanının Elinor'un o zamanlar tıka basa dolu olan kitaplıklarının arasında ilk kez yürümeye başladığından beri tanıştıklarını öğrenmesin diye, Elinor yanıtları sessizce Resa'nın kulağına fısıldıyordu.

Basta ise o kadar iyi bir durumda değildi. Ne zaman onun

tarafına baksalar, elleriyle demir parmaklıkları sımsıkı tutuğunu gördüler, bileğinin kemiği güneşten yanmış derisinin altından beyaz bir çıkıntı oluşturuyordu. Elinor bir kez adamın ağladığını duyduğunu sandı. Onları almaya geldiklerinde adamın yüzünün bir ölününki gibi cansız olduğunu gördü. Onları o utanç verici kafese koyduklarında da adam artık kimsenin oynamak istemediği bir oyuncak gibi bir köşeye çöktü.

Kafes, köpek ve çiğ et kokuyordu, zaten bir köpek sığınağına benziyordu. Capricorn'un adamlarından bazıları onlar için ayrılan yerlere oturmadan önce tüfeklerinin ucunu gümüş rengi demir parmaklıklara dokundurdular. Özellikle Basta'ya söyledikleri alaylı sözler ve hakaretler on adama yeter de artardı bile. Adamın tüm bunlara karşın, bir kez bile tepki göstermemiş olması ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu gösteriyordu.

Elinor ile Teresa, yine de bu dar kafeste olabildiğince ondan uzak durmaya çalışıyorlardı. Parmaklıklardan onlara yönelen ellerden, yapılan yüz göz hareketlerinden, içeriye atılan sigaralardan uzak durmaya çalışıyorlardı. Birbirlerine iyice sarılarak ayakta duruyorlardı. Her ikisi de sarıldığı insanın yanında olduğuna hem seviniyor hem üzülüyordu.

Meydanın kenarında, girişin hemen yanında da erkeklerden özenle ayrılmış bir yerde Capricorn için çalışan kadınlar oturuyordu. Adamların büyük bir sevinçle bekledikleri heyecan onların yüzünde yoktu. Kadınların çoğunun yüzü kederliydi; korkuyla ve acıma duygusuyla Teresa'ya bakıyorlardı.

Uzun sıralar sonuna kadar dolduğunda Capricorn geldi. Genç çocuklar için yer ayrılmamıştı. Onlar kara ceketlilerin önünde yere oturmuşlardı. Capricorn, cansız bir yüz ifadesiyle onları hiç dikkate almadan önlerinden geçti. Onlar onun için

sanki gerçekten kendi emriyle oraya birikmiş bir karga sürüsünden başka bir şey değildi. Ancak tutsakların bulunduğu kafese yaklaşınca her üçünün yüzüne durumdan hoşnut olduğunu gösteren bir edayla bakmak için adımlarını biraz yavaşlattı. Eski efendisi ve ustası kafesin önünde durunca Basta çok kısa bir an için hayata döndü. Basta başını kaldırıp sahibinden özür dilemek için ona yalvaran bir köpek gibi Capricorn'un yüzüne baktı ama Capricorn hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti. Siyah deri koltuğuna kurulduktan sonra, Cockerell bacaklarını açarak arkasına dikildi. Anlaşılan Capricorn'un yeni gözdesi oydu.

"Tanrım! Ona öyle bakmayı kes artık!" diye kızdı ona Elinor, adamın gözlerinin hâlâ Capricorn'a takıldığını görünce. "Seni kurban edecek, bir kurbağaya sunulan bir sinek gibi seni de sunacak işte, biraz öfkelensen olmaz mı? Güzel tehdit dolu lafların vardı senin: Dilini keseceğim, seni lime lime doğrayacağım... Nereye gitti onlar?"

Ama Basta tekrar başını öne eğip yere baktı. Elinor onu içindeki tüm organları ve yaşamı çıkarılmış boş bir vücuda benzetti.

Capricorn yerini alıp müzik kesilince Meggie'yi getirdiler. Ona çirkin bir elbise giydirmişlerdi ama başı dikti. Herkesin Saksağan dediği yaşlı kadın Meggie'yi, kara ceketlilerin meydanın ortasına kurduğu sahneye sürüklemekte oldukça zorlanıyordu. Sahnede tek bir sandalye biri onu orada unutmuş gibi duruyordu. Elinor'a göre bir darağacıyla bir sehpa daha uygun olurdu. Saksağan onu ahşap basamaklardan yukarı çıkarırken Meggie onlara doğru baktı.

"Merhaba hayatım!" diye seslendi Elinor, Meggie endişeyle onlara baktığında. "Merak etme, ben yalnızca senin okumanı

kaçırmamak için buradayım!"

Capricorn geldikten sonra o kadar sessiz olmuştu ki kadının sesi tüm meydanda yankılandı. Sesi çok cesur ve korkusuz geliyordu. İyi ki kimse kadının yüreğinin nasıl gürültüyle çarptığını duyamıyordu. Korkudan ölmek üzere olduğunu kimse fark etmiyordu çünkü Elinor üstüne zırhını bürünmüştü, acil durumlarda hep arkasına gizlendiği o dayanıklı gerçekten yararlı zırhını. Yaşadığı her keder bu zırhı daha da sertleştirmişti ve Elinor'un yaşamında kederden çok da bir şey yoktu.

Kara ceketlilerden birkaçı kadının bu sözlerine güldü, hatta Meggie'nin yüzünde bile hafif bir gülümseme belirdi. Elinor, kolunu Teresa'nın omzuna atarak ona sarıldı. "İşte kızına bak!" diye fısıldadı ona. "Cesur... Kim gibi?" Meggie'yi herhangi bir öyküdeki kahramana benzetmek istiyordu ama hepsi de erkekti, ayrıca bu dimdik duran ve çenesini gururla öne doğru çıkarıp Capricorn'un adamlarına bakan kız kadar cesur biri gelmiyordu aklına.

Saksağan, yalnızca Meggie'yi değil, yanında bir de yaşlı bir adamı getirmişti. Elinor, onun tüm bu yaşadıklarının borçlu oldukları adam olduğunu tahmin etti. Fenoglio, Capricorn'u, Basta'yı, onları bugün öldürecek olan o canavar da dahil, tüm korkunç şeyleri yaratan kişi. Elinor zaten eskiden beri yazarlara, kitaplara verdiği değeri vermemişti. Yassı Burun adamı kafesin önünden geçirirken kadın onu sevgisiz bir şekilde süzdü. Capricorn'un bir iki adım ilerisinde onun için de bir yer ayrılmıştı. Elinor bunun Capricorn'un yeni bir dost kazandığı anlamına mı geldiğini merak ederken, Yassı Burun'un asık bir yüzle adamın arkasına dikildiğini görünce onun da bir tutsak olduğu kararına vardı.

Yaşlı adam oturur oturmaz Capricorn ayağa kalktı. Tek bir söz söylemeden, sıra sıra oturan adamlarını teker teker süzdü; sanki her birinin hizmetlerini, yaptıkları iyi ve kötü şeyleri, yanlışlarını belleğinden çağırıp anımsıyordu. Her yere yayılan sessizlik korkunun kokusunu taşıyordu. Gülüşme sesleri kesilmiş, fısıltı bile duyulmaz olmuştu.

"Birçoğunuza," diye başladı Capricorn yüksek sesle, "Bu üç tutsağın niçin cezalandırılacağını anlatmama gerek yok! Geri kalanlara da şunu söylemekte yetineceğim. Burada söz konusu olan ihanet, gevezelik ve aptallık. Aptallığın ölüm cezasını gerektirecek bir suç olup olmadığı tartışılabilir. Bana göre, gerektirir çünkü aptallık da ihanet gibi sonuçlar doğurabilir."

Son söylediği sözlerden sonra sıralarda bir huzursuzluk başladı. Elinor önce buna Capricorn'un sözlerinin neden olduğunu sandı ama sonra çan sesini duydu. Basta bile başını kaldırdı, çan sesi gecenin içinde yankılanmaya başladığında. Capricorn'un bir işareti üzerine Yassı Burun yanına beş adam alarak oradan uzaklaştı. Geri kalanlar endişeyle baş başa verip bir şeyler fısıldaştılar, hatta bazıları ayağa kalkıp köye doğru baktı. Capricorn ise bu huzursuz mırıldanmalara bir son vermek için elini kaldırdı. "Bir şey yok!" diye yüksek sesle, kararlı bir şekilde bağırdı ve sesler bıçak gibi kesildi. "Yalnızca bir yangın, o kadar. Yangınlar konusunda da ustayız, öyle değil mi?"

Tekrar gülüşmeler duyuldu ama bazıları hâlâ endişeyle evlere doğru bakıyordu.

Demek ki yaptılar sonunda. Elinor, acıyacak kadar ısırdı dudaklarını. Mortimer ve o çocuk yangın çıkarmıştı. Çatıların üstünü henüz duman bürümemişti. Kısa bir süre sonra tüm yüzler yine sakinleşmiş bir şekilde, ihanet ve iki yüzlülük, disiplin

ve tehlike yaratan ihmal gibi şeylerden söz eden Capricorn'a döndü. Elinor dediklerine pek kulak vermiyordu. Akıllıca bir şey olmadığını bilmesine karşın dönüp dönüp evlere doğru bakıyordu.

"Buradaki tutsaklar için söyleyeceğim bu kadar!" diye seslendi Capricorn. "Şimdi kaçanlara gelelim," Cockerell, Capricorn'un koltuğunun arkasında duran bir çuvalı kaldırdı ve ona uzattı. Capricorn, elini çuvala sokup bir şey çıkardı: Bir gömlekten ya da elbiseden yırtılmış kanlı bir parça bez.

"Onlar öldü!" diye bağırdı Capricorn adamlarına doğru. "Onları burada görmeyi yeğlerdim ama onların kaçarken vurulması kaçınılmazdı. Eh, hepinizin tanıdığı Toz Parmak için üzülmeye bile değmez, Büyülü Dil de nasıl olsa kendi yeteneğini miras alan kızını bıraktı."

Teresa, korku dolu gözlerle Elinor'a baktı. "Yalan söylüyor!" diye fısıldadı Elinor kadına, oysa o gözlerini kanlı bez parçasından ayıramıyordu. "O benim söylediğim yalanı kullanıyor! O kan değil, boya, herhangi bir boya..." Ama kadın yeğeninin ona inanmadığını fark etti. Kızı gibi kendisi de o kanlı bezlere inanıyordu. Elinor bunu Meggie'nin yüzünden anlamıştı. İçinden ona Capricorn'un yalan söylediğini haykırmak geldi ama adamın biraz daha bu yalana, hepsinin ölmüş olduğu ve kimsenin bu güzel şenliği bozamayacağına inanmasını istiyordu.

"Evet. Kanlı bir bezle övün dur, sefil kundakçı!" diye bağırdı Elinor parmaklıkların arasından. "Bununla övünebilirsin. Canavarı ne yapacaksın? Hepiniz canavarsınız zaten! Hepiniz, orada oturanlar! Kitap katilleri, çocuk hırsızları!"

Kimse onu dikkate almadı. Bir iki kara ceketli güldü söyle-

diklerine. Teresa elini kafese dayayarak Meggie'ye baktı.

Capricorn, kanlı bezi koltuğunun kolunun üzerine koydu. O bez parçasını tanıyorum, diye düşündü Elinor. Onu daha önce gördüm. Onlar ölmedi. Yangını kim çıkardı? Kibrit yiyen mi, diye içinden biri fısıldadı ama bunu duymak istemedi. Hayır, bu öykü mutlu sonla bitecek. Bu böyle olmalı! Mutlu sonla bitmeyen öyküleri hiç sevmezdi.

Gölge

Benim için gök sarı bakır,
Yer demir,
Ay bir topak çamur,
Kötülük ise güneşim,
Öğle vakti yakan,
Geceleri ölümün buharı olan.
William Blake, Enion'un İkinci Ağıdı

Kitaplarda nefretin sıcak olduğu yazılır çoğu zaman am Capricorn'un şenliğinde Meggie, nefretin soğuk olduğun buz gibi olduğunu, insanın yüreğini dondurup bir yumru gibi göğsüne bastırdığını öğrendi. Dünyada her şeyin yolu da olduğuna inandırmak istercesine onu sarmalayan yumuşa havaya ve Capricorn'un pis bir gülümsemeyle yüzüklü el ni üstüne koyduğu kanlı beze karşın, nefreti üşümesine n den olmuştu.

"Anlattıklarım bir yana!" diye bağırdı. "Şimdi burada toplar mamızın asıl nedenine gelelim. Bu gece yalnızca birkaç ha ni cezalandırmakla kalmayacağız; ayrıca eski bir dostla tekr buluşmamızı kutlayacağız. İçinizden bazıları onu anımsar, on bilmeyenler ise, size söz veriyorum, onunla karşılaştıktan sor ra bir daha unutmayacak."

Cockerell zayıf yüzüyle acı bir şekilde gülümsedi. Bu bulu maya pek de sevinmiyordu anlaşılan. Capricorn'un sözlerinde sonra başka yüzlerde de korkunun izleri belirdi.

"Yeterince konuşuldu. Artık okumaya gelelim."

Capricorn, koltuğuna yaslanıp Saksağan'a işaret verdi.

Mortola ellerini şaklattı ve Darius meydana geldi, elinde Meggie'nin en son Saksağan'ın odasında gördüğü kutu vardı. Anlaşılan içinde ne olduğunu biliyordu adam. Kutuyu açıp başı öne eğik bir şekilde Saksağan'a uzatırken yüzü daha da sivrileşmişti. Yılanlar uyuyor olmalıydı çünkü bu kez Mortola onları çıkarırken eline eldiven giymemişti. Hatta kitabı çıkarırken onları omzuna astı. Sonra yılanları çok değerli kumaşlarmış gibi büyük bir özenle tekrar kutuya yerleştirdi, kapağını kapattı ve yüzü allak bullak bir şekilde sahnede duran Darius'a verdi. Saksağan onu sandalyeye oturtup kucağına kitabı koyarken Meggie, adamın ona acıyarak baktığını gördü.

Bu renkli kapaklı uğursuz şey işte yine önündeydi. İçinde ne renk vardı acaba? Meggie kağıt cilt kapağını kaldırıp altına baktı. Koyu kırmızı bezdendi kitabın asıl kapağı, kara yüreği saran alevler gibi kırmızı. Şimdiye kadar yaşananlar hep bu kitabın içinde başlamıştı ve bu durumdan ancak kitabın yazarı kurtarabilirdi onları. Meggie, bir kitabı açmadan önce her zaman yaptığı gibi kitabın kapağına dokundu. Bunu Mo'dan öğrenmişti. Kendini bildi bileli babasının bu hareketini; kitabı eline alıp kapağını şefkatle okşamasını, sonra kitabı, sanki ağzına kadar daha önce hiç görmediği hazinelerle dolu bir kutuyu açar gibi açmasını anımsıyordu ama *Mürekkep Yürek* böyle bir kitap değildi. Doğal olarak bazen de kapağın altında görmeyi beklediği mucizelerle karşılaşmazdı insan. O zaman da verdiği sözü tutmadığı için kızarak kapatılırdı kitap.

"Sana bir şey iletmem istendi!" Saksağan'ın elbisesi lavanta kokuyordu. Bu koku Meggie'yi bir tehdit gibi sardı.

"Eğer senden yapmanı istenen şeyi yapmayacak olursan, bilerek yanlış okur ya da sözcükleri çevirip Capricorn'un beklediği konuğun gelmesini engellemeye çalışırsan, o zaman Cockerell," Meggie, yanağında Mortola'nın nefesini hissetti, daha da yaklaşarak, "Yaşlı adamın boğazını kesecek. Belki Capricorn bu emri vermeyecek çünkü o ihtiyarın aptal yalanlarına inanıyor ama ben onlara inanmıyorum ve Cockerell benim dediğimi yapacak. Beni anladın mı minik melek?" dedi ve zayıf parmaklarıyla Meggie'nin yüzünden makas aldı.

Meggie, kadının elini iterek Cockerell'e baktı. Adam, kıza sırıtarak Fenoglio'nun arkasına geçti ve elini adamın gırtlağına götürdü.

Fenoglio, adamın elini iterek Meggie'ye gülümsedi. Bu gülümseme neşelendirme, aynı zamanda teselli ve onları çevreleyen bu kötülüklere karşı sessiz bir kahkaha anlamına geliyordu. Planlarının işleyip işlememesi ona ve yazdığı sözcüklere bağlıydı.

Meggie, elbisenin kolundaki kağıdı hissediyordu, onu kaşındırıyordu. Kitabın sayfalarını karıştırırken elleri ona başka birisinin elleriymiş gibi geldi. Okumaya başlaması gereken sayfa, köşesi katlanarak işaretlenmişti. Sayfaların arasında da bir ayraç vardı, kömür gibi siyahtı. "Saçını arkaya doğru it!" demişti Fenoglio. "Bu benim için işaret olacak." Ancak kız tam sol elini kaldıracağı sırada yine bir huzursuzluk başladı.

Yüzü isten kapkara olmuş bir şekilde Yassı Burun geldi. Aceleyle Capricorn'un yanına gidip bir şeyler fısıldadı. Capricorn kaşlarını çatıp evlere doğru baktı. Meggie, iki yerde, kilisenin hemen yanında duman yükseldiğini gördü. Boz renkteki duman göğe yükseliyordu.

Capricorn, tekrar koltuğundan kalktı. Çocukların yaptığı bir yaramazlıkla eğlenen alaycı bir adam gibi, rahat görünmeye çalıştı ama yüzü aynı şeyi söylemiyordu: "Üzgünüm, sizden birkaçınızı daha bu şenlikten mahrum etmek zorundayım ama bu gece burada da kırmızı horoz ötüyor. Cılız bir horoz ama yine de boynunu kırmak gerek. Yassı Burun, on adam daha al."

Yassı Burun dediğini yaparak yeni yardımcılarıyla oradan uzaklaştı. Sıralar artık belirgin bir şekilde boş görünüyordu. "Kundakçıyı yakalamadan hiçbirinizi burada görmek istemiyorum!" diye bağırdı Capricorn arkalarından. "Ona şimdi, burada şeytanın kendisini ateşle tehdit etmek neymiş göstereceğiz!"

Kalabalığın içinden biri güldü. Ama geri kalanların çoğu endişeyle köye doğru bakıyordu. Hatta bazı hizmetçi kızlar ayağa kalkmıştı ancak Saksağan yüksek sesle onların isimlerini söyleyerek ikaz edince, eline vurulan okul çocuğu gibi hemen diğerlerinin yanına oturdular. Huzursuzluk yine de sürdü. Hemen hemen hiçbiri Meggie'ye bakmıyordu, arkalarını dönmüş, dumanı gösteriyor ve bir şeyler fısıldıyorlardı. Kilise kulesinin tepesi kırmızı bir şekilde ışıldadı, çatıların üstünde de öbek öbek duman birikmeye başladı.

"Ne oluyor size? Dumana niçin bakıyorsunuz öyle?" Artık Capricorn'un sesindeki öfkeyi duymamak mümkün değildi. "Biraz duman, biraz alev. Ne olmuş? Ateş bizim en iyi dostumuz, unuttunuz mu bunu?"

Meggie, yüzlerin, istemeyerek de olsa tekrar kendisine döndüğünü gördü. Sonra bir ismin söylendiğini duydu. Toz Parmak. Bir kadın söylemişti bu ismi.

"Ne oluyor size?" Capricorn'un sesi o kadar keskin gelmişti ki Darius az daha elindeki yılanlı kutuyu düşürecekti. "Artık

Toz Parmak diye biri yok. Şu tepelerin arkasında, ağzına toprak dolmuş, göğsünün üstünde de sansarıyla yatıyor. Adını bir kez daha duymak istemiyorum. O unutuldu, sanki hiç yaşamamış gibi..."

"Bu doğru değil."

Meggie'nin sesi meydanda öyle yankılanmıştı ki kendisi bile ürktü. "O burada!" Kitabı kaldırdı. "Ona ne yaparsanız yapın. Bu öyküyü okuyan herkes onu görecek, hatta sesini duyacak, gülerken, ateş püskürürken."

Boş futbol sahası sessizdi, çok sessiz. Yalnızca birkaç kişi ayağıyla sahanın kırmızı toprağını eşeliyordu ki Meggie arkasında bir ses duydu. Tik tak sesiydi bu, bir saatin tik takı gibi ama yine de başkaydı, insanın çıkardığı tik tak sesiydi: Tik tak, tik tak. Ses, tel örgünün arkasına park eden ve projektörlerin aydınlattığı arabaların yanından geliyordu. Meggie, Saksağan ve ona yönelmiş tüm o kuşkulu bakışlara karşın elinde olmadan arkasını döndü. Bu aptallığı için kendini tokatlayabilirdi. Arabaların arasından doğrulan ve tekrar çömelen o küçük karartıyı onlar da gördüyse? Ama ne onu, ne de tik tak sesini ondan başka fark eden olmamıştı.

"Bu iyi bir giriş konuşmasıydı!" dedi Capricorn ağır ağır. "Ama sen ölen hainlerin arkasından veda konuşması yapmak için burada değilsin. Okumak için buradasın. Ve bunu bir kez daha söylemeyeceğim!"

Meggie, arabaların olduğu yere bakmasına engel olmak için kendini adamın yüzüne bakmaya zorladı. Eğer o gerçekten Farid ise? Eğer tik tak sesini gerçekten duyduysa...

Saksağan, kuşkuyla etrafına bakındı. Belki o da onu duymuştu, insan dilinin çıkardığı o hafif, masum, tik tak se-

sini. Ama bundan ne anlam çıkarılabilirdi ki? Kaptan Hook'un karnından tik tak sesi gelen timsahtan korkmasıyla ilgili öyküyü bilmediklerine göre. Saksağan onu bilmiyordur kuşkusuz. Ama Mo, Meggie'nin bu işareti anlayacağını biliyordu. Kızı az uyandırmamıştı bu tik tak sesiyle. Kulağına o kadar yaklaşıyordu ki babası bu sesi çıkarırken, kızın kulağı gıdıklanıyordu. "Kahvaltı Meggie!" diye fısıldardı. "Timsah geldi!"

Evet, Mo, kızın bu tik tak sesini tanıyacağını biliyordu, Peter Pan'ın Wendy'yi kurtarmak için Hook'un gemisine gizlice girerken çıkardığı o tik tak sesini. Daha iyi bir işaret seçemezdi babası.

Wendy! diye düşündü Meggie. Öykü nasıl devam ediyordu? Bir an nerede olduğunu unuttu ama Saksağan ona bunu anımsatmakta gecikmedi. Eliyle kızın başına vurdu. "Hadi başla artık küçük cadı!" diye azarladı.

Meggie onu dinledi.

Aceleyle ayracı harflerin üstünden kaydırdı. Artık acele etmeliydi, Fenoglio ile birlikte yaptıkları plandan haberi olmadığı için Mo yanlış bir şey yapmadan okumalıydı.

"Şimdi başlamak istiyorum ve artık hiç kimse beni rahatsız etmesin!" diye bağırdı. "Hiç kimse! Tamam mı?" Lütfen, diye düşündü kız, lütfen bir şey yapma!

Capricorn'un geri kalan adamlarından bazıları gülmeye başladı ama Capricorn arkasına yaslanıp kollarını önünde kenetledi. "Ufaklığın dediğini dinleyin!" diye bağırdı.

"Onu rahatsız edeni hoş geldin armağanı olarak Gölge'ye vereceğim."

Meggie, parmaklarını koluna götürdü. Oradaydılar, Fenog-

lio'nun sözleri. Saksağan'ın yüzüne baktı. "*Ondan* rahatsız oluyorum!" dedi kız yüksek sesle. "Arkamda durursa okuyamam."

Capricorn, Saksağan'a bir işaret verdi. Mortola, adam ona sabun yemesini emretmiş gibi yüzünü buruşturdu ama yine de istemeyerek iki üç adım geri çekildi. Bu yeterdi herhalde.

Meggie, elini kaldırıp saçını arkaya attı.

Bu Fenoglio'nun işaretiydi.

Adam anında oyununa başladı. "Hayır! Hayır! Hayır! Okumayacak işte!" diye bağırdı adam ve Cockerell onu yakalayamadan Capricorn'a doğru bir adım attı. "Buna izin veremem! Bu öyküyü yaratan benim ve ben bunu cinayet ve pis işler için kullanılsın diye yazmadım!"

Cockerell adamın ağzını kapatmaya çalıştı ama Fenoglio adamın parmağını ısırdı ve Meggie'nin bile yaşlı adamdan beklemediği bir çeviklikle elinden kaçtı.

"Seni ben uydurdum!" diye bağırdı, Cockerell onu Capricorn'un koltuğundan uzaklaştırmaya çalışırken. "Ve buna çok pişmanım kükürt kokulu alçak." Sonra meydana doğru koştu. Cockerell onu ancak tutsakların bulunduğu kafese vardığında yakalayabildi. Cockerell, sıralarda oturan arkadaşlarının alaylı bakışlarına maruz kalmasının acısını Fenoglio'nun kolunu arkaya doğru kıvırarak çıkardı. Yaşlı adam acıyla bağırdı. Ama yine de Cockerell onu tekrar yerine götürürken yüzünden hoşnut olduğu anlaşılıyordu, oldukça hoşnut çünkü Meggie'ye yeterince zaman kazandırdığını biliyordu. Bunu kaç kez çalışmışlardı. Kağıdı kolundan çıkarırken parmakları titremişti biraz ama onu kitabın arasına koyarken kimse fark etmemişti. Saksağan bile.

"Bu yaşlı adam da amma düzenbazmış!" diye bağırdı Capricorn. "Hiç böyle biri tarafından yaratılmışa benziyor muyum?"

Tekrar gülüşmeler duyuldu. Köyü saran duman unutulmuşa benziyordu. Cockerell eliyle Fenoglio'nun ağzını kapattı.

"Hadi bir kez daha başla, umarım bu son olur!" diye bağırdı Capricorn Meggie'ye. "Hadi başla! Tutsaklar çok fazla bekledi celladını."

Tekrar sessizliğe büründü her yer, yine korku kokuyordu sessizlik.

Meggie, kucağındaki kitaba baktı. Harfler sanki sayfaların üstünde dans ediyordu.

Çık o kitaptan, diye düşündü Meggie. Çık ve bizi kurtar! Hepimizi kurtar: Elinor ve annemi, Mo ve Farid'i. Eğer buradaysa Toz Parmak'ı ve çok istiyorsan Basta'yı da kurtar.

Dili, ağzına saklanmış ama başı şimdi dişlerine çarpan küçük bir hayvanmış gibi geliyordu ona.

"*Capricorn'un çoktu adamları,*" diye başladı kız okumaya. "*Ve her biri korku saçardı etraftaki köylere. Soğuk duman gibi kokarlardı, kükürt gibi ve ateşin sevdiği her şey gibi kokarlardı. Tarlalarda ya da sokaklarda o adamlardan biri belirdi mi insanlar kapıyı bacayı kapatır, çocuklarını saklardı. Onlara ateş parmaklar, kanlı köpekler derlerdi. Capricorn'un adamlarının çoktu adları. Gündüzleri onlardan korkardı insanlar, geceleriyse onlar yine peşlerini bırakmaz, bu kez düşlerine girip zehirlerdi onları. Ama biri vardı ki, insanlar ondan Capricorn'un adamlarından korktuğundan çok korkardı.*" Meggie'ye, sesi okuduğu her sözcükle birlikte giderek büyüyormuş gibi geliyordu. Sanki sonunda heryeri kaplayacak gibi büyüyordu.

"Gölge idi onun adı."

Sayfanın sonundaki iki satırdan sonra sayfayı çevirdi. Fenoglio'nun harfleri onu bekliyordu. "Şuna bir bak Meggie!" diye fısıldamıştı adam, kıza sayfayı gösterirken. "Bir sanatçı değil miyim? Dünyada harflerden daha güzel bir şey var mı? Büyü işaretleri, ölülerin sesi, bu dünyadan daha güzel, gizem dolu dünyaların yapı taşları, teselli veren, yalnızlığımızı kovan harfler. Sırların bekçisi, gerçekleri açıklayan..."

"Her sözcüğün tadını al Meggie," diye Mo'nun fısıldadığını duydu kız içinden, "Dilinin üstünde tadına var. Renklerin tadını alıyor musun? Rüzgarın ve gecenin tadını alıyor musun? Korkunun ve sevincin? Ve aşk. Bunların tadını al Meggie, her şey canlanacak."

"Gölge idi onun adı. Capricorn onu çağırınca çıkardı ancak ortaya," diye okudu kız. G harfi nasıl da dökülüyordu dudaklarından, ö sesi nasıl da karanlık bir şekilde yuvarlanıyordu dudaklarında. *"Bir bakarsın ateş gibi kırmızı, bir bakarsın kül rengindeydi, yuttuğu her şeyi küle çevirirdi. Alev nasıl tutuşan odunun içinden çıkıyorsa, o da toprağın içinden çıkardı. Parmakları ölüm getiriyordu, hatta nefesi. Efendisinin ayaklarının dibinden yükselirdi, sessiz ve yüzü olmadan; av peşinde bir köpek gibi etrafı koklayıp efendisinin ona kurbanı göstermesini beklerdi. Derler ki Capricorn, Gölge'yi kurbanlarının külünden yarattırmış, ateş ve dumandan yaratılanları çok iyi bilen bir cinin yardımıyla. Kimse kesin bir şey bilmiyor çünkü Capricorn'un Gölge'yi yaratanları öldürttüğü söylenir. Herkesin bildiği tek bir şey var, o da Gölge'nin ölümsüz, dokunulmaz ve efendisi gibi acımasız olduğu."*

Meggie'nin sesi kayboldu birden, sanki rüzgar onu dudaklarından alıp götürmüştü.

Meydanı kaplayan topraktan bir şey yükseldi, giderek büyüdü ve kül rengi kollarını bacaklarını uzattı. Gece kükürt kokuyordu. Bu koku Meggie'nin gözlerini yakarak harfleri bulanık görmesine neden oldu ama okumaya devam etmesi gerekiyordu korkunç yaratık, sanki kükürtlü parmaklarıyla göğe dokunmak istercesine giderek yükselirken.

"Ama gecelerden birinde, yumuşak, yıldızlı bir geceydi bu, Gölge, ortaya çıkınca Capricorn'un sesini değil de bir küçük kızın sesini dinledi; kız onun adını söyleyince her şeyi anımsadı. Küllerinden oluştuğu herkesi, tüm o acıları ve o hüznü..."

Saksağan, Meggie'nin omzunu tuttu. "O da ne? Ne okuyorsun öyle?"

Ama Meggie yerinden fırlayarak kadın elinden kağıdı alamadan ondan uzaklaştı. *"Birden anımsadı,"* diye okudu kız yüksek sesle, *"Ve öç almaya karar verdi, bu felakete neden olanlardan, acımasızlıklarıyla bu dünyayı zehirleyenlerden öç almaya."*

"Okumayı kessin!"

Bu Capricorn'un sesi miydi? Meggie, Saksağan'dan kaçarken az daha sahnenin kenarından düşecekti. Darius, elinde kutuyla dikilip ona şaşkınlıkla bakıyordu. Sonra birden, ağır ağır, sıska kollarıyla arkadan Saksağan'ın kollarına sarıldı. Kadın ne kadar çırpınsa ve bağırsa da bırakmadı onu. Meggie de gözlerini karşısında dimdik durup ona bakan Gölge'ye dikerek okumaya devam etti. Gerçekten bir yüzü yoktu ama gözleri vardı; korkunç gözleri, gizli bir ateşin korları gibi kıpkırmızı parıldayan gözleri...

"Elinden kitabı alın!" diye bağırdı Capricorn. Koltuğunun önünde eğilerek ayakta duruyor ama Gölge'ye doğru bir adım atmaya cesaret edemiyordu. "Elinden alın hemen!"

Ama adamlarından hiç biri kıpırdamıyordu, oğlan çocuklarından hiçbiri, kadınlardan hiçbiri gelmedi yardıma. Hepsi de Gölge'den gözünü ayıramıyordu, nasıl da hareketsiz bir şekilde durup ona çoktandır unuttuğu bir öyküyü anlatıyormuş gibi Meggie'nin sesini dinliyordu.

"Evet, öç almak istiyordu o," diye devam etti Meggie. Sesi de titremeye başlamasaydı ama öldürmek kolay bir şey değildi, bunu başka birine yaptırsa bile. *"İşte Gölge de böylece efendisinin üstüne doğru yürüdü ve kül rengi kollarını ona doğru uzattı..."*

Şu korkunç yaratık ne kadar da sessiz hareket ediyordu!

Meggie, Fenoglio'nun bir sonraki cümlesini okudu içinden: *Ve Capricorn yüzünün üstüne düştü, kapkara yüreği sustu...*

Ama bunu bir türlü söyleyemiyordu, yapamıyordu.

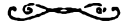
Her şey boşunaydı.

Sonra birden arkasında biri belirdi. Podyuma çıktığını hiç fark etmemişti kız. Çocukta yanındaydı. Çocuk elindeki tüfeği sıralarda oturanlara çevirmişti ama zaten kimse kıpırdamıyordu. Capricorn'u kurtarmak için hiç kimse parmağını oynatamıyordu. Mo, Meggie'nin elinden kitabı alıp büyük bir hızla Fenoglio'nun eklediği satırları gözden geçirip kararlı bir sesle yaşlı adamın yazdıklarını sonuna kadar okudu: *"Ve Capricorn yüzünün üstüne düştü, kapkara yüreği sustu. Onunla birlikte yakıp yıkan ve öldürenler de yok olup gitti; rüzgarın savurduğu kül gibi."*

Terk Edilmiş Bir Köy

Kitaplarda ölülerle karşılaşırım, sanki canlılarmış gibi, kitaplarda olacaklara bakarım. Her şey zamanla bozulur ve yok olur. Tanrı ölümlülere yardımcı olarak kitabı vermeseydi, tüm o şan ve şöhret unutulmaya mahkum olurdu.
Alberto Manguel tarafından Richard de Bury'den alıntı

İşte böyle öldü Capricorn, tam Fenoglio'nun yazdığı gibi. Efendileri yere düşer düşmez sıralarda oturan adamları ve Cockerell yok oldu. Geri kalan çocuklar ve kadınlar da kaçıp gittiler. Onlar, Capricorn'un yangını söndürmek ve kundakçıyı yakalamak için gönderdiği adamlarla karşılaştılar. Yüzleri isten kapkara ve korkudan allak bullaktı ama Capricorn'un evini yutan alevler yüzünden değil... Onu söndürmüşlerdi. Hayır. Gözlerinin önünde Yassı Burun yok olup havaya karışmıştı ve onunla birlikte birkaç kişi daha. Yok olmuştu, sanki karanlık onları yutmuştu, sanki hiç var olmamışlardı, belki de öyleydi zaten. Onları yaratan adam, onları yok etmişti, bir çizimdeki hata, beyaz bir kağıt üzerindeki leke gibi silmişti onları. Gitmişti hepsi; Fenoglio'nun sözlerinden doğmamış olanlar hâlâ duruyordu ve Capricorn'a felaketi anlatmak için gidiyorlardı. Oysa Capricorn yerde yüzüstü yatıyordu. Artık ona hiç kimse yangın ve duman, korku ve ölüm hakkında bilgi veremeyecekti. Hiçbir zaman...

Yalnızca Gölge duruyordu orada. O kadar büyüktü ki park yerinden koşarak gelen adamlar onu uzaktan gördüler. Kapka-

ra gökyüzünde duman rengi kocaman bir yaratıktı, gözleriyse yanan iki yıldız. Adamlar onu görür görmez verecekleri bilgileri unutup park yerinde duran arabalara koştular. Bir an önce uzaklaşmak istiyorlardı, yalnızca uzaklaşmak; bir köpek gibi çağrılan bu yaratık onları yemeden kaçmak istiyorlardı.

Meggie, ancak hepsi gittikten sonra kendine geldi. Başını Mo'nun koltuk altına saklamıştı. Dünyayı görmek istemediği zaman bunu hep yapardı Meggie. Mo ise kitabı ceketinin cebine sokmuş ve etraflarında herkes koşuşturup bağırıp çağırırken kızını sımsıkı tutmuştu. Yalnızca Gölge sessizdi, o kadar sessiz ki sanki efendisini öldürmek onun da tüm gücünü almıştı.

Meggie, babasının "Farid," dediğini duydu. "Şu kafesi açabilir misin?"

İşte kız o zaman başını Mo'nun kolunun altından çıkardı ve Saksağan'ın hâlâ orada olduğunu gördü. Niçin yok olmamıştı? Darius onu hâlâ sımsıkı tutuyordu, sanki onu bırakırsa olacaklardan korkuyordu. Ama kadın artık tekmeler atıp çırpınmıyordu. Yalnızca Capricorn'a doğru bakıyordu. Gözyaşları keskin hatlı yüzünden küçük yumuşak çenesine doğru süzülerek yağmur gibi elbisesine damlamaya başladı.

Farid, Gwin kadar çevik bir şekilde sahneden inerek kafese doğru koştu. Gölge'yi de bu ara gözünden ayırmıyordu. Ama gölge hâlâ kıpırdamıyordu, bir daha hiç kıpırdamayacakmış gibi öylece duruyordu.

"Meggie," diye fısıldadı Mo. "Tutsakların yanına gidelim oldu mu? Zavallı Elinor oldukça perişan görünüyor, ayrıca seni birisiyle tanıştırmak istiyorum."

Farid, kafesi açmaya çalışıyordu. Kadınlar Mo ve Meggie'ye bakıyorlardı.

"Tanıştırmana gerek yok," dedi Meggie ve adamın elini sıktı. "Kim olduğunu biliyorum. Kim olduğunu çoktandır biliyorum, sana da anlatmak istedim ama sen yoktun. Şimdi biraz daha okumamız gerek. Son cümleler." Mo'nun ceketinin cebinden kitabı çıkarıp, Fenoglio'nun yazdığı kağıdı bulana kadar sayfaları çevirdi. "Arka tarafına yazmış, önüne sığdıramamış," dedi kız. "Küçük harflerle yazamıyor bir türlü."

Fenoglio.

Elindeki kağıdı indirip etrafa bakındı ama onu hiçbir yerde göremedi. Capricorn'un adamları mı götürmüştü onu yoksa...

"Mo, o burada değil!" dedi kız endişeyle.

"Birazdan onu aramaya çıkarım," dedi Mo kızı yatıştırmak için. "Ama şimdi oku, çabuk ol! Yoksa ben mi okuyayım?"

"Hayır!"

Gölge, tekrar kıpırdamaya başladı. Capricorn'un cesedine doğru bir adım attı, sonra geri gitti ve hantal bir ayı gibi çevresinde dönmeye başladı. Meggie, bir inleme sesi duyduğunu sandı. Kızıl gözler ona doğru yönelince, Farid kafesin yanına çömeldi. Elinor ve annesi de geri çekildi birden. Meggie ise kararlı bir sesle okudu:

"Gölge öylece kalakalmıştı; anılar ona o kadar acı veriyordu ki içi parçalanıyordu. Kulağına tüm o haykırmalar, inlemeler geliyordu, gözyaşlarını kül rengi teninde hissediyordu. Kurbanlarının duyduğu korku duman gibi gözlerini yakıyordu. Sonra, birden bire başka bir şey hissetti. Duyduğu o his onu dizlerinin üstüne çökmeye zorladı, kocaman, ürkütücü bedeni dağılmaya başladı ve birden tüm kurbanları birer birer ortaya çıktı: Kadınlar erkekler, çocuklar, kediler, köpekler, cinler, periler ve çok daha fazlası..."

Meggie, boş alanın dolduğunu gördü. Giderek daha çok doluyordu. Gölge'nin dağılıp yok olduğu yerde toplanarak uykudan yeni uyanmış gibi etrafa bakınıyorlardı. Meggie de son cümlesini okuyordu: "*Kötü bir düşten uyanmışlardı ve sonunda her şey yoluna girmişti.*"

"O artık yok!" dedi Meggie, Mo elinden Fenoglio'nun yazdığı sayfayı alıp kitabın arasına koyarken. "O gitti Mo! Kitabın içinde. Bunu biliyorum."

Mo, elindeki kitaba baktıktan sonra onu tekrar ceketinin cebine soktu. "Sanırım haklısın," dedi adam. "Ama öyle olsa bile şimdilik bir şey yapamayız." Sonra Meggie ile birlikte sahneden aşağı inerek, sanki her zaman oradalarmış gibi Capricorn'un meydanında biriken yabancı insanların ve tuhaf yaratıkların arasında yürüdüler. Darius da onları izledi. Sonunda Saksağan'ı bırakmıştı. Yaşlı kadınsa kemikli ellerini Meggie'nin oturduğu sandalyeye dayayarak öylece duruyor, cansız bir yüz ifadesiyle sessizce ağlıyordu. Sanki artık yalnızca gözyaşlarından ibaretti.

Mo ile birlikte Elinor ve annesinin bulunduğu kafese doğru yürürken Meggie'nin saçına bir peri takıldı, minicik, mavi tenli bir şeydi. Sonra da yarı insan, yarı hayvan uzun tüylü bir şey, çıktı yoluna. Az daha minicik, camdan yapılmış gibi bir adamcığa basıyordu. Capricorn'un köyüne birkaç tuhaf yaratık katılmıştı.

Kafesin yanına geldiklerinde Farid, hâlâ kilidi açmaya çalışıyordu. Ciddi bir yüzle kilitle uğraşıyor, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Toz Parmak'ın öğrettiği gibi yapıyormuş ama bu çok farklı bir kilitmiş.

"Aman ne güzel!" diye alay etti Elinor ve yüzünü kafese dayadı. "Gölge bizi yutamadı ama şimdi de bir kafeste açlıktan öleceğiz. Eee, kızına ne diyorsun Mo? Cesur bir şey değil mi? Ben olsam tek bir söz bile söyleyemezdim, tek bir söz bile. Tanrım, şu ihtiyar kadın elinden kitabı almak isteyince az daha kalbim duracaktı."

Mo, elini Meggie'nin omzuna koyarak gülümsedi ama gözleri başka birinin üzerindeydi. Dokuz yıl çok uzun bir süre, hem de çok uzun bir süre.

"Başardım! Evet başardım!" diye bağırdı Farid kafesin kapısını iterken. Ama kadınlar kapıya doğru bir adım bile atamadan, kafesin karanlık bir köşesinde büzüşmüş duran bir karartı ayağa kalkarak, onların üstüne atladı ve önüne çıkan ilk kadını yakaladı; Meggie'nin annesini.

"Dur!" diye bağırdı Basta. "Dur bakalım, o kadar acele etme. Nereye gidiyorsun Resa? Sevgili ailene mi? Sanki mahzendeki o fısıldamalarınızı duymadım mı? Hepsini de duydum."

"Bırak onu!" diye bağırdı Meggie. "Bırak onu!" Köşede cansız bir şekilde duran o karaltıya niçin dikkat etmemişti sanki? Basta'nın da Capricorn gibi ölmüş olacağını nasıl düşünebilmişti? Ama niçin ölmemişti? Niçin Yassı Burun, Cockerell ve diğerleri gibi yok olmamıştı?

"Onu bırak Basta!" Mo, daha fazla gücü kalmamış gibi ağır ağır konuşuyordu. "Sen buradan çıkamayacaksın, onunla bile. Sana yardım edecek hiç kimse kalmadı, hepsi gitti."

"Öyle bir çıkarım ki!" diye yanıt verdi Basta alaylı bir ses tonuyla. "Beni bırakmazsan gırtlağını sıkarım onun. O ince boynunu kırarım. Konuşamadığını biliyor musun onun? Tek bir ses bile çıkaramıyor, onu şu beceriksiz Darius getirdiği için. Dilsiz

bir balık o, güzel, dilsiz bir balık. Ama seni tanıdığım kadarıyla onu böyle de geri almak istersin, öyle değil mi?"

Mo yanıt vermedi, Basta da kahkaha attı.

"Sen niçin ölmedin?" diye bağırdı Elinor adama. "Sen niçin efendin gibi devrilip yok olmadın? Hadi söyle!"

Basta, yalnızca omzunu silkti. "Ne bileyim ben?" diye homurdandı Resa'nın boynunu elleriyle sararken. Kadın onu tekmelemeye başladı ama adam kadının gırtlağını daha da sıkıyordu. "Saksağan da burada ama o zaten pis işlerini başkalarına yaptırıyordu hep, bana gelince, beni kafese koydukları için belki de artık iyilerin tarafındayım. Belki de çoktandır hiçbir yeri kundaklamadığım ve Yassı Burun öldürmekten daha çok zevk aldığı için burada duruyorum? Belki, belki, belki... Buradayım işte... Artık bırak da gideyim kitap yiyen kadın!"

Ama Elinor yerinden kıpırdamadı.

"Hayır!" dedi kadın. "Buradan ancak onu bırakırsan çıkabilirsin! Bu öykünün mutlu sonla biteceğini beklemiyordum ama mutlu sonla bitti ve bunu da sen, piç kurusu, son anda mahvedemeyeceksin. Benim adım Elinor Loredan olduğu sürece!" Kararlı bir şekilde kapının önüne dikildi. "Bu kez yanında bıçağın yok!" diye kısık sesle çıkıştı. "Yalnızca o geveze çenen var, onun da, inan bana, sana pek yararı dokunamayacak. Parmaklarını adamın gözüne sok Teresa! Tekme at, ısır şu alçağı!"

Ama Teresa kadının dediğini yapana kadar Basta onu itti. Öyle şiddetli itmişti ki kadın, Elinor'un ve onlara yardıma gelen Mo'nun üstüne düştü.

Basta da açık olan kapıdan fırlayarak şaşkınlıkla ona bakan Farid ve Meggie'yi kenara itti. Capricorn'un meydanında

hâlâ uykuda gezer gibi dolaşıp duran o yaratıkların yanından koşarak kaçtı gitti. Farid ile Mo peşinden gidene kadar gözden kayboldu.

"Aman ne güzel!" diye mırıldandı Elinor, Teresa ile birlikte kafesten çıkarken. "Şimdi o herif düşlerimde peşime düşecek ve dışarıda bahçemde duyduğum her hışırtıda Basta'nın bıçağını gırtlağımda hissedeceğim."

Ama yok olan yalnızca Basta değildi, Saksağan da kaybolmuştu iz bırakmadan. Yorgun bir şekilde, onları Capricorn'un köyünden götürecek bir araba bulmak için park yerine gittiklerinde, tüm arabaların da gitmiş olduğunu gördüler. Artık karanlığa bürünmüş bu yerde tek bir araba kalmamıştı.

"Of hayır, lütfen bunun doğru olmadığını söyleyin!" diye içini çekti Elinor. "Bu, o kırk kez lanet olası dikenlerle bezeli yolu yürüyerek gideceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Eğer yanında bir telefon yoksa," dedi Mo. Basta gideli Teresa'nın yanından bir adım bile uzaklaşmamıştı. Endişeyle kadının boynuna baktı. Basta'nın parmaklarının bıraktığı kırmızı izler hâlâ gitmemişti ve kadının saçından bir perçemi parmağına dolayıp koyu renk saçını daha çok beğendiğini söyledi. Ama dokuz yıl gerçekten uzun bir süreydi. Meggie, onların birbirlerine ne kadar dikkatli bir şekilde yaklaştıklarını gözledi, uçsuz bucaksız bir hiçliğin üstüne kurulmuş ince bir köprünün üstünde yürüyor gibiydiler.

Elinor'un telefonu yoktu. Capricorn'un adamları onu elinden almıştı. Farid hemen Capricorn'un isten simsiyah olmuş evine gidip telefonunu aramayı teklif etti.

Böylelikle bu köyde bir gece daha geçirmeye karar verdiler,

Fenoglio'nun ölümden döndürdüğü tüm o yaratıklarla birlikte. Yalnızca Capricorn'un evine ayak basmadılar. Meggie, o evin eşiğine bir kez daha ayak basmak istemiyordu. Hâlâ pencerelerden taşan o keskin yanık kokusundan ya da kömürleşmiş kapılar yüzünden değil, eve yalnızca bakınca bile ona azgın hayvanlar gibi saldıran o anılar yüzünden girmek istemiyordu o eve.

Park yerini çevreleyen meşe ağaçlarından birinin altında Mo ile annesinin yanına oturduğunda aklına Toz Parmak geldi. Capricorn'un onun hakkında dedikleri belki bu kez yalan değildi, belki gerçekten tepelerde bir yerde ölmüş yatıyordu. Belki de ona ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğim diye düşündü kız, tam üstündeki bir dalın üstünde o mavi perilerden biri çaresiz bir yüzle otururken.

Bu gece sanki tüm köy büyülenmiş gibiydi. Hava fısıltılarla doluydu. Park yerinde dolaşan yaratıklar yaşlı bir adamın sözlerinden değil, çocukların düşünden çıkmışa benziyordu. Bu gece, Meggie kendi kendine hep şu soruyu sordu Fenoglio şimdi nerede ve kendi yazdığı öykünün içinde olmak hoşuna gidiyor mu? Hoşuna gitmesini çok isterdi Meggie. Ama adamın, torunlarını ve onlarla saklambaç oynamayı çok özleyeceğini biliyordu.

Meggie'nin gözleri kapanmadan, Elinor'un cinler ve perilerin arasında, hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde dolaştığını gördü. Meggie'nin solunda ve sağında ise anne ve babası oturuyordu. Annesi ağaçların yapraklarına, elbisesinin kumaşına ve kuma sürekli bir şeyler yazıyordu. Dile getirilmek istediği çok sözcük vardı...

Sıla Hasreti

Yine de o kitap olmadan gidemeyeceğini biliyordu Bastian. Artık bu kitap için buraya geldiğinden emindi, kitap onu gizemli bir şekilde çağırmıştı, ona gelmek istiyordu, zaten her zaman ona aitti!
Michael Ende, Bitmeyen Öykü

Toz Parmak, tüm olanları, Capricorn'un şenlik meydanından Gölge'den korunacak kadar uzaktaki bir evin çatısından, Basta'nın evinde bulduğu bir dürbün sayesinde izledi. Önce sığındığı yerde kalmak istedi. Gölge'nin öldürme sahnelerini yeterince izlemişti. Ama, Basta'nın tılsımları kadar saçma bir duygu onu buraya getirmişti: Yalnızca varlığıyla bile kitabı koruyabileceği duygusuydu bu. Sokağa çıktığında kendisinin de itiraf etmeye çekindiği bir şey daha geçti içinden: Basta'nın ölmesini izlemek istiyordu, Basta'nın birçok kurbanın ölmesini izlediği aynı dürbünle.

Toz Parmak, sırtını soğuk bacaya yaslamıştı. Yüz, geceleri insanı ele veren parlak bir şey olduğundan, yüzünü isle karartmıştı. Capricorn'un evinin olduğu yerde dumanların yükselişini izledi. Yassı Burun'un birkaç adamla yangını söndürmeye gittiğini gördü. Sonra Gölge'nin yerden bittiğini, yaşlı adamın yüzünde sonsuz bir şaşkınlık ifadesiyle yok olduğunu ve Capricorn'un kendi çağırdığı ölümün kurbanı olup öldüğünü gördü. Ne yazık ki Basta ölmemişti, buna çok öfkelenmişti. Toz Parmak onun kaçtığını gördü. Saksağan da onun peşinden gitmişti.

O, her şeyi görmüştü: İzleyici Toz Parmak.

Birçok kez yalnızca izleyici olmuştu ve bu da onun öyküsü değildi. Büyülü Dil, kızı, çocuk, o kitap delisi kadın, yine başkasına ait o kadın, bunlardan ona neydi sanki! Kadın onunla birlikte kaçabilirdi ama o mahzende kalmıştı, kızının yanında. Toz Parmak da onu yüreğinden atmıştı, kalbine uzun süreli girmek isteyen olduğunda bunu hep yapardı zaten. Gölge'nin onu almadığına seviniyordu ama artık kadın ilgilendirmiyordu onu. Resa artık yine Büyülü Dil'e yalnızlığı, sıla özlemini ve korkuyu kovan o harika öyküleri anlatacaktı. Tüm bunlar onu ilgilendirmiyordu.

Peki ya o Capricorn'un meydanında dolaşıp duran cinler, periler ne olacaktı? Onlar da kendi kadar bu dünyaya ait değillerdi ve onlar onun niçin hâlâ buralarda olduğunu anımsattılar ona. Onu yalnızca kitap ilgilendiriyordu, yalnızca o kitap. Büyülü Dil'in o kitabı ceketinin cebine sakladığını görünce de onu geri almaya karar vermişti. En azından o kitap onun olacaktı, onun olmalıydı. Sayfalarına dokunacak ve gözlerini kapatınca yine evinde olacaktı.

Şimdi o ihtiyar oradaydı, kırışık yüzlü ihtiyar. Çılgınlık. Evet, hep o korkun Toz Parmak, diye düşündü acı acı. Sen her zaman bir korkaktın, hâlâ da bir korkaksın. Neden *sen* Capricorn'un yanında durmadın? Niçin sen de onların yanına gitmedin? Belki o zaman o ihtiyarın yerine, *sen* giderdin.

Kelebek kanatlı süt beyazı yüzlü peri peşinden uçmuştu. Kendini beğenmiş bir şeydi. Pencerelerden birinde yansımasını görür görmez önünde duruyor, kendi kendine gülümseyip havada bir o yana bir bu yana dönüyor, parmaklarıyla saçlarını sıvazlıyor ve her seferinde kendi güzelliğine yeniden hay-

ran oluyordu. Onun tanıdığı periler o kadar kendini beğenmiş değildi, tam tersi, bazen eğlence olsun diye minik yüzlerine çamur ya da çiçek tozları sürüp kıkırdayarak ona bu pasaklı yüzlerin kime ait olduğunu sorarlardı.

Belki bir tane yakalasam iyi olur, diye düşündü Toz Parmak. Beni görünmez yapabilirler. Yine görünmez olmak ne güzel olurdu. Ve şu cinler, onlarla gösteri yapabilirim. Herkes onun kürklü bir giysi içinde, küçük bir çocuk olduğunu sanır. Hiç kimse cinler kadar uzun bir süre başının üstünde duramaz, hiç kimse onlar kadar güzel yüzünü gözünü eğemez, sonra şu komik dansları... Evet niçin olmasın?

Ay, gökyüzünün yarısını dolaşmasına karşın, Toz Parmak'ın hâlâ çatının üstünde oturmasından kelebek kanatlı peri sıkılmıştı. Adamın etrafında dönüp dururken tiz ve öfkeli geliyordu çıkardığı ses. Ne istiyordu? Onu, tüm perilerin kelebek kanatlarına sahip olduğu ve aynı dili konuştuğu yere geri götürmesini mi?

"O zaman yanlış kişiyle konuşuyorsun," dedi adam sessizce. "Aşağıdaki o kızı ve o adamı görüyor musun, koyu kahverengi saçlı kadının yanında oturan? Doğru kişiler onlar ama sana peşinen söyleyeyim, seni kendi dünyandan buraya çekip getirmekte ustalar ama geri göndermekten pek anlamıyorlar. Yine de dene istersen! Belki benden şanslısındır!"

Peri arkasını döndü, aşağıya göz attı, adama son bir kez kırılmış bir şekilde baktı ve uçup gitti. Toz Parmak, onun ışığının diğer perilerin ışığına karıştığını gördü, birbirlerini dalların aralarında kovalamalarını izledi. O kadar unutkandılar ki, hiçbir keder bir günden fazla sürmezdi minik kafalarında. Kim bilir, belki de bu yumuşak gece havası onlara orasının onların

öyküsü olmadığını unutturmuştu bile.

Aşağıda herkes uykuya daldığında şafak sökmek üzereydi. Yalnızca çocuk nöbet tutuyordu. Ateşle oynadığı zamanlar dışında, o kuşkucu bir çocuktu, hep tetikteydi, hep dikkatliydi. Toz Parmak çocuğun çalışkan halini düşününce gülümsedi. Nasıl da dudaklarını yakmıştı, sırt çantasından gizlice meşaleleri alırken. Çocuk hiç sorun olmazdı. Hayır. Kesinlikle sorun olmazdı.

Büyülü Dil ve Resa bir ağacın altında uyuyordu, Meggie ise sıcak yuvasında korunan bir yavru kuş gibi aralarında yatıyordu. Bir adım ilerideyse Elinor uyuyordu. Uykusunda gülümsüyordu. Toz Parmak onu hiç bu kadar mutlu görmemişti. Göğsünde, perilerden biri kavrılmış uyuyordu. Elinor elini perinin üstüne kapatmıştı. Perinin yüzü, kadının başparmağının tırnağı kadar yoktu ve perinin ışığı Elinor'un güçlü parmaklarının arasında, bir yıldız gibi parlıyordu.

Toz Parmak'ın yaklaştığını görür görmez doğruldu Farid. Çocuğun elinde bir tüfek vardı, herhalde bir zamanlar Capricorn'un adamlarından birine aitti. "Sen... Ölmedin mi?" diye fısıldadı çocuk şaşkınlık içinde. Ayaklarında hâlâ ayakkabı yoktu. Zaten iki de bir ayakkabılarının bağlarına basıp duruyordu; onları bağlamak da ayrı bir dertti.

"Hayır, ölmedim." Toz Parmak, Büyülü Dil'in yanında durarak yukarıdan ona baktı, ona ve Resa'ya. "Gwin nerede?" diye sordu çocuğa. "Umarım ona iyi bakmışsındır!"

"Bize ateş ettiklerinde kaçmıştı ama geri döndü!" Çocuğun sesinde gurur vardı bunu söylerken.

"Demek öyle." Toz Parmak, Büyülü Dil'in yanına çömeldi. "Eee, ne zaman kaçmak gerektiğini her zaman çok iyi bi-

lir o, sahibi gibi."

"Geçen gece onu kampta bıraktık, yukarıda yanan evin orada çünkü oldukça tehlikeli olacağını biliyorduk," diye devam etti çocuk. "Onu almaya gidecektim, nöbetim biter bitmez."

"Eh, artık bunu kendim yaparım. Merak etme, iyi olduğundan eminim. Sansarlar başının çaresine bakmayı bilir." Toz Parmak elini uzatıp Büyülü Dil'in ceketinin cebine soktu.

"Ne yapıyorsun?" dedi çocuk. Sesi endişeliydi.

"Yalnızca bana ait olan bir şeyi alıyorum," diye yanıt verdi Toz Parmak.

Toz Parmak kitabı alırken hiç kıpırdamadı Büyülü Dil. Çok derin uyuyordu. Artık uyumasına engel ne vardı ki? İstediği her şeye sahip olmuştu.

"O sana ait değil ki!"

"Bana ait." Toz Parmak ayağa kalktı. Başını kaldırıp dallara baktı. Dalların üstünde yan yana üç peri uyuyordu. Düşmeden ağaçların üstünde nasıl uyuyabildiklerini hep merak etmişti. Dikkatlice perilerin ikisini alarak, hafifçe yüzlerine üfledi. Periler esneyerek gözlerini açtılar ve onları cebine koydu.

"Üfleyince uyanıyorlar," diye açıkladı çocuğa. "Küçük bir bilgi; onlarla işin olursa. Ama sanırım yalnızca mavi olanlar için geçerli."

Cinlerden birini uyandırmadı. Onlar dik kafalı yaratıklardı, kendisiyle gelmesi için ikna edene kadar Büyülü Dil uyanırdı.

"Beni de götür!" Çocuk adamın önünde durdu. "Bak, sırt çantan da bende." Onunla Toz Parmak'ı satın almak istercesine çantayı havaya kaldırdı.

"Hayır." Toz Parmak elinden sırt çantasını alıp omzuna attı ve çocuğa sırtını döndü.

"Evet!" Çocuk peşinden koştu. "Beni de götürmek zorundasın. Kitabın kaybolduğunu görünce Büyülü Dil'e ne söylerim?"

"Ona uyuyakaldığını söylersin."

"Lütfen!"

Toz Parmak durdu. "O ne olacak?" Adam Meggie'yi işaret etti. "Kızı beğeniyordun. Niçin onun yanında kalmıyorsun?"

Çocuk kızardı. Yüzünü belleğine kazımak istercesine uzun süre kızın yüzüne baktı. Sonra tekrar Toz Parmak'a döndü. "Ben onlara ait değilim."

"Bana da ait değilsin." Toz Parmak, onu bir kez daha bırakarak yoluna devam etti ama park yerini epeyce geçtikten sonra çocuğun hâlâ peşinde olduğunu fark etti. Çocuk, Toz Parmak onu duymasın diye hiç ses çıkarmadan yürüyordu, adam arkasını döndüğünde de suç üstü yakalanan bir hırsız gibi olduğu yerde duruyordu.

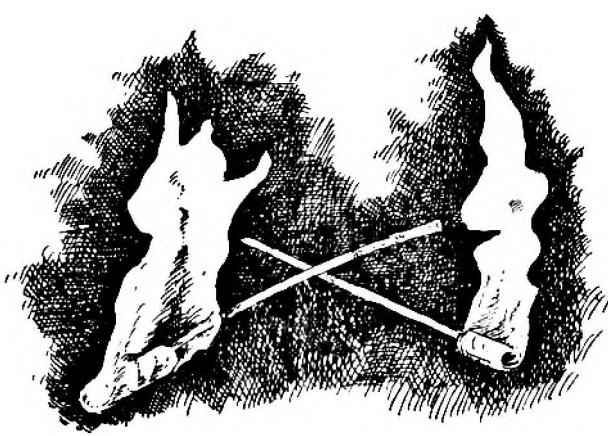
"Ne yapıyorsun sen? Ben zaten burada çok uzun süre kalmayacağım!" diye çıkıştı ona Toz Parmak. "Artık kitap da elimdeyken, beni tekrar geri götürecek birini arayacağım, Darius gibi bir kekeme bile olsa, beni aksayan biri ya da basık bir yüzle geri gönderse bile. O zaman sen ne yapacaksın? Tek başına kalacaksın."

Çocuk omzunu silkip kömür gibi kara gözleriyle adama baktı. "Ateş püskürmeyi epeyce öğrendim!" dedi çocuk. "Sen yokken çok çalıştım. Ama yutmayı daha tam beceremiyorum."

"O daha zor zaten. Çok acele ediyorsun. Sana bunu bin kez söyledim."

Gwin'i yanmış evin kalıntıları arasında, ağzında kuş tüyle-

riyle, uyuklar halde buldular. Toz Parmak'ı görmekten mutlu olmuştu. Adamın elini bile yaladı ama yine de çocuğun peşine koştu. Gün aydınlanana kadar güneye, denizin olduğu yere doğru yürüdüler. Sonra Basta'nın buzdolabından aldıkları yiyecekleri yemek için mola verdiler. Biraz salam, bir parça peynir, ekmek ve zeytinyağı. Çimenlerin üstüne oturup kurumuş ekmeği zeytinyağına banarak sessizce yediler. Sonra yollarına devam ettiler. Ağaçların arasında yabani adaçayı mavi ve pembe çiçekleriyle boy gösteriyordu. Toz Parmak'ın cebinde periler kıpırdıyor, çocuk da ikinci bir gölge gibi peşinden gidiyordu.

Eve Dönüş

Ve yelkenlisiyle dönüş için yola çıktı, hemen hemen bir yıl ve birkaç hafta ve birkaç gün sürdü yolculuğu, gecenin çöktüğü odasına ulaşana değin, yemeği onu bekliyordu, ve hâlâ sıcaktı.
Maurice Sendak, Vahşi Adamların Yaşadığı Yer

Ertesi sabah Mo, kitabın yok olduğunu fark edince, Meggie'nin aklına onu Basta'nın almış olabileceği geldi. Uyurlarken Basta'nın etraflarında dolaşmış olabileceğini aklına getirince korkudan midesi bulandı. Ama Mo başka birinden kuşkulanıyordu.

"Farid de gitmiş Meggie!" dedi adam. "Basta ile gitmiş olabileceğini düşünebiliyor musun?"

Hayır, elbette inanmıyordu buna kız. Farid'in peşinden gidebileceği tek bir kişi vardı. Meggie, Toz Parmak'ın birden bire aynı her şeyin başladığı o gecedeki gibi karanlıktan çıktığını canlandırabiliyordu gözünde.

"Ama Fenoglio!" dedi kız.

Bunun için yalnızca içini çekti Mo. "Bilmiyorum, onu geri getirmeyi dener miydim Meggie," dedi. "Şimdiye kadar bu kitaptan çok fazla felaket çıktı ve ben yazar da değilim ki, okuyacağım sözcükleri yeniden yazayım. Ben yalnızca bir çeşit kitap doktoruyum. Ben onlara yeni ciltler yapabilirim, onları biraz gençleştirebilirim, kitap kurtlarını temizlerim ve bir adamın

zamanla nasıl saçları dökülüyorsa, kitapların da sayfalarını dökmesini engelleyebilirim. Ama öykülerini değiştirmeyi, boş sayfaları yeni sözcüklerle doldurmayı, bunu yapamam işte. *Yazara üç gözle bakabiliriz: öykücü, öğretmen ve büyücü... Ama ağırlık büyücülükte!* "

Meggie, buna ne yanıt verebileceğini bilemiyordu. Yalnızca Fenoglio'nun yüzünü özleyeceğini biliyordu. "Peki Tinker Bell?" diye sordu kız. "O ne olacak? O da burada mı kalacak artık?" Uyandığında peri kızın yanında yatıyordu. Şimdi diğerleriyle birlikte etrafta uçuşup duruyordu. Çok dikkatli bakmayınca minik kelebek sürüsünü andırıyorlardı.

Meggie, perinin Basta'nın elinden nasıl kurtulduğuna akıl sır erdiremiyordu. Onu bir çanağın içine koymayacak mıydı?

"Neyse anımsadığım kadarıyla, kitabın bir yerinde Peter Pan, perinin adını bile anımsamadığını söylüyor," dedi Mo."-Öyle değil mi?"

Evet, Meggie de bunu anımsamıştı.

"Olsun!" diye mırıldandı kız. "Zavallı Fenoglio!"

Ama kız tam bunu söylerken annesi heyecanla başını salladı. Mo, ceplerinde kağıt aramaya başladı. Benzinciden aldığı fatura ile keçeli bir kalem buldu. Teresa gülümseyerek ikisini de elinden aldı. Sonra, Meggie yanma çimenlerin üstüne oturup yazmaya başladı. "*Üzülmene hiç gerek yok. Kötü bir öyküye gitmedi.*"

Capricorn hâlâ orada mı? Onunla karşılaştın mı hiç?" diye sordu Meggie. Mo ile birlikte bunu o kadar çok merak etmişlerdi ki. Ne de olsa *Mürekkep Yürek'in* konusu hâlâ oydu. Ama belki o basılmış öykünün ardında da bir dünya vardı; tıpkı bizim dünyamız gibi her gün değişen bir dünya.

"*Yalnızca ondan söz edildiğini duydum,*" diye yazdı annesi. "*Yolculukta olduğu söyleniyordu. Ama başkaları da vardı, en az onun kadar kötü adamlar. Korkunç şeylerin ve güzelliklerin olduğu bir dünya orası ve,*" harfleri artık o kadar küçülmüştü ki, Meggie güçlükle okuyabiliyordu, "*Toz Parmak'ın orayı özlemesini çok iyi anlıyorum.*"

Yazdığı son cümle rahatsız etmişti Meggie'yi; endişeyle annesinin yüzüne bakınca kadın güldü ve kızın elini tuttu. "*Sizleri her şeyden çok daha fazla özlüyordum, çok daha fazla,*" yazdı kızın avucunun içine. Meggie, avucunu sımsıkı kapattı, böylece o sözcüklerin bir daha yok olmamasını istiyordu. Elinor'un evine giden uzun yol boyunca hep bu yazıyı okumuştu.

Elinor, tekrar o dikenli, yılanlı yolu yürüyerek gitmeyi düşünemiyordu bile. "Deli miyim ben?" diye söylendi. "Aklıma geldikçe ayaklarım ağrımaya başlıyor." Böylece Meggie ile birlikte telefon aramak için harekete geçtiler. Artık gerçekten terk edilmiş olan bu köyde yürümek, Capricorn'un isten simsiyah olmuş evinin önünden, kilisenin yarı kömürleşmiş kapısının önünden geçmek çok garip bir duyguydu. Evin önündeki meydanda su birikmişti. Masmavi gökyüzü bu suya yansıyordu, sanki meydan gece bir göle dönüşmüştü. Capricorn'un adamlarının, efendilerinin evini yanmaktan kurtardıkları hortumlar koca yılanlar gibi kıvrılmıştı. Ateş, gerçekten yalnızca alt kata hasar vermişti ama Meggie yine de içeri girmeye cesaret edemiyordu. Bir düzine eve girip sonuç alamayınca Elinor sonunda Capricorn'un evinin yanmış kapısından içeri girmeye karar verdi. Meggie, ona Saksağan'ın odasını nerede bulacağını anlattı. Elinor, ihtiyar kadın belki hırsız oğlunun hazinesinin

bir kısmını kurtarmak için dönmüş olabilir düşüncesiyle eline bir tüfek aldı. Ama Saksağan çoktan yok olmuştu; tıpkı, Basta gibi. Elinor, zafer kazanmış bir edayla elinde bir telefonla, gülümseyerek çıktı evinden.

Elinor hemen telefonla bir taksi çağırdı. Şoföre, yolda karşılaşacağı bariyeri dikkate almamasını anlatmak pek kolay olmadı ama adam en azından köyle ilgili şeytan öykülerine inanmıyordu. Cinleri perileri görmemesi için Mo ile Elinor taksiyi yolda karşıladılar. Meggie, annesiyle birlikte köyde kalırken, onlar yakındaki en büyük kasabaya doğru yol alıp birkaç saat sonra iki kiralık arabayla, daha doğrusu iki minibüsle döndüler. Çünkü Elinor, yolları bu dünyaya düşen tüm o garip yaratıklara bir yuva sunmaya karar vermişti. "Sığınma hakkı" demişti, "Çünkü bizim dünyamızda farklı insanlara karşı bile ne sabır gösteriliyor, ne de anlayış. Ortalıkta uçuşan mavi varlıklara ne olur, gerisini siz düşünün?"

Elinor'un bu teklifini onlara anlatmak epey bir süre aldı. Bu teklif insanlar için de geçerliydi ama çoğu Capricorn'un köyünde kalmayı yeğledi. Herhalde bu köy onlara kendi yurtlarını anımsatıyordu, ölümün onlara neredeyse unutturduğu yurtlarını. Meggie, bunun üzerine çocuklara hâlâ Capricorn'un bodrumunda olması gereken hazinelerden söz etti. Bu hazineler, köyün yeni sakinlerine iyi bir yaşam sağlamak için ömür boyu yeterdi. Gölge'nin yok olmasıyla tekrar canlanan kedi, köpek ve kuşlar ise çoktan etraftaki tepelerde kaybolmuşlardı bile. Birkaç periyle iki cam adam bu bir zamanlar lanetli köyü kendilerine yurt edinmeyi seçmişlerdi. Çiçek ve biberiye kokuları, daracık sokaklarda ki, duvarların eski taşlarının onlara eski öyküler anlatması büyülemişti onları.

Yine de tam kırk üç mavi tenli, ince kanatlı peri minibüslere doluşup arabanın gri desenli koltuklarına kurulmuştu. Anlaşılan, başkalarının sivrisinek öldürdüğü gibi Capricorn da peri öldürmüştü. Aralarında Tinker Bell yoktu ama Meggie ona kızmamıştı pek çünkü Peter Pan'ın perisinin çok bilmiş olduğunu anlamıştı. Ayrıca sürekli çın çın ötmesi insanın sinirlerini bozuyordu, Tinker Bell de neredeyse hiç durmadan ötüyordu, genellikle de istediği bir şeyi elde edemediği zaman.

Dört cinin yanında ayrıca on üç camdan adam ve camdan kadın bindi minibüslere ve o zavallı, kekeme okuyucu Darius. Onu da artık bu terk edilmiş ama yeni sakinlere kavuşmuş köyde tutan bir şey yoktu. Ona göre çok fazla kötü anı vardı bu köyde. Darius, Elinor'a kütüphanesini tekrar kurması için yardım etmeyi teklif etmiş, o da kabul etmişti. Meggie içten içe Elinor'un Darius'a kitap okutturmayı düşündüğünü sezdi, nasıl olsa artık korkudan adamın dilinin dolaşmasına neden olan Capricorn da yoktu.

Capricorn'un köyünü çoktan arkalarında bırakmalarına karşın Meggie, dönüp dönüp arkasına baktı. Bu görüntüyü hiçbir zaman unutmayacağını çok iyi biliyordu, onu çok ürküttüğü halde, belki de bu nedenle unutamadığı kimi öyküler gibi.

Yola çıkmadan önce Mo tedirgin bir şekilde Meggie'ye, önce Elinor'a uğramalarına razı olup olmadığını sordu. Meggie, çoktan razıydı. Tuhaftı ama Elinor'un evini, Mo ile birlikte birkaç yıldır yaşadıkları o çiftlik evinden daha çok özlemişti.

Evin arkasındaki çimenlikte, Capricorn'un adamlarının kitapları yığdıkları yerde hâlâ bir yanık lekesi vardı ama kitapların küllerini taşıtmıştı Elinor. Kitaplardan kalan incecik,

gri renkteki tozu bir kavanoza koymuştu. Kavanoz, yatağının yanındaki komodinde duruyordu.

Capricorn'un adamlarının raflardan indirdiği kitapların çoğu yerine konmuştu. Başkaları da Mo'nun çalışma masasında yeniden ciltlenmeyi bekliyordu. Ama kütüphanedeki raflar hâlâ boştu. Meggie, Elinor ile kütüphanenin önünde dururken, acelcyle gözlerini silmiş olsa da, kadının gözlerinin dolduğunu gördü.

Daha sonraki haftalarda Elinor bol bol alışveriş yaptı. Kitap satın alıyordu. Avrupa'nın her yerini gezdi bunun için. Darius da hep onun yanındaydı, Mo da bazen eşlik ediyordu onlara. Meggie annesiyle o büyük evde kalıyordu. Anne kız pencerenin önünde oturup perilerin bahçede yuvalarını yapmalarını izliyordu. Küçük yuvarlak şeylerdi yuvaları, dallara asılmış toplara benziyorlardı. Camdan yaratıklar, Elinor'un çatı katma yerleşmiş, cinlerse bahçedeki büyük yaşlı ağaçlara oyuklar kazmışlardı. Kadın onlara araziyi terk etmemelerini öğütledi sık sık. Onlara çitlerin arkasındaki dünyanın tehlikelerinden söz etti ama gece olur olmaz periler aşağıdaki göle uçuyor; cinler, gölün kenarında uykudaki köylere yanaşıyor; camdan insanlar da yakındaki dağların yamaçlarını kaplayan yüksek otların içinde kayboluyorlardı.

"Onlar için üzülme," dedi Mo, Elinor yine kafasızlıklarından yakınırken. "Geldikleri dünya da tehlikesiz bir dünya değildi."

"Ama çok farklıydı!" dedi Elinor yalnızca. "Orada araba yoktu, periler arabanın camına çarparsa ne olacak? Ayrıca orada zevk için kıpırdayan her şeye ateş eden avcılar da yoktu."

Elinor bu ara *Mürekkep Yürek*'teki dünya hakkında her şeyi

öğrenmişti. Meggie'nin annesi bununla ilgili anılarını yazmal için çok kağıt harcamıştı. Meggie, ondan her akşam biraz da ha anlatmasını istiyordu. Birlikte oturuyorlar, Teresa yazıyor Meggie de okuyordu. Bazen de annesinin anlattıklarının res mini çizmeye çalışıyordu.

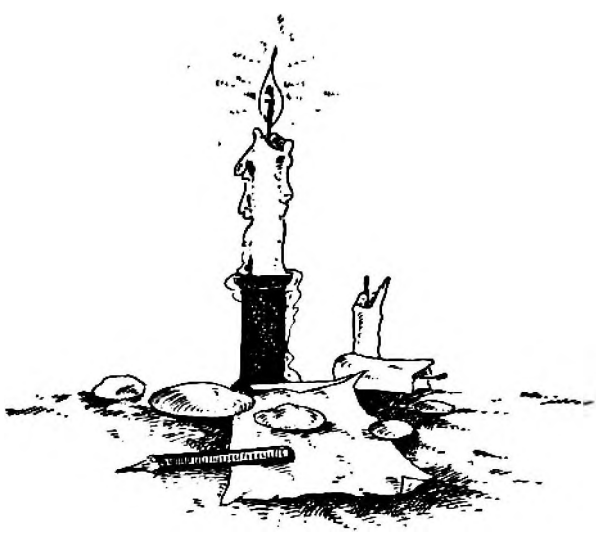
Günler geçiyor ve Elinor'un rafları yine yeni, harika kitap larla doluyordu. Kitapların kimileri çok yıpranmış durumdaydı Elinor'un kağıttan hazinelerinin listesini çıkaran Darius da za man zaman kendi işini bırakıp Mo'nun yaptığı işi izliyordu Gözlerini kocaman açarak Mo'nun yanında oturuyor, onur yıpranmış bir kitabı parçalanmış cildinden kurtarmasını, çıkar sayfaları yeniden tutturmasını, kitapların sırtını yapıştırmasını yani bir kitabın ömrünü uzatmak için yapılması gereken ne var sa onların yapılışını izliyordu.

Meggie, sürekli Elinor'un yanında kalmaya ne zaman ka rar verdiklerini anımsamıyordu. Belki birkaç hafta sonra buna karar vermişlerdi, belki de daha ilk günden. Meggie'ye altında hâlâ kitap sandığının bulunduğu o kocaman yatağın olduğu odayı verdiler. Annesine, en sevdiği kitaplardan okumayı çok isterdi ama artık babasının da bunu niçin yapmadığını çok iyi anlıyordu. Sonra günün birinde, dışarıda, karanlıkta Basta'nın yüzünü gördüğünü sandığı için yine gözüne uyku girmeyince, periler Elinor'un bahçesini ışıl ışıl aydınlatıp, cinler çalıların arasında hışırtılar çıkarırken, pencerenin önündeki masanın başına oturdu.

Meggie'nin planı, Fenoglio gibi öyküler üretmekti. Teker, teker sözcükleri bulup çıkarmak; kitabın içinden kim çıkıp da endişeli gözlerle etrafı süzecek diye korkmadan, annesine kitap okumak istiyordu. Ancak sözcükleri, yalnızca harflerden

ibaret olan sözcükleri geri gönderebilirlerdi. Meggie bu nedenle işinin bundan böyle sözcükler olması gerektiğine karar verdi. Bunu, bahçesinde perilerin yuva kurduğu, geceleri kitapların raflarından birşeyler fısıldadığı bir evden başka nerede öğrenebilirdi ki?

Mo'nun da dediği gibi, öykü yazmak biraz da sihirbazlıktı.

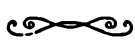
İçindekiler

Gece Gelen Yabancı
Sırlar
Güneye Yolculuk
Bir Ev Dolusu Kitap
Yalnızca Bir Resim
Ateş ve Yıldızlar
Gecenin Gizledikleri
Tek Başına
Yanlış Kitap
Aslanın İni
Korkak
Daha Güneye Doğru
Capricorn'un Köyü
Tamamlanan Görev
Şans ve Şanssızlık
Geçmişe Yolculuk
İhanete Uğrayan Hain
Büyülü Dil
Kaçış Umudu
Yılanlar ve Dikenler
Basta
Emin Yer
Sözcüklerle Dolu Bir Gece
Fenoglio
Kötü Son
Bir Sezgi
Yeni Bir İş
Tekrar Evde
Güzel Bir Yer
Geveze Pippo
Yakın Takip

Yine Aynı Kabus
Capricorn'un Hizmetçisi
Sırlar
Farklı Hedefler
Capricorn'un Evinde
Kuşku
Sessiz Sözcükler
Hainlere Verilen Ceza
Gecenin Kara Atı
Farid
Penceredeki Haber
Kasvetli Bir Yer
Farid'in Raporu
Basta İçin Birkaç Yalan
Gecenin Karanlığında
Tek Başına
Saksağan
Toz Parmak Basta'ya Karşı
Elinor'un Şanssızlığı
Gizli Sığınak
Küçük Peri
Doğru Cümleler
Yangın Var
İhanet, Gevezelik ve Aptallık
Gölge
Terk Edilmiş Bir Köy
Sıla Hasreti
Eve Dönüş

Kaynakça

Alıntı yapmamıza izin verdikleri için aşağıdaki yayıneverine teşekkür ederiz:

ADAMS, Richard: Unten am Fluss, (Irmağın Kenarında) sayfa 496 İngilizceden çeviren Egon Strohm © 1975, Ullstein Buchverlag GmbH & Co. KG, Berlin

BARRIE, James M.: Peter Pan, sayfa 305, 383, 387-389, 499 İngilizceden çeviren Bernd Wiims © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1988

BLAKE, William: Enions zweiter Klagegesang,(Enion'un İkinci Ağıdı), sayfa 531 Eser: From Vala - or the Four Zoas (Vala'dan ya da Dört Zoa'lar) İngilizceden çeviren © Oliver Latsch 2003

BOSTON, Lucy M.: Die Kinder von Green Knowe, (Green Knowe Çocukları) sayfa 9 İngilizceden çeviren Dorothea ve Hans Bemmann © Rex-Verlag, Luzern-Münih 1968

BRADBURY, Ray: Fahrenheit 451, sayfa 169, 367 İngilizceden çeviren Fritz Güttinger © 1981 Diogenes Verlag AG Zürih

BURY, Richard de, sayfa 543 Manguel, Alberto: Eine Geschichte des Lesens (Okumaya İlişkin Bir Öykü) © Verlag Volk und Welt GmbH, Berlin 1998

CELAN, Paul: Engfuhrung, (Köşeye Sıkışmak) sayfa 7, Sprachgitter © S. Fischer Verlag GmbH, Frankfurt am Main 1959

COTRONEO, Roberto: Wenn ein Kind an einem Sommermorgen, (Bir Çocuk ve Bir Yaz Sabahı) sayfa 257 İtalyancadan çeviren Burkhart Kroeber © ECON Verlag GmbH, Düsseldorf 1996, Marion von Schröder Verlag.

DAHL, Roald: Hexen Hexen, (Cadılar Cadılık Yapar) Sayfa 86 İngilizceden çeviren Sybil Grafin Schönfeldt © 1986 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek, Hamburg

DAHL, Roald: Sophiechen und der Riese, (Minik Sophi ile Dev) sayfa 403 İngilizceden çeviren Adam Quidam © 1984 Rowohlt Verlag GmbH, Reinbek, Hamburg

DICKENS, Charles: Grosse Erwartungen, (Büyük Umutlar) sayfa 347 İngilizceden çeviren Ulrike Jung-Grell © Philipp Reclam, Stuttgart 1993

DICKENS, Charles: Oliver Twist, sayfa 487 İngilizceden çeviren Reinhard Kilbel © Dieterich Verlagsgesellschaft GmbH, Leipzig 1964,1992

EAGLE, Solomon: Moving a Library, (Bir Kütüphaneyi Yerinden Oynatmak) sayfa 91 A Gentle Madness (Nazik Bir Delilik) eserinden alıntı, yayımlayan Nicholas A. Basbanes İngilizceden çeviren © Oliver Latsch 2003

ENDE, Michael: Jim Knopf und Lukas der Lokomotivfuhrer, (Jim Knopf ve Makinist Lukas) sayfa 427 © 1960 Thienemann Verlag Stuttgart-Viyana

ENDE, Michael: Die unendliche Geschichte, (Bitmeyen Öykü) sayfa 552 © 1979 Thienemann Verlag Stuttgart-Viyana

GOLDMAN, William: Die Brautprinzessin, (Prenses Gelin) sayfa 103, 151, 288, 311, 377 . Morgensterns klassische Erzählung von wahrer Liebe und edlen Abenteuern. (Morgenstern'in gerçek aşk ve gerçek maceraları anlatan öyküleri), Spannenden Teile. (Heyecanlı Bölümler) sayısı, William Goldman tarafından kısaltılmış ve gözden geçirilmiştir. İngilizceden çeviren Krege © 1973 William Goldman © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş tarihi 1659, Stuttgart 1977

GRAHAME, Kenneth: Der Wind in den Weiden, (Söğütlükteki Rüzgar) sayfa 30,109 İngilizceden çeviren Harry Rowohlt © 1973 Gertraud Middelhauve Verlag GmbH & Co. KG, Köln

HERTZ, Wilhelm: Spielmannsbuch, (Hokkabazın Kitabı) sayfa 70 Franz Irsigler ve Arnold Lassotta'nın kitabından: Bettler und Gaukler, Dirnen und Henker) Dilenci ve Boşgezenler, Sokak Kadınları ve Cellatlar), Deutscher Taschenbuch Verlag, 8. Baskı, Münih 1998 (S. 126) © 1984 Greven Verlag Köln GmbH

IBBOTSON, Eva: Das Geheimnis von Bahnsteig 13 (Peron'un Sırrı) sayfa 340 İngilizceden çeviren Sabine Ludwig © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1999

KASTNER, Erich: Emil und die Detektive, (Emil ve Dedektifler) sayfa 282 © Atrium Verlag, Zürih 1935

KIPLING, Rudyard: Das Dschungelbuch, (Ormanın Kitabı) sayfa 206, 514 İngilizceden çeviren Wolf Harranth © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1987

KIPLING, Rudyard: Geschichten für den allerliebsten Liebling, (En Sevdiğimiz Canlarımız İçin Öyküler) sayfa 433 İngilizceden çeviren Irmela Brender © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1987

LARRABEITI, Michael de: Die Borribles 2-Im Labyrinth der Wendels, (Borribleler 2- Wendellerin Labirentinde) sayfa 145, 224, 434 İngilizceden çeviren Joachim Kalka © 1981 Michael de Larrabeiti © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1984

LEWIS, C.S.: Der Konig von Narnia, (Narnia Kralı)(Cilt. 2 Die Chroniken von Narnia) (Narnia), sayfa 137 İngilizceden çeviren Lisa Tetzner, Almanca Baskısı © 2002 Verlag Carl Ueberreuter, Viyana "The Lion, The Witch and the Wardrobe" (Aslan, Cadı ve Giysi Dolabı) HarperCollins Publishers UK tarafından yayımlanmıştır © C. S. Lewis Pte Ltd 1950 Narnia ve Narnia C.S Lewis Pte Ltd. tescili markasıdır.

LINDGREN, Astrid: Mio, mein Mia, (Mio Canım Mio) sayfa. 374 İsveççeden çeviren Karl Kurt Peters © Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg 1955 ve 1996.

MANGUEL, Alberto: Eine Geschichte des Lesens, (Okumaya ilişkin bir Öykü) sayfa 55, © 1998 Verlag Volk und Welt, Münih.

MORRISON, Toni: Nobelpreisrede (Nobel Ödülü Konuşması)1993, sayfa 415 İngilizceden çeviren © Oliver Latsch 2003

PREUSSLER, Otfried: Krabat, sayfa 393 © 1981 Thienemann Verlag Stuttgart-Viyana

SENDAK, Maurice: Wo die wilden Kerle wohnen, (Vahşi Adamların Yaşadığı Yer) sayfa 559 İngilizceden çeviren Claudia Schmolders © 1967 Diogenes Verlag AG Zürih

SHAKESPEARE, William: Der Sturm, (Fırtına) sayfa 301 İngilizceden çeviren Frank Gunther © Hartmann & Stauffacher GmbH, Verlag für Bühne, Film, Funk und Fernsehen, Köln

SILVERSTEIN, Shel: Where The Sidewalk Ends (Kaldırımın Bittiği Yer) (1. Kıta), sayfa 269 Eser: Where the Sidewalk Ends: Poems and Drawings of Shel Silverstein (Kaldırımın Bittiği Yer: Shel Silverstein'a ait Şiir ve Çizimler) © 1974. Evil Eye, Lie. Edite Kroll Literary Agency Inc. izniyle İngilizceden çeviren © Cornelia Funke 2003

SINGER, Isaak B.: Naftali, der Geschichtenerzähler und sein Pferd Sus, (Öykücü Naftali ve Atı Sus) sayfa 21, 121; Eser: Der Geschichtenerzahler (Öykücü) İngilizceden çeviren Irene Rumler ve Rolf Inhauser © 1988 Carl Hanser Verlag, Münih-Viyana

STEVENSON, Robert Louis: Entführt oder Die Erinnerungen des David Bal-jour an seine Abenteuer im Jahre 1751, (Kaçırıldı ya da David Bal-jour'un 1751'de yaşadığı Maceralar) sayfa 441 İngilizceden çeviren Michael Walter © 1998 Deutscher Taschenbuch Verlag, Münih

STEVENSON, Robert Louis: Der seltsame Fall von Dr. Jekyll & Mr Hyde, (Dr. Jekyll & Mr Hyde) sayfa 505 İngilizceden çeviren Harald Raykowski © 1983 Deutscher Taschenbuch Verlag, Münih

STEVENSON, Robert Louis: Die Schatzinsel, (Hazine Adası) sayfa 191, 194, 235 İngilizceden çeviren N. O. Scarpi © Büchergilde Gutenberg, Frankfurt am Main, Viyana ve Zürih

TOLKIEN, J. R. R.: Der Herr der Ringe, (Yüzüklerin Efendisi) sayfa 114 İngilizceden çeviren Margaret Carroux , Şiir aktarımı: Ebba-Margareta von Freymann © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1969

TOLKIEN, J. R. R.: Der Herr der Ringe,: (Yüzüklerin Efendisi) sayfa 473 İngilizceden çeviren Margaret Carroux, Şiir aktarımı: Ebba-Margareta von Freymann © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1969

TOLKIEN, J. R. R.: Der Hobbit (Hobbit) sayfa 453 İngilizceden çeviren Wolfgang Krege © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1969

TWAIN, Mark: Die Abenteuer des Huckleberry Finn, (Huckleberry Finn'in Maceraları) sayfa 270 İngilizceden çeviren Wolf Harranth © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1995

TWAIN, Mark: Die Abenteuer des Tom Sawyer, (Tom Sawyer'in Maceraları) sayfa 249 İngilizceden çeviren Ulrich Johannsen © Cecilie Dressler Verlag, Hamburg 1999

WALTON, Evangeline: Die vier Zweige des Mabinogi, (Mabinogi'nin Dört Dalı) sayfa 445 İngilizceden çeviren Jürgen Schweier © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1969

WHITE, T. H.: Der Konig auf Camelot, (Camelot Kralı) sayfa 331, 357 İngilizceden çeviren Rudolf Rocholl © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1976

WHITE, T. H.: Das Buch Merlin, (Merlin'in Kitabı) sayfa 461 Das unveröffentlichte Fünfte Buch von König auf Camelot (Kamelot Kralı'nm yayımlanmamış beşinci kitabı) İngilizceden çeviren Irmela Brender © J. G. Cotta'sche Buchhandlung Nachfolger GmbH, kuruluş 1659, Stuttgart 1998

Burada yer almayan alıntılar izne tabi değildir. Bu kaynakçada yer alan eserlerin içeriği ve sırası telif hakkı sahiplerinin isteği doğrultusunda düzenlenmiştir. Alıntılar özgün eserlerdeki gibidir.

Cornelia Funke, çocuk ve gençlik yazını alanında en ünlü ve sevilen Alman yazarlardan biridir. Yazar, pedagoji ve grafik dallarında eğitim gördükten sonra kitap yazmaya başlamıştır. Önce resimli kitaplara metin yazmış, sesli okumak için kitaplar, okumayı yeni öğrenenler için, kitap kurtları için kitaplar oluşmaya başlamış; büyük çoğunluğu da kendisi tarafından resimlendirilmiştir. Kitaplarından kimileri tam anlamıyla aile kitaplarıdır. Yazdığı kitapların birçoğu ödül almış ve yazarın, yirmiden fazla dile çevrilen ve filme çekilen en ünlü romanı *Hırsızlar Kralı* gibi, en çok satan uluslararası kitap listesine girmiştir. Elinizdeki *Mürekkep Yürek* de aynı anda Almanya, İngiltere ve ABD'de yayımlanmıştır.

Cornelia Funke, eşi, iki çocuğu ve köpekleri Luna ile Hamburg'da yaşamaktadır.

Mo sustu. Dalgın dalgın önüne baktı, sanki kendi düşünceleri içinde kaybolmuştu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Meggie. "Neler oldu Mo?"

Babası, Meggie'nin yüzüne baktı. "Kitabın içinden çıktılar," dedi. "Birdenbire koridora açılan kapının önünde belirdiler, dışarıdan gelmiş gibi. Bize doğru döndüklerinde, sanki birisi katlanmış bir kağıdı açıyormuş gibi hışırtılar geldi. İsimleri hâlâ dudaklarımdaydı: Basta, Toz Parmak, Capricorn.

ISBN 975-509-432-6
9 789755 094328